

Constantin CHIPER

OMAGIU EROILOR ȘI VETERANILOR DE RĂZBOI PRAHOVENI

Colonel (rtr.) Constantin CHIPER

**OMAGIU EROILOR ȘI
VETERANILOR
DE RĂZBOI PRAHOVENI**

PLOIEȘTI, 2020

Colonel (rtr.) Constantin CHIPER

**OMAGIU EROILOR ȘI
VETERANILOR
DE RĂZBOI PRAHOVENI**

PLOIEȘTI, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Chiper Constantin

**OMAGIU EROILOR ȘI VETERANILOR DE RĂZBOI
PRAHOVENI / col. (rtr) Constantin Chiper; ediție îngrijită
de Mihaela Radu .- Ploiești : Karta-Graphic, 2020.**

230 p.

ISBN

355.292.3(498)

Fotografii: din arhiva personală a dlui Col. (rtr.) Constantin Chiper,
Marian Dulă, Nicolae Duță, Teodor Bucur, Berendei Nicoleta,
Elena Pișcociu, Valentin Căleașcă.

Coperta I: Catedrala „Sfântul Ioan Botezătorul”, Ploiești

Coperta IV: Monumentul Vânătorilor, Ploiești

Tehnoredactare: Constantin Chiper

Grafică coperte: Claudiu Voicu

Aranjare în pagină: Nicoleta Berendei

Corectură: Laura Constantin

Anexe foto: Nicoleta Berendei

Lucrare realizată sub egida Consiliului Județean Prahova,
Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga”
și a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”

Tipar: Karta-Graphic
www.kartagraphic.ro; Tel. 0722 730 710

CUPRINS

ARGUMENT: DESPRE CARTE ȘI AUTOR	11
PREFAȚĂ	14
PRESCURTĂRI ȘI ABREVIERI	17
ARMATA ROMÂNĂ ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ 1877-1878	19
Unirea Principatelor Române – act hotărâtor în făurirea Armatei Române moderne.....	19
Contribuția Armatei Române la obținerea Independenței de stat a României.....	22
EROI ȘI VETERANI PRAHOVENI ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ	26
General de divizie Constantin CANDIANO.....	26
General de brigadă Grigore CANTILLI.....	28
General de brigadă Constantin CICĂ.....	29
General de brigadă Emanoil LĂZĂRESCU.....	30
General de brigadă Dumitru MIHAIȚĂ.....	32
General de brigadă Ioan PARAPEANU.....	33
General de brigadă Ștefan ȘIȘMAN.....	34
Sergent Grigore ION.....	36
ARMATA ROMÂNĂ ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 1916-1919	39
Măsurile adoptate de Marele Cartier General al Armatei Române pentru reorganizarea Armatei în anul 1917.....	41
Prahovenii în campania militară din vara anului 1917.....	46
General de corp de armată Florin COMIȘEL.....	48
General de corp armată Ilie CREȚULESCU.....	49
General de corp de armată Ștefan-Gheorghe IONESCU.....	52
General de corp de armată Gheorghe IONESCU-SINAIA.....	55
General de divizie Octavian GEORGESCU.....	57
General de divizie Constantin PAPADOPOLO.....	59
General de divizie Gheorghe ZAHARESCU.....	61
General de brigadă Haralambie IARCA.....	64
General de brigadă Filip ABEG.....	66
General de brigadă Gheorghe GHEORGHIU.....	67
General de brigadă Petre GHENĂDESCU.....	69
General de brigadă Alexandru MANOLESCU.....	70
General de brigadă Ion MANOLESCU.....	72
General de brigadă Gheorghe MOSIU.....	74
General de brigadă Grigore NIȚESCU.....	76
General de brigadă Ion PAVELESCU.....	78
General de brigadă David POPESCU.....	80
General de brigadă Ștefan POPESCU.....	83
General de brigadă Eraclie PRETORIAN.....	85

General de brigadă Aureliu SAEGIU	86
General de brigadă Constantin SLĂNICEANU	88
General de brigadă Alexandru TOMOROVEANU	91
General de brigadă Ion ȚONEA	92
Colonel Cristian HOMORĂCEANU	95
Colonel Aurel POPOVICI	97
Colonel Constantin ZAGORITZ	98
Locotenent Alexandru ZAGORITZ	100
Sublocotenent Aurelian MOȘOIU	101
Sublocotenent Ioan OPRAN	105
Sergent Ion MARINESCU	107
Sergent Nicolae RUGU	108
Eroi ploieșteni din Primul Război Mondial	112
ARMATA ROMÂNĂ ÎN AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL	
1941-1945	115
Unitățile Militare Prahovene în anii 1941-1945	116
General de armată Ioan GHEORGHE	121
General de corp de armată Vasile ALEXA	122
General de brigadă Ion ANGHEL	123
General de brigadă Ioan BĂDICEANU	125
General de brigadă Ioan BURLACU	126
General de brigadă Lascăr CARACAȘ	128
General de brigadă Gheorghe CEREAȘANU	131
General de brigadă Ion CONSTANTINESCU	132
General de brigadă Vasile DAVIDESCU	134
General de brigadă Vicențiu DEMETRIAN	136
General de brigadă Laurențiu FULGA	138
General de brigadă Pavel-Ioan GHIȚĂ	139
General de brigadă Ioan IONESCU	141
General de brigadă Nicolae IONESCU	143
General de brigadă Theodor IONESCU	145
General de brigadă Constantin MALAMUCEANU	147
General de brigadă Constantin NEGOESCU	149
General de brigadă Gheorghe NICULESCU	151
General de brigadă Caton SORESCU	154
General de brigadă Hristea STĂNESCU	156
General de brigadă Ion STOICA	158
General de brigadă Nicolae STOICESCU	159
General de brigadă Ioan ȘTEFĂNESCU	162
General de brigadă Traian TETRAT	165
General de brigadă Augustin VLĂDESCU	167
General de brigadă Gheorghe VOINESCU	170
General de brigadă Nicolae ZĂGĂNESCU	171
Colonel Constantin BAICAN	174
Colonel Nicolae BRADU	176

Colonel George BURDUHOS	177
Colonel Nicolae IANCU	179
Colonel Gheorghe IORDĂCHESCU	180
Colonel Dumitru MIULESCU	182
Colonel Ștefan MOLDOVEANU	184
Colonel Eugeniu NIȚESCU	186
Colonel Dumitru N. RĂDULESCU	187
Colonel Haralambie SĂVULESCU	190
Colonel Nicolae VOINEA	191
Comandor Alexandru ZĂGĂNESCU	193
Locotenent-colonel Constantin CIOC	194
Locotenent-colonel Ion DOBRESCU	196
Locotenent-colonel Petre PÂRVU	197
Locotenent-colonel Dumitru POPESCU	198
Locotenent-colonel Ion SALCU	200
Maior Traian GEORGESCU	201
Căpitan Dumitru PETROVICI	203
Căpitan Nicolae RĂDULESCU-LEMNARU	204
Căpitan Gheorghe ENESCU	205
Căpitan Niculae TUDOSE	205
Locotenent Dumitru CHELARU	206
Locotenent Gheorghe MOCIORNIȚĂ	207
Locotenent Stelian MOCIORNIȚĂ	209
Locotenent Constantin STĂNILOIU	211
Sublocotenent Nicolae TEMISTOCLE	213
Sublocotenent Nicolae VOINOIU	214
Sublocotenent Alexandru CĂLĂVIE	214
Plutonier-adjutant Mihai IORGU	216
Plutonier-adjutant Dumitru ZAHARIA	217
Plutonier Neculai GOAGĂ	218
Plutonier Grigore JIPA	219
Plutonier Petre PREDA	220
Plutonier Gheorghe VOICU	222
Sergent-major Constantin BOBESCU	223
Sergent-major Ion-Constantin BUGA	226
Sergent-major Constantin DĂNCESCU	227
Sergent-major Gheorghe ENACHE	228
Sergent-major Ion GHEORGHE	229
Sergent-major Ion Petre	233
Sergent-major Ion UȚĂ	234
Sergent Ion ALDEA	235
Sergent Nicolae BONDOC	236
Sergent Ioan NICOLAE	238
Sergent TR Teodor ONEA	240
Sergent Mihai-Iorgu PĂPUȘĂ	242

Sergent Vasile PETRESCU	243
Sergent Gheorghe RĂDULESCU	244
Sergent Nicolae Stan.....	245
Sergent Nicolae ȚILIMPEA	246
Sergent Constantin NEMEȘ	248
Caporal Teodor JIPA	250
Caporal Ioan STĂNESCU	250
Soldat Marin ANCA	251
UNITĂȚI MILITARE ȘI CADRE MILITARE	
DECORATE CU ORDINUL „MIHAI VITEAZUL”	252
PRIMUL RĂZBOI MONDIAL	252
UNITĂȚI MILITARE	253
CADRE MILITARE	253
AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL	254
UNITĂȚI MILITARE	254
CADRE MILITARE	254
Eroi ploieșteni căzuți în al Doilea Război Mondial	259
Ostași ploieșteni dispăruți în lupte.....	261
Eroi și veterani din Breaza.....	263
Eroi și veterani din Bănești.....	263
Eroi și veterani din Câmpina	263
Eroi și veterani din Sinaia.....	263
Eroi și veterani din Azuga	264
Eroi și veterani din Bușteni.....	264
Eroi și veterani din Berceni, Corlătești.....	264
Eroi și veterani din Băicoi	264
Eroi și veterani din Boldești-Scăeni	264
Eroi și veterani din Bărcănești și Tătărani	264
Eroi și veterani din Comarnic	265
Eroi și veterani din Comuna Ciorani	265
Eroi și veterani din localitatea Colceag	265
Eroi și veterani din Călugăreni-Tătaru	266
Eroi și veterani din Cosminele.....	266
Eroi și veterani din Vărbilău.....	266
Eroi și veterani din comuna Cornu	266
Eroi și veterani din comuna Podenii Noi.....	266
Eroi și veterani din Ștefești.....	266
Eroi și veterani din orașul Vălenii de Munte	267
Eroi și veterani din Aluniș	267
Eroi și veterani din Posești	267
Eroi și veterani din Telega.....	267
Eroi și veterani din Păcureți.....	268
Eroi și veterani din comuna Olteni	268
Eroi și veterani din Măneciu Pământeni	268
Eroi și veterani din Măneciu Ungureni.....	268

Eroi și veterani din Albești Paleologu	268
Eroi și veterani din Slănic Prahova.....	268
Eroi și Veterani din Urlați.....	269
Eroi și veterani din comuna Chiojdeanca	269
Eroi și veterani din comuna Apostolache	269
Eroi și veterani din comuna Bucov.....	269
Eroi și veterani din comuna Valea Călugărească	270
Eroi și veterani din comuna Aricești Rahtivani	270
Eroi și veterani din comuna Filipeștii de Târg.....	270
Eroi și veterani din Strejnic	270
Eroi și veterani din Târgșoru Nou	270
Eroi și veterani din Târgșoru Vechi.....	270
Eroi și veterani din Sângeru.....	271
Eroi și veterani din Brazi	271
Eroi și veterani din Gornet Cricov	271
Eroi și veterani din Plopeni.....	271
Eroi și veterani din comuna Blejoi	271
Eroi și veterani din comuna Ceptura	271
Eroi și veterani din comuna Păulești	272
Eroi și veterani din comuna Cerașu	272
Eroi și veterani din comuna Brebu	272
Eroi și veterani din comuna Gorgota	272
Eroi și veterani din Comuna Gherghița	273
Eroi și veterani din Ciumați	273
Eroi și veterani din Ciupelnița	273
Eroi și veterani din Balta Doamnei.....	273
Eroi și veterani din comuna Drăgănești.....	273
Eroi și veterani din Starchiojd	273
Eroi și veterani din comuna Drajna	274
Eroi și veterani din comuna Fulga	296
Eroi și veterani din comuna Lipănești	299
Eroi și veterani din comuna Măgurele.....	302
Eroi și veterani din comuna Poenarii Burchii.....	307
Eroi și veterani din comuna Șoimari	310
BIBLIOGRAFIE GENERALĂ	317
ISTORICUL CULTULUI EROILOR	318
POSTFAȚĂ.....	328
ANEXE.....	330

ARGUMENT: DESPRE CARTE ȘI AUTOR

A aduce în actualitatea opiniei publice memoria eroilor care s-au jertfit pentru apărarea Patriei este o datorie de onoare a fiecărui trucidat pe tărâmul istoriei.

Încă de la început se impune precizarea, că domnul col. (rtr.) Constantin Chiper și-a îndeplinit cu multă responsabilitate această datorie, marcând preocupările istorice printr-o activitate prodigioasă, cu scopul de a aminti contemporanilor săi de sacrificiile făcute de poporul român pentru făurirea unui stat național unitar, suveran și independent.

Și această dorință de a avea un stat al românilor, nu a izvorât din intenția de a ne separa de celelalte popoare, ci pentru a colabora și a înfăptui cu toate națiunile lumii civilizate, pacea și progresul umanității. „Noi stăm pe aceeași înălțime a culturii pe care stau celelalte popoare ale Occidentului - menționa la 1883 învățatul filolog M. Gaster. Poporul român nu s-a izolat de celelalte popoare și nu s-a hrănit în cursul secolelor cu fărâmaturi căzute la masa antichității clasice. Dimpotrivă, vedem pe poporul român, într-o veșnică mișcare, dezvoltând o energie intelectuală, cum e proprie tuturor popoarelor pline de viață și de viitor.”

Măreța operă și împlinirea astfel a unui destin, prin înfăptuirea Marii Uniri de la Aba Iulia, din 1 Decembrie 1918, consfințită prin Tratatul de La Trianon din 4 iunie 1920, de la care se împlinește un veac, a fost pecetluită cu valuri de sânge, râuri de lacrimi și munți de suferințe ale înaintașilor noștri. Fiecare localitate și cătun îndepărtat al României păstrează la loc de cinste memoria cetățenilor locului, deveniți martiri, intrați pentru totdeauna în panteonul nemuririi neamului românesc.

Activitatea domnului col. Chiper, ca ofițer, cadru didactic și apoi ca președinte al Asociației Județene Cultul Eroilor „Regina Maria” Prahova și vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, sunt o dovadă incontestabilă a responsabilității și profesionalismului, cu care s-a dedicat promovării istoriei naționale și în acest context a cultului pentru eroii neamului. Așa a înțeles ofițerul patriot să-și îndeplinească obligația morală de a cinsti memoria strămoșilor, care coboară spre începuturile istoriei, prin rădăcina lor străveche, traco-dacică.

Născut, crescut și educat pe meleaguri vasluiene, a desfășurat o lungă perioadă profesia de dascăl militar pe tărâmul educării patriotice a cadrelor militare din Trupele Radiotehnice și cadrelor didactice din instituții de învățământ prahovene. A continuat să desfășoare o activitate remarcabilă pentru a insufla tinerei generații spiritul dragostei față de țară, fiind prezent în majoritatea instituțiilor școlare prahovene, cu ocazia marcării unor momente importante ale istoriei. Pentru cadrele didactice, dar și pentru elevi, domnul col. Chiper a fost și este un exemplu de pasiune și modestie, un model pentru toți, cei care își iubesc cu adevărat Patria natală și își cinstesc așa cum se cuvine înaintașii.

Am fost onorat să fiu alături de domnia sa la numeroase activități. Indiferent de auditoriul în fața căruia s-a aflat a transmis cu multă claritate, într-o exprimare cursivă, coerentă și logică, cu date până la cel mai mic detaliu fapte și evenimente istorice, mesajul însuflețitor de a cunoaște și a cinsti cum se cuvine memoria înaintașilor noștri.

Ambele județe - Vaslui și Prahova - se pot mândri odată cu apariția acestei lucrări, că posteritatea va avea la dispoziție „un instrument împotriva uitării” și că faptele „părinților și bunicilor noștri”, cum domnul colonel spune adeseori, vor putea fi evocate peste timp.

În acest fel autorul lucrării pune în practică afirmația că „istoria este marea carte de învățătură a oricărui popor” de la care fiecare dintre noi trebuie să se inspire. Și pe bună dreptate, pentru că acel popor care nu-și cunoaște trecutul istoric, va fi ușor de manipulat în prezent și scos în afara istoriei, printr-o abordare falsă a viitorului.

Împrejurări neprielnice și uragane ale istoriei au pus în pericol și din păcate amenință și în zilele noastre ființa națională. Cu siguranță având drept cheazășie sacrificiul demonstrat de poporul român, acesta va reuși să triumfe și în aceste vremuri zbuciumate și se va afirma cu demnitate între popoarele lumii! Nici în trecut și nici în prezent, Marile Puteri nu au reușit și cu siguranță vor eșua de fiecare dată, atunci când își propun să târguiască destinul poporului român la umbra unor întâlniri și înțelegeri secrete.

Prezenta lucrare se constituie într-o contribuție importantă la efortul pe care doar „istoricii adevărați”, îl fac pentru a arunca sămânța patriotică, pentru a rodi în toate conștiințele poporului român.

Înscrisă în seria altor lucrări care poartă semnătura domnului colonel Chiper, demonstrează încă odată că acesta și-a asumat prin tot ceea ce a făcut, un destin de slujitor al istoriei și că această menire care se naște odată cu noi și ne urmărește întreaga viață, merită toate sacrificiile.

Și dacă din motive greu de explicat și de înțeles, un proiect comun pe care l-am inițiat cu domnul colonel (rtr.) Constantin Chiper, având ca finalitate instalarea unor plăci comemorative cu numele eroilor, cetățeni ai Ploieștiului căzuți în marile bătălii pentru apărarea Patriei din Cimitirul Eroilor „Bolovani”, a eșuat, domnia sa, lărgind cadrul de referință la întregul județ Prahova, a găsit o altă cale pentru a transmite peste timp memoria eroilor noștri, din județul Prahova.

Având drept sursă de documentare arhivele militare și o bogată experiență didactică și în această nouă apariție editorială reușește să prezinte evenimentele istorice pe înțelesul oricărui auditoriu. Autorul și-a structurat materialul pe baza analizării și prezentării participării Armatei Române moderne la Războiul de Independență, Războiul de întregire națională și cel de- al Doilea Război Mondial, îndreptându-ne atenția spre acțiunile militare la care au participat unități sau militari din județul Prahova.

Dincolo de arhitectura internă pe care autorul o conceput-o, lucrarea are din perspectiva noastră două părți. Una mai puțin extinsă, în care cu modestie domnul col. (rtr.) Constantin Chiper se referă la principalele date ale unei bibliografii profesionale impresionante care, acoperă peste 55 de ani de activitate neîntreruptă în garnizoana Ploiești. Domnia sa face referiri la propria personalitate cu multă delicatețe și discreție, pentru a nu supăra parcă pe cineva, supralicitând meritele unor colaboratori, și lăsând în plan secund, meritele deosebite care îi revin, pentru afirmarea Asociației Prahova a Cultului Eroilor. Cea de-a doua parte, desigur mult mai extinsă, răspunde scopului pentru care lucrarea a fost elaborată și prezintă contextul istoric, dar și numele eroilor prahoveni care s-au jertfit pentru Patrie. „Lucrarea - subliniază autorul - prezintă

eroi și veterani din cele trei războaie la care România și prahovenii au participat, cu dăruire, devotament și înalt spirit de sacrificiu.”

Concluzia generală care se desprinde din parcurgerea lucrării este una fără dubii. Toate angajamentele militare la care România a luat parte, poartă pecetea sacrificiului suprem al prahovenilor, alături de cel făcut de întregul nostru popor pentru a-și făuri destinul. Pe cale de consecință este incontestabil și imperios necesar de a fi luată în considerare de fiecare dată, jertfa supremă a înaintașilor, atunci când se pun în discuție aspecte privind statalitatea națională.

Având drept far călăuzitor viața, activitatea și opera domnului col.(rtr.) Constantin Chiper ne revine la rândul nostru datoria sfântă să nu uităm istoria națională, constelația de eroi și personalități din toate timpurile și domeniile și să facem tot ce este posibil pentru ca toate acestea să fie transmise în lucrări și documente „urmașilor, urmașilor noștri, în veacul vecilor.” Numai așa vom avea speranța că dreptul legitim de vețuire milenară în spațiul de zămislire a poporului român nu va îngenunchea în fața celor care nu ne-au privit niciodată cu simpatie.

Felicitări Stimate Domnule colonel CONSTANTIN CHIPER, impropriu spus în retragere, deoarece sunteți mereu activ, pentru întreaga carieră și opera Dumneavoastră în domeniul istoriei militare!

Col. (rez.) prof. univ. dr. Dumitru CODIȚĂ
Președinte Asociația Română de Drept Umanitar-Filiala Prahova

PREFAȚĂ

*„Neamul este etern prin Cultul Eroilor”
(Nicolae Iorga)*

În luna septembrie 2020 se vor împlini 55 de ani de la mutarea mea, în interesul serviciului militar, în Unitatea Militară 01959 Ploiești. După un an de zile, am fost mutat la cerere în Unitatea Militară 01866 Ploiești (Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice), situat în Cazarma de pe str. Ștefan Gheorghiu nr. 279 (azi str. Mărășești). Garnizoana militară Ploiești m-a impresionat prin trecutul istoric, care s-a remarcat încă din Epoca veche, accentuându-se în Epoca medievală și Epoca modernă. Ploieștenii și prahovenii au participat activ la făurirea statului național român modern în anul 1859, la câștigarea Independenței de stat a României în Războiul de Independență, 1877-1878, la desăvârșirea unității naționale și statale în anii 1916-1919 și la Operațiunile militare desfășurate în anii 1941-1945 pentru eliberarea teritoriilor răpite în mod samavolnic din trupul țării în anul 1940.

Începând de la data de 1 octombrie 1966, am lucrat în Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice, unitate militară care și-a câștigat un bine meritat prestigiu în Comandamentul Apărării Antiaeriene a teritoriului și a Armatei române, aducându-mi aportul la școlarizarea cadrelor militare active și în rezervă din Trupele Radiotehnice. Absolvind Facultatea de Istorie, un Curs de specializare în domeniul Istoriei Militare, la Academia Militară, am condus Cursul de Istorie Militară a poporului român. Am făcut expuneri și am condus seminarii și dezbateri cu ofițerii, maiștrii militari și subofițerii activi și în rezervă din Trupele Radiotehnice, elevilor de la Școala Militară Ofițeri în Rezervă (absolvenți ai Facultăților Electronică, Telecomunicații și Automatizări) și din 1973 militarilor cu termen redus.

Pentru aprofundarea documentării mele am studiat Registre istorice și jurnale de operații din Arhivele Militare Râmnicu Sărat (din 1972 mutate la Pitești), am absolvit două Cursuri post-academice în Academia Militară, îmbogățindu-mi bagajul de cunoștințe cu deosebite informații de la cadrele didactice din această prestigioasă instituție de învățământ.

În această cazarmă situată pe strada Mărășești nr. 279 și-a desfășurat activitatea o unitate de elită a Armatei române – Regimentul 32 Infanterie „Mircea”. În anul 1893 unitatea a fost mutată de la Mizil și a funcționat în Cazarma de pe strada Alexandru al II-lea, azi str. Stadion, până în anul 1907. Unitatea și-a continuat activitatea în cazarma situată pe str. Mărășești nr. 279, de la data de 10 mai 1907 până la data de 31 august 1944, când Partea Activă a unității a fuzionat cu Regimentul 92 Infanterie Orăștie și a participat în continuare la luptele de eliberare a părții de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei și a Cehoslovaciei. După data de 10 ianuarie 1949, Regimentul 92 Infanterie Orăștie s-a transformat în Regimentul 32 Infanterie și a fost mutat de la Harghita la Timișoara, reprimind în titulatura sa, de la 23 octombrie 1969 denumirea de Regimentul 32 Infanterie „Mircea”.

Cursul de Istorie Militară pe care l-am condus, cuprindea și marile unități și unitățile militare prahovene, care împreună cu celelalte mari unități și unități din

Armata română, au fost tratate cu multă atenție și, pe cât posibil, cu obiectivitate. Prahovenii au participat la Războiul de Independență cu Regimentul 7 Dorobanți Prahova, Batalionul 2 Vânători (Infanterie) Ploiești, Brigada a 4-a Călărași și Regimentul 4 Călărași Ploiești. În Primul Război Mondial 1916-1919, prahovenii au participat în Campaniile Militare din 1916, în Transilvania și Muntenia, în vara anului 1917 la victorioasele bătălii de la Mărăști, Mărășești și Oituz. După remobilizarea Armatei române la 28 octombrie 1918, prahovenii au participat la alungarea din Basarabia peste Nistru a unităților ruse bolșevizate și a naționaliștilor ucrainieni, cu Divizia a 13-a Infanterie Ploiești, Brigada a 9-a Infanterie Ploiești, Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Ploiești, Regimentul 19 Artilerie Ploiești și Regimentul 6 Călărași Ploiești. În Campania Militară din Ungaria, în 1919 a participat Regimentul 3 Vânători (Infanterie). În cel de al Doilea Război Mondial, au participat unitățile enunțate pentru Campaniile militare din 1916-1919, adăugându-se efectivele Diviziei a 1-a Vânători de Munte Sinaia, Regimentele 7 și 9 Artilerie Antiaeriană Ploiești, Flotila a 2-a Aviație de vânătoare Târgșor, Regimentul 3 Călărași Ploiești, Escadrilele de aviație de recunoaștere și Observații Mizil, Școala Militară Ofițeri Infanterie Rezervă nr. 1 Ploiești și alte formațiuni militare.

Aprofundând cercetarea documentelor din Arhivele Militare București și Pitești, Arhivele Muzeului Militar Național Ferdinand I București, Arhivele Statului din Ploiești, a lucrărilor Bibliotecii „Nicolae Iorga” Ploiești și a Muzeului de Istorie și Arheologie Ploiești am adunat materiale pe care le-am folosit în procesul de învățământ și în realizarea lucrărilor: „*Cronica militară a județului Prahova*”, „*Personalități militare prahovene*”, „*Omagiu veteranilor de război*” (patru volume), „*Istoria Radiolocației*”, „*Personalități militare din Artileria Antiaeriană și Radiolocație*” și am contribuit la realizarea „*Marii Cărți istorice a Prahovei*”, vol. 1.

Cu mari emoții am studiat Registrele Matricole întocmite de Cercul Teritorial Prahova, împreună cu un grup de ofițeri în rezervă, ingineri (Neculai Ursu, Cezar Dragomir, Dumitru Carp și Dănuț Stănescu și soțiile lor), precum și un grup de funcționari din Primăria Filipeștii de Târg, conduși de Sorin Tudorache, toți membri ai Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”. Prahovenii au o situație clară a eroilor din al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

Marile unități și unitățile militare prahovene oferă cadrelor didactice de istorie, geografie și religie, precum și tuturor iubitorilor de istorie suficiente materiale educative, care pot fi folosite în procesul de educare și instruire a tinerilor și chiar a celor vârstnici.

Faptele de arme ale înaintașilor noștri – înfăptuite la Plevna, Grivița și Vidin în Războiul de Independență, comportarea deosebit de eroică în marile bătălii din vara anului 1917 la Mărăști, Mărășești și Oituz, precum și în luptele desfășurate pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei de Nord, în iulie 1941 și în luptele pentru eliberarea Prahovei în ultima decadă a lunii august 1944, eliberarea părții de Nord-Vest a Transilvaniei, în septembrie-octombrie 1944, eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei până la capitularea trupelor germane la 9 mai 1945 – sunt inserate și în această lucrare.

Lucrarea prezintă eroi și veterani din cele trei războaie la care România și prahovenii au participat, cu dăruire, devotament și înalt spirit de sacrificiu.

Grație ajutorului primit din partea Consiliului Județean Prahova și a personalului Bibliotecii „Nicolae Iorga”, condus de doamna Director Mihaela Radu a fost posibil ca lucrarea să fie tipărită și apoi să fie difuzată bibliotecilor din localități și școli și tuturor iubitorilor de istorie.

Autorul

PRESCURTĂRI ȘI ABREVIERI

I.D.R. – Înalt Decret Regal
A – Armată
A.R. – Armata Română
C.A. – Corp Armată
D. – Divizie
Bg. – Brigadă
R. – Regiment
Dn. – Divizion,
Cp. – Companie
Esc. – Escadron Cavalerie
Plt. – Pluton
Sec. Art. – Secție Artilerie
Bt. Art. – Baterie Artilerie
Esc. Av. – Escadrilă Aviație
Flt. – Flotilă Aviație și Marină
I. – Infanterie
Art. – Artilerie
Cav. – Cavalerie
Rș. – Roșiori
Int. – Intendență
G. – Geniu
M. – Marină
P. – Pionieri

Av. – Aviație
M.R. – Ministerul de Război
M.St.M. – Marele Stat Major
C.G. – Cartierul General
Gl. A. – General de Armată
Gl. c. A. – General corp armată
Gl. d. – General divizie
Gl. bg. – General brigadă
Col. – Colonel
Cd. – Comandor Av., M.
Lt. col. – Locotenent-colonel
Mr. – Maior
Cpt. – Căpitan
Lt. – Locotenent
Slt. – Sublocotenent
Plt. adj. – Plutonier-adjutant
Plt. maj. – Plutonier-major
Plt. – Plutonier
Sg. maj. – Sergent-major
Sg. – Sergent
Cap. – Caporal
Frt. – Fruntaș
Rtr. – Retragere

ARMATA ROMÂNĂ ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ 1877-1878

Unirea Principatelor Române – act hotărâtor în făurirea Armatei Române moderne

Contribuția locuitorilor de pe meleagurile prahovene la făurirea istoriei moderne s-a concretizat în secolul revoluțiilor – început cu Răscoala din 1784, condusă de Horia, Cloșca și Crișan, continuat cu Revoluția de la 1821, cu Revoluția din anii 1848-1849, cu Unirea Principatelor Române Moldova și Țara Românească și cu Războiul de Independență (1877-1878) – prin punerea bazelor sistemului militar, sistem care avea să fie o componentă esențială a structurilor României moderne. În timpul desfășurării revoluției burghezo-democratice de la 1848, în Țara Românească, Regimentul 2 Infanterie a fost dislocat de la București la Ploiești, fiind atras de partea revoluționarilor. În aceste condiții trupele regimentului nu au intervenit împotriva maselor populare, care s-au ridicat la luptă, în localitatea Telega, contra nedreptăților sociale.¹

Evenimentele marcante ale anului 1859 au avut la bază convingerea forțelor unioniste că „o națiune spre a fi curat independentă în exercițiul drepturilor sale are trebuință de o putere publică capabilă de a-i face să i se respecte naționalitatea în afară”.²

În acest sens, încă de la începutul anului 1859, domnul Unirii Alexandru Ioan Cuza și sfetnicii săi apropiați, Mihail Kogălniceanu, Constantin Milicescu și Ion Emanoil Florescu au acordat o atenție deosebită dezvoltării organismului militar românesc, capabil să apere fruntariile țării.

Procesul reorganizării și întăririi noii oștiri naționale a impus, într-o primă fază, unificarea organizatorică a armatelor celor două principate române, Moldova și Țara Românească, contopirea lor marcând, de fapt, „întâiul pas către unirea definitivă a celor două țări surori”.³

Oștenii prahoveni au participat la realizarea taberei militare de la Florești Prahova, în baza Înalțului Ordin nr.27, din 14 aprilie 1859. În tabără au fost concentrați 12.000 de ostași moldoveni și munteni, reușindu-se să se obțină „înfrățirea între deosebitele trupe, care nu s-ar fi putut dobândi altfel în zeci de ani” și, mai mult, accelerându-se operația de omogenizare a celor două armate.⁴

Tabăra a fost pusă sub comanda generalului Constantin Milicescu, fiind preluată apoi de către domnul Alexandru Ioan Cuza, la 13 iulie 1859.

Prin mobilizarea acestor importante efective militare în zona subcarpatică a țării, România își făcea cunoscută dorința fermă de a se apăra împotriva unei eventuale agresii, posibilă datorită concentrării de trupe turcești în tabăra de la Șumla și de trupe austriece în Transilvania.

¹Pelimon, Al., *Revoluțiunea română din anul 1848*, București, 1868, pag. 87.

²Căpitan Angelescu, G., *Organizarea sistemului militar al României*, vol. I, ianuarie 1864, pag. 54.

³*Monitorul Oastei*, nr. 30, 4 iunie 1861, pag. 460.

⁴*Zimbrul și Vulturul*, anul I, nr. 80, 20 aprilie 1859, pag. 313.

Totodată, reuniunea trupelor române în tabăra de la Florești – în timpul conflictului franco-sardo-austriac, desfășurat în perioada aprilie-august 1859 – a reprezentat o acțiune prin care se exercitau presiuni asupra Austriei în vederea recunoașterii dublei alegeri a lui Alexandru Ioan Cuza. În același timp, Austria era obligată să mențină concentrate efective militare în Transilvania, ușurând astfel eforturile armatelor din Franța și Sardinia și ajutând, indirect, la făurirea statului italian.

Unitățile concentrate la Florești au executat marșuri, ședințe de instrucție individuală, antrenamente la instrucția focului, exerciții tactice pentru unificarea comenzilor și organizarea identică a diferitelor dispozitive de luptă, precum și aplicații militare.

Tabăra de la Florești s-a încheiat cu o mare manevră militară, desfășurată în ziua de 23 august 1859, și cu trecerea în revistă a unităților participante de către domnul Alexandru Ioan Cuza și alte înalte oficialități politice și militare.

Principalele obiective fiind atinse, tabăra și-a încheiat activitatea la data de 1 septembrie 1859. Referindu-se la importanța și semnificația ei, domnul declara, la 11 octombrie 1859:

„Ostași români,

Cât am stat între voi în tabăra de la Florești, ne-am încredințat de spiritul de disciplină și de simțirea onorului militar ce vă însuflă. Prin asemenea virtuți o armie se face tare, respectată și folositoare țării noastre.

Ostașul bun este acela care știe a-și îndeplini îndatoririle cu hotărâre nestrămutată, acela care susține cu tărie onorul steagului său, acela care, credincios giurământului său către guvern, își dă viața cu mulțămire ordinului legal și apărării patriei sale.

Aceste nobile virtuți le-am găsit în voi, ostași români din îmbele Principate și pentru ca să vă dau o însemnătoare dovadă de stimă, am hotărât a vă apropia încă mai mult de persoana noastră, luând asupra-ne comanda superioară a întregii oștiri române.

*De astăzi înainte, voi îți privi în persoana noastră nu numai pe vechiul vostru tovarăș de arme, nu numai pe Domnul Țării, ci chiar pe șeful vostru militar. Ear din parte-ne găsim de mulțămire a vă declara deplina încredere ce avem că în orice întâmplare veți fi vrednici de stima noastră, vrednici de recunoștința Țării, vrednici de deviza armiei române: Onor și Patrie”.*⁵

În luna noiembrie 1859, domnul Alexandru Ioan Cuza a unit Statul Major al Moldovei cu Statul Major din Țara Românească în unul singur, Statul Major al Armatei Române.

De asemenea, în anul 1860, domnul Cuza a unificat Ministerul de Război din Moldova cu Ministerul de Război din Țara Românească, rezultând Ministerul de Război al Armatei Române.

Tânărul stat modern, România a înființat noi genuri de arme în armata română: arma artilerie, arma geniu, marina fluvială, arma intendență și serviciu,

⁵Giurăscu, C., *Alexandru Ioan Cuza*, Editura Militară, București, 1973, pag. 31-32.

Serviciul Sanitar Superior condus de dr. Carol Davila, trupele teritoriale de Dorobanți, milițiile. A unificat școlile militare într-una singură, dislocând-o în București. A editat Regulamentele militare ale Serviciului Interior, Serviciului de gardă și garnizoană și regulamente de specialitate și publicații militare.

Ca un corolar al acțiunilor de unificare, la data de 1 septembrie 1862, pe câmpul de instrucție de la Cotroceni, unităților armatei române li s-au distribuit noi drapele de luptă, cu inscripția HONOR ET PATRIA, în culorile roșu, galben și albastru.

Cu acest prilej, domnul Alexandru Ioan Cuza s-a adresat participanților:

„Ofițeri, subofițeri, caporali și soldați,

Astăzi va fi una din cele mai însemnate în datinile noastre.

Steagurile cele vechi aduceau aminte suvenire triste, de vreme ce ele înfățișau țările despărțite. Astăzi voi primiți din mâinile noastre steagul ce întrunește coloarele țărilor surori, așa precum voința unanimă a românilor a unit pe capul Nostru coroanele ambelor țări.

Steagurile noastre totuși au fost marture la întâmplări care doresc a fi păstrate; ele vor împodobi arsenalul român.

Primind steagurile cele noi, aduceți-vă aminte pururea că vă încredințez onoarea țării.

Steagul e România! Acest pământ binecuvântat al patriei, stropit cu sângele străbunilor noștri și îmbelșugat cu sudoarea muncitorului. El este familia, ogorul fiecăruia, casa în care s-au născut părinții și copiii voștri.

Steagul este simbolul devotamentului, credinței, ordinii și a disciplinei ce reprezintă oastea.

Steagul este totodată trecutul, prezentul și viitorul țării, întreaga istorie a României.

Într-un cuvânt, steagul reprezintă toate victoriile și toate virtuțile militare care se cuprind în acele două cuvinte săpate pe vulturii români: Onoare și Patrie!

Ofițeri, subofițeri, caporali și soldați,

*Jurați să păstrați cu onoare și fără pată steagurile voastre și astfel veți corespunde încrederii și așteptării ce am pus, cu țara întreagă în voi. Jurați a le apăra în orice întâmplare ca un sfânt deposit ce încredințez bravurei și patriotismului vostru”.*⁶

Preocupându-se de înzestrarea armatei, domnitorul a creat Arsenalul de Construcții Militare și Pirotehnia din București, precum și Fabrica de Pulbere de la Târgșor Prahova și Lăculețe-Dâmbovița.⁷

Pentru îmbunătățirea condițiilor de cazare și instrucție s-au construit cazărmi noi în garnizoanele București și Iași, alături de care se înscrie și cazarma

⁶Idem, pag. 102-103.

⁷Monitorul Oastei, anul II, nr. 50, 2 septembrie 1961, pag. 745-746.

din Ploiești, construită în 1863, pe strada Rudului care adăpostea un escadron de cavalerie.

Din efectivele acestui escadron a luat ființă, în anul 1876, Regimentul 4 Călărași Ploiești. În această perioadă s-au dat în folosință noi poligoane de instrucție, între care și cel de la Florești Prahova.

Până la începutul anului 1877 în Ploiești s-a mai construit o cazarmă nouă, pe strada Torcători, în care a fost cartiruit Regimentul 7 Dorobanți Prahova-Dâmbovița.

Prin Ordinul Domnesc, nr. 63, din 1860, regimentele de infanterie au luat denumirea de regimente de linie. La Ploiești a fost înființat Regimentul 7 Linie, în baza Jurnalului Consiliului de Miniștri din 26 octombrie 1860. La sfârșitul anului 1864, Regimentul 7 Infanterie Linie era dispus în Ploiești și București, și era comandat de colonelul Dimitrie Crețulescu.⁸

Contribuția Armatei Române la obținerea Independenței de stat a României

În anii 1875-1876, atenția factorilor de conducere din România s-a concentrat în direcția pregătirii politice, diplomatice și militare a actului proclamării Independenței de stat.

Perspectiva izbucnirii războiului ruso-otoman, necesitatea apărării țării contra agresiunilor otomane repetate în lungul Dunării, ca și iminența pătrunderii trupelor țariste pe teritoriul statului român, pentru a se îndrepta spre Balcani, au determinat guvernul român să decreteze mobilizarea generală a armatei, la 6 aprilie 1877. Mobilizarea s-a încheiat la 25 aprilie, ea fiind minuțios pregătită, încă din anii 1875-1876, de către Ministerul de Război și Ministerul Afacerilor Interne și executată cu concursul comandamentelor diviziilor teritoriale și ale organelor administrațiilor județene și locale.⁹

Conform prevederilor Ordinului Domnesc, au fost mobilizate, cu excepția gloatelor, toate structurile sistemului militar de apărare: trupele permanente și cele teritoriale (inclusiv rezervele lor), milițiile (care urmau să se organizeze în corpuri active) și gărzile orașenești (constituite pentru paza localităților urbane).

La 29 aprilie 1877 a fost reactivată și garda orașenească. Tot prin decret domnesc se stabilea obligativitatea tuturor locuitorilor orașelor țării, cu vârste cuprinse între 21 și 46 ani, care nu intrau în componența trupelor permanente, teritoriale sau miliții, să poarte arme și să se constituie în formații de apărare a orașelor și localităților din mediul rural.

Efectivul armatei române mobilizate în primăvara anului 1877 s-a ridicat la aproximativ 125.000 de oameni. Dintre aceștia, armata de campanie (operativă) număra 58.700 de militari. La aceste efective se adăugau cele ale batalioanelor de miliții, care numărau 31.000 de oameni, contingentul de recruți al anului 1877, de aproximativ 14.000 de combatanți (în curs de pregătire, care urmau a

⁸Maior Popovici, Ioan, *Organizarea armatei române*, partea a II-a, pag. 174.

⁹*Monitorul Oficial al României*, nr. 78, 8/20 aprilie 1877, pag. 2362.

completa efectivele unităților de linie) și efectivele gărzilor orășenești și ale depozitelor militare a trupelor permanente.¹⁰

În paralel cu măsurile luate pentru mobilizarea armatei, în scopul participării la Războiul de Independență din 1877-1878, Guvernul României a pregătit măsurile pentru ratificarea de către Parlamentul țării a Convenției militare româno-ruse, încheiată la 4 aprilie 1877 la București. Convenția româno-rusă a fost ratificată de Adunarea Deputaților la 16 aprilie și de Senat la 17 aprilie 1877, cu majoritate de voturi.

De reținut că, prin Ploiești au trecut două mari coloane de trupe rusești, în deplasarea lor spre zonele de concentrare: București, Alexandria și Giurgiu. Din mai și până în iulie 1877, orașul Ploiești a avut „o importanță mondială”, după cum spunea marele savant Nicolae Iorga. Aici a fost instalat Marele Cartier al Armatei rusești și tot aici au locuit țarul Alexandru al II-lea și Marele Duce Nicolae, precum și însoțitorii din suita lor militară.¹¹

Țarul Alexandru al II-lea împreună cu suita sa au sosit la Ploiești în ziua de 25 mai 1877. Despre acest moment marcant pentru marea urbe prahoveană, istoricul Nicolae Iorga povestește: „*Gara e împodobită cu sulite lungi în colori rusești și românești și cu trofee purtând cifra împărătescului oaspe: A și A II. Așteaptă oficialitatea militară rusească, în mijlocul căreia se afla (n.a.) fostul ambasador la Constantinopol, autorul războiului, generalul Ignatiev, gros, mustăcios, zâmbitor, cu aerul fin și mustățile dârze, bătând în roșu*”.¹²

Împreună cu țarul au sosit marii duci: cancelarul Gorceacov, prințul Dolgoruchi, ministrul de război Miliutin și guvernatorul Basarabiei, Șebeco.

Pe peron erau delegați ai bulgarilor din Ploiești, București și Galați și reprezentanți ai administrației locale, în frunte cu primarul Istrate Negulescu.

Generoși, ploieștenii au găzduit, din aprilie până în iulie 1877, și cele trei detașamente de voluntari bulgari, constituite în aprilie 1877 la Chișinău. Acestea însumau aproximativ 1.000 de luptători și erau comandate de generalul N.G. Stoletov.¹³

Marele om politic Mihail Kogălniceanu a declarat în Parlamentul României, la 9 și 10 mai 1877: „*Suntem independenți; suntem națiune de sine stătătoare (...); nu am nici cea mai mică îndoială și frică de a declara în fața reprezentățiunii naționale că noi suntem o națiune liberă și independentă*”.¹⁴

Declarația a însuflețit poporul român, pe ostașii săi, de la soldat la general. Aceștia s-au acoperit de glorie la Plevna, redutele Grivița 1 și 2, Rahova, Smârdan și Vidin.

¹⁰General Rosseti, Radu, *Partea luată de armata română în războiul din 1877-1878*, București, 1926, pag. 18.

¹¹Sevastos, M., *Monografia orașului Ploiești*, Tiparul „Cartea Românească”, București, 1937, pag. 66.

¹²Idem, pag. 69.

¹³*Pagini din lupta poporului român pentru independența națională, 1877-1878*, București, 1967, pag. 99.

¹⁴*Românul*, an XXI, 5 noiembrie 1877, pag. 1018.

După efectuarea tuturor pregătirilor militare, ca urmare a atacurilor repetate asupra malului românesc al Dunării de către armata turcă, precum și a eșecurilor trupelor rusești în prima și a doua bătălie de la Plevna, din 8 și, respectiv, 18 iulie 1877, care l-au determinat pe marele duce Nicolae, comandantul suprem al oștirii ruse, să solicite ajutorul domnitorului Carol I. Armata română a colaborat cu armata rusă la acțiunile militare desfășurate pe teritoriul Bulgariei.

Prahovenii au participat la război cu trei unități militare: Batalionul 2 Vânători (creat în anul 1866, comandat de maiorul Alexandru Candiano-Popescu), Brigada a 4-a Călărași, Regimentul 4 Călărași și Regimentul 7 Dorobanți. O parte dintre prahoveni au fost încorporați și în Regimentele 1 și 6 Linie (Infanterie) București. Batalionul 2 Vânători (Infanterie) din Prahova a primit botezul focului în zilele de 27-29 august, când s-au pregătit condițiile pentru începerea celei de-a treia bătălii de la Plevna.

Luptând împreună cu Regimentul 13 Dorobanți Vaslui-Iași și Regimentul 5 Linie (Infanterie) Galați, batalionul ploieștean a dezvoltat atacurile celor șase baterii de artilerie din Divizia a 4-a română asupra redutelor Grivița 1 și Grivița 2.

În ziua de 30 august, la ora 13:15, după ce a încetat ultimul bombardament al artileriei asupra fortificațiilor otomane, pe cei 60 de km ai „potcoavei” frontului, unitățile române și ruse au pornit la atac, fiecare în sectorul său de acțiune. Până seara au avut loc patru asalturi asupra redutelor Grivița 1 și 2, aceasta din urmă fiind descoperită abia în timpul luptelor. Între cele două redute Grivița 1 și Grivița 2 exista o vâlcea, numită de istorici Valea Plângerii. Nu s-a făcut cu atenție recunoașterea pozițiilor de luptă și drept urmare au rezultat pierderi de oameni și mijloace de luptă.

Prahovenii – împreună cu vrâncenii, băcăoanii, brăilenii, gălățenii, vasluienii, muscelenii, ieșenii, romașcanii, sucevenii, ilfovenii, teleormănenii și dâmbovițenii – au luptat cu mare eroism și dârzenie la asediul Plevnei, în perioada 1 septembrie - 28 noiembrie 1877.

După victoria armatei române la Rahova, la 8 noiembrie 1877, locuitorii orașului Ploiești își arătau entuziasmul prin telegrama trimisă la Marele Cartier General al armatei române: „*Armatele noastre, intrând cu triumf pentru a doua oară în Rahova (prima oară în anul 1595, sub domnitorul Mihai Viteazul, n.a.) au dovedit și de astă dată că în vinele fiilor patriei curge sângele acelor viteji care s-au combătut odinioară în contra Semilunei*”.¹⁵

Prin căderea Rahovei s-a accentuat izolarea grupării otomane încercuite la Plevna. În dimineața zilei de 28 noiembrie s-a declanșat una dintre cele mai înverșunate și sângeroase bătălii. După lupte crâncene, la care au participat și ostașii ploieșteni din Regimentul 7 Dorobanți și Batalionul 2 Vânători, la ora 12:30 s-a reușit cucerirea Opanezului, blocând calea de înapoiere în Plevna a detașamentului turcesc, care intenționa să se îndrepte spre Sofia.

Această importantă victorie l-a obligat pe generalul Osman Pașa să capituleze, împreună cu cei 45.000 de ostași pe care i-a comandat. Cu prilejul predării, Osman Pașa și-a întins sabia colonelului român Mihail Cristodulo-Cerchez (originar din Bârlad) și i-a spus: „*Capitulez cu armata mea, predându-mă în mâinile junei și bravei armate române*”.

¹⁵Adâniloiaie, Nicolae, *Independența națională a României*, București, 1986, pag. 347.

Colonelul Mihail Cristodulo Cerchez a refuzat preluarea sabiei, explicându-i, în limba franceză, că numai domnitorul României Carol I și Marele Duce Nicolae al Rusiei pot decide în privința soartei forțelor otomane prizoniere.¹⁶

Imediat după capitularea grupării otomane comandate de Osman Pașa, armata română s-a îndreptat spre Belogradcik și Vidin, cu misiunea de a înfrânge forțele otomane care acționau în lungul Dunării, de la Rahova până la Vidin.

La data de 11 februarie 1878, gruparea turcească din fortăreața Vidin s-a predat, fiind urmată, la 13 februarie, de capitularea fortăreței Belogradcik.

Dorobanții din Regimentul 7 Dorobanți Prahova și călărașii din Regimentul 4 Călărași Prahova s-au remarcat și în luptele de la Smârdan, Tatargic și Vidin.

În mod similar locuitorilor celorlalte județe din România, populația prahoveană a susținut rechizițiile, a trimis la oaste bărbații apti de luptă, a cartiruit un mare număr de ostași ruși și bulgari și a participat cu donații în bani, alimente, furaje, îmbrăcăminte și material sanitar pentru nevoile armatei. Muncitorii de la puțurile de petrol și din rafinăriile de pe Valea Prahovei au furnizat păcură și petrol necesare frontului, în timp ce lucrătorii de la căile ferate și din sate au asigurat transportul trupelor și materialelor necesare ducerii războiului.

Războiul neatârării României a confirmat faptul că poporul român a dorit enorm să-și câștige libertatea și demnitatea, contribuind la afirmarea deplină a potențelor materiale și umane.

În Războiul de Independență, Armata română a pierdut: 4.302 morți și dispăruți, din care 40 de ofițeri și 15 medici; 3.376 răniți, din care 70 de ofițeri; 19.084 de bolnavi, din care 210 ofițeri și 74 de medici.

¹⁶ Idem.

EROI ȘI VETERANI PRAHOVENI ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ

Armata română modernă a pierdut în Războiul de Independență, 1877-1878, circa 10.000 de luptători (morți, răniți și dispăruți).

Din județul Prahova au murit în timpul războiului 79 de luptători, din care 29 erau din Ploiești: căpitanul Băjgoiu Ion, sublocotenentul Albulescu Alexandru, sergentul-major Pulbere Tudor, sergenții Teodorescu Stan, Avram Stan, Mihalache Nae, Gheorghe Sin Gheorghe și Albulescu Ion, caporalii Costea Costache, Constantin Dumitru, Ionescu Matei și Dumitru Iancu, precum și soldații Cârceanu Constantin, Duță Gheorghe, Radu Nicolae, Costăchioaia Ivan, Dobre Mihai, Dimitriu Gheorghe, Popescu Radu, Constantin Ion, Ion Gheorghe, Mihișescu Gheorghe, Dragomir Alexandru, Pătrășcuță Savu, Marin Ghiță, Urloi Ion, Petrescu Ilie, Lepădatu Vasile și Dumitru Mihalache.

General de divizie Constantin CANDIANO¹⁷

S-a născut la data de 1 august 1847 în localitatea Ploiești. Părinții săi, Nicolae decedat la o vârstă tânără și Zoe au dat țării doi fii inteligenți, care au îmbrățișat cariera militară: Constantin a ajuns general de divizie și fratele Sergiu, colonel în armata română.

După absolvirea Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, Constantin Candiano s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Activi Infanterie și Cavalerie din București, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1864, cu gradul de sublocotenent.

Tânărul ofițer a fost repartizat în Batalionul 1 Geniu din București, în funcția de comandant de pluton. Timp de șase ani a lucrat în această unitate, contribuind la instruirea recruților și a rezerviștilor în frumoasa specialitate de genist.

Avansat la gradul de locotenent, la data de 8 aprilie 1870, Constantin Candiano a fost mutat în Batalionul 2 Geniu din Iași, fiind profund impresionat de frumusețile orașului și a împrejurimilor sale, precum și de valorile culturale în curs de amplificare.

La data de 1 aprilie 1871, Constantin Candiano a fost mutat în Batalionul 2 Vânători de câmp (Infanterie) Ploiești, în funcția de ajutor șef birou mobilizare. Această unitate s-a înființat în București în anul 1866, iar în anul 1869 a fost mutată în garnizoana militară Ploiești.

Locotenentul Constantin Candiano a fost apreciat *foarte bine* de către șefii direcți, pentru activitatea desfășurată în procesul de instruire și educare a ostașilor și la data de 8 aprilie 1873 a fost avansat la excepțional în gradul de căpitan și mutat în Batalionul 2 Geniu Iași. Aici, ofițerul a executat o bună practică cu ostașii recruți și rezerviști.

Practica desfășurată în unitățile de instrucție l-a ajutat pe căpitanul Constantin Candiano să fie numit în Statul Major Geniu din București, la data de

¹⁷gl.bg.(ret.) Constantin Ucrain, col.(ret.) Constantin Chiper, *Personalități militare prahovene*, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 11-13.

7 februarie 1875, în funcția de ajutor la Biroul mobilizare, în calitate de specialist pentru realizarea lucrărilor genistice, contribuind la pregătirea unităților luptătoare pentru participarea la Războiul de Independență. A fost notat *foarte bine* de către Șeful de Stat Major Geniu, generalul Gheorghiu. În anul 1877, căpitanul Constantin Candiano și-a adus contribuția la realizarea lucrărilor genistice în cetățile Plevna, Rahova și Vidin.

Avansat în gradul de maior, la data de 8 aprilie 1879, Constantin Candiano a fost numit în funcția de șef serviciu în Arma Geniu/București, a aplicat foarte bine cunoștințele acumulate în Campaniile militare din anii 1877-1878, aprecieri evidențiate de colonelul Peiu, șeful de Stat Major în Arma Geniu din București.

Elogioasele aprecieri din partea șefilor direcți i-au adus ofițerului numirea în funcția de comandant al Batalionului 2 Geniu Iași, la data de 16 noiembrie 1880. În Notarea de serviciu semnată de colonelul Argetoianu se arăta: „Maiorul Constantin Candiano este un ofițer inteligent, zelos și exemplu pentru subordonați în serviciu executat permanent”.

Experiența acumulată la comanda unității ieșene l-au ajutat pe Constantin Candiano să fie numit la data de 1 aprilie 1883, la comanda Regimentului 1 Geniu București, „preocupându-se permanent de asigurarea bunurilor materiale și a instrucției efectivelor unității”, consemna generalul Slăniceanu, comandantul Comandamentului de Geniu.

La data de 8 aprilie 1885, Constantin Candiano a fost avansat la gradul de locotenent-colonel. Ofițerul „...preocupându-se permanent de asigurarea condițiilor materiale și a instrucției efectivelor unității, era iubit și stimat de ostași”, aprecia generalul Berindei, inspector în Arma Geniu.

Avansat în gradul de colonel, la excepțional, în ziua de 10 mai 1889, Constantin Candiano a fost numit la comanda Regimentului 8 Linie (Infanterie) București, pe care l-a condus ferm și cu bună credință, aprecia generalul Berindei, inspector în Arma Geniu.

Făcând parte dintr-o pleiadă de comandanți dotați pentru conducerea unităților militare, la data de 10 mai 1890, colonelul Constantin Candiano a fost numit la comanda Regimentului de Infanterie 30 Muscel, din Câmpulung Muscel. Apoi la data de 1 decembrie 1891, la comanda Regimentului 1 Dorobanți (Infanterie) Craiova, pe care l-a condus până în anul 1894 cu multă competență și demnitate, ocupându-se cu mare atenție de problemele administrative și de instrucție a efectivelor, îl apreciau generalii Anghelescu și Iarca, inspectori în Arma Infanterie.

În anul 1895, colonelul Constantin Candiano a fost numit la comanda Brigăzii a 3-a infanterie Craiova pe care a condus-o cu multă competență la instrucția desfășurată în cazărmi și la manevrele anuale până în anul 1897, îl notau generalii Corlățeanu și Berindei.

Numit la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie Ploiești în anul 1898, ofițerul avansat în gradul de general de brigadă „a condus cu multă pricepere efectivele din subordine, dovedind că cunoaște foarte bine îndatoririle comandantului de brigadă”, specifica în notarea de serviciu, comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău. Avansat în gradul de general de divizie (în 1890), în anii 1901-1903, Constantin Candiano a comandat Divizia a 5-a Infanterie Buzău la manevre, cu multă pricepere.

La sfârșitul anului 1903, generalul Constantin Candiano a fost trecut în rezervă cu drept de pensie. El a fost căsătorit cu Elena Coma-Gheorghiu.

În decursul carierei militare, generalul Constantin Candiano a fost decorat cu medalii și ordine: Apărătorii Independenței din 1877, Semnul onorific de argint pentru 18 ani de serviciu militar, Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu militar, Cavaler al Stelei României, Ofițer al Stelei României, Coroana de fier clasa a II-a, „Sfântul Alexandru” al Bulgariei, clasa a III-a.

General de brigadă Grigore CANTILLI¹⁸

Grigore Cantilli s-a născut la data de 24 ianuarie 1839 în localitatea Valea Călugărească, județul Prahova. A fost unul din cei șapte copii ai familiei Panait Hagi – Hristu Cantilli din Ploiești. Tânărul Grigore Cantilli a făcut studiile civile la pensionul „Lorent” din Ploiești și Școala Militară Ofițeri Activi din București, pe care a absolvit-o la 7 aprilie 1857 cu gradul de sublocotenent, fiind repartizat în Regimentul 1 Linie (Infanterie) Craiova.

Ofițerul a fost avansat succesiv la gradul de locotenent în 1859, căpitan în 1864, maior în anul 1870, locotenent-colonel în 1873 și colonel în 1875. După doi ani de serviciu la comandă de pluton, în anul 1859 a fost numit comandant de companie, apoi comandant de batalion în 1864 și atașat observator pe lângă armata italiană în anii 1865-1866.

În anul 1875, colonelul Grigore Cantilli a fost numit comandant al Regimentului 7 Linie (Infanterie) București, pe care l-a instruit cu multă pricepere și răspundere. La mobilizarea armatei române în anul 1877, ofițerul a fost numit la comanda Brigăzii 1 din Divizia 4 Infanterie Iași.

La 30 august 1877, în Bătălia a treia de la Plevna, două din unitățile Brigăzii 1, Batalionul 2 Vânători (Infanterie) din Ploiești și Batalionul 1 din Regimentul 14 Dorobanți (Infanterie teritorială) Roman, au pătruns primele în reduta Grivița 1, reușind împreună cu Regimentul 13 Dorobanți Iași-Vaslui, și alte unități militare să ocupe reduta și să păstreze dispozitivul de luptă al armatei române. Ostașii Batalionului 2 Vânători au reușit să captureze un drapel cu semilună și trei tunuri. Aduse în capitală, două tunuri au fost dispuse de o parte și de alta a statuii lui Mihai Viteazul, din Piața Universității București și al treilea în fața marelui corp de gardă de la Palatul domnesc din capitală.

Conducând foarte bine unitățile militare din subordine, colonelul Grigore Cantilli a fost avansat în gradul de general de brigadă și decorat cu ordinele: Steaua României în grad de ofițer, Sfântul Stanislav clasa a III-a (rusesc), Sfântul Vladimir clasa a IV-a (rusesc) și medaliile: Virtutea militară de aur, Trecerea Dunării și Apărătorii Independenței.

Generalul Grigore Cantilli a decedat la 5 octombrie 1909, găsindu-și odihna veșnică, alături de soție, în cavoul de familie din Cimitirul „Eternitatea” din Bacău. Prin grija Consiliului Județean și a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, filiala Bacău, mormântul a fost restaurat și este foarte bine îngrijit.

¹⁸Revista „România Eroică”, nr. 8-9/1999, pag. 36.

General de brigadă Constantin CICA¹⁹

Constantin Cică s-a născut la 1 august 1847 în Ploiești, copilărint și absolvind studiile civile în orașul natal. Îndrumat de cadrele didactice și părinți s-a înscris și a absolvit Școala Militară de Ofițeri Activi, organizată de domnul Unirii Principatelor Române, Alexandru Ioan Cuza, în 1866, în specialitatea Artilerie Geniu. Constantin Cică a fost avansat în gradul de sublocotenent și numit comandant de pluton în Regimentul 3 Linie (Infanterie) Iași. După două luni de zile, ofițerul a fost mutat în Batalionul 2 Geniu din Iași, în funcția de comandant de pluton, familiarizându-se cu specificul activității în Arma Geniu.

La 6 iulie 1872, sublocotenentul Constantin Cică a fost avansat în gradul de locotenent și mutat în Batalionul 1 Geniu București, în funcția de comandant de pluton. În Aprecierea de serviciu, maiorul Poenaru, comandantul unității arăta: „Constantin Cică este un ofițer cu mare dorință de perfecționare a instrucției proprii și a subordonaților”.

În luna mai 1874, locotenentul Constantin Cică a fost mutat la Statul Major al Geniului, în funcția de ajutor șef birou instrucție, dovedind așa cum îl nota șeful său maiorul Gheorghiu: „...pasiune pentru literatura de specialitate, conștiinciozitate și seriozitate în îndeplinirea sarcinilor de serviciu”, determinându-i pe șefii direcți să-l avanseze, în ianuarie 1876 în gradul de căpitan.

Căpitanul Constantin Cică a participat în anul 1877 la Campania militară din Bulgaria, remarcându-se în luptele de la Plevna. Seriozitatea, dăruirea și curajul dovedite în îndeplinirea misiunilor i-au adus frumoase recompense, fiind decorat cu Ordinele: Virtutea Militară de aur, Steaua României, în grad de ofițer, Sfântul Stanislav, clasa a III-a cu spade (rusească), Trecerea Dunării, Apărătorii Independenței și medalia Comemorativă rusă 1877-1878.

În luna mai 1878, Constantin Cică a fost mutat la Batalionul 1 Geniu București. În Aprecierea de serviciu, maiorul Donici, comandantul unității arăta: „ofițerul s-a remarcat prin ținuta militară și conduita ireproșabilă, lărgirea cunoștințelor de specialitate, de studiul literaturii beletristice, istorice și juridice”. A fost supranotat de generalul Slăniceanu.

Constantin Cică a fost numit în februarie 1880 comisar domnesc, iar în luna mai 1881 la Statul Major al Administrației Centrale de Resbel, fiind apreciat de către locotenent-colonelul Alexandru Lahovari și generalul Dumitru Racoviță „ca un ofițer inteligent, cu un dezvoltat simț al datoriei”.

Avansat în luna mai 1883 în gradul de maior, directorul Serviciului Arme Speciale, locotenent-colonel Crătunescu încheia Notarea de serviciu cu aprecierea: „maiorul Cică este un prea bun ofițer, care-și îndeplinește atribuțiunile funcționale cu foarte mare răspundere”.

Seriozitatea, dăruirea și hărnicia dovedite în muncă i-au adus lui Constantin Cică avansarea în gradul de locotenent-colonel, la data de 1 iulie 1887, mobilizându-l și mai mult în îndeplinirea atribuțiunilor de serviciu. Mutarea succesivă a ofițerului, în aprilie 1891 la comanda Regimentului Argeș nr.4 Dorobanți (Infanterie) Pitești și în decembrie 1891 la Regimentul 2 Geniu Iași, i-a dat posibilitatea să transmită cunoștințele de specialitate ofițerilor și

¹⁹Arhivele Militare Naționale Române, Pitești, Memorii Bătrâni, dosar 5.

soldaților din aceste unități, misiuni încheiate cu avansarea la excepțional în gradul de colonel, la data de 1 decembrie 1891.

Bogata cultură militară și juridică i-au determinat pe șefii ierarhici să-l numească pe colonelul Cică la comanda Școlii Fiilor de Militari din Iași în decembrie 1894, fiind apreciat de generalul Barozzi, în 1896: „Col. Constantin Cică este un foarte bun ofițer sub toate aspectele, părinte și comandant sub toate aspectele”.

În luna aprilie 1898, col. Cică a fost numit comandant al Brigăzii 3 Infanterie Pitești, pe care a condus-o la instrucția desfășurată în cazarmă și la manevrele de toamnă, „manifestându-se ca un ofițer foarte serios, care a condus foarte bine efectivele brigăzii la inspecții și manevre. Poate comanda o divizie”, apreciau generalii Tătărăscu și Popescu.

Ca urmare, la 7 noiembrie 1902, col. Constantin Cică a fost avansat în gradul de general de brigadă, comandând până la 15 aprilie 1904, Brigada 3 Infanterie și apoi până în 1908 Divizia 3 Infanterie Târgoviște, când a fost trecut la pensie. În aprecierea de serviciu, generalul Istrate, comandantul Corpului 2 Armată București, îl aprecia ca „un bun părinte, soț, comandant care, a condus cu multă pricepere divizia”. Generalul Constantin Cică a fost căsătorit cu Zoe Rușecu, dând societății doi fii și două fiice. A fost decorat cu Ordinele: Coroana României, Steaua României, în grad de ofițer, Stanislav, clasa a III-a (rusec), medalia Trecerea Dunării, Comemorativă (rusească).

General de brigadă Emanoil LĂZĂRESCU²⁰

Emanoil Lăzărescu s-a născut la 18 decembrie 1847 în orașul Ploiești. Părinții săi Lazăr și Maria s-au bucurat foarte mult când s-a născut fiul lor, căruia i-au asigurat o copilărie frumoasă, condițiile materiale pentru absolvirea școlii primare și a opt clase de liceu în Ploiești.

La îndemnul cadrelor didactice și a părinților, Emanoil s-a înscris după absolvirea liceului în 1866 la Școala Militară de Ofițeri Activi din București, pe care a absolvit-o la 29 iunie 1866 cu gradul de sublocotenent, fiind repartizat la Regimentul 2 Artilerie București, în funcția de șef de secție. La 16 octombrie 1868, tânărul ofițer a fost mutat la cerere în Batalionul 4 Vânători (Infanterie) București, întrucât iubea mult arma infanterie.

Avansat la gradul de locotenent în 1872, ofițerul a fost mutat la Administrația Centrală a Armatei, lucrând în Biroul Instrucție. La data de 16 martie 1873, locotenentul Emanoil Lăzărescu a fost mutat la cerere la comanda Companiei a 7-a din Regimentul 2 Dorobanți (Infanterie teritorială) Râmnicu Vâlcea. La 1 ianuarie 1874, lt. Lăzărescu a fost mutat în Școala Militară Ofițeri, Secția cavalerie, specializându-se în conducerea instrucției cu ajutorul calului, fiind apreciat cu calificativul *bine* de către generalul Budișteanu, comandantul Diviziei 2 Teritoriale București.

²⁰Arhivele Militare Naționale Române, Pitești, Memorii Bătrâni, dosar 7.

La 1 ianuarie 1876, lt. Lăzărescu a fost mutat în Regimentul 8 Dorobanți (Infanterie teritorială) Buzău. Cu prilejul inspecției de toamnă, generalul Angelescu l-a notat cu calificativul *bine*. Lt. Lăzărescu a fost avansat în gradul de căpitan la 24 aprilie 1877 și mutat în Regimentul 10 Dorobanți (Infanterie) Putna, în funcția de comandant de companie. A participat la Bătălia a 3-a de la Plevna din 30 august 1877, la Bătălia de la Rahova în zilele de 7-9 noiembrie 1877 și apoi la asediul cetății Plevna, până la capitularea generalului Osman Pașa, cu cei 50.000 de ostași în ziua de 28 noiembrie 1877.

Avansat în gradul de căpitan, Emanoil Lăzărescu a fost mutat la data de 1 mai 1878 la Consiliul de Război al Diviziei a 2-a Teritoriale București, în funcția de comisar domnesc. În 1880, din nou la cerere, cpt. Lăzărescu a fost mutat în Regimentul 2 Dorobanți (Infanterie teritorială) Râmnicu Vâlcea, în funcția de comandant companie, iar după avansarea în gradul de maior, a fost numit șef de stat major în Regimentul 4 Dorobanți (Infanterie teritorială) Pitești.

Atestat ofițer de stat major, maiorul Lăzărescu a fost mutat la 1 august 1884 la Administrația Centrală a Resbelului și la 15 octombrie 1884, șef de stat major la Regimentul 6 Dorobanți (Infanterie teritorială) București. O nouă mutare la Regimentul 31 Dorobanți Calafat, la 18 aprilie 1885, în funcția de șef de stat major, îi dă posibilitatea să fie evidențiat de către generalul Angelescu, cu prilejul inspecției generale din anul 1886. În anul 1886, maiorul Emanoil Lăzărescu a absolvit Facultatea de Drept, la fără frecvență.

După inspecția din anul 1887, mr. Emanoil Lăzărescu a fost numit șef de stat major la Divizia 1-a Infanterie Craiova și apoi la Statul Major al Administrației Centrale a Resbelului. Timp de doi ani de zile s-a afirmat ca foarte bun ofițer de stat major. Avansat în gradul de locotenent-colonel la 1 noiembrie 1889, ofițerul a fost numit comandant al Regimentului 1 Linie (Infanterie) din Craiova, pe care l-a comandat bine. De la 1 ianuarie 1890 a comandat Regimentul 8 Dorobanți Buzău și de la 8 aprilie 1890 Regimentul 31 Dorobanți Turnu Măgurele.

De la comanda regimentelor, locotenent-colonelul Emanoil Lăzărescu a fost numit la Statul Major din Administrația Centrală de Resbel, fiind apreciat foarte bine de către generalii Iarca și Fălcoianu. Mutat la cerere la comanda Regimentului 3 Olt, locotenent-colonelul Lăzărescu a fost notat foarte bine de generalii Iarca și Caracățeanu, în anii 1894-1896.

La începutul anului 1897, ofițerul a fost avansat în gradul de colonel și numit la comanda Brigăzii 4 Infanterie, pe care a comandat-o foarte bine în anii 1897-1900. Generalii Paladi și Arion îl apreciau ca „un prea bun ofițer, energic și cu mult tact în munca cu oamenii”.

În anul 1900, colonelul Emanoil Lăzărescu a fost numit la comanda Diviziei a 3-a Infanterie Târgoviște, pe timpul manevrelor regale, fiind apreciat cu calificativul *foarte bine* de către generalul Borănescu. Și în anii 1902-1903, generalul Borănescu l-a notat cu calificativul *foarte bine*. În anii 1904-1905, generalul de divizie Ferdinand l-a propus pe colonelul Lăzărescu pentru avansare în gradul de general de brigadă, propunere materializată în practică în anul 1905 și apoi a fost trecut la pensie.

Generalul de brigadă Emanoil Lăzărescu a fost căsătorit cu Alexandrina Dafinescu. În decursul carierei militare a fost decorat cu medalia Apărătorii

Independenței, medalia Semnul onorific de argint pentru 18 ani de serviciu și medalia Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu, Ordinul Steaua României-1878, Ordinul rusesc Stanislav, clasa a 3-a cu spade-1879, Ordinul Coroana României-1892 și Ordinul austriac Coroana de fier-1896.

General de brigadă Dumitru MIHĂIȚĂ²¹

Dumitru Mihăiță s-a născut la 8 iulie 1850 la Ploiești. Părinții săi Mihai și Catrina i-au asigurat condițiile materiale pentru a absolvi școala primară și cinci clase la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești. Dorind să-și realizeze un statut social mai bun, Dumitru Mihăiță s-a înscris soldat voluntar în Batalionul 2 Vânători de câmp (Infanterie) Ploiești, la 28 mai 1871.

Tânărul Dumitru Mihăiță a fost avansat la gradul de caporal (1 martie 1872), sergent furier (16 septembrie 1872), sergent-major (15 noiembrie 1873), plutonier-adjutant (15 iunie 1875) și sublocotenent (1 iulie 1877). Ofițerul a fost mutat în Regimentul 13 Dorobanți Iași-Vaslui, comandând un pluton în Bătălia a 3-a la Plevna/30 august 1877 și în Bătălia de la Vidin în decembrie 1877/ianuarie 1878.

La data de 1 iulie 1878, sublocotenentul Mihăiță a fost mutat în Batalionul 2 Vânători (Infanterie, unitatea care l-a format ca militar), dislocat la Craiova, Iași și garnizoana definitivă, București, fiind notat de locotenent-colonelul Dimitrie Lecca: „ofițer inteligent, supus la ordine, care promite a deveni bun ofițer”.

Avansat în gradul de locotenent, Dumitru Mihăiță a fost numit ofițer cu aprovizionarea în Regimentul 15 Dorobanți (Infanterie teritorială) Piatra Neamț, la 1 aprilie 1879, fiind apreciat de către locotenent-colonelul Nicolae Scheletî, comandantul unității: „locotenentul Mihăiță este un ofițer cu posibilități de afirmare în domeniul militar”. La 5 septembrie 1880, ofițerul a fost mutat la cerere în Regimentul 28 Dorobanți Suceava-Fălticeni, în funcția de ofițer cu aprovizionarea, ofițer cu îmbrăcămintea și cazarmarea. La 28 noiembrie 1880, ofițerul a fost avansat administrator clasa a II-a. La 1 iulie 1883, Dumitru Mihăiță, a fost notat de colonelul Petrescu, care-l aprecia ca „un bun ofițer ce se apropia tot mai mult de tânăra armă, Intendența”. Numit adjutant clasa a II-a la Corpul 4 Armată Iași, la 16 octombrie 1883, se aprecia că „ofițerul a progresat mult în domeniul intendenței și ca urmare a absolvirii unui curs de specialitate în domeniul serviciilor și intendenței”.

Bunele aprecieri ale șefilor ierarhici au prins viață și la 8 aprilie 1895, ofițerul a fost numit la Serviciul Intendență al Diviziei 8 Infanterie Botoșani. În Notarea de serviciu din anul 1899, locotenent-colonelul Dumitru Pastia, comandantul unității, îl propunea pe Dumitru Mihăiță „să fie înaintat în gradul de adjutant I”. Înaintat în gradul de adjutant I în ziua de 8 aprilie 1890, ofițerul a fost mutat la Administrația Centrală a Armei Intendență.

În anul 1893, adjutantul I Dumitru Mihăiță a îndeplinit bine o misiune specială în Franța. Dumitru Mihăiță a fost avansat subintendent la 28 octombrie 1895 și mutat la Corpul 2 Armată București, iar la 8 aprilie 1896 la Ministerul de

²¹Arhivele Militare Naționale Române, Pitești, Memorii Bătrâni, Generali, dosar 21.

Război. Ofițerul a „verificat foarte bine stabilimentele centrale”, apreciau generalii Borănescu și Al.C. Popescu. În anul 1897, „ofițerul a condus Serviciul Intendență din Divizia a 3-a Infanterie Târgoviște în condiții foarte bune”.

Numit în 1898 șef al Serviciului Intendență din Divizia a 7-a Infanterie Roman, Dumitru Mihăiță „l-a condus ireproșabil până în anul 1902”, îl nota generalul Iarca. Mutat la Corpul 4 Armată Iași, Dumitru Mihăiță a fost avansat în gradul de intendent, generalii Iarca și Beller, regretând plecarea ofițerului la Iași. Și la acest eșalon, „generalul intendent Dumitru Mihăiță a lucrat foarte bine, fiind regretat la trecerea la pensie la 1 aprilie 1908”, nota generalul Tătărăscu, comandantul Corpului 4 Armată din Iași.

Generalul de intendență Dumitru Mihăiță s-a căsătorit în anul 1882 cu Elena Dumitriu din Fălticeni, dând societății pe fiul Dumitru, născut în anul 1890. În activitatea militară a fost decorat cu Ordinele Steaua României, Coroana României și medaliile Apărătorii Independenței, Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu.

General de brigadă Ioan PARAPEANU²²

Ioan Parapeanu s-a născut la 8 septembrie 1855 în orașul Ploiești. Părinții săi Teodor și Maria și-au dat fiul la școala primară în Ploiești, apoi la Școala fiilor de militari din Iași și Școala Militară de Ofițeri Activi Infanterie și Cavalerie din București, pe care a absolvit-o în 1876 cu rezultate bune, fiind avansat în gradul de sublocotenent. Numit la comanda Batalionului 2 Vânători de câmp din Ploiești, tânărul ofițer a fost încurajat și susținut în cariera militară de maiorii Scheletti și Mateescu.

La 1 martie 1877, sublocotenentul Ioan Parapeanu a fost mutat în Regimentul 2 Artilerie Iași, înscriindu-se treptat în rândul artileriștilor. După două luni, la 24 aprilie 1877 a fost mutat în Divizionul de Pompieri din București, iar după încheierea războiului ruso-româno-turc a revenit la Regimentul 2 Artilerie, în funcția de șef secție, fiind avansat în gradul de locotenent la data de 1 ianuarie 1880.

Mutat pentru doi ani la Arsenalul Armatei, locotenentul Ioan Parapeanu s-a străduit să aprofundeze cunoștințele de specialitate, pentru a deveni un bun ofițer de artilerie. Din aprilie 1882, ofițerul a revenit la Regimentul 2 Artilerie, conducând o secție de artilerie până în aprilie 1883.

Avansat în gradul de căpitan în anul 1884, Ioan Parapeanu a fost numit în funcția de comandant de baterie în Regimentul 6 Artilerie Bacău, fiind notat *bine* de comandantul de regiment pentru eforturile depuse în instruirea ostașilor artileriști. Revenit la Regimentul 2 Artilerie, ofițerul a condus foarte bine instruirea ostașilor din baterie, a cărui șef a fost și a absolvit cu rezultate foarte bune, examenele pentru gradul de maior în anul 1888, fiind avansat la data de 10 mai 1890.

După avansare, maiorul Ioan Parapeanu a comandat o baterie de artilerie și a condus Biroul Instrucție din Regimentul 4 Artilerie Roman, fiind apreciat de comandantul unității cu calificativul *foarte bine*. De la 15 aprilie 1896, ofițerul a

²²Arhivele Militare Naționale Române, Pitești, Memorii Bătrâni, dosarul 31.

lucrat în Regimentul 12 Artilerie Târgoviște, în funcția de ajutor al comandantului de unitate. Muncind cu hotărâre și perseverență a fost avansat la gradul de locotenent-colonel în anul 1900, fiind notat *foarte bine* de către generalul Cernat, comandantul Corpului 2 Armată București. La data de 15 aprilie 1901, Ion Parapeanu a fost numit șef de stat major în Regimentul 11 Artilerie Focșani, fiind notat până în 1905 cu calificativul *foarte bine* de către comandantii Brigăzii 3 Artilerie Galați, coloneii Băleanu și Boteanu. La 10 mai 1905, ofițerul a fost avansat la excepțional în gradul de colonel. Comandantul Corpului 3 Armată Galați, generalul T. Constantinescu aprecia că, colonelul Parapeanu comandă unitatea „...cu inima caldă și cu mintea limpede”.

În anul 1908, comandantul Diviziei 6 Infanterie Focșani, generalul Hârjeu, concluziona: „colonelul Ioan Parapeanu este un prea bun comandant de regiment”. Numit la data de 1 aprilie 1909 la comanda Brigăzii 6 Artilerie Focșani „colonelul Parapeanu a condus foarte bine efectivele din subordine în procesul de instrucție din Tabăra Hagieni/Ilfov și la manevrele de toamnă, dovedind o deplină maturitate”, îl aprecia generalul Hârjeu.

Propus să urmeze Călătoria de comandament pentru gradul de general de brigadă, organizată de Statul Major General, din motive întemeiate, îmbolnăvirea gravă a soției, nu s-a prezentat. De la 1 aprilie 1911 până la 1 aprilie 1912, colonelul Parapeanu a comandat Brigada 5 Artilerie. Trecut în rezervă la 1 aprilie 1912, ofițerul a fost luat în evidența Comandamentului Corpului 2 Armată București. Colonelul Ioan Parapeanu a fost avansat în gradul de gl.bg.(rz) în anul 1915.

Generalul de brigadă Ioan Parapeanu a fost căsătorit cu Ana Ianulescu. În cursul carierei militare a fost decorat cu medaliile: medalia Comemorativă a Războiului de Independență 1877/1878, Crucea trecerii Dunării, medalia Comemorativă Rusă, medalia Omagială Carol I/1906, medalia Semnul Onorific de Aur, pentru 25 de ani serviciu în armată/1901, Ordinele: Steaua României clasa a V-a, în grad de cavaler/1902, Coroana României clasa a V-a, în grad de ofițer/1909.

General de brigadă Ștefan ȘIȘMAN²³

Ștefan Șișman s-a născut în Ploiești la data de 13 mai 1839. A fost coleg de școală, bun prieten și camarad cu generalul de divizie generalul Grigore Cantilli din Valea Călugărească, județul Prahova. În vara anului 1857, Ștefan Șișman a absolvit liceul și s-a înscris la Școala Militară Ofițeri din București, înființată cu câțiva ani mai înainte, pe care a absolvit-o la 10 iulie 1859, cu gradul de sublocotenent, în promoția „Unirii”. Tânărul ofițer a fost încadrat comandant de pluton pușcași în Regimentul 2 Linie (Infanterie) București, cu care a participat

²³ Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 162-164.

la instrucție în Tabăra de la Florești Prahova, înființată în aprilie 1859 de domnul Unirii, Alexandru Ioan Cuza.

Din 1860, Ștefan Șişman a instruit în garnizoana Iași ostași recruți, fiind avansat în 1862 în gradul de locotenent, în 1863, la excepțional, în gradul de căpitan. Numit comandant de Companie, ofițerul a lucrat în Iași până la 26 septembrie 1868, când a fost avansat în gradul de maior.

De la această dată a lucrat în Regimentul 8 Dorobanți Buzău-Râmnicu Sărat, în funcția de comandant de Batalion Instrucție. Avansat în gradul de locotenent-colonel la 1 ianuarie 1875, Ștefan Șişman a fost numit la comanda Regimentului 8 Dorobanți Buzău - R. Sărat.

Doi ani mai târziu, în 1877, Ștefan Șişman a condus Regimentul 8 Dorobanți în războiul ruso-româno-turc, pentru cucerirea fortificațiilor din jurul orașului Plevna, iar în lunile septembrie- noiembrie 1877 în asediul grupării otomane, comandată de vestitul comandant de oști Osman Pașa.

De la 12 octombrie 1877, Ștefan Șişman l-a înlocuit pe colonelul Constantin Budișteanu, la comanda Brigăzii a 2-a Infanterie din Divizia a 2-a Infanterie, comandată de generalul de brigadă Mihail Cristodulo Cerchez, deoarece acesta fusese grav rănit și evacuat la Spitalul Militar din Turnu Măgurele. Până la capitularea lui Osman Pașa, locotenent-colonelul Ștefan Șişman a condus cu autoritate acțiunile de luptă ale Regimentelor 4, 6 și 8 Infanterie Linie, din compunerea Brigăzii 2 Linie, obținând laude din partea superiorilor și îndeosebi din partea comandantului direct, generalul Mihail Cristodulo Cerchez.

După capturarea generalilor și ofițerilor din subordinea generalului Osman Pașa, locotenent-colonelul Ștefan Șişman a asigurat paza acestora și nimicirea completă a grupării otomane. De la mijlocul lunii decembrie 1877, Ștefan Șişman a primit misiunea să organizeze loturi masive de prizonieri, să le asigure paza, hrănirea și asistența sanitară în timpul deplasării la nord de Dunăre, în lagărele de prizonieri.

La data de 1 ianuarie 1878, Ștefan Șişman a fost avansat în gradul de colonel și decorat cu ordinele Steaua României în grad de ofițer și Virtutea Militară de aur și ordinele ruse, Sfântul Vladimir clasa a III-a și Sfântul Stanislas clasa a III-a.

Colonelul Ștefan Șişman împreună cu un grup de ofițeri a organizat Tabăra de cazare a unităților militare de la Băneasa, care au trecut pe sub Arcul de Triumf de pe Șoseaua Kiseleff. Înainte de defilare, Prințul Carol I și generalul Alexandru Cernat, ministru de război au decorat 43 drapele de luptă, în Tabăra de la Băneasa, între acestea fiind și drapelele regimentelor din Brigada comandată de Ștefan Șişman.

Într-o zi frumoasă de toamnă, cetățenii capitalei și locuitorii din județele vecine au primit cu mare entuziasm defilarea unităților evidențiate în Războiul de Independență 1877-1878.

Instalat cu Statul major al Brigăzii 2 Infanterie în orașul Buzău, colonelul Ștefan Șişman a organizat și condus operațiunea de lăsare la vatră a rezerviștilor mobilizați pe timpul Campaniei militare din Bulgaria și pe cea de restituire a carelor, cărușelor și animalelor de tracțiune, rechiziționate și a despăgubirilor bănești conform legii în vigoare. Colonelul Ștefan Șişman a stabilit măsurile

pentru continuarea instrucției efectivelor din subordine, paza depozitelor de muniții, echipament și alimente, cazarea, hrănirea și asigurarea asistenței sanitare a oamenilor.

După alți câțiva ani de rodnică activitate, Ștefan Șişman a fost avansat în gradul de general de brigadă la 9 mai 1887, iar la 15 august 1889 a fost trecut în rezervă, având vârsta de 50 ani. În noua postură de veteran al Războiului de Independență, Ștefan Șişman a participat la ridicarea a două monumente de război și în octombrie 1903, a participat la dezvelirea statuii generalului Carol Davila, medicul de origine italiană și franceză, care în calitate de Inspector General al Serviciului Sanitar al Armatei Române a desfășurat o neobosită activitate pentru îngrijirea răniților pentru coordonarea spitalelor, înființarea Crucii Roșii în România, a Facultății de medicină militară din București ș.a.

Generalul de brigadă Ștefan Șişman a decedat în ziua de 24 mai 1905, la câteva zile după ce sărbătorise 65 de ani de viață. Într-o zi frumoasă de mai, generalul Ștefan Șişman a fost însoțit pe ultimul drum, de numeroși militari din garnizoana Ploiești, de veterani de război, de fanfara militară a Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, de o Companie de onoare și distinse personalități militare și civile din Ploiești.

Sergent Grigore ION ^{24/ 25 / 26 / 27}

Grigore Ion, zis și Buziașu s-a născut la data de 5 iunie 1850 în satul Dumbrăvești, comuna Mălăești, județul Prahova. Părinții săi Ion și Ilinca au mai avut și patru fete. Ei au murit în anul 1872.

Tânărul Grigore Ion a satisfăcut stagiul militar în Batalionul 2 Vânători (Infanterie), în perioada 1872-1875, fiind lăsat la vatră cu gradul de soldat. În primăvara anului 1877, soldatul Grigore Ion a fost mobilizat cu gradul de soldat, cu contingentele 1875 și 1876, în Batalionul 2 Vânători Ploiești.

Această unitate militară a fost înființată în anul 1866 în București și transferată în Ploiești în anul 1869. În anul 1876, unitatea a primit drapelul de luptă. După Războiul de Independență, unitatea a fost mutată în diferite garnizoane militare și definitiv, în garnizoana militară București, în anul 1884, în cazarma „Alexandru Ioan Cuza”. În anul 1902, în titulatura unității s-a adăugat numele „Regina Elisabeta”.

În prima etapă, unitatea a participat la operațiuni militare de acoperire și apărare a Dunării în zonele Oltenița și Corabia. După trecerea Dunării, pe teritoriul Bulgariei, unitatea s-a deplasat spre Nicopole și a participat la asediul cetății

²⁴Istoria Militară a Poporului Român, vol.IV, Editura Militară, București, 1987, pag. 705, 711-712, 714-716, 719.

²⁵Gl-It Ion Șuța, Infanteria Română, vol.1, Editura Militară, București, 1977, pag. 217, 219.

²⁶Prof. Paul Popescu, Grigore Ion, Povestea adevărată a unui erou necunoscut, Ploiești, 1999, pag. 39-60.

²⁷Col.(rtr) Constantin Chiper, Cronica militară a județului Prahova, Edit. Scrisul prahovean-Cerașu, 2002, pag. 67-69.

medievale Plevna. La data de 30 august 1877, Batalionul 2 Vânători a trecut sub comanda maiorului Alexandru Candiano-Popescu, care l-a înlocuit pe maiorul Mateescu rănit cu câteva zile înainte în luptele desfășurate în jurul Plevnei.

Grigore Ion a participat la a treia bătălie de la Plevna din ziua de 30 august 1877, în care trupele turcești aflate în reduta Grivița 1, comandate de colonelul Sevfet, au fost nevoite să execute o manevră de retragere sub presiunea celor patru asalturi ale trupelor române și ruse. În cursul acțiunii de luptă, soldatul Grigore Ion a observat un soldat turc ce se retrăgea cu drapelul turcesc. Dând dovadă de curaj, soldatul Grigore Ion, ajutat de camarazii săi din batalion, sergentul Gheorghe Stan (născut în Pitești) și caporalul Vasile Nica (născut în Ploiești), a reușit să captureze drapelul de luptă verde, pe care l-a predat ulterior comandantului de batalion.

După două zile, la data de 1 septembrie 1877, maiorul Alexandru Candiano-Popescu, însoțit de Grigore Ion, Gheorghe Stan și Vasile Nica, au dus drapelul capturat la Poradim unde se afla Cartierul General al Armatei Române și l-au prezentat Domnitorului Carol I (rege de la 14/26 martie 1881), care i-a decorat cu „Virtutea Militară”. La data de 2 septembrie 1877, cei patru au prezentat drapelul Împăratului Rusiei, Alexandru al II-lea care, l-a rândul lui, i-a decorat pentru fapta de vitejie cu „Crucea Sfântul Gheorghe”. La data de 7 septembrie 1877, în cadrul unei parade militare, maiorul Alexandru Candiano-Popescu și cei trei însoțitori au prezentat drapelul turcesc Doamnei Elisabeta (regină din 14/26 martie 1881) și populației entuziaste din capitală.

Ziarul „Răsboiul” din 7 septembrie 1877, publica un material semnat de Ioan Georgescu-Arvatu, dedicat acestui eveniment: „Între trofee capturate de români de la Osman Pașa, care conducea pe cei 50.000 de ostași turci în Cetatea Plevna este și un stindard verde. Adus aseară la București, azi a fost condus în aclamațiile entuziaste ale poporului, care se îndesa pe străzile, pe unde avea să treacă cortegiul, până la cazarma din Dealul Spirei, unde a fost depus. Chiar junele soldat, un vânător, Grigore Ion, mic de statură care, a avut curajul și fericirea de a-l smulge din mijlocul inamicilor, îl conducea. Mulțimea întâmpina pe junele soldat cu aclamații și buchete de flori. A fost un moment solemn care, a făcut să treacă prin inimile tuturor un fior religios, când cortegiul a ajuns pe Bulevardul Universității și junele soldat a înclinat stindardul turc, de trei ori, înaintea statuii lui Mihai Viteazul. Câțiva impegați de la primăria Capitalei i-au oferit în semn de admirație un ceasornic. Bătrânul colonel Papasolu și alții l-au îmbrățișat de mai multe ori. În scurt, „azi am avut o frumoasă zi pentru inima românească”.

În luna decembrie 1877 și ianuarie 1878, Batalionul 2 Vânători a participat și în luptele de la Smârdan, Tatargic, Inova și Vidin. După încheierea păcii, Grigore Ion, a fost avansat în gradul de sergent. S-a înapoiat în satul natal cu o mică pensie viageră de 12 lei pe lună. Rămas văduv, Grigore Ion s-a recăsătorit și din cele două căsătorii a avut șase copii. Neputând face față nevoilor familiei doar prin munca pământului, Grigore Ion s-a mutat la București și s-a angajat ca portar la Monitorul Oficial. La sfârșitul anului 1911, ziarul „Universul” și Alexandru Candiano-Popescu au inițiat o campanie de ajutorare a eroului de la Grivița. Pensia lui Grigore Ion a fost mărită și, prin subscripție publică, a fost

adunată suma de 83.000 de lei cu care a cumpărat un car cu doi boi și a construit o casă în satul natal, alături de casa părinților săi.

Grigore Ion a mai fost decorat cu următoarele medalii și ordine românești și rusești: Ordinul Steaua României în grad de cavaler-1877, Medalia Apărătorii Independenței 1877-1878, Medalia Crucea Trecerea Dunării-1878, Medalia Comemorativă Rusă a Războiului din 1877-1878, Medalia Jubiliară Carol I-1906.

În orașele București și Caracal există câte o stradă care, poartă numele eroului din Războiul de Independență. În comuna Dumbrăvești din județul Prahova a fost dezvelit la 26 mai 1971, Monumentul Eroilor din Războiul de Independență. Monumentul a fost realizat de sculptorul Nicolae Kruch și este format din: soclul prismatic pe care este fixat un basorelief din bronz ce redă scena capturării steagului otoman, bustul din piatră al sergentului Grigore Ion, în uniformă Batalionului 2 Vânători.

În Ploiești s-a construit, prin subscripție publică un monument dedicat eroilor Batalionului 2 Vânători, dezvelit la data de 12/24 octombrie 1897.

Eroul Grigore Ion a trecut în lumea veșnică la data de 19 septembrie 1915 și a fost înhumat în localitatea natală. Ziarul „Universul” din 23 septembrie 1915 a publicat un material comemorativ, prin care a prezentat opiniei publice meritele eroului Grigore Ion în Războiul de Independență.

ARMATA ROMÂNĂ ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 1916-1919

În anul 1916, pregătirile politico-diplomatice și militare în vederea declanșării războiului de eliberare națională și întregire statală erau finalizate.

Oștirea, unanimitatea poporului, priveau cu încredere viitorul, fiind gata să răspundă ordinului de ridicare la arme pentru înlăturarea nedreptei frontiere în spatele căreia milioane de români sufereau privațiunile și presiunile impuse de samavolnică stăpânire austro-ungară.

În cadrul marilor operații militare desfășurate în vara și toamna anului 1916, Brigada a 9-a Infanterie, Regimentele 7 Infanterie Prahova, 32 Infanterie „Mircea”, 3 Vânători (Infanterie), 6 Călărași și 19 Artilerie din Ploiești au fost concentrate la curbura Carpaților Meridionali, în subordinea Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, comandată de generalul Aristide Razu. Împreună cu Regimentul 8 Infanterie Buzău și Regimentul 9 Infanterie Râmnicu Sărat, prahovenii au constituit gruparea „Bratocea”, care făcea parte din Armata a 2-a Română, comandată de generalul de divizie Alexandru Averescu.

Divizia a 13-a Infanterie din Ploiești, comandată de generalul Gheorghe Sănătescu având în subordine Brigada a 25-a Infanterie Ploiești, cu Regimentul 47 Infanterie Prahova, dublura Regimentului 7 Infanterie Prahova și Regimentul 72 Infanterie Mizil, dublura Regimentului 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, precum și Brigada a 26-a Infanterie Buzău, cu Regimentul 48 Infanterie Buzău, dublura Regimentului 8 Infanterie Buzău, Regimentul 49 Infanterie Râmnicu Sărat, dublura Regimentului 9 Infanterie Râmnicu Sărat și Regimentul 23 Artilerie Buzău, a făcut parte, la începutul campaniei din Transilvania, din Detașamentul „Olt”, Corpul 3 Armată al Armatei 1-a Române.

Ceasul eliberării mult așteptat a fost salutat cu entuziasm și de ostașii prahoveni, la fel ca și în celelalte zone ale țării, așa cum consemna în jurnalul personal mama unuia dintre recruții prahoveni: „... oamenii vin valuri, valuri, spărgând văzduhul cu urale și cântece. Și pleacă la hora morții doinind gătiți cu flori, ca la nuntă, fericiți fiecare că-și pot jertfi viața pentru mărirea patriei”²⁸

Conform Directivei Operative nr. 1 și a ordinelor Marelui Stat Major, unitățile și marile unități de la curbura Carpaților au trecut la ofensivă, concomitent cu Armata de Nord, acționând în trei etape:

- în prima etapă, desfășurată în perioada 15-28 august, au pătruns în depresiunea Brașov;

- în etapa a doua, în intervalul de timp dintre 28 august și 10 septembrie, trupele au ajuns pe aliniamentul: Covasna, Sfântu Gheorghe, Feldioara, Vlădeni, Brașov;

- în etapa a treia, care a avut loc între 13 și 26 septembrie, trupele au forțat Oltul, ajungând pe aliniamentul: Mărtiniș, Rupea, Dacia, Boholț, Ciucșor. Forțarea Oltului s-a executat printr-o sistematică pregătire de artilerie, realizarea unor capete de pod pe două sau trei direcții în fâșia unei divizii și dezvoltarea acestora în adâncimea frontului.

²⁸Însemnări din vremea războiului (Jurnal), București, pag. 9.

Operația militară ofensivă strategică pe frontul din Transilvania, desfășurată în prima jumătate de lună a războiului de către cele trei armate române (Armata de Nord, Armata a 2-a și Armata 1-a), a fost planificată și s-a derulat, pe ansamblu, în conformitate cu prevederile planului de campanie, obiectivele propuse fiind realizate în cea mai mare parte.

La încheierea operației militare, trupele române au ajuns pe Mureș și pe Oltul Superior și au eliberat sute de localități din interiorul Carpaților (între care Brașov, Făgăraș, Sfântu Gheorghe, Odorhei, Gheorghieni, Miercurea Ciuc, Petroșani), ajungând practic la porțile Sibiului și în apropierea bazinului Târnavelor și Mureșului Mijlociu.

Succesele dobândite de trupele eliberatoare în cadrul primei părți a operației militare din Campania militară a anului 1916 au fost, în egală măsură, atât rezultatul firesc al eroismului, curajului și hotărârii cu care au acționat ostașii români, cât și cel al sprijinului permanent, și deosebit de eficient, acordat armatei de către populația românească din întreaga zonă de desfășurare a acțiunilor militare.

În momentul opririi ofensivei militare, la sfârșitul lunii septembrie 1916, forțele române destinate a acționa în Transilvania erau mobilizate complet, unitățile având capacitatea combativă apropiată de cota maximă. Atingerea porților Someșului și Mureșului se putea înfăptui într-un interval de timp mult mai scurt decât au durat mobilizarea, concentrarea și ofensiva în podișul intracarpatic.

Debușarea la vest de Apuseni ar fi dus la încercuirea în plan larg a trupelor inamice pătrunse în bazinul Mureșului Mijlociu, iar tăierea comunicațiilor acestora și consolidarea armatelor române pe un aliniament cu o dezvoltare de numai 400-500 de km ar fi dus la înfăptuirea integrală a obiectivului operației militare, concepute de Marele Cartier General.

Această perspectivă a fost întrevăzută și de analiștii din tabăra adversă. Astfel, generalul german Erich Ludendorff, recunoștea că *„drumul ar fi devenit liber pentru a merge către inima Ungariei și împotriva comunicațiilor cu peninsula Balcanică”*, rezultatul militar fiind sintetizat în concluzia: *„Am fi fost învinși”*.

Deși ofensiva armatelor române a fost oprită în aceste prime săptămâni ale campaniei militare a anului 1916, ea s-a înscris definitiv în cartea de aur a luptelor poporului român pentru eliberarea deplină a țării și făurirea statului național unitar român.

În lunile octombrie-noiembrie 1916, ostașii prahoveni au participat la operațiile de apărare de pe Valea Oltului, Trecătoarea Bran, Valea Dâmboviței, remarcându-se în luptele desfășurate la Bran, Rucăr, Dragoslavele, muntele Mateiaș, și în defileul Prahovei (prin interzicerea pătrunderii inamicului în lungul râului Timiș, spre Predeal și Azuga) și în Valea Teleajenului.

Măsurile adoptate de Marele Cartier General al Armatei Române, pentru reorganizarea Armatei în anul 1917

La începutul anului 1917, efectivele armatei române care, au scăpat din dezastrul Campaniei militare a anului 1916 se aflau în Moldova. Puterea lor de luptă era aproape anihilată. Dar partida nu era pierdută. Încercător în dreptatea sfintei cauze pentru care, intrase în lupta cea mare, încercător în sprijinul marilor aliați alături de care, a acceptat să intre în luptă și pentru care se sacrificase într-un ceas greu, poporul român trebuia să continue lupta, până la îndeplinirea țelurilor pentru care sângera. Era necesară o încordare voinicească pentru ca sabia și arma să se ridice din nou, fulgerând deasupra capului trușului dușman.²⁹

Pentru îndeplinirea acestui obiectiv erau necesare măsuri ferme din partea factorilor de răspundere pentru destinele țării. Casa Regală, Parlamentul și Guvernul și-au dat seama că trebuie să adopte măsuri ferme pentru a scoate la lumină poporul român, reînviind o armată mai puternică, capabilă să asigure întregirea statală și eliberarea națională. În Moldova, știrbită în partea de nord-vest, se concentrase puterea statului român. Iașul, vechea capitală a Moldovei, sacrificat prin Unirea din 1859, devenise Capitala rezistenței statului român. Toate preocupările instituțiilor de stat au fost îndreptate spre reorganizarea armatei pentru apărare și în final spre biruință.³⁰

Teritoriul României redus la o treime din teritoriul național, a găzduit de la 1 ianuarie 1917, un milion și jumătate de suflete, militari și civili refugiați care, s-au așezat alături de populația Moldovei de centru și de nord, dimprejurul Iașului. Tinerii recruți din Armata Română au sosit aici pentru instruire și pregătire în scopul participării la Campania militară din vara anului 1917.³¹

În lunile noiembrie și decembrie 1916, peste această populație au venit aproape un milion de ostași ai Armatei Ruse, care au fost bine hrăniți. Conform înțelegerii dintre guvernele Rusiei și României, plata urma a se face ulterior. Aceasta nu s-a împlinit niciodată.³²

Ca și cum aspra iarnă, foametea și lipsa combustibililor, a îmbrăcăminții, a medicamentelor și mijloacelor de transport n-ar fi fost suficiente pentru nenorocita țară și pentru prăpădita armată, un nou flagel, mai teribil și mai distrugător ca toate celelalte, s-a abătut asupra populației Moldovei – tifosul exantematic. Lipsurile de tot soiul i-au înlesnit terenul pentru răspândirea tifosului. Împreună cu tifosul exantematic transmis de păduchi, s-a răspândit și febra recurentă care, chiar dacă nu ucidea ca tifosul exantematic, slăbea și distrugea puterea corpului omenesc.³³

În luna februarie 1917, pentru cele 5000 de paturi ale spitalelor din Iași existau 11.000 de bolnavi. Mulți bolnavi mureau pe străzi și pe drumuri, în ciuda faptului că tot personalul medical fusese mobilizat. Au sărit în ajutor și misiunile

²⁹Kirițescu, C., *Istoria războiului pentru întregirea României 1916-1919*, vol. 2, București, pag. 508.

³⁰*Apărătorii patriei*, Ploiești, anul II, nr. 14, 15 mai 1921, pag. 2.

³¹Idem, nr. 15, 1921.

³²Kirițescu, C., lucrarea citată, pag. 365.

³³Idem, pag. 370-371.

militare franceză și engleză. Epidemia a costat atâtea vieți câte s-ar fi pierdut în zece mari bătălii. Mulți medici de mare valoare profesională au decedat în luptă cu aceste boli. Alături de ei au pierit peste 1.000 de sanitari, necunoscuți eroi ai datoriei.³⁴

Resturile Armatei române din Muntenia, Oltenia și Dobrogea retrase în Moldova au fost împărțite în două. O parte formată din aproximativ șase divizii de infanterie, constituiau Armata a 2-a română, comandată de generalul Alexandru Averescu care, a rămas pe linia frontului de luptă în regiunea Vrancei, intercalată între unitățile militare rusești, ce ocupau restul frontului român. Cealaltă parte formată din restul diviziilor de infanterie și cavalerie, mai dezorganizate a fost scoasă din luptă și transportată în nordul Moldovei, în zonele de refacere, constituind Armata 1-a română.

Procesul de reorganizare a armatei române a fost însoțit de o schimbare importantă în compunerea Comandamentului de conducere. Regele Ferdinand I al României era conducătorul de căpetenie al frontului militar român al armatelor aliate, cuprinzând sub această titulatură totalitatea forțelor luptătoare ruse și române, din Bucovina până la Marea Neagră. Comandantul de căpetenie Regele Ferdinand I avea două ajutoare: un general rus și un general român. Până în luna aprilie 1917 a lucrat în acest comandament din partea Armatei ruse, generalul Zaharov, înlocuit apoi de loialul general Dimitri Șcerbacev. Ajutorul român de căpetenie a fost generalul Constantin Prezan, șeful Marelui Cartier General al Armatei române. Marele Cartier General al Armatei Române a fost cartiruit din decembrie 1916 până în martie 1917 la Bârlad și apoi la Iași în localul fostului Liceu Militar.³⁵

Principiile după care s-a condus Marele Cartier General în procesul de reorganizare și instruire a Armatei române au fost următoarele:

- micșorarea efectivelor armatei române la numericul pe care îl îngăduiau resursele țării, pentru o campanie militară de lungă durată: numărul diviziilor de infanterie s-a redus la 15 și al cavaleriei la două divizii, adică atâtea câte existau înainte de război, desființându-se marile unități și unitățile care, au fost constituite în pripă până la mobilizarea din 14 august 1916, cu încadrare luată de la alte divizii, cu servicii și armament redus;

- diviziile au fost grupate în Corpuri de Armată, considerate ca unități de comandament, putând fi formate dintr-un număr de divizii, după necesitățile operative. Pentru durata refacerii s-au constituit cinci Corpuri de Armată (1, 2, 3, 4, 5).

Numărul Regimentelor de infanterie s-a fixat la 80, a câte 3 Batalioane. Diviziile erau alcătuite din patru Regimente de infanterie, grupate în două Brigăzi de infanterie. Pe lângă fiecare divizie s-a mai atașat un Batalion de pionieri. Regimentul de infanterie dispunea în 1917 de 24 mitraliere, față de 6 în 1916. Aproape toți ostașii erau și grenadierii aruncând grenada la cel puțin 25m. Ofițerii, subofițerii și soldații purtau căști de oțel, model francez, apărătoare împotriva gloanțelor și măști de protecție împotriva gazelor asfixiante pe care le-a folosit inamicul.

³⁴Idem pag. 373-374.

³⁵Idem, pag. 379-381.

Artileria de câmp constituită din 15 Regimente a 9 Baterii (câte unul la fiecare D.), precum și 15 Regimente Obuziere a două Baterii, de 105 mm și 120 mm (un R. de D.). Artileria a fost atașată Armatelor 1-a și a 2-a. Artileria Antiaeriană și 2 Divizioane Art. de Munte au completat Artileria.

Franța a furnizat României un număr de 297 guri de foc, 292 de tunuri lungi și scurte de 120 mm, 20 de obuziere grele și 120 de mortiere de tranșee, de 58 mm.

Cavaleria a format 2 Divizii a câte 6 Regimente fiecare: Divizia 1-a Craiova și Divizia a 2-a Iași. Un Regiment era format din 2 Divizioane, cu 3 Escadroane fiecare. Fiecare Armată avea câte o Brigadă de Călărași, din care un Divizion pe jos. Fiecare Divizie de infanterie avea un Divizion de Cavalerie, din care un pluton pe jos. La trupele de cavalerie era atașat un Divizion de artilerie călărească, Detașamente de cicliști și motocicliști și un Regiment de escortă regală.

Aeronautica aproape inexistentă în Campania militară din 1916, a căpătat o dezvoltare potrivită cu marea ei importanță. S-au organizat 12 Escadriile, din care 6 escadriile erau de tip Farman, cu 6-8 avioane fiecare, 3 Escadriile Nieuport a 6-7 avioane fiecare, o Escadrilă Caudron a 4 avioane și o Escadrilă Breguet-Morane de bombardament. Piloții și observatorii erau francezi și români, pregătiți în școlile de piloți și comandament, sub conducerea misiunii militare franceze. Totalul forțelor Armatei Române se ridica la 400.000 de luptători (o armată mai suplă).³⁶

În urma reorganizării Armatei, România a avut două armate: Armata 1-a și Armata a 2-a, care s-au refăcut din punct de vedere organizatoric și al instrucției până la sfârșitul lunii iunie 1917. Armata 1-a Română a fost organizată astfel:

- Corpul al III-lea de Armată Galați a fost compus din Diviziile a 5-a Infanterie Buzău, care s-a reorganizat și instruit în localități din județul Botoșani, a 13-a Infanterie Ploiești reorganizată și instruită în localități din județul Botoșani și a 14-a Infanterie Iași reorganizată și instruită în jud. Iași;

- Corpul al V-lea de Armată Constanța a fost compus din Diviziile a 9-a Infanterie Constanța, reorganizată în fostul județ Vaslui, a 10 Infanterie Tulcea, reorganizată în fostul județ Vaslui și a 15-a Infanterie Constanța reorganizată în fostul județ Fălciu.

- Divizia a 2-a Cavalerie Iași și-a refăcut și instruit efectivele la Burdujeni, județul Suceava.

Armata a 2-a Română a fost organizată astfel:

- Corpul 1 Armată Craiova, cu Diviziile 1-a Infanterie Mehedinți, a 2-a Infanterie Craiova și Divizia 1-a Cavalerie Craiova, în refacere în județul Iași și județul Vaslui (R. 18 I. Gorj s-a refăcut în localitatea Dănești, populația locală admirând-o pe Ecaterina Teodoroiu);

- Corpul al II-lea Armată cu Comandamentul la Coțofenești, județul Vrancea, format din Divizia a 3-a Infanterie Târgoviște, Divizia a 4-a Infanterie București și Divizia a 11-a Infanterie Slatina;

- Corpul al IV-lea Armată Iași, dislocat la Bacău, cu Comandamentul la Onești, județul Bacău, format din D. 6 I. Focșani, D. 7 I. Roman, D. 8 I. Botoșani și Divizia 14 Infanterie Iași.

³⁶Idem, pag. 382-384.

În procesul de reorganizare și instruire a Armatei României un rol deosebit de important l-au avut Regele Ferdinand I, Regina Maria și I.C. Brătianu, președintele guvernului Național al României, constituit la 24 decembrie 1916, alături de liberali venind și Tache Ionescu, împreună cu trei prieteni conservatori. Aceste personalități au efectuat vizite în unitățile militare și pe pozițiile de luptă ale ostașilor români, ridicându-le și însuflându-le moralul de luptă.

Pentru creșterea moralului membrilor Casei Regale, a Parlamentului și Guvernului României, marele istoric Nicolae Iorga a ținut o excepțională cuvântare, la data de 15 decembrie 1916, în localul Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, la care au participat și reprezentanți ai Armatei Române, precum și ambasadori și atașați militari acreditați în România.

De mare importanță pentru însuflirea ostașilor țării au fost măsurile adoptate de Regele Ferdinand I, sfătuit de Regina Maria, Parlamentul României și Guvernul Brătianu cu privire la adoptarea Legii împroprietăririi cu pământ a ostașilor participanți la război, precum și a Legii pentru acordarea votului universal. În perioada ianuarie-martie 1917, Casa Regală a fost găzduită de localitatea Zorleni, fostul județ Tutova, unde Regele Ferdinand I cumpărase un conac, situat pe moșia din localitate. De la 15 martie 1917, Casa Regală s-a mutat în Casa de pe strada Lăpușneanu Iași, unde locuise domnul Unirii Principatelor Române, Alexandru Ioan Cuza.

În ianuarie 1917, Regele Ferdinand I adresându-se armatei, cu prilejul decorării drapelului de luptă al unor unități militare participante la Campania militară din anul 1916, precum și decorarea unor ofițeri, subofițeri și ostași remarcați în lupte, cu cuvântul său grav și cald, turna balsam în suflete și deschidea perspective mărețe: „Vouă, fiilor de țărani care, ați apărut cu brațul vostru pământul unde v-ați născut, unde ați crescut, vă spun eu, regele vostru, că pe lângă răsplata cea mare a izbânzii care, vă asigură fiecăruia recunoștința neamului nostru întreg, ați câștigat totodată dreptul de a stăpâni într-o măsură mai largă pământul pe care v-ați luptat. Vi se va da pământ. Eu, regele vostru, voi fi primul a da pildă. Vi se va da și o largă participare la trebile statului...”³⁷

Pentru susținerea Eforturilor Marelui Cartier General în reorganizarea și instruirea Armatei Române, un aport deosebit l-a adus Misiunea Militară Franceză, condusă de generalul Mathias Henry Berthelot care, era formată din 277 ofițeri, 37 piloți și observatori, 86 medici și veterinari, 4 ofițeri de marină și 8 ofițeri de intențență, precum și un număr 1.150 de grade inferioare și soldați, printre care numeroși specialiști militari și diverse meserii. Ofițerii francezi au fost repartizați pe lângă Marele Cartier General, corpuri de armată, divizii, regimente de infanterie și de artilerie de câmp, ca sfetnici și instructori. Generalul Berthelot („Taica Burtălău”) a devenit personajul legendar al reînvierii armatei române. România l-a proclamat cetățean de onoare al ei și armata i-a dăruit o sabie de onoare. Parlamentul i-a votat un lot de împământare și o casă pe teritoriul român dezrobot, în zona Hațeg, județul Hunedoara. Prin membrii misiunii militare, Franța și-a adus o mare contribuție la renașterea Armatei României și la creșterea încrederii românilor în victorie.³⁸

³⁷Idem, pag.388.

³⁸Idem, pag. 389-391.

În iarna și vara anului 1917, reprezentanți ai Puterilor Centrale, fostul ambasador al Austro-Ungariei în România, contele Czernin, prințul francez Sixt de Bourbon, cumnatul Împăratului Carol al Austro-Ungariei, făceau presiuni la Paris, pentru a determina guvernul Franței să încheie pacea între Puterile Centrale și puterile Antantei, pe seama țărilor mici: România, Belgia, Polonia, Serbia și Cehia, urmărind salvarea imperiului bolnav al Austro-Ungariei.

Austriecii au făcut presiuni și asupra militarilor din Comandamentele Armatei a 9-a Rusă care, avea sediul la Roman și Armatei a 4-a Rusă care, a avut Comandamentul până la sfârșitul lunii mai 1917 la Bârlad și apoi la Bacău. Comandanții ruși n-au acceptat propunerile făcute de austrieci.

Intrigile nu au reușit datorită poziției loiale a guvernului Franței față de România. Franța a recunoscut importanța intrării României în război de partea Antantei ca aliat. Mai mult de atât, intrarea Statelor Unite în război de partea Antantei, în anul 1917 și vizita la Iași, în iunie 1917, a unei delegații americane, condusă de generalul Hugo Scott, a asigurat guvernul României de tot sprijinul guvernului american care, a furnizat muniții de război armatei române. Deosebit de încurajatoare au fost și vizitele ministrului munițiilor din guvernul Franței, Albert Thomas și al Belgiei, Vanderwelde care, au asigurat guvernul României de sprijinul guvernelor Franței și Belgiei, în lupta pentru libertate.³⁹

Cei trei milioane și jumătate de români aflați sub monarhia austro-ungară au dat războiului 400.000 de soldați, din care au căzut în lupte peste 120.000, luptând sub steagul opresorului propriului lor neam. În Rusia în luna decembrie 1916 în Lagărul de la Darnița, lângă Kiev erau internați 250 ofițeri și 12.000 de gradați și soldați prizonieri români. Ei au constituit nucleul pentru organizarea Corpului voluntarilor români din Rusia. Colonelul român Pietraru a fost numit comandantul lagărului. Cu sprijinul său s-a editat Gazeta „România Mare” pentru desfășurarea propagandei.

Guvernul rus a aprobat recrutarea a 30.000 de prizonieri români. Până la 14 noiembrie 1917 au fost trimiși în Moldova 374 ofițeri și 8261 ostași, în afară de cei aproximativ 2000 de ofițeri și ostași rămași să păzească depozitele militare românești. Alți vreo 2000 au rămas în Rusia care, datorită evenimentelor politice și militare ce au urmat, s-au strecurat cu mare greutate în România.

Voluntarii români din lagărele rusești au fost primiți în Piața Unirii din Iași, în 8 iunie 1917, și în amintirea Unirii Principatelor Române din 24 ianuarie 1859, s-a încins o mare horă, participând: miniștri, senatori, deputați, soldați și țărani. Au ținut alocuțiuni: I.C. Brătianu, Nicolae Iorga, Octavian Goga și Ion Nistor. La sfârșitul lunii iunie 1917, refacerea militară a României era încheiată.⁴⁰

După perioada de refacere din iarna 1916/1917, pe teritoriul Moldovei rămase libere, Armata Română s-a acoperit de glorie în Campania militară a anului 1917, în crâncenele operații militare de la Mărăști, Mărășești și Oituz, salvând ființa poporului român și întregind teritoriul României.⁴¹

³⁹Idem, pag. 405-408.

⁴⁰Idem, pag. 409-413.

⁴¹Idem, pag. 425.

Prahovenii în campania militară din vara anului 1917

Cu pierderi mari în oameni și tehnică de luptă, unitățile militare prahovene s-au retras pentru refacere, în luna decembrie 1916, în diferite localități din județele Iași și Botoșani. Acolo s-au reorganizat și instruit pentru marea Campanie militară din vara anului 1917.

Glorioasa pagină din istoria războiului de eliberare națională și întregire statală, Operația militară de la Mărășești, a fost a doua mare confruntare militară, după Ofensiva de la Mărăști, desfășurată cu succes pe frontul român în campania anului 1917.

În Operația militară de apărare de la Mărășești, au participat toate unitățile militare prahovene care, a constituit, prin amploare, complexitate și consecințele ei inedite și de perspectivă, unul dintre momentele de maximă tensiune ale războiului purtat de poporul nostru pentru independența patriei și împlinirea idealurilor sale naționale.⁴²

Luptând cu energie exemplară pentru apărarea pământului țării și salvarea ființei național-statale, Armata Română a opus, în vara anului 1917, un categoric *act de voință*: „*Nici pe aici nu se trece!*”, puternicei mașini de război a Puterilor Centrale, repurtând o strălucită biruință.

Încă din primele ore ale dimineții de 24 iulie 1917, generalul Eremia Grigorescu, comandantul Corpului 6 Armată din Armata 1-a Română, a ordonat introducerea în operația militară a Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, în ajutorul Diviziei a 34-a Infanterie ruse, care acționa pe aliniamentul Moara Albă - Moara Roșie - Străjescu - Siret.

Abia sosite în zonă, efectivele Regimentului 3 Vânători (Infanterie) Ploiești și Regimentului 7 Infanterie Prahova au intrat imediat în luptă și au oprit înaintarea trupelor germane în sectorul Moara Albă - Moara Roșie. În timpul nopții, Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, a efectuat mai multe contraatacuri în direcția Străjescu, ajutat de artileriștii Regimentului 19 Artilerie Ploiești și cavaleriștii Regimentului 6 Călărași din Ploiești.

Așa cum arăta cunoscutul istoric și geograf militar Constantin Kirițescu, referindu-se la marea bătălie de la Mărășești, preciza: „*bariera ruptă se refăcuse cu ajutorul prahovenilor și buzoenilor din Divizia a 5-a Infanterie și dobrogenilor din Divizia a 9-a Infanterie Constanța*”.⁴³

Operația militară de apărare de la Mărășești, care s-a desfășurat între 24 iulie și 21 august 1917, incluzând durele acțiuni militare din Valea Siretului și de pe înălțimile din dreapta râului s-a încheiat cu o strălucită victorie a armatei române.

În etapa a 2-a a luptelor de apărare, desfășurate din ziua de 6/19 august 1917, la marea izbândă și-au adus contribuția și unitățile militare prahovene: Divizia a 13-a Infanterie Ploiești, Brigada a 9-a Infanterie Ploiești, cu Regimentul 7 Dorobanți (Infanterie) Ploiești, Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, Brigada a 25-a Infanterie cu Regimentul 47/72 Infanterie Ploiești/Mizil,

⁴² col.(rz.) Chiper, C., *Cronica militară a județului Prahova*, Edit. Scrisul Prahovean, Cerașu, 2012, pag. 19-21.

⁴³Kirițescu, C., lucrarea citată, pag. 428-430.

Regimentul 6 Călărași Ploiești, Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Ploiești și Regimentul 19 Artilerie Ploiești.⁴⁴

Din momentul încheierii acțiunilor militare de la Mărășești și Oituz, unitățile militare prahovene, împreună cu alte unități militare din Armata română au participat la importanta misiune de apărare a liniei frontului, până în luna martie 1918.

La data de 11/24 noiembrie 1917, s-a încheiat armistițiul dintre Rusia și Puterile Centrale, România fiind obligată să-l încheie la data de 26 noiembrie/9 decembrie 1917.

Răspunzând cererilor Sfatului Țării de la Chișinău, guvernul României a trimis în ajutor în luna ianuarie 1918, Divizia 11 Infanterie Slatina, care a intervenit în asigurarea ordinii, liniștei publice în zona Chișinău și alungarea peste Nistru a trupelor bolșevizate rusești și ucrainiene.

Divizia 1 Cavalerie Craiova a fost trimisă în Zona Bălți, Divizia 2 Cavalerie Iași în Zona Hâncești – Cimișlia, îndeplinind misiuni de asigurarea ordinii publice, dezarmarea ostașilor ruși și ucrainieni bolșevizați și alungarea lor peste Nistru.

Unitățile militare prahovene și buzoiene au participat, de la 9 martie 1918, împreună cu alte unități din armata română, la despresurarea Basarabiei de Sud, de bolșevici ruși și ucrainieni.⁴⁵

După remobilizarea Armatei române la 28 octombrie 1918, prahovenii au participat la acțiuni militare pentru asigurarea ordinii interioare și confiscarea armamentului și munițiilor de la populația civilă în Transilvania (Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul 3 Vânători/Infanterie Ploiești). Din luna iulie 1919, Regimentul 3 Vânători-Infanterie a participat la alungarea unităților maghiare peste Tisa și înfrângerea guvernului bolșevic de la Budapesta (Campania militară din anul 1919 în Ungaria).⁴⁶

Celelalte unități militare prahovene au participat în anii 1919 – 1921 la misiuni în Basarabia, contribuind la asigurarea vieții și avutului populației, siguranța depozitelor făcute de statul român în Basarabia, asigurarea transporturilor pe calea ferată și șosele, paza liniilor telefonice și telegrafice, împiedicarea trupelor ruse și ucrainiene de a pătrunde peste Nistru.⁴⁷

În Revista România Eroică nr.1 (58) pe anul 2019, cercetătorul colonel (rtr) Petre Otu ne prezintă pierderile suferite de Armata română în anii 1916-1921: 1.913 ofițeri și 95.454 de soldați morți pe front, în infirmerii sau spitale din țară, ca urmare a bolilor sau rănilor (aceștia au fost identificați nominal); 248 de ofițeri și 51.177 de soldați morți pe front, în țară sau străinătate, în împrejurări necunoscute, în mare parte neidentificați; 169 de ofițeri și 70.345 de soldați morți în lagărele de prizonieri. Numărul total al morților Armatei române se ridică la 2.331 de ofițeri, și 216.966 de soldați.

Numărul civililor morți ca urmare a bătăliilor, rănilor ori tifosului exantematic este apreciat la circa 250.000. Nu intră aici decesele considerate normale. Cifrele de mai sus sunt pentru vechiul regat. Dar, în anii Primului

⁴⁴Idem, pag. 433-434.

⁴⁵Chiper, C., lucrarea citată, pag. 32, 40, 45, 54, 74, 85.

⁴⁶Idem, pag. 66.

⁴⁷Idem, pag. 44, 54, 85.

Război Mondial, sute de mii de români au luptat în armata austro-ungară și armata rusă. Cercetările estimative ne prezintă circa 50.000 morți pentru românii transilvăneni în anii 1914-1918.

General de corp de armată Florin COMIȘEL⁴⁸

Veteran al Primului Război Mondial și al celui de al Doilea Război Mondial, Pantelimon Comișel a fost unul dintre primii comandanți ai Trupelor de grăniceri din perioada postbelică și un brav stat majorist pe care i-a avut Armata română.

Născut în Ploiești la 1 decembrie 1897, Florin Comișel a absolvit Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din orașul natal și Școala Militară de Ofițeri Activi Infanterie din București, la 1 iunie 1917 (evacuată la Dorohoi în 1916). A fost avansat în gradul de sublocotenent și numit comandant de pluton în Regimentul 50 Infanterie (dublura Regimentului 10 Infanterie Focșani). Cu această unitate a participat în vara anului 1917 la luptele de apărare de la Mărășești. În anii 1921-1923, ofițerul a frecventat cursurile Școlii Militare Speciale Infanterie din Sibiu. La încheierea cursurilor cu rezultate bune, Florin Comișel a fost avansat în gradul de locotenent și numit comandant de companie, în Brigada 1 Vânători de Munte Sinaia. În anul 1926 a fost avansat în gradul de căpitan, instruind încă șase ani ostașii vânători, fiind apreciat foarte bine de comandanții de batalion și brigadă.

Căpitanul Pantelimon Comișel a frecventat cursurile Școlii Superioare de Război din București în anii 1932-1934, clasându-se între primii absolvenți și fiind avansat în gradul de maior. A fost încadrat în Secția 1-a Organizare din Marele Stat Major, în care a lucrat cinci ani de zile (1934-1939). Apoi a fost trimis în Turcia pentru a efectua un stagiul și o lungă pregătire (1939-1940), în cadrul unui regiment de infanterie din Ankara. La înapoierea în țară a fost avansat în gradul de locotenent-colonel și a fost numit în funcția de Șef al Biroului 1, în Secția 1 Organizare din Marele Stat Major. În această funcție, ofițerul a elaborat studii pentru reorganizarea Corpului Grănicerilor români.

După intrarea României în vârtejul celui de al Doilea Război Mondial a lucrat la Biroul 1, Secția Organizare din Marele Stat Major, elaborând studii pentru perfecționarea activității grănicerilor români. La data de 1 martie 1943, din motive operative, ofițerul a fost mutat în funcția de șef Stat Major al Grănicerilor. Împreună cu generalul Constantin Vasiliu-Rășcanu a condus grănicerii români până la 1 octombrie 1943, în luptele cu inamicul în zona Krâmskaia, Dolgaia, Neberdaievskiaia.

De la 1 octombrie 1943, Florin Comișel avansat în gradul de colonel a condus Divizia 1-a Munte, respingând multe atacuri ale inamicului. Pentru faptele sale a fost decorat de Comandamentul german, cu Ordinul „Crucea de Fier” și propus de generalul Constantin Vasiliu-Rășcanu să fie decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a. La sfârșitul lunii noiembrie 1943, ofițerul

⁴⁸ Gl.bg.(rz) dr. Constantin Ucrain, col. (rz) Constantin Chiper, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 22-24.

a fost rechemat în țară. Colonelul Florin Comișel a fost numit subșef al Direcției 1 Organizare din Marele Stat Major, funcție pe care a îndeplinit-o foarte bine timp de un an și jumătate.

La data de 6 martie 1945, Florin Comișel a fost numit Director al Cabinetului ministrului de război, general de corp armată Constantin Vasiliu-Rășcanu. Reamintindu-și de propunerea de pe front, gl.c.a. Constantin Vasiliu-Rășcanu a intervenit să se rezolve. Conform Decretului Regal nr. 1783 din 4 martie 1945, Florin Comișel a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” cu spade, clasa a III-a. La mai puțin de două luni de zile, colonelul Florin Comișel a fost numit la comanda Regimentului 1 Grăniceri, iar la 1 decembrie 1946 a fost numit Șef de Stat Major al Comandamentului de Grăniceri din Armata României.

Avansat în gradul de general de brigadă la 1 octombrie 1947, Florin Comișel a fost numit Șef de Stat Major al Ministerului de Interne, iar la 12 februarie 1948 Comandant al Trupelor de Grăniceri din România și avansat general de divizie. Numit în funcția de Președinte al Părții Române a Comisiei mixte Româno-sovietice, pentru marcarea în teren a frontierelor de stat dintre România și Uniunea Sovietică, generalul Florin Comișel s-a opus și a respins pretențiile sovieticilor pe brațul Chilia și Insula Șerpilor. Conflictul de opinii s-a rezolvat la nivelul celor două guverne, România fiind nevoită să accepte pretențiile sovieticilor.

Pentru frontiera româno-iugoslavă, generalul de divizie Florin Comișel s-a înfruntat cu loctiitorul său politic generalul Mihail Buică, cu care a intrat în conflict. În urma acestei dispute, gl.d. Florin Comișel a fost trecut în rezervă la 30 decembrie 1949. Avea 52 de ani, din care 33 de ani a slujit sub faldurile drapelului de luptă ale Armatei Române. Cu ocazia împlinirii vârstei de 100 de ani, la 1 decembrie 1997, a fost avansat în gradul de general de corp de armată.

General de corp armată Ilie CREȚULESCU⁴⁹

Ilie Crețulescu s-a născut la 2 octombrie 1892 în Ploiești. A trăit primii ani ai copilăriei și a urmat cursurile școlii primare în Ploiești. A absolvit Liceul „Petru Rareș” în Piatra Neamț în anul 1911, întrucât tatăl său s-a transferat aici cu serviciul. Încă din primii ani de liceu, Ilie Crețulescu a făcut o mare pasiune pentru literatură și pentru locurile încărcate de istorie ale acestui străvechi oraș și a județului Neamț. Frumoasele amintiri despre excursiile de documentare efectuate cu profesorul său de limba română și colegii săi de clasă, pe Muntele Petricica sau la Cetatea Târgu Neamț, Humulești, locul de naștere al marelui povestitor Ion Creangă, precum și la mănăstirile Secu, Văratice și Agapia au dăinuit până la adânci bătrâneți.

Însuflețit de eroica istorie a Moldovei din epoca de glorie a marelui domnitor și conducător de oști, Ștefan cel Mare, Ilie Crețulescu s-a hotărât după absolvirea liceului să îmbrățișeze cariera militară. În toamna anului 1911 s-a înscris la Școala Militară Ofițeri Activi Infanterie din București, pe care a

⁴⁹Gl.bg.(rz) dr. Constantin Ucrain, col.(rz) Constantin Chiper, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 25-30.

absolvit-o la 23 iunie 1913, cu rezultate foarte bune. A fost repartizat în Regimentul 15 Infanterie „Războieni” din Piatra Neamț, în funcția de comandant de pluton. A instruit câteva contingente de tineri în această unitate. De la 1 iulie 1916, având gradul de locotenent, iar de la 1 iulie 1917 gradul de căpitan, ofițerul în calitate de comandant de pluton și apoi comandant de companie și-a adus contribuția la apărarea gliei străbune. Pentru merite deosebite pe câmpul de luptă a fost decorat cu Ordinul „Coroana României” cu spade, clasa a III-a.

De la data de 1 noiembrie 1920, ofițerul a fost detașat pentru o perioadă de trei ani în Școala Militară Ofițeri Infanterie Rezervă (dislocată la Roman), contribuind la instruirea și educarea unor sute de ofițeri în rezervă pentru Armata română. Comandantul școlii l-a apreciat cu calificative bune și f. bune.

La 15 octombrie 1923, căpitanul Ilie Crețulescu s-a înapoiat la unitatea din Piatra Neamț, însă în aceeași lună a fost detașat la Școala Superioară de Război din București, pentru a urma cursurile acestei instituții de învățământ superior al Armatei române. În doi ani de studiu, ofițerul a deprins lucrul de stat major, la diferite eșaloane tactice, modul de redactare a documentelor de stat major, interpretarea rapidă și oportună a sintezelor de operații, elaborarea celor mai juste hotărâri privind adoptarea dispozitivului și ducerea luptei unităților de infanterie în strânsă cooperare cu alte arme din structura oștirii ș.a.

În baza rezultatelor obținute, căpitanul Ilie Crețulescu a fost mutat la 30 octombrie 1925 în Statul Major General, Secția Operații, lucrând foarte bine până 28 martie 1931. Ofițerul a fost avansat în gradul de maior la data de 24 noiembrie 1929.

O importantă etapă din cariera maiorului Ilie Crețulescu a constituit-o funcția de atașat militar în capitala Sebiei, Belgrad, de la 28 martie 1931 până la 1 octombrie 1935, reprezentând cu succes România în cadrul Ambasadei române din țara vecină și prietenă.

Reîntors în țară, în 1935, locotenent-colonelul Ilie Crețulescu (avansat la 15 aprilie 1933) a fost numit în funcția de locțiitor al comandantului Regimentului 15 Infanterie „Războieni” Piatra Neamț, unitate în care și-a făcut ucenicia în primii ani de carieră militară. După câteva luni de zile, la 1 octombrie 1936, ofițerul a fost mutat din nou în Marele Stat Major, în funcția de șef al Biroului Operații.

La data de 1 aprilie 1938, Ilie Crețulescu a fost avansat în gradul de colonel și mutat pentru stagiu la comandă în Regimentul 15 Infanterie „Războieni”. După efectuarea stagiului prevăzut în statutul ofițerilor superiori, la 27 februarie 1939 s-a înapoiat la Marele Stat Major.

În condițiile pregătirii și dezlănțuirii celui de al Doilea Război Mondial la 1 septembrie 1939, ofițerii din Birourile Statului Major General, deci și colonelul Ilie Crețulescu, și-au intensificat activitatea pentru elaborarea unor planuri de campanie, mobilizarea efectivelor armatei române, dislocarea unor unități militare în diferite zone ale țării, dotarea cu tehnică de luptă a acestora, evacuarea unor instituții de stat în condițiile cedării Basarabiei și Transilvaniei de nord-vest.

Nevoia încadrării unor mari unități operative cu ofițeri bine pregătiți, a făcut ca la 1 septembrie 1940, colonelul Ilie Crețulescu, să fie numit la Corpul 4 Armată Iași în funcția de șef de stat major, iar în luna iunie 1941 să fie numit șef

de stat major în Divizia a 9-a Infanterie „Mărășești” Constanța, mare unitate care a avut misiunea să apere litoralul românesc.

La data de 5 septembrie 1944, având gradul de general de brigadă Ilie Crețulescu a fost numit la comanda Diviziei 103 Munte, aflată pe frontul din Moldova. La data luării comenzii, această divizie era formată din Comandamentele Diviziilor 103 și 104 Munte, Regimentul 17 Infanterie Mehedinți, Brigada 6 Artilerie și alte unități și subunități care, întorseseră armele împotriva trupelor hitleriste și se aflau în zona localităților Roman, Bacău, Adjud.

Comandând cu fermitate forțele din subordine, generalul de brigadă Ilie Crețulescu le-a condus pe Valea Troțușului, în Munții Ciucului și Gurghiului, reușind până la 16 septembrie 1944 să parcurgă prin luptă 170 km în Transilvania. De la data de 28 septembrie, marea unitate a cooperat în lupte cu Detașamentul Blindat românesc, reușind la sfârșitul lunii să ajungă pe Mureș. La 13 octombrie 1944, efectivele Diviziei 103 Munte s-au contopit cu efectivele Diviziei 4 Munte, generalul de bg. Ilie Crețulescu fiind numit la Comanda Diviziei 4 Munte.

O lună de zile mai târziu, la 13 noiembrie 1944, generalul Ilie Crețulescu a fost numit subsecretar de stat în Ministerul de Război, iar la 1 decembrie 1944, subșef al Marelui Stat Major. În această funcție a coordonat acțiunile de luptă ale Armatei 1-a și Armatei a 4-a române pe teritoriul Cehoslovaciei și Austriei. A asigurat suplimentarea forțelor umane și materiale pe front. A asigurat desființarea unor unități militare conform Convenției de Armistițiu, dirijarea unor unități militare în cazărmi din Moldova și alte măsuri, precum trecerea în rezervă a unor efective și instruirea recruților.

Pentru întreaga activitate desfășurată în al Doilea Război Mondial, generalul Ilie Crețulescu a fost decorat cu Ordinele „Coroana României” cu spade, clasa a III-a, „Steaua României” cu spade, clasa a III-a, Ordinul „Mihai Viteazul” cu spade, clasa a III-a, „23 august” clasa a IV-a și a III-a, „Vulturul Alb” clasa a IV-a (sârb), „Leul Alb” clasa a IV-a (Cehoslovac).

După război, la 23 august 1946, Ilie Crețulescu a fost avansat în gradul de general de divizie. În 1948 a fost pensionat. În anul 1960, cu prilejul aniversării a 15 ani de la terminarea războiului a fost avansat în gradul de general de corp de armată. Generalul Ilie Crețulescu a realizat lucrarea „Peste crestele Carpaților”. Meritul generalului Ilie Crețulescu în elaborarea acestei lucrări este dat de constituirea cu fidelitate a drumului de luptă al diviziei pe care a comandat-o și alte misiuni îndeplinite.

În toamna anului 1971, generalul de corp de armată Ilie Crețulescu și-a sărbătorit la locuința sa din București, 79 de ani de viață (1892-1971). A fost o mare bucurie pentru el și invitații săi care, au depănat amintiri din crâncenul război, ce i-a marcat pe toți. A fost o agreabilă sărbătoare pentru că la două luni de la acest eveniment, la 30 noiembrie 1971, inima generalului Ilie Crețulescu a încetat să mai bată.

General de corp de armată Ștefan-Gheorghe IONESCU⁵⁰

Ștefan-Gheorghe Ionescu s-a născut la data de 6 februarie 1881 în localitatea Chiojdeanca din județul Prahova. După absolvirea școlii primare din localitatea natală, părinții săi, Ion și Ghița, i-au îndrumat pașii către Școala Fiilor de Militari din Iași. La 1 iulie 1900 s-a înscris la Școala Militară de Ofițeri Infanterie și Cavalerie din București, pe care a absolvit-o în anul 1902. În notările de serviciu pentru anul 1903 comandantul unității semnală: „*elevul sergent Ștefan-Gheorghe Ionescu este un tânăr zelos la serviciu, inteligent, capabil, cu bune aptitudini pentru serviciu*”.

La 15 aprilie 1904 Ștefan-Gheorghe Ionescu a fost avansat la gradul de sublocotenent și numit comandant de pluton la Batalionul 5 Vânători. Pe măsura înaintării în vârstă, „*ofițerul căpăta experiență și își dezvoltă aptitudinile, comandând prea bine plutonul*”, după cum aprecia comandantul unității în notările de serviciu. În notarea de serviciu pentru anul 1906 locotenent-colonelul Constantin Sănătescu, intuind calitățile deosebite ale ofițerului, aprecia că „*sublocotenentul Ștefan-Gheorghe Ionescu este un ofițer de mare viitor*”. La data de 10 mai 1907 a fost înaintat la gradul de locotenent.

Ofițer de perspectivă, bun cunoscător al limbii germane, locotenentul Ionescu a fost trimis, în anul 1908, la un stagiu de doi ani, la Triest (Austro-Ungaria), în cadrul Regimentului 97 Infanterie. În primul an a îndeplinit funcția de comandant de pluton recruți, „*dovedind un viu interes pentru instrucția soldaților, cunoașterea regulamentelor și tragerilor la țintă*”. În al doilea an a comandat o companie de rezerviști, dovedindu-se „*un ofițer foarte serios, modest, cu mult tact în relațiile cu gradele inferioare și superioare, având o comportare ireproșabilă în corp și în societatea din Triest*”. Așa îl nota comandantul unității și atașatul militar român de la Viena. Revenit în țară ofițerul „*a lucrat până la data de 1 septembrie 1911 în Regimentele Mehedinți nr. 17 din Drobeta Turnu-Severin și Constanța nr. 34, împărțind soldaților și camarazilor săi din cunoștințele acumulate în instruirea militară, la specificul armei infanterie, dovedind permanent o bună camaraderie și onoare și datorie militară*”.

Avansat căpitan, ofițerul a fost admis la Școala Superioară de Război, de la data de 1 septembrie 1911, pe care a absolvit-o, al 20-lea din cei 38 de elevi înscriși, în iunie 1913. Cu Brigada 12 Infanterie a participat la campania militară din Bulgaria (23 iunie-31 august 1913). După înapoierea în țară a fost numit șef de Stat Major la Batalionul 3 Vânători (Infanterie) din Ploiești.

În scurt timp, la data de 1 aprilie 1914, căpitanul Ionescu a fost promovat la Statul Major al Corpului 3 Armată Galați, „*afirmându-se printr-o foarte bună judecată și înțelegere a situațiilor de luptă, însușiri probate foarte bine în călătoria de instrucție desfășurată cu Corpul 3 Armată. Are cunoștințe militare prea bune și deosebite calități de muncă. Este energic, perseverent, consecvent și prevăzător al momentelor de luptă*”, după cum nota generalul Constantin Prezan, comandantul Corpului 3 Armată (avansat mareșal al Armatei României la 30 octombrie 1930).

⁵⁰Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 6.

Revenind la Statul Major al Batalionului 3 Vânători la data de 1 aprilie 1915, căpitanul Ionescu a stabilit măsuri eficiente de instruire a ostașilor, în zona viitoarelor acțiuni de luptă de la Măneciu. Generalul Prezan arăta: „*Ofițerul posedă cunoștințe complete pentru gradul de ofițer superior, dobândite în serviciul de stat major. Are aptitudini militare, atât la instrucția trupei cât și în serviciul de Stat Major. Ofițer foarte bun din toate punctele de vedere*”.

Readus la Corpul 3 Armată la data de 1 aprilie 1916, căpitanul Ionescu a muncit peste programul de lucru, contribuind la elaborarea planurilor de operații, care de la 15 august 1916 s-au aplicat în practică. După începerea campaniei militare, „*căpitanul Ionescu s-a dovedit un ofițer brav și plin de curaj în conducerea luptelor, îndeosebi la Kohalom și Hărman. Propun să fie înaintat la gradul de maior*”, îl nota șeful Statului Major al Corpului 3 Armată, colonelul Mărgineanu. Avansat la gradul de maior la data de 1 noiembrie 1916, ofițerul a fost numit șef de Stat Major la Divizia 13 Infanterie Ploiești. Generalul Mărgineanu, devenit comandant al Diviziei 13 Infanterie, a fost impresionat „*de calitățile ieșite din comun ale maiorului Ștefan Ionescu, care prin măsurile propuse în luptele de retragere la Dumitrești, Măgura, Pârscov, Cislău ș.a. a dovedit că este un ofițer de stat major de elită*”.

Maiorul Ștefan Ionescu a fost numit șef al Biroului Operații la Corpul 3 Armată Galați la data de 1 ianuarie 1917. În perioada scursă până la data de 15 februarie 1918, ofițerul a stabilit o serie de măsuri realiste privind reconstrucția, dotarea cu bunuri materiale și instrucția eșaloanelor din cadrul Corpului 3 Armată, care s-au comportat eroic în timpul luptelor purtate la Mărăști. A fost notat de generalul Iancovescu, ministrul de război, la superlativ: „*ofițer eminent, o podoabă a corpului ofițerilor, militar desăvârșit din toate punctele de vedere*”. Ca recompensă Ștefan Ionescu a fost avansat la gradul de locotenent-colonel, la excepțional, la data de 1 septembrie 1917.

Detășat în perioada 1 iulie-1 octombrie 1918 la Comisariatul General al Basarabiei, ofițerul a fost apreciat de către șeful Statului Major General, generalul Cihoschi, „*ca un ofițer eminent, energic, foarte priceput în rezolvarea problemelor de ordin militar din Basarabia*”.

La data de 1 octombrie 1918, Ștefan Ionescu a fost numit ajutor șef corp și director de studii la Școala Superioară de Război, „*stabilind măsuri eficiente pentru redeschiderea cursurilor, iar în calitate de profesor a condus Cursul de Stat Major, dovedind că este un ofițer cult, de mare valoare, o prea bună achiziție pentru școală*”, după cum îl notau comandantul școlii, colonelul Constantinescu și șeful Marelui Stat Major, generalul Cihoschi.

În anul 1920, în vederea avansării la gradul de colonel, dar și pentru că era bun cunoscător al limbilor franceză și germană, ofițerul a fost trimis în Franța, la Versailles, pentru a urma „Cursul de informare al coloneilor și generalilor”. Avansat colonel, la 1 ianuarie 1921, ofițerul a îndeplinit funcția de director de studii și a condus foarte bine „Cursul de Tactica Infanteriei”, în cadrul Școlii Superioare de Război. În notarea de serviciu din anul 1922, generalul Samsonovici, comandantul școlii, regreta plecarea colonelului Ștefan Ionescu, „*ofițer de înaltă probitate morală și profesională, un bun exemplu pentru toate cadrele didactice din Ș.S.R.*”.

Colonelul Ionescu a fost mutat, la data de 1 noiembrie 1922, la comanda Grupului 2 Vânători de Munte, pe care „*l-a comandat foarte bine, conducând și îndrumând personal instrucția batalioanelor, luând hotărâri juste și clare*”. La data de 1 februarie 1924, ofițerul a fost numit în funcția de șef al Secției 3 Instrucție a Marelui Stat Major, fiind notat de către generalul Petre Dumitrescu astfel: „... *ofițer de mare valoare, care se distinge în mod deosebit prin activitățile desfășurate pentru instrucția trupelor*”. Din notările anilor 1925-1926 făcute de generalul Lupescu, șeful Marelui Stat Major, cu referire la activitatea desfășurată de colonelul Ionescu rezultă că acesta a întocmit „*directive de instrucție, călătorii de comandament pentru concentrările ofițerilor în rezervă și a trupei, programe pentru exercițiile din câmpurile de concentrare, lucrările de funcționare a diferitelor școli, cursuri și centre de instrucție. În concluzie: este un ofițer eminent din toate punctele de vedere, care merită cu prisosință, să fie admis la călătoria de comandament pentru gradul de general de brigadă*”.

În anul 1927 șeful Marelui Stat Major, generalul Samsonovici, îl nota: „*excelent ofițer de stat major, perfect de bine pregătit pentru o comandă de brigadă*”. În anul 1928, același șef îl nota: „*colonelul Ștefan Ionescu este un ofițer prea bun sub toate raporturile. A trecut toate probele cerute de art. 41, fiind declarat admis pentru un grad superior. Merită să i se încredințeze comanda unei brigăzi pentru a fi înaintat la gradul de general de brigadă*”.

Colonelul Gheorghe Ionescu a fost numit la comanda Brigăzii 13 Infanterie Târgoviște, la data de 1 aprilie 1929. „*S-a detașat sub raportul culturii generale și militare. Este un ofițer excepțional, destinat a urca treptele ierarhiei militare*”, îl nota comandantul Diviziei 13 Infanterie Ploiești.

La data de 23 aprilie 1930 colonelul Ștefan Ionescu a fost avansat în gradul de general de brigadă, iar la 1 octombrie fost numit la comanda Școlii Superioare de Război. Șeful Marelui Stat Major, generalul Samsonovici, referindu-se la activitatea desfășurată de generalul Ștefan Ionescu, în perioada 1 octombrie 1930-1 octombrie 1931, la comanda Școlii Superioare de Război, arăta: „*generalul Ștefan Ionescu conduce cu autoritate și prestigiu activitățile Ș.S.R., este sever, dar drept cu subordonații și inferiorii. Să fie admis la Călătoria de comandament pentru gradul de general de divizie*”.

În anul 1932, Ștefan Ionescu în calitate de inspector general de armată a condus Diviziunea a 2-a din Marele Stat Major, care avea în subordine Secția Operații și Pregătire de luptă. A participat la Conferința șefilor de Stat Major al țărilor din Mica Înțelegere, din ianuarie 1932 de la Praga și din octombrie 1932 de la Belgrad. A participat la călătoria de comandament pentru gradul de general de divizie și a trecut-o bine, în anul 1933. A comandat foarte bine Divizia 13 Infanterie Ploiești. Notările le-au semnat generalii Țenescu, subșeful Marelui Stat Major, și Mazarin, șeful Marelui Stat Major.

De la 15 noiembrie 1933 la 15 noiembrie 1936, gl. Ștefan Ionescu a comandat Divizia de Grăniceri București, acordând mare atenție administrării și instruirii corpurilor din subordine. Conducând lucrările Secției a 3-a din Marele Stat Major, a pregătit lucrările Conferinței româno-polone din primăvara anului 1937 și cele ale șefilor Statelor Majore din Mica Înțelegere (Ankara).

Ștefan Ionescu a fost avansat general de divizie la data de 16 octombrie 1937 (I.D. 3482 din 1937) și numit șef al Marelui Stat Major, „*desfășurând*

activitatea cu mare responsabilitate și fără reproș, fiind demn de toată lauda”, după cum îl nota ministrul apărării naționale, generalul Argeșeanu. Aici a elaborat documente, planuri și proiecte de mobilizare realiste. În vederea consolidării sistemului de apărare în vestul țării, generalul Ștefan-Gheorghe Ionescu a pregătit din timp planul fortificării Porții Someșului și a continuat cu ardore activitatea complexă de modernizare și dotare a liniei fortificate Focșani - Nămolosa - Galați.

Din 1938 generalul de divizie Ștefan Ionescu a luat măsurile necesare pentru constituirea centrelor de rezistență, iar trupele de grăniceri și unitățile din primul eșalon din nord-vestul Transilvaniei au fost completate cu efectivele prevăzute în ștatele de mobilizare. Grănicerii au fost organizați în grupuri de pază. S-au mai înființat 14 regimente de infanterie. Artileria a fost organizată pe 22 de brigăzi și câteva regimente de artilerie grea moto. Aviația a fost organizată pe flotile de informații și recunoaștere: trei flotile de vânătoare, două flotile de bombardament, două flotile de aerostație, două flotile de hidroavioane și un regiment de geniu aero în București.

La cerere generalul de divizie Ștefan Ionescu a plecat de la Marele Stat Major, la data de 15 februarie 1939 (înlocuit de generalul Florea Țenescu), la comanda Corpului 4 Armată Iași și apoi, din septembrie 1939, a preluat și funcția de comandant a Armatei a 3-a române până la 9 decembrie 1939, conducând instrucția trupelor în zona viitoarelor acțiuni de luptă probabile, situate la vest de Nistru.

Datorită divergențelor de opinii cu generalul Moțaș, comandantul Grupului 1 de Armate, la data de 19 februarie 1940, generalul Ștefan Ionescu a fost trecut la Marele Stat Major, în calitate de subșef al Marelui Stat Major și apoi trecut în rezervă la 17 septembrie 1940, fiind pus la dispoziția Cercului Teritorial București. La data de 11 mai 1945 a fost înaintat în gradul de general de corp de armată.

În frumoasa sa carieră militară, generalul Ștefan-Gheorghe Ionescu a fost decorat cu următoarele medalii și ordine militare: medalia jubiliară „Carol I”, medalia jubiliară „Frantz Iosef”, medalia „Avântul Țării”, medalia „Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918”, medalia „Victoria marelui război pentru civilizație”, medalia „Semnul onorific de aur pentru 25 ani de serviciu”, Ordinul „Steaua României”, clasa V-a, în grad de cavaler, Ordinul „Coroana României”, clasa a IV-a, cu panglică de virtute militară, Ordinul „Steaua României la pace”, Ordinul „Coroana României”, în grad de comandor.

General de corp de armată Gheorghe IONESCU-SINAIA⁵¹

Gheorghe Ionescu s-a născut la 18 aprilie 1888 în localitatea Breaza. După absolvirea Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești a urmat, în anii 1908-1910, cursurile Școlii Militare de Ofițeri de Infanterie din București, fiind avansat în gradul de sublocotenent la 1 iulie 1910.

În calitate de comandant de pluton, a luat parte la Războiul al doilea balcanic. A fost avansat la gradul de locotenent în 1913 și căpitan în vara lui

⁵¹Arhivele Militare Naționale Române, D.C.I./1974, volum 1, dosar 8355.

1916. Promovat în funcția de comandant de companie a participat la luptele desfășurate pentru întregirea neamului românesc. După participarea la luptele de la Mărășești, ofițerul a fost avansat, la 1 septembrie 1917, la gradul de maior și promovat în funcția de comandant de batalion infanterie.

Maiorul Gheorghe Ionescu în perioada 1920-1922 a frecventat cursurile Școlii Superioare de Război din București, după care, timp de două decenii, a îndeplinit funcții de comandă și de stat major în diferite unități și mari unități de infanterie și de vânători de munte, fiind avansat în gradul de locotenent-colonel în 1927, colonel în 1934 și general de brigadă în 1939.

Generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a îndeplinit cele mai importante funcții de conducere în perioada celui de al Doilea Război Mondial. La data de 1 octombrie 1941 a fost numit la comanda Brigăzii 2 Mixte Gardă, rezultată prin transformarea Diviziei 2 Gardă, la data de 20 octombrie 1940. Formată din Regimentele 2, 3 și 4 Grăniceri și 1 Artilerie Gardă, efectivele diviziei a avut misiunea să mențină ordinea în județele Prahova și Dâmbovița.

După mai bine de un an, cât timp s-a aflat la comanda acestei brigăzi, generalul Ionescu a fost avansat la gradul de general de divizie, în primăvara anului 1942, iar la data de 23 august 1942 a fost promovat în funcția de comandant al Diviziei a 13-a Infanterie din Ploiești. În fruntea acestei mari unități care, avea în compunere Regimentele 7 Infanterie Prahova, 22 Infanterie Dâmbovița și 89 Infanterie Brașov, precum și Regimentele 19 Artilerie Prahova și 41 Artilerie Brașov, cu un efectiv de peste 15.000 de cadre militare, gradați și soldați, generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a luat parte la luptele grele din toamna anului 1942, de la Cotul Donului și din sud-vestul Stalingradului.

Pentru modul exemplar în care au luptat, numeroși militari componenți ai diviziei au fost distinși cu cele mai înalte ordine și medalii de război: 13 ordine „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, 83 ordine „Steaua României”, clasa a V-a, 181 ordine „Coroana României”, clasa a V-a, 4 ordine „Regina Maria”, 191 medalii „Virtutea Militară”, 54 medalii „Meritul Sanitar,” 135 medalii „Crucea Serviciului Credincios” ș.a.

Mărturie a spiritului de jertfă dovedită, Divizia a 13-a Infanterie a pierdut pe câmpul de luptă 209 ofițeri, 41 subofițeri, 6.614 gradați și soldați. Sub comanda generalului Gheorghe Ionescu-Sinaia, resturile Diviziei 13 Infanterie, grupate în cadrul „Grupării nr. 1”, au fost readuse în garnizoanele de reședință, la sfârșitul lunii februarie și începutul lunii martie 1943.

Înapoiat de pe front, generalul de divizie Gheorghe Ionescu-Sinaia a fost numit în funcția de comandant al Etapelor de Est. În această calitate l-a înlocuit pe generalul Mircea Dumitru (și el fost comandant al Diviziei 13 Infanterie Ploiești) și a avut ca principală sarcină menținerea ordinii în zonele de operații ale armatelor române.

Odată cu înființarea Comandamentului General al Teritoriului din Armata Română, la data de 1 octombrie 1944, la comanda acestuia a fost numit generalul de corp de armată Aurel Aldea, iar în funcția de comandant secund generalul de divizie Gheorghe Ionescu-Sinaia. Sub conducerea lor, comandamentul „*ca organ central de conducere, supraveghere și control*” al Marelui Stat Major, a avut ca sarcină pregătirea operațiunilor de mobilizare a potențialului uman apt să facă stagiul militar și să asigure paza și ordinea pe întreg teritoriul țării. Pentru acest motiv, în compunerea statului major al comandamentului au fost grupate toate secțiile și birourile pe profile din Marele Stat Major (Secția 8 Teritoriu, Secția

Mobilizare și Organizare Națională a Teritoriului, Secția Statistică, Biroul Rechiziții, Biroul Control Trupă).

În perioada 1 decembrie 1944 - 20 martie 1945 generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a organizat și coordonat activitatea birourilor și secțiilor pe profile, precum și a comandamentelor teritoriale. Înlocuindu-l pe generalul Mihai Stănescu, în perioada 20 martie - 15 august 1945, generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a fost numit comandantul Corpului Grănicerilor, după care, la data de 15 august 1945, a fost numit la comanda Corpului 2 Teritorial București.

La data de 9 august 1946 generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a fost trecut în cadru disponibil, cu gradul de general de corp de armată. În anul următor, la data de 9 august 1947, a fost trecut în rezervă. Avea vârsta de 59 de ani. Pensionar fiind și-a trăit ultimii ani în locuința sa din Sinaia, unde a încetat din viață în anul 1969, la vârsta de 81 de ani.

General de divizie Octavian GEORGESCU⁵²

Veteran al Primului și cel de al Doilea Război Mondial, generalul Octavian Georgescu a fost unul din bravii generali ai Armatei române care, a comandat mari unități militare.

Octavian Georgescu s-a născut la 15 octombrie 1889 în localitatea Ceptura, județul Prahova. A absolvit Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești și la vârsta de 19 ani s-a înscris la Școala Militară de Ofițeri Activi de Artilerie, Geniu și Marină din București, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1910, fiind avansat în gradul de sublocotenent de artilerie. Timp de un an de zile a efectuat stagiul, la Regimentul 11 Artilerie din garnizoana militară Focșani.

În anii 1912-1913, tânărul ofițer a frecventat cursurile Școlii Superioare de Război din București, absolvind-o cu rezultate bune și avansarea în gradul de locotenent. A fost repartizat în Regimentul 19 Artilerie Ploiești în funcția de comandant de Baterie Artilerie. În luna mai 1916 a fost avansat în gradul de căpitan, la excepțional și la 1 septembrie 1917 în gradul de maior, la excepțional și numit comandant de Divizion Artilerie. După unirea Transilvaniei cu patria mamă, ofițerul a fost numit comandant de Divizion Artilerie în Regimentul 31 Artilerie Cluj, îndeplinind această funcție până în anul 1928.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, Octavian Georgescu a fost numit la comanda Divizionului elevi din Școala Militară Ofițeri Activi de Artilerie Timișoara, la 1 octombrie 1928. A muncit cu multă dăruire în funcția de profesor de Tactica Artileriei până la 11 octombrie 1932. După această dată până la 1 octombrie 1936 a lucrat în Școala de Aplicație Artilerie fiind avansat în anul 1934, în gradul de colonel. A fost apreciat în acei ani pentru activitatea desfășurată de generalul Oprescu, șeful Artileriei Terestre.

În anii 1936-1939, Octavian Georgescu a comandat Regimentul 2 Artilerie de Gardă din București, cu rezultate foarte bune, fiind avansat în gradul de general de brigadă. A participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei și în

⁵² Gl.bg (ret) dr. Ucrain, C, col.(ret) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 39-41.

Operațiunea militară Odessa, îndeplinind funcția de comandant secund al Diviziei 1 Gardă, comandată de generalul Nicolae Șova, remarcându-se în luptele pentru forțarea râurilor Prut și Nistru și a centurilor de apărare a fortăreței Odessa. În foaia calificativă a generalului Octavian Georgescu, comandantul Diviziei 1 Gardă, generalul Nicolae Șova menționează: „A contribuit în mod hotărâtor la constituirea capetelor de pod de la Bogdănești și Fălcu peste Prut și de la Tiraspol peste Nistru, precum și la victoriile de la Kakarlâk, Iosfesthal, Lennhal și Dalnik în fața Odesei”.

După victoria de la Odessa, efectivele Diviziei 1 Infanterie Gardă s-au înapoiat în țară pentru refacere. Generalul de brigadă Octavian Georgescu a fost numit la comanda Diviziei 10 Infanterie Brăila, având în subordine Regimentele 23 Infanterie Călărași, 33 Infanterie Tulcea și 38 Infanterie Brăila, 3 Artilerie Brăila și 20 Artilerie Tulcea. Efectivele sale erau dispuse în apărarea litoralului Mării Negre, între limanul Nistrului și Staraea Vocinaia, asigurând ordinea în județele Odessa și Ovidopol.

De la data de 9 decembrie 1941, în baza Ordinului M.St. M., efectivele Diviziei 10 Infanterie au fost dispuse în zona Nicolaev, înlocuind efectivele Diviziei 18 Infanterie Sibiu. La data de 6 ianuarie, efectivele Diviziei 10 Infanterie Brăila au fost deplasate în Crimeea, luând în apărare un aliniament lung de 260 km pentru paza litoralului între lacurile Kisil Jar și Kisil Baj.

Îmbolnăvindu-se grav, generalul Octavian Georgescu a fost internat în Spitalul Militar din București, la data de 13 martie 1942. La 26 iulie 1942, generalul Octavian Georgescu a revenit pe front în Peninsula Kerci, luând comanda Diviziei 10 Infanterie Brăila, iar la 26 septembrie 1942 a trecut în Caucaz, îndeplinind misiunea de apărare a litoralului Mării Negre, în zona Taman, Anapa, Novorosiisk, interzicând debarcarea trupelor sovietice în această zonă. Pentru buna conducere a efectivelor diviziei, Octavian Georgescu a fost avansat în gradul de general de divizie.

Confruntat cu o iarnă grea, generalul Octavian Georgescu uzat fizic s-a îmbolnăvit grav și a fost internat în Spitalul Militar din Iași, la data de 27 ianuarie 1943. După câteva luni de profundă suferință, a încetat din viață la data de 20 mai 1943, la numai 54 de ani.

Generalul Octavian Georgescu a primit următoarele distincții militare: medalia „Avântul Țării”, medalia „Victoria”, medalia „Virtutea Militară” clasa a III-a, medalia „Virtutea Militară” clasa a II-a, Ordinul „Steaua României” cu spade, clasa a IV-a, Ordinul „Sfânta Ana” cu spade, clasa a III-a, Ordinul „Coroana României” cu spade, clasa a IV-a, Ordinul „Steaua României” clasa a III-a și a II-a.

General de divizie Constantin PAPADOPOL⁵³

Constantin Papadopol s-a născut la data de 22 februarie 1866 (anul forțării abdicării de pe tronul României a domnului Cuza), în orașul Vălenii de Munte, din județul Prahova. Părinții săi, Filip (comerciant) și Sevastița (casnică), și-au ajutat fiul să termine bine școala primară și cele opt clase de liceu, cu bacalaureat, la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești.

După absolvirea liceului tânărul Constantin s-a înscris la Școala Militară de Infanterie și Cavalerie, în anul 1905, încheind cursurile cu rezultate bune și foarte bune, la 1 iulie 1907. La încheierea anului întâi de studii în școala militară, căpitanul Sturdza, comandantul de pluton, remarca faptul că „*tânărul Papadopol și-a schimbat înfățișarea, câpătând trăsături militare; se dezvoltă ca un bun instructor*”, iar la încheierea anului doi, căpitanul Dragu, comandantul de pluton, arăta că „*Constantin Papadopol va fi un bun ofițer*”, întărită de șeful școlii, colonelul Gărdescu.

Avansat la gradul de sublocotenent, Constantin Papadopol și-a început cariera militară în renumitul Regiment 32 Infanterie „Mircea”, din orașul Ploiești, instruind Plutonul 3, din Compania a 2-a a Batalionului al 2-lea. După anul I de instrucție la comanda plutonului de recruți, notarea de serviciu întocmită de colonelul Papazoglu, comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, se încheia cu aprecierea: „*sublocotenentul Constantin Papadopol a depus mult suflet în pregătirea personalului și a subordonaților săi*”. În anul 1908, „*tânărul ofițer s-a remarcat în procesul de instrucție, în Tabăra Hagieni (Ilfov) și la manevrele brigăzii*”, aprecieri întărite de către generalul Herjeu.

Urmând cursurile Școlii de Tragere a Infanteriei, în anul 1909, comandantul școlii, maiorul Gheorghe Mărdărescu, l-a apreciat ca „*un bun instructor, prea bun apreciator de distanță, bun ochitor și un bun trăgător, încheind cursul cu media generală 7,91*”.

Mutat în Batalionul 3 Vânători (Infanterie), de la data de 1 noiembrie 1909 și până la 1 iulie 1910 „*ofițerul a îndeplinit cu multă răspundere și conștiinciozitate, sarcinile ce derivau din funcția de ofițer cu aprovizionarea*”, însușiri remarcate de comandantul Batalionului 3 Vânători Ploiești și comandantul Brigăzii 9 Infanterie Ploiești, generalul Cotescu.

Avansat în gradul de locotenent, la data de 1 iulie 1910, Constantin Papadopol a continuat să lucreze în Batalionul 3 Vânători, în funcția de comandant de pluton la Compania 1-a, „*pe care l-a comandat cu fermitate, evidențiindu-se prin exigență și tact*”, după cum aprecia comandantul unității, locotenent-colonelul Negruzzi. În anii 1913-1914 ofițerul a fost promovat în funcția de adjutant al comandantului de Batalion 3 Vânători și ofițer cu mobilizarea. În campania din Bulgaria „*a comandat Compania 1-a cu multă maturitate, stărnind invidia unor cadre mai în vârstă*”, conform notărilor locotenentului-colonel Prassa, comandantul unității, și generalului Frunză, comandantul Diviziei 5 Infanterie Buzău.

⁵³Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 56.

Avansat căpitan, la 1 aprilie 1915, Constantin Papadopol a fost numit comandant de companie al Batalionului 3 din Regimentul „Radu Negru” nr. 28 Pitești. Comandantul Regimentului, colonelul Negulescu îl aprecia ca pe „*un ofițer distins, capabil și inteligent care și-a instruit foarte bine ostașii din subordine*”. În perioada 15 august – 28 noiembrie 1916 căpitanul Papadopol și-a condus subordonații în luptele purtate în zona Rucăr - Bran, „*cu multă dârzenie și curaj*”, după cum îl notau comandantul unității, colonelul Negulescu, și comandantul Brigăzii 5 Infanterie, colonelul Anton Brătășanu.

Ofițerul a fost mutat, la data de 28 noiembrie 1916, la comanda Companiei a 2-a din Batalionul 1 al Regimentului „Vlașca” nr. 5 Giurgiu, care s-a retras pentru refacere în Moldova. De la 25 decembrie 1916 a fost mutat în Batalionul 2 din Regimentul Roman nr.14, participând cu ostașii din subordine la bătălia de la Oituz, de la 26 iulie 1917. Comandantul unității, colonelul Ion Constantin, l-a apreciat ca pe „*un foarte bun ofițer și comandant de batalion, care și-a condus cu deosebit curaj subordonații în luptă*”.

De la data de 20 septembrie 1917 maiorul Papadopol a fost numit șeful Biroului Organizare-Mobilizare la Centrul de Instrucție Recruți nr.2, iar de la data de 1 aprilie 1918 ofițer cu aprovizionarea. Comandantul unității îl nota: „*ofițerul a depus foarte mult interes pentru desfășurarea instrucției și aprovizionarea cu materiale de tot felul: alimente, echipament, cazarmament ș.a.*”

La data de 10 aprilie 1919 maiorul Papadopol a fost numit șef al Serviciului Adjutanturii din Brigada 42 Infanterie, iar la data de 1 ianuarie 1920 a fost numit și profesor la Școala Specială de Aplicație a Infanteriei, susținând cursurile: „*Armament și muniții*”, „*Tragerile infanteriei*”, „*Strategie și tactică generală*”.

În anul 1921 maiorul Papadopol a lucrat la Serviciul Personal din Ministerul de Război, în funcția de șef al Biroului 1, și a participat și la desfășurarea procesului de învățământ din Școala Specială a Infanteriei și Cavaleriei, în calitate de profesor la Cursul „*Arme portative*”, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de către șeful școlii, colonelul Aricescu și de șeful Serviciului Personal de la Ministerul de Război, locotenent-colonelul Bereșteanu. În anii 1923 și 1924 maiorul Constantin Papadopol a condus succesiv 10 birouri ale Secției Personal din Ministerul de Război, „*cu multă răspundere și competență*”, după cum apreciau coloneii Pleniceanu și Crasu.

De la data de 1 octombrie 1925 Constantin Papadopol a îndeplinit funcția de șef al Biroului Personal din Școala de Subofițeri Infanterie Oradea, iar în 1926 a fost ajutorul comandantului școlii și a condus personal trei aplicații pe hartă, fiind notat foarte bine de comandantul școlii, colonelul Benghiu. În perioada anilor 1927-1928 ofițerul a comandat foarte bine Batalionul Elevi la aplicațiile în teren și la manevrele desfășurate la Beiuș, așa cum l-a notat comandantul școlii. A absolvit Cursul de formare locotenenți-colonei, cu calificativul *bine*, fiind avansat în gradul de locotenent-colonel, la data de 31 martie 1928.

La data de 1 octombrie 1928 a fost numit la comanda Batalionului 10 Vânători de Munte, fiind notat *foarte bine* de către comandantul Grupului Vânători de Munte, colonelul Vechiu, și comandantul Brigăzii 2 Vânători de Munte, generalul Ion Bădescu.

După ce a absolvit Cursul „Informații” pentru comandanți de regimente, locotenent-colonelul Constantin Papadopol a fost numit la comanda Regimentului 87 Infanterie Satu-Mare, la data de 1 aprilie 1930. A fost avansat la gradul de colonel, la data de 10 mai 1930. A comandat foarte bine regimentul, până în anul 1936, acordând multă atenție hrănirii, cazării și instruirii efectivelor în Școala Ofițerilor în corp, Școala Subofițerilor, Școala Instructorilor și a Elevilor cu Termen Redus (T.T.R.).

Aceste școli au fost inspectate și apreciate bine, în 1934, de generalul Sirovy, inspector al armatei cehoslovace, generalul Prodan, comandantul Corpului 6 Armată și generalul Oprescu, comandantul Diviziei 16 Infanterie. În anul 1936 comandantul Diviziei 16 Infanterie Bistrița, generalul Coroamă, și comandantul Corpului 6 Armată Cluj, generalul Florescu, l-au propus pentru Cursul „Comandanți de brigăzi”. În anul 1937 a terminat și Cursul de comandament și a fost avansat la gradul de general de brigadă.

În perioada 1938-1939 generalul Constantin Papadopol a comandat foarte bine Brigada 16 Infanterie Satu Mare, notările de serviciu fiind semnate de generalul T. Șerb, comandantul Diviziei 16 Infanterie și generalul D. Vasilescu, comandantul Corpului 6 Armată Cluj.

Generalul Papadopol a urmat Cursul „Comandanți de divizii”, în anul 1940, și de la data de 1 iunie 1940 a comandat Divizia 16 Infanterie Bistrița Năsăud, fiind avansat general de divizie.

Generalul de divizie Constantin Papadopol a fost un bun cunoscător al limbilor română, franceză, germană și maghiară. A fost trecut în rezervă în primăvara anului 1941, cu drept de pensie.

În decursul carierei militare a fost decorat cu: Ordinul „Coroana României”, cu spade, în grad de ofițer, cu panglică de virtute militară, Ordinul rusesc „Sfânta Ana”, cu spade, clasa a III-a, Ordinul „Steaua României”, clasa a IV-a, Ordinul cehoslovac „Leul Alb”, în grad de cavaler, medalia jubiliară „Carol I”, medalia „Avântul Țării”, medalia „Crucea Comemorativă”, cu baretele Carpați, Ardeal, Mărăști-Oituz și Târgu Ocna, medalia „Victoria”, medalia „Semnul Onorific de aur”, medalia „Peleş”.

General de divizie Gheorghe ZAHARESCU⁵⁴

Gheorghe Zaharescu s-a născut la data de 7 aprilie 1889 în localitatea Râfov, județul Prahova. Tatăl său a fost arendaș, arendând 80 ha teren agricol. Părinții: Tudor și Zoia au cumpărat o casă în Ploiești, Str. Rudului nr.93, asigurându-le fiului Gheorghe și fiicei Filofteia o copilărie fericită. După absolvirea școlii primare în localitatea Râfov, Gheorghe a absolvit Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești. Absolvind liceul cu rezultate bune îndeosebi în domeniul științelor exacte, Gheorghe Zaharescu s-a înscris la Școala Militară Ofițeri Activi Artilerie, Geniu și Marină, Secția Geniu, din București, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune, în anul 1910.

⁵⁴Arhivele Militare Naționale Române, Fond D. C. I. /1974, dosar 17.248.

Avansat în gradul de sublocotenent, ofițerul a fost repartizat la Batalionul 1 Cetate București, în funcția de comandant de pluton, „...instruind prea bine concentrații, secundând cu maturitate comandantul de companie în instruirea recruților în cazarmă și la manevrele organizate de Regimentul 2 Artilerie Cetate București”, îl aprecia maiorul Stelian Ionescu, comandantul Batalionului Pionieri Cetate București.

La data de 1 octombrie 1911, Gheorghe Zaharescu avansat la excepțional în gradul de locotenent este mutat în Batalionul 4 Pionieri Focșani, în funcția de comandant de pluton. În notarea de serviciu pentru anul 1912, locotenentul-colonel Gheorghe Mătășaru, comandantul unității aprecia: „...ofițer inteligent, sănătos, rezistent la eforturi fizice, călărește bine, bun trăgător cu armamentul din dotare. Cunoaște cerințele regulamentelor și le aplică corect în practică. A participat la toate exercițiile pe hartă, la manevrele pe garnizoană și la eșalonul superior cu plutonul de recruți”.

În anul 1913, Gheorghe Zaharescu a frecventat cu succes anul unu în Școala de Aplicație Artilerie, Geniu și Marină, clasându-se între primii ofițeri din cadrul cursului. „Ofițerul a participat la Campania Militară din Bulgaria în al Doilea Război Balcanic (23 iunie - 31 august 1913), comandând Secția 1-a Telegrafice din Corpul 4 Armată, acționând permanent pentru asigurarea legăturilor telegrafice și telefonice. Iubește soldații și manifestă grijă față de bunurile materiale”, îl notau locotenentul-colonel Mătășaru și generalul Lambrino, comandantul Corpului 4 Armată Iași.

Absolvind anul al doilea al Școlii Speciale Artilerie, Geniu și Marină și Cursul de tragere cu mitraliera al infanteriei, cu rezultate bune, locotenentul Gheorghe Zaharescu a fost mutat în Batalionul Pontonieri din Brăila. În Notarea de serviciu pe anul 1915, locotenentul-colonel Nicolae Popovici, comandantul unității, arăta: „Gheorghe Zaharescu a comandat Compania a 5-a cu multă inteligență și dăruire, reușind să ocupe locul unu în unitate”.

Avansat în gradul de căpitan, Gheorghe Zaharescu a comandat în Primul Război Mondial (1916-1919), o companie din Batalionul Pontonieri Fluvii. S-a remarcat în mod deosebit în Bătălia de la Mărășești, unde au pierit mulți luptători, în frunte cu maiorul Ionescu, comandantul Batalionului 1 Pontonieri și cu colonelul Nicolae Popovici, comandantul Regimentului de Pontonieri.

În luna septembrie 1917, Gheorghe Zaharescu a fost avansat în gradul de maior și a fost promovat în funcția de comandant al Batalionului 10 Pionieri. Colonelul Rujinschi, șeful de Stat major al Diviziei 10 Infanterie Tulcea (din 1923 în Brăila) îl nota: „Maiorul Gh. Zaharescu este un distins ofițer de geniu, cu o cultură generală și militară superioară, foarte bun gospodar. Iubește mult oamenii. Să fie promovat într-o funcție superioară și să fie trimis la Școala Superioară de Război București”.

Din toamna anului 1919 până în vara anului 1921, maiorul Gh. Zaharescu a frecventat cursurile Școlii Superioare Război, clasându-se al 28-lea din 72 ofițeri elevi. Directorul Ș.S.R., colonelul Constantinescu l-a propus pentru avansare în gradul de locotenent-colonel, la excepțional.

În luna septembrie 1921, Gh. Zaharescu a fost numit șef Birou Aplicații în Divizia a 3-a Infanterie Târgoviște (din 1923 în Pitești). Ulterior a îndeplinit funcția de șef Birou Instrucție, Organizare și Mobilizare. În această mare

unitate a întocmit lucrările: „Planul de apărare al Diviziei a 3-a Infanterie, în Sectorul Poiana Telița, „Planul de mișcare al Diviziei a 3-a Infanterie pe sectorul de graniță repartizat”. A fost notat *foarte bine* de șeful de stat major al marii unități, col. Bianu și de generalul Alexiu, comandantul Diviziei a 3-a Infanterie Târgoviște.

Avansat în gradul de locotenent-colonel în anul 1928, Gh. Zaharescu a fost numit comandant de batalion, profesor și apoi director de studii în Centrul de Instrucție Geniu. A condus cursurile de pionieri, poduri și transmisiuni cu ofițerii de geniu, stat major. A fost notat *foarte bine* de comandantul Centrului de Instrucție, colonel Dediu și Inspectorul Armei Geniu, general divizie Aistide Razu.

Locotenent-colonelul Gh. Zaharescu a îndeplinit în anul 1927 funcția de profesor la Centrul de Instrucție Geniu, la Școala Superioară de Război și la Școala Militară ofițeri Cavalerie, fiind apreciat de gl. Aristide Razu ca un ofițer de mare valoare din toate punctele de vedere.

În anii 1928-1933, ofițerul a lucrat la Marele Stat Major, Secția a 4-a, conducând Biroul Geniu și Transmisiuni. A condus lucrările de construire a Podului de la Flămânda (Cadrilater). A frecventat Cursul de Informații din Centrul de Instrucție Aeronautică. A continuat activitatea de profesor la Școala Superioară de Război (a condus Cursul de transmisiuni), la Școala Militară Geniu (Cursul Tactica Geniului și Infanteriei) și la Școala Militară Cavalerie (Cursul organizarea terenului și a transmisiunilor). A participat la Călătoriile de Stat Major. A fost notat *foarte bine* de șeful Marelui Stat Major, generalul Samsonovici.

La data de 3 ianuarie 1934, Gh. Zaharescu a fost avansat în gradul de colonel și numit în funcția de comandant al Regimentului 2 Transmisiuni Iași, depunând mari eforturi pentru asigurarea unor bune condiții de cazare, hrănire, echipare și instruire a cadrelor militare și ostașilor. L-a notat *foarte bine*, generalul de divizie Ignat, inspector al Geniului.

În luna octombrie 1934, colonelul Gh. Zaharescu a fost mutat la comanda Școlii Militare Geniu, conducând-o foarte bine în procesul de învățământ și în calitate de profesor până în anul 1937. A fost profesor și la Școala Superioară de Război, continuând să predea Cursurile de Tactica Geniului și Cursul Transmisiuni. A participat la manevrele regale, conducând Serviciul Transmisiuni din Direcția Manevrelor. A fost notat *foarte bine* de generalul de divizie, Gh. Manu, inspector general de armată.

La data de 3 ianuarie 1938, colonelul Gh. Zaharescu a fost numit șef de Stat Major al Inspectoratului de Geniu, lucrând cu multă dăruire pentru îndeplinirea atribuțiilor funcționale. A participat la elaborarea noului regulament al marilor unități, partea de geniu. A pregătit lucrările de mobilizare a corpurilor de trupă geniu și transmisiuni. A fost director și profesor al Cursului de pregătire militară generală din Ș.S.R. A organizat și condus Cursul de comandament, fiind avansat în gradul de general de brigadă și numit la comanda unei brigăzi. A fost notat *foarte bine* de generalii: Iarca, inspector general al geniului, Motaș, Florescu, Iacobici, inspectori generali de armată.

Numit comandant al Brigăzii 2 Pionieri, la data de 1 aprilie 1939, gl.bg. Gh. Zaharescu a participat la manevrele Armei Geniu desfășurate în zona Slatina, în calitate de șef de Stat Major al manevrelor militare. A condus, în calitate de inspector regional al fortificațiilor, lucrările de fortificații pe linia: Ungheni,

platoul Cornești, N.E. Chișinău, N.E. Tighina, fiind notat *foarte bine* în anii 1939 și 1940 de inspectorul general al Geniului, generalul de brigadă Haralambie Iarca.

De la 6 iulie 1941, gl. Gh. Zaharescu a comandat foarte bine efectivele Diviziei 11 Infanterie Slatina în operațiunile militare din Basarabia și Ucraina, îl nota gl.d. T. Ionescu. De la 15 noiembrie 1941, gl.bg. Gh. Zaharescu a comandat foarte bine Divizia a 13-a Infanterie din Ploiești, până la 13 aprilie 1942, fiind notat de gl. Sion, comandantul Corpului 5 Armată.

La data de 30 aprilie 1942, gl.bg. Gh. Zaharescu a fost numit la comanda Inspectoratului Geniu, muncind neobosit pentru cazarea, asigurarea cu mijloace de luptă și instruirea trupelor de geniu. S-a ocupat și de asanarea lucrărilor pe râul Nistru, aprecieri semnate de gl. Cameniță. Până la 1 februarie 1943 a îndeplinit funcția de comandant Geniu al Grupului de Armată de front.

Revenit de pe front, gl.bg. Gh. Zaharescu a condus Inspectoratul General Geniu până la 15 august 1946. La 23 august 1946, Gh. Zaharescu a fost avansat în gradul de gl.d. și la 1 septembrie 1947 a fost disponibilizat cu drept de pensie. A fost căsătorit cu Elena Iliescu și au avut un fiu, Gheorghe (n. 1930). În timpul serviciului militar a primit distincțiile: medalia „Avântul Țării”, medalia rusească „Sfânta Ana”, medalia „Victoria”, medalia „Semnul Onorific de aur”, pentru 25 de ani de serviciu; Ordinul „Steaua României” clasa a IV-a, cu spade, Ordinul „Coroana României” clasa a IV-a, cu spade, Ordinul „Crucea de fier” clasa a II-a, german.

General de brigadă Haralambie IARCA⁵⁵

Haralambie Iarca s-a născut la 30 noiembrie 1877 în localitatea Podenii Noi, județul Prahova, anul declarării Independenței de stat a României și al participării străbunicilor săi la luptele eroice desfășurate pe teritoriul Bulgariei, la Plevna, Grivița 1, Grivița 2, Rahova, Smârdan, Tatargic, Inova și Vidin.

Părinții săi Spirache și Ecaterina i-au asigurat condițiile necesare pentru absolvirea școlii primare și a Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești. După absolvirea liceului, Haralambie Iarca a frecventat cursurile Școlii Militare Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină din București, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune în anul 1899, cu gradul de sublocotenent.

Tânărul ofițer a fost repartizat în Regimentul 2 Artilerie Cetate București. În anul 1890 a frecventat cursurile Școlii de Aplicație Artilerie, Geniu și Marină, situându-se printre primii ofițeri din cei 50 absolvenți. Sublocotenentul Iarca s-a înapoiat la Regimentul 2 Artilerie Cetate și a început o intensă pregătire pentru admiterea în Școala Superioară de Război din București, înființată în anul 1889.

Avansat în gradul de locotenent în anul 1903, Haralambie Iarca a frecventat cursurile Școlii Superioare de Război pe care le-a absolvit la 1 aprilie 1904, fiind numit adjutant al comandantului Regimentului 3 Artilerie Brăila. La 1 aprilie 1906, ofițerul a fost mutat în funcția de șef Birou Instrucție în Regimentul 2 Artilerie Cetate București. Frumoasele aprecieri ale șefilor direcți

⁵⁵Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 36.

i-au adus promovarea în funcția de ajutor șef Stat Major, în Brigada 2 Artilerie București. A fost apreciat pentru întocmirea lucrărilor de stat major cu calificativul *foarte bine*.

La data de 10 mai 1909, ofițerul a fost avansat în gradul de căpitan și numit în Statul Major al Regimentului 2 Artilerie Cetate București. Fiindu-i apreciată seriozitatea și perseverența în îndeplinirea atribuțiilor funcționale, Haralambie Iarca a fost mutat la Arsenalul Armatei. Participând la recepționarea materialelor fabricate la Arsenalul Armatei din Berlin, pentru Regimentul 5 Artilerie, a fost notat *foarte bine*. Atestat în realizarea lucrărilor de stat major, la scurtă vreme după obținerea licenței în Drept, căpitanul H. Iarca a fost mutat de la 1 noiembrie 1911 la Marele Stat Major, Biroul Organizare-Mobilizare, remarcându-se prin acuratețea lucrărilor pe care le-a realizat.

Dorind să-și adâncească deprinderile în lucrul la trupe, Haralambie Iarca a solicitat mutarea în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești. A condus foarte bine Biroul mobilizare, remarcându-se „...prin inteligență, perseverență în îndeplinirea atribuțiilor funcționale”, aprecia comandantul unității.

Ofițerul a participat la Campania militară din al Doilea Război Balcanic, în Bulgaria cu Regimentul 20 Artilerie Călărași, de la 23 iunie 1913 - 31 august 1913 și apoi s-a înapoiat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea”. După o lună de zile a fost mutat la Statul Major al Regimentului 19 Artilerie Ploiești, dovedindu-și seriozitatea în realizarea lucrărilor de stat major.

Șefii ierarhici l-au readus pe H. Iarca în 1914 în Statul Major General. Avansat în gradul de maior la 14 martie 1916, H. Iarca a lucrat în continuare în această instituție și de la 15 august 1916 în Marele Cartier General al Armatei române. Aprecieră șefilor ierarhici pentru munca prestată, i-au adus ofițerului binemeritata avansare la excepțional în gradul de locotenent-colonel. Ofițerul și-a adus o mare contribuție în elaborarea documentelor pentru Campania militară din vara anului 1917, la Mărăști, Mărășești și Oituz.

De la 17 ianuarie 1917, H. Iarca a comandat Divizionul 1 din Regimentul 2 București/27 Obuziere, punând accent pe aprovizionarea cu mijloace materiale și conducerea instrucției pe materialul nou, fiind notat *foarte bine* de col. Demetrescu, comandantul regimentului.

Avansat la excepțional în gradul de colonel, la 1 aprilie 1919, H. Iarca a fost mutat la Marele Stat Major, lucrând până la 1 octombrie 1923, când a fost numit la comanda Regimentului 4 Artilerie Roman. În 1924 a frecventat Cursul de Informații al coloneilor, pentru avansare în gradul de general de brigadă, fiind foarte bine notat de generalul Păncescu, comandantul Diviziei 7 Infanterie Roman.

La 1 aprilie 1930, col. Iarca a fost numit la comanda Brigăzii 3 Artilerie și de la 1 iulie 1933 a fost numit în funcția de Inspector General Artilerie, fiind foarte bine notat de generalul Samsonovici.

Avansat general de brigadă la 10 mai 1934, H. Iarca a fost trecut în retragere pentru limită de vârstă. A fost căsătorit cu Alexandrina Marinescu. A fost decorat cu medaliile: „Jubiliară Carol I”, „Avântul Țării”, „Crucea Comemorativă” de război 1916-1919, „Victoriei”, „Semnul Onorific de aur” pentru 25 de ani de serviciu, „Sfânta Ana-rusească”, Ordinele: „Coroana României” cu spade, „Sfântul Stanislav-rusesc”, clasa a II-a, cu spade și „Steaua României” cu spade.

General de brigadă Filip ABEG⁵⁶

Filip Abeg s-a născut la data de 16 august 1875 în localitatea Ploiești. Părinții săi, Grigore Abeg, cadru militar (administrator clasa 1-a) și Steliana Abeg i-au asigurat fiului lor o copilărie fericită și condiții materiale pentru absolvirea școlii primare în Ploiești și Școala Fiilor de militari din Craiova. Din anul 1893 a frecventat cursurile Școlii Militare de Ofițeri Activi, Infanterie și Cavalerie, Secția Infanterie București, pe care a absolvit-o în 1896 cu gradul de sublocotenent. A fost repartizat în Regimentul 8 Infanterie Buzău, în funcția de comandant de pluton.

După patru luni de zile, sublocotenentul Filip Abeg a fost mutat în Regimentul 11 Infanterie „Siret” din Galați, la comanda unui pluton de recruți, dovedind reale calități de instructor și educator, apreciau șefii direcți. La 10 mai 1899, ofițerul a fost avansat în gradul de locotenent. Comandantul unității, col. Costescu îl aprecia ca bun ofițer, din toate punctele de vedere.

În anul 1900, lt. Filip Abeg a fost mutat în Centrul Teritorial Recrutare Covurlui, cu reședința în Galați. Lt.col. Teodorescu, comandantul unității, îl aprecia: „lt. Filip Abeg a lucrat bine în funcțiile de ajutor al șefului Serviciului mobilizării și ajutor al șefului Cercului Recrutare Covurlui”.

La data de 16 ianuarie 1902, lt. Filip Abeg a fost promovat la Corpul 3 Armată Galați, în funcția de comandant al Companiei de subzistențe, fiind notat *foarte bine* de comandantul Corpului 3 Armată.

Reușind la examenul pentru stagiu militar în Austria, locotenentul Filip Abeg a făcut stagiul în Regimentul 93 Infanterie, în anii 1903-1904, înapoiindu-se la Corpul 3 Armată cu foarte bune aprecieri, care i-au adus meritata avansare în gradul de căpitan. Timp de doi ani ofițerul a instruit recruții din Compania Instrucție, cu rezultate foarte bune.

La data de 1 noiembrie 1906, cpt. Filip Abeg a fost mutat în Regimentul Infanterie Constanța nr. 34, la comanda Companiei recruți. Obținând bune rezultate în instruirea ostașilor, în anul 1909 ofițerul a fost numit profesor la Școala Tinerilor cu Termen Redus, susținând Cursul de Istorie Militară „...dovedind că posedă aptitudini pedagogice și bogate cunoștințe de istorie militară”, fiind notat *foarte bine* de locotenent-colonelul Velicu, comandantul școlii. Notat cu calificativul *foarte bine*, în anul 1910, de gl. Costescu, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie Constanța, tânărul ofițer a fost mutat în Batalionul 2 Vânători (Infanterie) „Regina Elisabeta” București, unitate de elită a Armatei române.

În anul 1911, Filip Abeg a reușit la examenele pentru gradul de maior, apreciindu-se că era foarte bine pregătit să comande un Batalion. Avansat în gradul de maior, Filip Abeg a fost numit în anul 1914 la comanda Batalionului 2 Vânători „Regina Elisabeta”, pe care l-a instruit cu răspundere, în vederea participării la Războiul pentru întregire statală și eliberare națională (1916-1919).

Maiorul Filip Abeg a comandat în Campania militară din 1916, Regimentul 44 Infanterie (dublura Regimentului Infanterie 4 „Argeș”/Pitești), „dezvoltând

⁵⁶Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 5.

actele de bravură în sufletele soldaților”, aprecia generalul Burghilea, comandantul Brigăzii a 2-a Mixtă.

Avansat în gradul de lt.col. la 1 noiembrie 1916, Filip Abeg a fost numit la comanda Regimentului Infanterie „Dâmbovița” nr.22 Târgoviște, pe care l-a comandat până la 23 noiembrie 1916, când a căzut prizonier de război. La 1 iulie 1917 s-a înapoiat din prizonierat, reluând comanda Regimentului 22 Infanterie Târgoviște, pe care l-a comandat în Bătălia de la Mărăști și Oituz. La data de 1 septembrie 1917, Filip Abeg a fost avansat în gradul de colonel.

La data de 10 mai 1919 a fost numit la comanda Regimentului 2 Infanterie Vâlcea pe care l-a comandat în Campania militară din Ungaria, în vara anului 1919. Generalul de divizie Aristide Razu, comandantul Corpului 1 Armată îl nota: „colonelul Filip Abeg este un ofițer energetic, calm și cu mult tact în instruirea și conducerea în luptă a trupei”.

Propus pentru susținerea examenelor de gl.bg. „col. Filip Abeg a fost numit la comanda infanteriei din Divizia a 5-a Infanterie Buzău. A ținut conferințe pe garnizoană la Școala de ofițeri superiori. A tradus din limba germană „Teme tactice în baza experiențelor războiului”. La 1 ianuarie 1924, col. Filip Abeg a fost avansat general de brigadă și numit la comanda Brigăzii a 3-a Infanterie Târgoviște, fiind apreciat de generalul Rudenco cu calificativul *foarte bine* din toate punctele de vedere.

În anul 1926, gl.bg. Filip Abeg a comandat Brigada a 5-a Infanterie Buzău în exercițiile pe hartă, fiind apreciat *foarte bine* de gl. Epure, comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău și generalul de divizie Nicolae Petala, comandantul Corpului 3 Armată Galați. În anii 1928 și 1929, gl.bg. Filip Abeg a comandat Școala ofițerilor pe garnizoana Râmnicu Sărat, fiind apreciat *foarte bine* de gl. Epure, comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău și gl. Ignat, comandantul Corpului 5 Teritorial Ploiești.

Din anul 1932, gl.bg. Filip Abeg a îndeplinit funcția de inspector de recrutare, iar în anul 1934 a fost trecut la pensie. A fost căsătorit cu Elisabeta Rudeanu. În cursul carierei militare a fost decorat cu: medalia jubiliară „Carol I”, medalia „Semnul Onorific de aur”, pentru 25 de ani de serviciu, medalia „Comemorativă” 1916-1919, medalia rusească „Sfânta Ana”, Ordinul „Coroana României” clasa a IV-a, Ordinul „Steaua României” clasa a IV-a.

General de brigadă Gheorghe GHEORGHIU⁵⁷

Gheorghe Gheorghiu s-a născut la 2 iunie 1882 în localitatea Ploiești, județul Prahova. Tatăl său Ștefan, de profesie comerciant a decedat în 1909, lăsându-i pe mama și doi copii fără sprijin material. A absolvit școala primară și Liceul „Sfinții Petru și Pavel”, Secția reală în Ploiești. După absolvirea liceului s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Infanterie București, pe care a absolvit-o în 1903 (al 27-lea din 85 elevi), cu gradul de sublocotenent. Comandantul școlii, colonelul Zottu îl aprecia ca „un tânăr inteligent și studios care, va deveni un bun ofițer pentru armată”.

⁵⁷Arhivele Militare Naționale Române, Fond D.C.I./1974, dosar 7169.

A fost repartizat în Regimentul 7 Prahova Infanterie din Ploiești, în funcția de comandant de pluton pe care l-a comandat până în 1906, „cu multă răspundere, prelungindu-și programul de activitate și după încheierea programului unității”, îl nota comandantul unității col. Georgescu.

Avansat în gradul de locotenent la 10 mai 1907, ofițerul a fost numit ofițer instructor la plutoanele de recruți și prin cumul de funcție, ofițer cu armamentul pe unitate, fiind apreciat cu calificativul *bine* de comandantul unității, col. Minculescu. Decesul tatălui în 1909 l-a ambiționat și mai mult pe Gheorghe Gheorghiu care, în continuare și-a ajutat mama și sora.

La data de 1 aprilie 1912, Gheorghe Gheorghiu a fost avansat în gradul de căpitan și numit comandant de Companie mitraliere, fiind notat *foarte bine* de comandantul unității, col. Racoviță. În anul 1913, ofițerul a condus tragerile unității în Tabăra Hagieni/Ilfov și a participat la Campania militară din al Doilea Război Balcanic (23 iunie-31 august 1913), fiind avansat la excepțional în gradul de maior la 1 septembrie 1913. În anii 1913-1914, ofițerul dovedind inteligență și bună putere de judecată în executarea lucrărilor pe hartă și a exercițiilor în teren s-a comportat ca un ofițer de elită fiind notat cu calificativul *foarte bine* de coloneii Cereșeanu și Ghinescu. Ofițerul a absolvit Facultatea de Drept în 1914, la fără frecvență.

În Campania militară din august-decembrie 1916, ofițerul a comandat Batalionul 3 Infanterie din Regimentul 7 Prahova. A căzut prizonier de război la 20 noiembrie 1916 la Dragomirești/Dâmbovița și s-a înapoiat din captivitate în vara anului 1918. La înapoiere, ofițerul fost numit comandant de Batalion în Regimentul 7 Prahova și din noiembrie 1918 a participat la restabilirea ordinii în Transilvania, capturarea de armament și muniții de la etnicii maghiari. A fost avansat locotenent-colonel cu vechime de la 1 septembrie 1917. Până la sfârșitul anului 1919, ofițerul a contribuit la editarea Regulamentului de Educație în Armată, fiind notat *foarte bine* de colonelul Lascăr Caracaș, comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie Ploiești.

Avansat la excepțional în gradul de colonel la 1 aprilie 1920, Gheorghe Gheorghiu a fost numit la comanda Regimentului 8 Infanterie Buzău. A desfășurat Călătoria de Comandament în Basarabia fiind apreciat la sfârșitul anului 1920 și în anul 1921: „un excelent ofițer superior sub toate aspectele”, îl nota colonelul Voinescu, comandantul Brigăzii 10 Infanterie.

În anul 1922 Gheorghe Gheorghiu a comandat Regimentul 19 Infanterie Romanați, în 1923 Regimentul 6 Vânători de câmp Focșani și Brigada 1 Vânători câmp dislocată la Chișinău, determinându-l pe generalul Popovici, comandantul Militar al Basarabiei să-l noteze *foarte bine* și să-l propună pentru acordarea comenzii unei Brigăzi de infanterie.

Revenit la comanda Regimentului 6 Vânători, col. Gheorghe Gheorghiu a condus și Școala de Instrucție a ofițerilor, fiind un model pentru armată, îl nota generalul Jujescu, comandantul Brigăzii 14 Infanterie. În anii 1927 și 1928, ofițerul a îndeplinit funcția de Director de studii și locțiitor comandant în Centrul de Instrucție al Infanteriei Făgăraș, fiind notat *foarte bine* de generalul Todicescu. În luna octombrie 1929, ofițerul a fost numit la comanda Centrului de Instrucție Făgăraș, conducând ca un excelent pedagog procesul de învățământ, îl nota generalul Dragu, inspector al Infanteriei.

În anii 1930-1933, ofițerul a condus excelent Centrul de Instrucție fiind avansat în gradul de general de brigadă la 10 mai 1931, îl notau *foarte bine* generalii Panaitescu și Florescu, inspectori generali ai Infanteriei. În luna martie 1934, ofițerul a fost numit subinspector al Jandarmeriei, îndeplinind ireproșabil atribuțiunile de serviciu, îl aprecia generalul Petre Dumitrescu, inspector general al Infanteriei. În anul 1935 gl. Gheorghe Gheorghiu a fost trecut la pensie.

Generalul Gh. Gheorghiu a fost decorat cu medaliile: „Carol I”/1906, „Avântul Țării”, „Serviciul Credincios”, „Semnul onorific de aur” pentru 25 ani de serviciu, ordinele: „Coroana României” clasa a IV-a, cu spade, Ordinul „Steaua României” clasa a III-a, în grad de ofițer, Coroana României în grad de comandor.

General de brigadă Petre GHENĂDESCU⁵⁸

Petre Ghenădescu s-a născut la 21 iulie 1870 în pitoreasca localitate Teșila, județul Prahova. Părinții săi Gheorghe și Paraschiva i-au asigurat condițiile materiale necesare absolvirii școlii primare și liceului.

La 20 august 1889 Petre Ghenădescu s-a înscris voluntar (soldat) în Regimentul 1 Geniu București. A fost avansat caporal la 20 aprilie 1890, sergent la 1 septembrie 1901. La 15 iulie 1902 s-a înscris elev guard de geniu în Serviciul Geniu din Corpul 2 Armată București. La 10 noiembrie 1902 s-a înscris și a urmat Școala Specială Guarzi. La absolvire a fost avansat guard geniu clasa a III-a, primind diplomă de inginer hotarnic și a fost repartizat la Serviciul Geniu din Corpul 2 Armată București.

În luna aprilie 1905, Petre Ghenădescu a fost atașat Serviciului Geniu al Cetății București și din 1906 Serviciului Geniu al Corpului 2 Armată București, participând la organizarea Serviciului de alimentare cu apă a trupelor în zonele unde nu era apă. În Notarea de serviciu a fost apreciat ca „un ofițer ambițios, inteligent, cu judecată dreaptă în efectuarea lucrărilor și cu simțul datoriei foarte dezvoltat”.

La 10 mai 1910, Petre Ghenădescu a fost atașat la Manutanța Centrală a Armatei și avansat căpitan intendent. În anul 1911 a condus lucrările de construcție a unui nou cuptor la Manutanța Centrală pentru uscat fructe, legume și zarzavaturi. A făcut deplasări în țară pentru a studia posibilitățile de aprovizionare cu alimente, fructe, legume și zarzavaturi a trupelor, toate activitățile fiind apreciate cu calificativul *foarte bine* de către șeful direct, maiorul intendent Stănescu.

În anul 1912, căpitanul intendent Petre Ghenădescu pentru pricepera dovedită în gospodărirea și folosirea fondurilor bănești și materialelor statului a fost notat *foarte bine* de maiorul intendent Dumitriu. Ofițerul a fost avansat în gradul de maior intendent. Numit subdirector de serviciu, în anul 1913, maiorul intendent Ghenădescu a participat la construirea noii fabrici de pâine și a fost notat *foarte bine*.

⁵⁸ Gl.bg.(rz) dr. Constantin Ucrain, col.(rz) Constantin Chiper, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 83-85.

Având calitatea de șef al Depozitului Regional de Subzistență Obor și profesor la Școala Militară Ofițeri Infanterie, în anii 1914-1916, Petre Ghenădescu a fost notat în fiecare an *foarte bine*. De remarcat că, în toamna anului 1916, după retragerea Armatei române în Moldova, Petre Ghenădescu a organizat retragerea treptată a Depozitelor militare de la Afumați, Movilița, Urziceni, la Adâncata/Suceava și Hanu Conachi/Tecuci, a organizat centre și brutării în Moldova, Depozitul Central la Bârlad. În anul 1917 a organizat toate morile din armată și localități.

În ianuarie 1918, în momentul pătrunderii trupelor române în Basarabia, la cererea Sfatului Țării din Chișinău, Petre Ghenădescu a fost arestat de bolșevici și ținut prizonier două luni de zile la Odessa. De aici a reușit să evadeze și să scape de chinuri și mari umilințe.

La 5 mai 1918, Petre Ghenădescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel intendent și numit la Direcția Aprovizionare, apoi la Direcția Economică din Ministerul Industriei și Comerțului. „Ofițerul a depus mari eforturi pentru aprovizionarea populației și armatei din Basarabia”, îl nota generalul intendent Leonte, Directorul Direcției Aprovizionare.

După retragerea trupelor germane, bulgare și turce la sfârșitul anului 1918, Petre Ghenădescu a descoperit peste 100 de Depozite de alimente și echipament militar, a organizat paza acestor bunuri și hrănirea și echiparea populației bucureștene.

Din anul 1920, Petre Ghenădescu a îndeplinit misiuni de cercetare pentru evaluarea pagubelor materiale (îndeosebi alimente) datorate războiului. În anul 1925 a fost avansat în gradul de colonel intendent în rezervă și în anul 1927 în gradul de general intendent în rezervă. S-a căsătorit în anul 1898 cu Elisa Dimitriu, având împreună trei copii: Paula, Paul și Nicolae. Generalul Petre Ghenădescu a fost decorat cu medaliile: „Avântul Țării”, „Victoria”, „Semnul onorific de aur” pentru 25 de ani în serviciul militar, Ordinele: „Steaua României” clasa a V-a, cu spade, „Sfânta Ana-rusesc”, „Coroana României” clasa a IV-a, în grad de ofițer, „Coroana României” clasa a III-a, în grad de comandor.

General de brigadă Alexandru MANOLESCU⁵⁹

Alexandru Manolescu s-a născut la data de 25 mai 1885 la Sinaia, județul Prahova. Tatăl său, Grigore, proprietar de magazin și primar al localității Sinaia, și mama, Elena, i-au asigurat fiului lor o copilărie fericită și condiții bune pentru a urma cursurile școlii primare și ale liceului.

După absolvirea Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, Alexandru Manolescu și-a satisfăcut stagiul militar, ca voluntar, în Batalionul 2 Vânători (Infanterie) din București. Prin Înalt Decret Regal nr.1.666 din 10 mai 1902, în titlul unității s-a adăugat numele de „Regina Elisabeta”. În al doilea an al serviciului militar a fost avansat caporal și, respectiv, sergent, trecând în rezervă la data de 1 august 1905.

⁵⁹Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 151.

La data de 16 august 1906 a fost concentrat două luni de zile, iar la sfârșitul etapei de instrucție a fost avansat plutonier. Concentrat pentru a doua oară, în anul 1907, în Batalionul 2 Vânători (Infanterie) București, plutonierul Manolescu a participat la înăbușirea răscoalelor țărănești. În toamna aceluiași an a fost trecut în rezervă, cu gradul de sublocotenent.

Fiind hotărât să facă o frumoasă carieră militară, sublocotenentul Alexandru Manolescu a fost activat la data de 1 iulie 1908. Numit comandant de pluton, el și-a onorat cu seriozitate atribuțiunile funcționale „...*remarcându-se printr-o foarte bună pregătire fizică la instrucția subordonaților și prin frumoase povestiri despre perla Carpaților – Sinaia*”, după cum îl nota colonelul Strățilescu, comandantul Batalionului 2 Vânători „Regina Elisabeta” din București.

În anul 1909 ofițerul a urmat cursurile Școlii Ofițeri Rezervă din Batalionul 9 Vânători Constanța (unitate înființată în 1904 la Ploiești și apoi mutată, în 1908, la Constanța) fiind apreciat, la încheierea cursurilor, cu calificativul *foarte bine* și notat elogios în dosar: „*aspect fizic agreabil, sprinten, inteligent, serios, fără vicii, cu o judecată sănătoasă, foarte pasionat de instrucție și sport, de geografie și istorie*”.

Mutat în cadrul Regimentului 7 Infanterie Prahova, ofițerul s-a remarcat în anul 1910, prin „*seriozitate în instruirea subordonaților*”, după cum apreciau colonelul Strățilescu, comandantul regimentului, și comandantul Diviziei 5 Infanterie Buzău, generalul Iarca.

În perioada 1 octombrie 1911 - 1 august 1912 locotenentul Manolescu a urmat Școala Militară Specială Ofițeri Infanterie, pe care a absolvit-o cu calificativul general *foarte bine*. Avansat în gradul de locotenent, la data de 3 octombrie 1912, ofițerul a fost mutat la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, județul Dâmbovița (din anul 1929 în titlul liceului s-a adăugat numele lui „Nicolae Filipescu”), în funcția de comandant de pluton elevi.

Mobilizat, la data de 23 iunie 1913, în Regimentul „Cantemir” nr. 12 Bârlad, locotenentul Alexandru Manolescu a participat, împreună cu subordonații din plutonul său, la Campania militară din Bulgaria, până la data de 31 august 1913, când s-a înapoiat la plutonul de elevi din Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu. Ofițerul i-a captivat pe tineri povestindu-le impresiile adunate în timpul campaniei militare. Colonelul Lupescu, directorul superior al școlilor militare, îl nota pentru sfârșitul anului 1913 și anul 1914: „*ofițer inteligent, pasionat de instruirea subordonaților pe terenurile de instrucție și de sport, precum și în organizarea activităților educative*”.

În anul 1915 ofițerul a fost mutat la Batalionul 2 Vânători (Infanterie) București, „*evidențiindu-se în pregătirea fizică și de luptă a subordonaților din plutonul său*”, după cum preciza locotenent-colonelul Gheorghe Dabija, comandantul unității.

Mobilizat, împreună cu subordonații săi din Compania a 3-a, a Regimentului 2 Vânători (batalionul se transformase în regiment), locotenentul Alexandru Manolescu s-a remarcat în luptele desfășurate pe Olt, în luna august 1916. La propunerea comandantului de regiment, colonelul Penescu, locotenentul Manolescu a fost avansat în gradul de căpitan, la data de 1 septembrie 1916.

De la data de 1 noiembrie 1916 căpitanul Alexandru Manolescu a fost mutat la Marele Cartier General, iar din data de 1 martie 1917, la Corpul Tracțiune Automobile, unde și-a adus contribuția la pregătirea Campaniei militare din vara anului 1917. Avansat maior, la data de 1 septembrie 1917, ofițerul a fost mutat la primul Regiment Vânători de Munte, în funcția de comandant Batalion nr.2, și a participat la acțiunile militare din zona Oituz din 1917.

De la data de 1 august 1918 a fost mutat, ca profesor de sport, la Liceul Militar Mănăstirea Dealu, lucrând cu multă sârguință, perseverență și dăruire până în anul 1922. Pentru activitatea desfășurată a fost notat *foarte bine* de generalul Lupescu și propus pentru mutare la Institutul Național de Educație Fizică, care era comandat de colonelul Virgil Bădulescu.

Până în anul 1927 ofițerul (avansat locotenent-colonel la data de 15 februarie 1925) a pregătit și condus detașamentul sportivilor militari la Jocurile Olimpice Internaționale Interaliatate, fiind notat cu calificativul general *foarte bine* de colonelul Virgil Bădulescu, directorul Institutului Național de Educație Fizică și Sport din București.

La data de 1 aprilie 1927 ofițerul a fost numit adjutant al comandantului Batalionului 1 Vânători de Munte „Principele Nicolae”. În anul 1930 Alexandru Manolescu a fost avansat la gradul de colonel și a mai lucrat până la data de 10 mai 1931, când a demisionat din armată și a fost trecut în rezervă.

În perioada imediat următoare Alexandru Manolescu a urmat cu mult succes Școala Superioară de Comerț din București. După 8 ani, la data de 25 martie 1939, colonelul Alexandru Manolescu a fost concentrat la Regimentul 21 Infanterie Ilfov, comandat de colonelul Socrati Mardari, contribuind la pregătirea efectivelor unității pentru apărarea patriei.

Avansat în gradul de general de brigadă, la data de 3 octombrie 1940, Alexandru Manolescu a fost repartizat la Marele Stat Major și apoi detașat pentru lucru la Domeniile Coroanei Broșteni, din județul Neamț, ale căror proprietar era Alteța Sa Regală, Principele Nicolae. A fost trecut în rezervă în anul 1947 și apoi în retragere, la data de 30 decembrie 1950.

În decursul carierei militare generalul Alexandru Manolescu a fost decorat cu mai multe ordine și medalii militare: „Semnul onorific de aur” pentru 25 ani de serviciu, „Răsplata Muncii pentru Învățământ”, „Crucea Comemorativă” 1916-1918, „Coroana României”, în grad de cavalier, „Steaua României”, în grad de ofițer, „Steaua României”, cu spade, în grad de cavalier.

General de brigadă Ion MANOLESCU⁶⁰

Ion Manolescu s-a născut la data de 9 aprilie 1869 în localitatea Breaza de Sus, județul Prahova, o localitate frumoasă, cu o climă deosebit de plăcută pentru tratarea bolilor cardio-respiratorii. Părinții săi Niță și Ana au dat țării un bărbat, care avea să fie dotat cu o superioară inteligență, cu deosebite înclinații pentru științele umane. După absolvirea Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din

⁶⁰Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, , Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 106-109.

Ploiești, Ion Manolescu a satisfăcut stagiul militar în perioada 10 februarie 1887 - 1 iunie 1889 în Regimentul 2 Artilerie București, purtând gradele de soldat, brigadier, sergent și sergent-major. La 12 septembrie 1890, Ion Manolescu a fost reangajat și și-a început cariera militară în Regimentul 9 Artilerie.

Hotărât să servească cu credință armata, Ion Manolescu s-a înscris în Școala Militară Subofițeri și Ofițeri Artilerie București, la 1 octombrie 1894, pe care a absolvit-o în 1896 cu gradul de sublocotenent, fiind repartizat pentru stagiul în Regimentul 7 Infanterie Prahova. A condus Școala recruților, fiind notat cu calificativul *bine*. În anul 1899, Ion Manolescu a fost avansat în gradul de locotenent.

Impresionat de calitățile sale, comandantul unității, col. Androne Georgescu l-a propus să candideze la Școala Superioară Război, înființată în 1889. Timp de doi ani, 1 noiembrie 1902 - 1 noiembrie 1904, Ion Manolescu a frecventat cursurile Ș.S.R., pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune.

După absolvirea Ș.S.R., Ion Manolescu a fost repartizat la Marele Stat Major, în calitate de stagiar, confirmând rezultatele obținute în învățământul superior, aprecia șeful M.St.M., generalul Tătărașcu. În anul 1906, ofițerul a executat stagiul în Regimentul 7 Infanterie Prahova în Biroul Mobilizare și la Regimentul 2 Artilerie București, în funcția de comandant de Baterie.

Avansat în gradul de căpitan în 1906, ofițerul a fost repartizat la Corpul 3 Armată, Secția Operații, impresionând cadrele militare cu talentul său în realizarea lucrărilor de stat major. În anii 1908-1909, Ion Manolescu a lucrat la Marele Stat Major, Secția Operații. În notarea de serviciu, șeful Secției, col. Popovici îl aprecia pe Ion Manolescu ca „un excelent ofițer pentru Statul Major General”.

Timp de doi ani, 1910-1911, căpitanul I. Manolescu a lucrat în Batalionul 2 Vânători București, în Biroul Operații. În notarea de serviciu, colonelul Nicolae Petala, comandantul unității îl va aprecia ca pe un foarte bun ofițer de stat major. Notarea a fost confirmată de generalul Gărdescu de la S. Mj. G.

Avansat în gradul de maior în anul 1912, Ion Manolescu a fost numit șef Birou Operații, în Regimentul 40 Infanterie „Călugăreni” din Giurgiu. După patru luni de zile, ofițerul a fost repartizat în Școala Militară Ofițeri Infanterie, în funcția de comandant Batalion elevi și profesor de pedagogie.

Ofițerul a participat la al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei, în perioada 23 iunie- 31 august 1913, îndeplinind funcția de șef Stat major în Divizia a 5-a Infanterie Buzău. Revenit în Școala Militară Ofițeri Infanterie București, în funcția de profesor de Pedagogie militară de la 1 octombrie 1913 până în 1915, cpt. I. Manolescu a fost apreciat de generalul Mladin, ca „un excelent profesor, instructor și educator, deopotrivă pasionat de istorie, tactică și pedagogie militară”.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, la excepțional în 1915, ofițerul a lucrat în Statul major al Corpului 2 Teritorial București și la Marele Stat Major, fiind apreciat de generalul Burghilea ca un excelent ofițer de stat major. Mobilizat la 14 august 1916, în funcția de șef Stat major la Divizia 12 Infanterie București, Ion Manolescu a elaborat cu mult realism planurile de operații pentru acțiunile desfășurate în Dobrogea și Câmpulung Muscel, fiind apreciat „foarte bine” de gl. Găiseanu, comandantul D. 12 Infanterie.

La propunerea generalului Traian Moșoiu, comandantul Diviziei 12 Infanterie, Ion Manolescu a fost avansat la 1 aprilie 1917 în gradul de colonel, remarcându-se prin clarviziunea elaborării planului de operații pentru luptele de la Mărăști, aprecieri semnate de generalii Moșoiu, Văitoianu și Alexandru Averescu.

De la data de 1 august 1917 până la 1 februarie 1918, col. Ion Manolescu a lucrat în funcția de șef Stat major la Corpul 4 Armată Iași, apoi până la 1 iulie 1918 la Statul major al Armatei a 2-a Române. De la 1 iulie 1918, ofițerul a lucrat în Comandamentul Militar General al Basarabiei. În anul 1919, ofițerul a lucrat în Inspectoratul Tehnic al Armatei.

Din 1920 până la 24 noiembrie 1923, dată când Ion Manolescu a fost avansat în gradul de general de brigadă, a lucrat în funcția de secretar în Ministerul de Război. Din anul 1923 până în anul 1929, generalul Ion Manolescu a lucrat în funcția de Director al Societății „Mormintele Eroilor Căzuți în Război”, înființată la 12 septembrie 1919, transformată în anul 1927 în Societatea „Cultul Eroilor” din România. Societatea a rezolvat următoarele probleme: a identificat locurile unde au fost înhumați ostașii căzuți în luptele din anii 1916-1919; a reînhumat osemintele ostașilor în Cimitire militare și civile; a ridicat monumente ale eroilor; a contribuit la educarea cetățenilor țării, îndeosebi a tinerilor în spiritul dragostei față de patrie ș.a.

Pe timpul desfășurării serviciului în armată, generalul Ion Manolescu a fost decorat cu medaliile: „Jubiliară Carol I”-1906, „Avântul Țării”, „Semnul onorific de aur” pentru 25 ani de serviciu în armată, „Victoria”, „Crucea Comemorativă” 1916-1919, „Răsplata Muncii desfășurată în Invățământ” și Ordinele: „Coroana Românie” cu spade în grad de cavaler, „Coroana României” cu spade, în grad de ofițer, „Steaua României” în grad de ofițer.

Gl. Ion Manolescu a publicat multe articole în domeniul Pedagogiei militare și al Istoriei militare și din anul 1906 până în anul 1946 a publicat anual câte o carte despre ceilalți combatanți. În 1912 a publicat „Istoria războiului ruso-japonez din 1904-1906”, care a fost cea mai documentată lucrare până în acel timp. În 1921 a publicat „Războiul Crimeei din 1853-1856”, Războiul franco-german din 1870-1871”, „Războiul româno-ruso-turc din 1877-1878”. A publicat în 1921, trei volume din cele șase proiectate „Războaiele principale în legătură cu Istoria Universală”. În 1924, împreună cu maiorul Găvănescu a publicat lucrarea: „Războiul cel mare 1914-1918”, precum și lucrarea „Operațiunile pe apă de pe toate teatrele de operațiuni navale din 1914-1918”.

General de brigadă Gheorghe MOSIU⁶¹

Gheorghe Mosiu s-a născut la 29 mai 1892 în comuna Provița de jos, județul Prahova. A absolvit școala primară în localitatea natală și Liceul „Sfinții Petru și Pavel” în Ploiești. A frecventat Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină în București pe care a absolvit-o la 1 iulie 1914, cu gradul de sublocotenent și a fost repartizat în Regimentul 22 Artilerie „Matei Basarab” București. Cu această unitate a participat la Campania militară din anul 1916, în luptele din Dobrogea, și

⁶¹Col.(rz) Aurică Sitaru, Divizia 19 Infanterie pe front, București, 1981, pag. 203.

de la 2 octombrie 1916, în luptele de la Rucăr, Dragoslavele și muntele Mateiaș, îndeplinind funcția de comandant de pluton și de Baterie.

La 1 decembrie 1916 Gheorghe Mosiu a fost avansat în gradul de locotenent și numit comandant de Baterie Tunuri, participând la luptele din Țara Vrancei. De la 25 mai 1917 ofițerul a participat la sprijinirea subunităților de infanterie în luptele de la Nămolosa și apoi la Mărăști în perioada 9-31 iulie 1917. De la 1 august la 20 noiembrie 1917, locotenentul Gh. Mosiu a sprijinit cu foc acțiunile de luptă ale infanteriei care luptau pe muntele Răchitașu și la Muncelu.

După încheierea războiului, Gh. Mosiu avansat în gradul de căpitan a frecventat Școala Specială Ofițeri Artilerie, în anul 1920 și Școala Superioară de Război, pe care a absolvit-o în anul 1926. Ofițerul a fost avansat în gradul de maior și numit instructor în Centrul de Instrucție Artilerie. La 10 mai 1934, Gh. Mosiu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel și numit în Marele Stat Major, la Direcția Operații.

Cinci ani mai târziu, ofițerul a fost numit la comanda Regimentului 8 Artilerie Roman și avansat în gradul de colonel. Comandantul Brigăzii 7 Artilerie Roman, generalul Mihnea, îl nota la 13 noiembrie 1939: „Regimentul 8 Artilerie este pregătit pentru război. Colonelul Gh. Mosiu s-a dovedit a fi un bun comandant de regiment”. Aceleași frumoase aprecieri le-a făcut comandantul Diviziei a 7-a Infanterie Roman.

Generalul Nicolau, comandantul Brigăzii 7 Artilerie Roman nota la 31 octombrie 1941: „În anul 1940, col. Gh. Mosiu a condus Regimentul 8 Artilerie, iar de la 20 ianuarie 1941 a condus întreaga brigadă de artilerie, insistând în mod deosebit asupra pregătirii de război a ofițerilor din Regimentele 4 și 8 Artilerie Roman. Aceste regimente s-au remarcat în luptele de eliberare a Bucovinei de Nord și a părții de Nord a Basarabiei, până la 26 iulie 1941”.

Conform însemnărilor din Registrele istorice ale celor două regimente, col. Gh. Mosiu a condus efectivele celor două regimente în luptele de la Est de Nistru. În Registrele istorice se înserează următoarele date: „În ziua de 18 august 1941, comandantul grupării tactice de infanterie al Diviziei a 7-a Infanterie a fost rănit și col. Gh. Mosiu a luat din proprie inițiativă comanda acesteia, conducând-o mai departe în perfecte condiții de eroism, curaj și energie, contribuind la succesele diviziei. În continuare gruparea tactică a participat până la 16 octombrie 1941 la luptele pentru străpungerea liniilor fortificate din fața fortăreței Odessa. Ofițerul a dat dovadă de desăvârșită pricepere a situației, de calm, de sânge rece și spirit de sacrificiu, îndeosebi în luptele de la Dalnic și Tătarca”. Ofițerul a fost propus pentru decorare cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a.

În luna noiembrie 1941, Regimentul 8 Artilerie s-a înapoiat în țară, fiind dislocat la Botoșani pentru refacere și continuarea instrucției efectivelor. La 25 februarie 1942, col. Gh. Mosiu a fost numit șef de Stat major în Comandamentul etapelor de est și comandant secund al acestui eșalon dislocat la Tiraspol. După un an, colonelul Gheorghe Mosiu a fost numit comandant al Brigăzii a 3-a Artilerie din Pitești, subordonată Diviziei a 3-a Infanterie din garnizoana Pitești.

La data de 15 septembrie 1943, Gheorghe Mosiu a fost mutat în Statul Major General, fiind însărcinat cu organizarea unităților subordonate Comandamentului etapelor de vest. Referindu-se la această misiune, subșeful Marelui Stat Major, generalul Mardari nota: „ofițerul a luat măsuri de instalarea

Comandamentului, a unităților și formațiunilor subordonate. După directivele sale s-a început instruirea cadrelor și a ostașilor din unități. Foarte activ și energic, ofițerul a pus în mișcare, în scurt timp tot acest organism nou creat cu mijloace foarte modeste”.

Colonelul Gheorghe Mosiu a fost avansat în gradul de general de brigadă data de la 23 martie 1944 și numit în funcția de comandant al Etapelor Armatei 1-a Române, cu reședința la Slatina, iar la data de 22 aprilie 1944 a fost promovat în funcția de șef Stat major al Comandamentului General al Etapelor Armatei române, cu reședința în orașul Tecuci, luând măsuri de aprovizionarea unităților operative cu bunurile și echipamentele necesare desfășurării luptelor.

În mod special generalul Gheorghe Mosiu s-a ocupat cu menținerea graficului stabilit a transporturilor feroviare întrucât după data de 12 septembrie 1944, Comandamentul Frontului 2 Ucrainean, ignorând prevederile Armistițiului, ocupase toată rețeaua feroviară. Totuși, prin eforturile generalului Gh. Mosiu, unitățile și marile unități române au primit alimentele, medicamentele, materialele și echipamentele necesare desfășurării luptelor în toamna anului 1944 și în iarna anului 1945, pentru desfășurarea operațiilor militare de eliberare a teritoriului României, Ungariei și Cehoslovaciei”.

La 3 aprilie 1945, în urma rănirii generalului Mihai Lăcătușu, comandantul Diviziei a 19-a Infanterie Timișoara, generalul Gh. Mosiu a fost numit la comanda acestei mari unități pe care a condus-o în luptele din Cehoslovacia, pe râurile Nitra, Vah și Carpații Albi și urmărirea inamicului în Câmpia Moraviei.

În zilele de 12 și 13 aprilie luptele au fost deosebit de crâncene, în sectorul Diviziei a 19-a Infanterie Timișoara. Inamicul a executat peste 25 de dure contraatacuri. Zile și nopți, generalul Gheorghe Mosiu a fost prezent în mijlocul luptătorilor, împiedicând inamicul să zdruncine dispozitivul de luptă al diviziei, care a eliberat localitățile Moravița și Kromeritz.

Ca o recunoaștere a activității desfășurate, în lunga sa carieră militară, generalul Gh. Mosiu a fost distins cu Ordinele: Steaua României, clasele a V-a, a IV-a și a III-a, Coroana României clasele a V-a și a IV-a și Mihai Viteazul clasa a III-a, cu spade și mai multe medalii. La 15 august 1945, generalul Gh. Mosiu a fost numit comandantul Artileriei Române. La 14 august 1947, generalul Gh. Mosiu a fost pensionat și a trăit până la 1 octombrie 1974 la București, când a trecut în lumea veșnică.

General de brigadă Grigore NIȚESCU⁶²

Grigore Nițescu s-a născut la data de 10 februarie 1880 în localitatea Mizil, județul Buzău, în prezent județul Prahova. Părinții săi Filip și Maricica l-au ajutat să aprobe școala primară și apoi l-au îndrumat către Școala Fiilor de militari Iași, absolvită la 1 iulie 1901. Grigore Nițescu a frecventat cursurile Școlii Militare Ofițeri Infanterie București, absolvită la 1 iulie 1901, cursurile Școlii Superioare de Război (1911-1913) și ale Școlii Militare Speciale Infanterie (1918).

⁶²Arhivele Militare Naționale Române, Fond D.C.I./1974, dosar 11.175.

Ofițerul și-a început cariera militară în anul 1901 cu gradul de sublocotenent, la Regimentul 14 Infanterie Roman, îndeplinind funcțiile de comandant de pluton și ofițer cu aprovizionarea unității, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de comandantul unității, col. Segărceanu. În anul 1903 a fost notat cu calificativul *foarte bine*, remarcându-se la manevrele regale desfășurate în luna septembrie. În 1904, ofițerul a urmat un Curs de Istorie Militară în Gimnaziul militar Craiova. Înapoiindu-se în unitate, Grigore Nițescu a condus cursurile de scrimă, dans și gimnastică, fiind notat *foarte bine* de comandantul Regimentului 14 Infanterie Roman, colonelul Teodoru.

Avansat în gradul de locotenent, Grigore Nițescu a fost mutat în anul 1906 în Liceul Militar Iași, în funcția de comandant de pluton și instructor elevi, fiind notat *foarte bine*. Câștigând concursul pentru trimiterea la stagiu în străinătate, în anii 1907-1908, ofițerul a executat stagiu în Armata austro-ungară. Înapoiat la Liceul Militar, în anul 1909, locotenentul Grigore Nițescu a fost profesor de scrimă și dans în Școala Ofițerilor din garnizoana militară Iași.

După avansarea în gradul de căpitan la 1 iulie 1910, ofițerul a fost mutat în Regimentul 7 Racova nr. 25 Infanterie Vaslui, în funcția de comandant de pluton și instructor de scrimă și dans, fiind notat în anul 1910 de comandantul regimentului, colonelul Popovici și generalul Constantin Prezan, comandantul Diviziei a 7-a Infanterie Roman: „*ofițerul posedă bune cunoștințe de cultură generală și militare. Îl credităm apt pentru rezultate foarte bune în serviciul militar*”.

În anii 1912-1913, cpt. Grigore Nițescu a instruit plutonul de recruți din regimentul vasluian și s-a pregătit pentru examenele de admitere în Școala Superioară de Război, fiind declarat admis, notările fiind semnate de colonelul Boureanu, comandantul unității și comandantul Brigăzii 13 Infanterie, col. Anastasiade.

Rezultatele bune obținute de Grigore Nițescu i-au îndreptățit pe șefii direcți să-l promoveze în funcția de comandant al Batalionului 1. „*Ofițerul a condus și Biroul Mobilizare, obținând prea bune rezultate la instrucția batalionului*”, îl nota comandantul unității, col. Popescu. A participat la al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei, de la 23 iunie la 31 august 1913.

De la 1 noiembrie 1913 până la 1 iulie 1914, căpitanul Grigore Nițescu a frecventat anul unu în Școala Superioară de Război, încheindu-l cu rezultate bune. Ofițerul a absolvit și examenul pentru gradul de maior și a fost propus să urmeze și anul doi în Ș.S.R., îl nota subșeful Marelui Stat Major al Armatei române, generalul Constantin Cristescu.

În anul 1915, ofițerul a comandat Batalionul 1 din Regimentul 7 Racova nr.25 Infanterie Vaslui „*obținând rezultate foarte bune la inspecția regimentului*”, îl nota comandantul unității col. Popescu și comandantul Brigăzii 13 Infanterie, col Boureanu.

La 1 aprilie 1916, Grigore Nițescu a fost avansat în gradul de maior și numit la comanda Batalionului 1 Infanterie din Regimentul 65 Infanterie Vaslui, dublura Regimentului 7 Racova nr.25 Infanterie Vaslui, pe care l-a condus de la 29 august în luptele din Dobrogea și apoi la Oituz în lunile octombrie-decembrie 1916. Așa cum aprecia istoricul Constantin Kirițescu, în luptele de la Oituz, regimentele moldovene 13 Infanterie Iași, dublura sa Regimentul 53 Infanterie Iași, Regimentul 7 Racova nr. 25 Infanterie Vaslui și dublura sa, Regimentul 65

Infanterie Vaslui au înroșit pământul cu sângele vărsat, drapelele acestor unități fiind decorate de Regele Ferdinand I, cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a.

Din luna martie 1917, Regimentele 53 Infanterie Iași și 65 Infanterie Vaslui, datorită pierderilor suferite la Oituz s-au contopit în Regimentul 53/65 Infanterie Iași-Vaslui în localitatea Vorniceni, județul Botoșani, și au completat efectivele, mijloacele de luptă și instrucția efectivelor de militari.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, la 1 aprilie 1917, Grigore Nițescu a fost numit comandant al Regimentului 73/78 Infanterie Tulcea-Brăila, „*pe care l-a condus în luptele de la Mărășești-Răzoare cu calm, judecată și destoinicie, contribuind la alungarea inamicului pe o distanță de 4 km și la salvarea liniei frontului*”, aprecia col. Sachelarie, comandantul Brigăzii 29 Infanterie Brăila.

De la 1 aprilie 1918 până la 20 iunie 1918, Grigore Nițescu a condus unitatea dislocată la Matei Basarab. De la 20 iunie până la 1 octombrie 1918, ofițerul a frecventat cursurile Școlii Militare Speciale a Infanteriei și a început cursurile anului doi la Ș.S.R., încheiat bine la 1 iunie 1919.

Avansat în gradul de colonel la 1 aprilie 1919, după absolvirea Ș.S.R., Grigore Nițescu a fost numit la comanda Regimentului 44 Infanterie Pitești, dislocat la Curtea de Argeș. A fost notat *foarte bine* de col. Voiculescu, comandantul unității și de gl. Rujinski, comandantul Diviziei 12 Infanterie București.

La data de 19 septembrie 1920, col. Nițescu a fost numit șef de Stat Major în Divizia 13 Infanterie Ploiești, „*muncind foarte bine până în anul 1924*”, aprecia gl. Ioan Popescu, comandantul diviziei.

De la Ploiești ofițerul a fost trimis la Corpul 4 Armată Iași, în funcția de șef Stat Major, la 1 octombrie 1924, „lucrând meticulos, perseverent și conștiincios până la 1 aprilie 1928” îl nota gl. Iacob Zadic, comandantul Corpului 4 Armată Iași și gl. Nicolae Petala Inspector general al Armatei Române.

De la 1 aprilie 1928 până la 1 aprilie 1929, col. Grigore Nițescu a comandat Școala Militară Ofițeri Rezervă Bacău. Fiind admis la examenul pentru gradul de general, col. Grigore Nițescu a fost numit la 1 aprilie 1929 la comanda Brigăzii 3 Infanterie și avansat în gradul de gl.bg. la 1 octombrie 1929, pe care a comandat-o foarte bine până în anul 1933, când a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie.

Gl. Grigore Nițescu a fost căsătorit cu Victoria Rădulescu și au avut o fiică Viorica. În cursul carierei militare a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Semnul onorific de aur, pentru 25 ani serviciu-1926, Ordinele: Coroana României cu spade, în grad de ofițer-1916, Coroana României în grad de comandor - 1924, Steaua României în grad de comandor - 1930.

General de brigadă Ion PAVELESCU⁶³

Ion Pavelescu s-a născut la 1 ianuarie 1869 în Ploiești, județul Prahova. Părinții săi Nicolae și Maria i-au asigurat condițiile necesare absolvirii școlii primare în Ploiești și apoi înscrierea la Școala fiilor de militari din Iași, pe care a absolvit-o în anul 1888. În perioada 1 septembrie 1888-16 iulie 1890, Ion Pavelescu a frecventat cursurile Școlii Militare Ofițeri Artilerie, Geniu și

⁶³Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 11.

Marină, Specialitatea Geniu, București. La absolvire a fost trimis la Școala Militară Specială Artilerie-Geniu, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1892 și a fost numit comandant de pluton în Regimentul 2 Geniu Iași.

Avansat în gradul de locotenent în anul 1893, ofițerul a executat lucrări de fortificații la Focșani-Nămoloasa-Galați și Cetatea București până în anul 1895. Din 1896, Ion Pavelescu a făcut parte din Comisia de experimentare a telemetrelor, binocurilor și scuturilor.

Ion Pavelescu a fost avansat în gradul de căpitan în anul 1898 și numit în Serviciul Geniu din Corpul 2 Armată București și în aprilie 1899 a fost numit profesor de Geografie militară și Topografie militară în Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină, contribuind la elaborarea unor instrucțiuni și cursuri militare de specialitate pentru Arma Geniu.

Cunoștințele acumulate în specialitate, îndeosebi după absolvirea Facultăților de Geografie și Topografie l-au propulsat pe Ion Pavelescu la Serviciul Geografic al armatei în anul 1905, contribuind la elaborarea lucrărilor de Topografie militară și Geografie militară, folosite în Școala Superioară de Război București și în Școala de Aplicație Artilerie, Geniu și Marină. Din anul 1907 a fost profesor în Ș.S.R.

Avansat în gradul de maior în anul 1908, Ion Pavelescu a fost numit șeful Secției Topografice în Serviciul Geografic al armatei, realizând lucrarea Geografia militară a țării, însoțită de un Atlas de crochiuri. Ofițerul a condus Serviciul Geografic pentru realizarea hărții României și Serviciul de măsurare și hotărnicii a islazurilor comunale. În aprilie 1913, Ion Pavelescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel și a revizuit harta 1/100.000 în zona de operații a armatei (13.000 km pătrați).

Locotenent-colonelul Ion Pavelescu a întocmit lucrarea, Topografia în campanie, fiind ales membru al Societății Geografice Române. În anul 1912, ofițerul a fost numit șeful Secției Topografice a Cetății București. La 1 aprilie 1916, Ion Pavelescu a fost avansat în gradul de colonel la excepțional și de la 15 octombrie 1916 a fost numit șef al Serviciului Topografie și Observație la unitățile militare de artilerie pe frontul armatelor române.

Până în anul 1918 în notările de serviciu ale lui Ion Pavelescu s-au înscris aprecieri, cum au fost: „ofițer deosebit de inteligent, cu prea bună judecată, cultură generală și militară întinsă, multă pricepere în jocurile de război și rezolvări pe hartă și pe teren a temelor tactice, energic și prevăzător (cazul Taberei de instrucție de la Mihai Bravu), ofițer foarte disciplinat, cu simțul datoriei înnăscut, educație militară distinsă, ofițer eminent al Armatei române din toate punctele de vedere”. Aprecierile au fost semnate de generalul Ionescu, director general în Serviciul Geniu al Armatei române și generalul Gărdescu, director și inspector general al Serviciului Geniu al Armatei române.

După avansarea în gradul de general de brigadă la 10 mai 1918, Ion Pavelescu a fost numit Director superior în Serviciul Geografic al Armatei. Generalul Ion Pavelescu a propus Marelui Stat Major organizarea Serviciului Topografic pe timp de pace și înființarea Școlii Militare Topografie pentru pregătirea cadrelor din Secțiile topografice și de observație.

Remobilizarea Armatei române la data de 28 octombrie 1918 și reînființarea Marelui Cartier General al Armatei Române i-a adus generalului

Ion Pavelescu numirea în funcția de șef al Serviciului Geografic din Marele Cartier General al Armatei Române.

După pătrunderea Armatei române în Budapesta, la 3 și 4 august 1919, generalul Ion Pavelescu a confiscat hărțile topografice, banii bolșevici realizați cu mașini tipografice și materialele din pradă de război, întrucât ungerii nu aveau Institut Geografic Militar. Pentru activitatea desfășurată în anii 1916-1921, când a condus Serviciul Geografic din zona Armatei române și din zona interioară, generalii Constantin Prezan, șeful Marelui Cartier General și Hârjeu, ministru de război l-au notat pe generalul de brigadă Ion Pavelescu ca „un eminent specialist al Armatei române”.

La data de 1 aprilie 1921, generalul de brigadă Ion Pavelescu a fost demobilizat la Marele Cartier General al Armatei Române și numit Director tehnic la Serviciul Geografic al Armatei. În anul 1932, generalul Jitianu l-a propus pe Ion Pavelescu pentru avansare în gradul de general de divizie (rz), însă nu s-a mai bucurat de acest grad, fiind trecut la pensie în anul 1935.

Cei 45 de ani de serviciu sub arme, au însemnat pentru gl. bg. Ion Pavelescu ani de mari eforturi și împliniri în slujba patriei. A fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Bărbăție și Credință clasa 1-a-1913, Avântul Țării-1913, Semnul Onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu, Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918, cu baretele Mărăști, Mărășești, Oituz, Tg. Ocna și Ordinele: Coroana României clasa a V-a-1910, Steaua României clasa a V-a-1913, Coroana României în grad de comandor-1918, Sfânta Ana-rusesc, în grad de comandor, cu spade-1918, Crucea „Regina Maria” clasa a II-a-1918, Legiunea de Onoare-Franța, în grad de ofițer-1920, Steaua României clasa a III-a-1919. Ion Pavelescu a fost căsătorit cu Cleopatra Georgescu și au avut pe fiul Dan-Ion, născut în anul 1903.

General de brigadă David POPESCU⁶⁴

David Popescu s-a născut la 25 mai 1886 în localitatea Comarnic, județul Prahova. Părinții săi Iulian, preot și Maria, casnică i-au dat fiului lor o deosebită educație care, i-a răsplătit printr-o frumoasă carieră militară. După absolvirea școlii primare în Comarnic și a Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, David Popescu s-a înscris voluntar pentru satisfacerea serviciului militar de la data de 1 noiembrie 1905 în Regimentul 2 Geniu București.

După șase luni de zile David Popescu a fost vărsat la Regimentul IV Ilfov nr.21 și a fost avansat în gradul de caporal la 16 aprilie 1906, sergent la 10 octombrie 1906. După această dată s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Infanterie și Cavalerie pe care a absolvit-o la 1 iulie 1908 cu gradul de sublocotenent.

Numit comandant de pluton în Regimentul „Vasile Lupu” nr. 36 Infanterie Constanța a fost notat în 1909 de comandantul unității, colonelul Anastasiade: „sublocotenentul David Popescu are un fizic ostășesc foarte plăcut, o ținută ireproșabilă, judecată sănătoasă, manifestă mult bun simț, spirit de ordine și disciplină, fiind stimat de superiori și ostașii pe care-i instruieste”.

⁶⁴Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 15.

În anul 1910, David Popescu a fost trimis la Școala Militară Specială Infanterie, absolvind Cursul de perfecționare în anul 1911 pe meritoriul loc șase din 200 ofițeri elevi și avansarea în gradul de locotenent. Comandantul școlii îl nota: „ofițerul are frumoase aptitudini fizice, este inteligent, judecă bine, o bună cultură generală, studiază din proprie inițiativă probleme de instrucție, pedagogie și psihologie”.

Numit comandant de pluton elevi la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, județul Dâmbovița, în anul 1912, David Popescu a fost avansat la excepțional în gradul de căpitan și a fost notat de comandantul liceului, maiorul Marcel Olteanu: „David Popescu este un ofițer cult, inteligent și foarte cinstit, foarte distins, cu deosebite calități pedagogice și psihice”. La Campania militară din Bulgaria, în cel de al Doilea Război Balcanic, de la 23 iunie-31 august 1913, cpt. David Popescu a condus o Companie din Regimentul 7 Infanterie Prahova din Ploiești, fiind foarte bine apreciat de comandantul unității.

În anul 1914, cpt. David Popescu a comandat Compania a cincea din Batalionul 3 Vânători de câmp (Infanterie) Ploiești, „...ocupându-se cu multă răspundere de hrănirea, echiparea întregii unități și instruirea ostașilor din subordinea sa”, îl nota locotenent-colonelul Prassa, comandantul unității.

Din ianuarie 1915 până la 1 august 1916, ofițerul a comandat cu mult tact un pluton de elevi în Școala Militară Ofițeri Infanterie. Comandantul școlii, col. Sturdza îl nota: „D. Popescu este un ofițer foarte bun și la fel de bun pedagog”. Transformarea Brigăzii 6 Mixte în Regimentul 40 Infanterie Giurgiu a condus la participarea cpt. David Popescu cu această unitate la luptele din Dobrogea de la 20 august 1916, în fruntea plutonului 1 din Batalionul 2, iar de la 10 septembrie în fruntea Batalionului 2, fiind grav rănit la umărul drept în încheștarea cu inamicul bulgar și german.

Refăcut în Spitalul Militar Iași, David Popescu, avansat în gradul de maior la 1 aprilie 1917, a fost numit comandant de Companie elevi și lector de tactică în Școala Militară Ofițeri Infanterie, mutată de la București la Botoșani (21 septembrie 1916). Col. Stănescu, comandantul școlii îl nota: „D. Popescu posedă o bogată cultură generală și militară, blând și energic când este necesar”. De la 1 noiembrie 1917, ofițerul a fost numit comandat Batalion elevi și lector pentru Instrucția Tactică a Infanteriei.

De la 1 aprilie 1918, „distinsul pedagog David Popescu” a fost numit la comanda Regimentului de voluntari transilvăneni „Avram Iancu”, fiind foarte bine apreciat pentru eforturile depuse în conducerea unității de către generalul Marcel Olteanu, care l-a cunoscut la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu.

La sfârșitul anului 1918, D. Popescu a fost mutat la Cartierul Regal, Biroul Decorațiilor. Col. Stârcea, șeful Biroului și gl. Râmnicăneanu, șeful Cartierului Regal, îl notau: „ofițer inteligent cu foarte bună cultură generală și militară, foarte util Armatei”.

Fiind admis pentru cursuri superioare în străinătate, în anii 1921 și 1922, D. Popescu a frecventat cursurile Școlii Militare Superioare de la Torino/Italia, încheind activitatea cu aprecieri la superlativ: „D. Popescu este eminent ofițer sub toate aspectele. Mai presus de toate el este un soldat și un om, în sensul cel mai clar al acestor cuvinte”, aprecieri semnate de șeful școlii de la Torino

general de divizie Liuzi Guydo și ministrul de război în guvernul României, Alexandru Lahovari.

Înapoiat din Italia, David Popescu a lucrat în Biroul 2 din Secția a 4-a din Marele Stat Major al Armatei Române. Șeful Secției, colonelul Linteș aprecia că „D. Popescu devine un foarte bun stat majorist”. La sfârșitul anului 1923, D. Popescu a fost numit profesor de Tactică Generală în Școala Superioară de Război București, instituția care l-a adoptat pentru multă vreme, fiind notat de comandantul Ș.S.R., generalul Samsonovici și supranotat de șeful Marelui Stat Major, gl. Lupescu: „Maiorul David Popescu are caracter de bronz, este icoana vie a adevăratului ostaș. Este foarte bun ofițer de trupă și de stat major”.

În anul 1925, D. Popescu a fost profesor de Tactică Generală și a realizat lucrarea „Războiul în munți”, apreciată foarte bine de generalul Samsonovici. În acest an a fost avansat în gradul de locotenent-colonel. Anul 1926 a fost și mai plin de satisfacții, fiind numit Inspector de studii la anul unu, profesor de Tactică Generală și Stat Major în Ș.S.R. A condus călătoria de studii în Transilvania.

David Popescu a făcut parte din Comisia pentru redactarea lucrărilor de Stat major. A făcut parte din Comisia pentru admiterea în Ș.S.R. Directorul Ș.S.R., gl. T. Dumitrescu, îl aprecia ca „unul din cei mai buni profesori din Ș.S.R.”, iar șeful Marelui Stat Major, gl. Samsonovici îl supranota: „Ofițerul se distinge prin claritate și metodă în învățământ. Lucrările lui sunt modele pentru statele majore”.

În anul 1927, lt.col. D. Popescu a fost profesor în Ș.S.R. predând Tactica Generală la Anul doi. A condus călătoria în Basarabia, fiind apreciat ca „un ofițer de elită a Ș.S.R.” de gl. Samsonovici, șeful Marelui Stat Major. În anul 1928, ofițerul împreună cu gl. Sichitiu a finalizat lucrarea „Corpul de Armată”, vol.1. Având nevoie de contact cu trupele de la unități, D. Popescu a solicitat să meargă la comanda unui regiment și colonelul Ion Antonescu, Directorul Ș.S.R. i-a susținut cererea.

De la 1 octombrie 1928 până la 1 octombrie 1930, D. Popescu a fost atașat militar al României la Roma, transmițând la Marele Stat Major al Armatei Române cele mai pertinente informații despre evoluția fenomenului militar italian, în contextul european. Șeful Marelui Stat Major al Armatei Române, gl. Samsonovici l-a apreciat ca „o figură reprezentativă a Armatei Române care, a făcut permanent o impresie foarte bună în cercurile militare din Italia”.

Înapoiat în țară, David Popescu a fost încadrat la Marele Stat Major, Secția 2 Informații și avansat în gradul de colonel. Răspunzând cererii sale, colonelul D. Popescu a fost numit la comanda Regimentului 38 Infanterie Brăila, pe care l-a condus de la 17 februarie 1931 până la 1 octombrie 1931.

De la 1 octombrie 1931, ofițerul a condus Regimentul 1 Vânători (Infanterie) „Principele Ferdinand”, mutat de la Făgăraș la Pitești, în cazarma fostului Regiment 28 Infanterie. Col. D. Popescu s-a implicat în repararea cazărmei care, se afla într-o stare avansată de degradare. Generalul Lizianu, comandantul Diviziei 4 Infanterie București îl nota: „Col. D. Popescu este eminent comandant de regiment, din toate punctele de vedere”. În octombrie 1933, col. D. Popescu a fost mutat la Ș.S.R. „Prin mutarea sa, D. Popescu a lăsat un imens gol în Regimentul 1 Vânători, resimțit de șefi și subordonați”.

În anul 1934, col. D. Popescu a funcționat în Ș.S.R., în calitate de Director de studii și șef al Cursului „Tactică Generală și Stat Major” la anul doi.

Împreună cu gl. Sichitiu a realizat lucrarea „Corpul de Armată în bătălie”, vol.2. A ajutat comandantul Grupării de Est în organizarea și desfășurarea manevrelor regale, pregătindu-se și personal. L-au notat Directorul Ș.S.R., gl. C. Amza și șeful M.St.Mj., gl Ion Antonescu. În anul 1936, col. D. Popescu a fost Director Studii în Ș.S.R. și a participat la manevrele regale, în componența M.St.Mj. și a urmat Cursul pentru generali de brigadă. A fost notat de șeful M.St.Mj. Gl. Sichitiu: „col. D. Popescu este un ofițer eminent din toate punctele de vedere”.

De la 1 noiembrie 1936, col. D. Popescu a comandat Brigada Vânători de Gardă până la 27 februarie 1939, ocupându-se de asigurarea materială a unităților din subordine și instruirea efectivelor în zona probabilelor acțiuni de luptă. Avansat în gradul de gl.bg. la 31 martie 1938, D. Popescu a fost numit subșef la Marele Stat Major, în momentul când la orizont se profilau norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial și răpirea teritoriilor românești în anul 1940.

David Popescu a fost căsătorit cu Margareta Ursache. Gl.bg. David Popescu a fost decorat cu medaliile: Avântul Țării-1913, Victoria-1921, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1928, Ordinele: Coroana României în grad de cavaler-1928, Coroana României în grad de ofițer, Coroana Italiei în grad de cavaler, Serviciul distins-englez, Steaua României în grad de ofițer-1930, Sfântul Mauriciu în grad de comandor-Italia.

General de brigadă Ștefan POPESCU⁶⁵

Ștefan Popescu s-a născut la 7 noiembrie 1897 în localitatea Lapoș, județul Prahova. Părinții săi Mihai și Filofteia l-au ajutat să frecventeze cinci clase la școala primară în localitatea natală și 8 clase de liceu, încheiate cu bacalaureat în orașul Buzău, fiind premiant în fiecare an. A absolvit doi ani în Facultatea Silvică din București (1921). A absolvit Facultatea de Drept în 1931, în Iași.

În categoria studii militare, reținem: în iunie 1917, Școala Militară Ofițeri Rezervă Bacău, transferată în 1916 la Botoșani, Școala Militară Specială Infanterie Galați, în anul 1923, Cursul pentru gradul de maiori Sibiu și Sfântul Gheorghe, absolvit în noiembrie 1924.

Înscriindu-se voluntar în Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie Botoșani, la 1 noiembrie 1916, a absolvit-o în iunie 1917 cu gradul de plutonier, fiind trimis în Regimentul 42/66 Infanterie Vâlcea/Balș, cu care a participat în luptele de la Mărășești în perioada 24 iulie-15 august 1917. La 15 august 1917, Ștefan Popescu a fost detașat la Centrul de Instrucție Infanterie, mutat în toamna anului 1916 la Huși. Aici și-a perfecționat cunoștințele și deprinderile militare, în Arma Infanterie.

După absolvirea Cursului de perfecționare, Ștefan Popescu a fost avansat în gradul de sublocotenent și repartizat în luna noiembrie 1917 la Regimentul 47/72 Infanterie Ploiești/Mizil, cu care a participat în 1918 la apărarea Basarabiei împotriva trupelor ruse și ucrainiene. De aici a fost trimis la o Școală Militară din Tecuci, unde a absolvit un Curs de specializare în Arma Infanterie, fiind avansat în gradul de locotenent.

⁶⁵Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 38.

Repartizat la Regimentul 53/65 Infanterie Iași/Vaslui, locotenentul Ștefan Popescu a participat la alungarea peste Prut a trupelor ucrainiene și rusești din Bucovina și asigurarea ordinii interioare în localitățile bucovinene. La încheierea misiunilor de luptă din Bucovina, locotenentul Ștefan Popescu a fost avansat în gradul de căpitan și trecut în rezervă la cerere.

Trecând în rezervă, Ștefan Popescu a frecventat doi ani cursurile Facultății de Silvicultură din București. Nemaivând bani a revenit în toamna anului 1923 în armată, fiind încadrat cu gradul de căpitan. În anul 1923 a frecventat Cursul de perfecționare Infanterie în Școala Specială a Infanteriei din Galați.

În anul 1924, cpt. Ștefan Popescu a absolvit cu succes examenele pentru gradul de maior, clasându-se primul dintre cursanți. După absolvirea cursului, cpt. Ștefan Popescu a fost repartizat în Școala Militară Ofițeri Rezervă din București, în funcția de profesor de pedagogie și psihologie. Fiind un bun profesor, în anul 1927, Ștefan Popescu a fost avansat în gradul de maior.

Absolvind în 1931 Facultatea de Drept din Iași, maiorul Ștefan Popescu a fost numit procuror în Tribunalul Militar din Iași, fiind foarte bine apreciat pentru seriozitatea și competența cu care și-a îndeplinit atribuțiunile funcționale și comportamentul demn în toate împrejurările.

În anul 1938, Ștefan Popescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel și numit la comanda Regimentului 13 Infanterie Iași. Din luna septembrie 1939, locotenent-colonel Ștefan Popescu a lucrat în Corpul 4 Armată Iași, în funcția de Ajutor șef Birou Mobilizare, iar din noiembrie 1940 a comandat Batalionul de Infanterie subordonat Regimentului 13 Infanterie Iași, dislocat în zona Cristești.

De la 22 iunie 1941, locotenent-colonelul Ștefan Popescu a fost șeful Biroului Informații din Corpul 4 Armată Iași, culegând date despre unitățile care desfășurau lupte pe linia întâi a frontului de război.

În luna mai 1942, locotenent-colonelul Ștefan Popescu a fost numit ajutor administrativ în Regimentul 7 Vânători de câmp Galați, dislocat în garnizoana Suceava, apoi Lipcani/Basarabia până în primăvara anului 1944. În aprilie 1944, Regimentul 7 Vânători a fost mutat pe linia cazematelor în Târgu Neamț. Unitatea a participat la luptele de pe frontul Iași-Chișinău.

Avansat în gradul de colonel în iulie 1944, Ștefan Popescu a fost numit la comanda Regimentului 7 Vânători (Infanterie), îndeplinind misiuni de sprijin a Diviziei de Gardă București la Miclăușeni, pe râul Siret, îndeosebi în apărarea podului de peste Siret.

În noaptea de 23 august 1944, colonelul Ștefan Popescu s-a retras cu Regimentul 7 Vânători la Buhuși, realizând legătura cu comandantul Corpului 4 Armată, generalul Gheorghe Radu. În cursul deplasării, rușii au arestat efectivele unității pe care le-au trimis la Roman și de aici, cadrele militare au fost duse în Lagărul de triere prizonieri de la Bălți din Basarabia. Din luna octombrie 1944, prizonierii valizi au fost trimiși în Lagărul 74 Oranki/Ucraina.

Constituindu-se Divizia de voluntari „Horia, Cloșca și Crișan”, col. Ștefan Popescu înscris în luna aprilie 1945, în această mare unitate, a îndeplinit funcția de procuror militar, efectuând trei luni de instrucție la Kotovsk. La 16 iulie, divizia a fost transferată în țară.

Colonelul Ștefan Popescu a comandat Școala Politică din orașul Breaza, județul Prahova, în perioada 1 septembrie 1945-1 august 1947. Avansat în gradul

de general maior, în anul 1945, în perioada august-decembrie 1947 până la 1 februarie 1948, gl. Ștefan Popescu a comandat Divizia 2 Infanterie Craiova. De la 2 februarie 1948, gl. Ștefan Popescu a îndeplinit funcția de comandant secund pentru instrucție în Regiunea Militară Transilvania. Șt. Popescu a fost căsătorit cu Ana Mălinescu și au dat țării trei urmași: Constantin - 1921, Petru - 1923 și Margareta - 1925.

Generalul Ștefan Popescu a fost decorat cu medaliile: Medalia Comemorativă de război 1916-1918, Victoria-1918, Apărătorii Patriei-1952, Ordinele: Coroana României clasa a IV-a-1944, Steaua României clasa a IV-a - 1944, Victoria – sovietică - 1946.

General de brigadă Eraclie PRETORIAN⁶⁶

La patru ani de la Unirea Principatelor Române, la data de 2 aprilie 1863 s-a născut în localitatea Ploiești, Eraclie Pretorian. După absolvirea școlii primare și a Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, Eraclie Pretorian s-a îndreptat către Școala Militară Ofițeri Infanterie și Cavalerie din București, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1883, cu gradul de sublocotenent în specialitatea Cavalerie și a fost repartizat la Regimentul 4 Călărași din Ploiești, unitate care s-a evidențiat în luptele din Războiul de Independență, 1877-1878 la Plevna, Smârdan și Vidin.

De la data de 11 septembrie 1883, slt. Eraclie Pretorian a lucrat la Escadronul de jandarmi București, în funcțiile de comandant de pluton și ajutor la Biroul Instrucție, fiind bine apreciat de șefii direcți. Avansat în gradul de locotenent la data de 10 mai 1888, Eraclie Pretorian a fost mutat în Regimentul 3 Călărași București, făcând progrese în instrucția ostașilor plutonului, aprovizionarea unității cu bunuri alimentare și planificarea instrucției trupei unității.

După avansarea la excepțional în gradul de căpitan, la 11 aprilie 1889, Eraclie Pretorian a fost mutat la Ministerul de Război, căpătând experiență în lucrul de Stat major.

Dovedind că are înclinații didactice, cpt. Eraclie Pretorian a fost mutat la data de 4 februarie 1894 în Școala Militară Ofițeri Infanterie și Cavalerie, unde în paralel cu activitatea didactică desfășurată cu elevii s-a pregătit și pentru admiterea în Școala Superioară de Război, pe care a frecventat-o în perioada 15 februarie 1895-15 februarie 1897 cu foarte bune rezultate.

După absolvirea Școlii Superioare de Război cpt. Eraclie Pretorian s-a înapoiat în Regimentul 4 Călărași, unde și-a făcut ucenicia în anii de început al carierei militare, lucrând în calitate de șef de Stat Major al unității. La 15 martie 1897, Eraclie Pretorian a fost avansat în gradul de maior.

Dovedindu-se un ofițer conștiincios, consecvent și perseverent în îndeplinirea atribuțiilor funcționale, maiorul Eraclie Pretorian a fost numit la data de 18 aprilie 1898 în funcția de comandant de Divizion Jandarmi București, pe care l-a comandat cu mult tact și exigență, ținând seama de complexitatea problemelor cu care s-a confruntat.

⁶⁶Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 47.

Brevetat ofițer de Stat Major și inginer hotarnic, Eraclie Pretorian a fost avansat în anul 1905 în gradul de locotenent-colonel și numit pentru doi ani de zile șef de Stat Major în Divizia a 9-a infanterie Constanța. În această mare unitate, ofițerul s-a călit și mai mult, lărgindu-și orizontul de cunoștințe militare și de specialitate, fapt ce i-a determinat pe șefii ierarhici să-l promoveze în calitatea de profesor la Școala Superioară de Război, începând de la 1 aprilie 1905 până la 16 aprilie 1907. Comandantul Ș.S.R. l-a notat pe E. Pretorian *foarte bine* pentru calitățile psihopedagogice, bagajul de cultură generală și militară.

Avansat în gradul de colonel, la data de 10 mai 1907, Eraclie Pretorian a fost numit la comanda Regimentului 1 Roșiori Turnu Severin, pe care l-a condus foarte bine, fiind deosebit de bine apreciat pentru exigența, dar și tactul manifestat pe linia asigurării condițiilor materiale și a instrucției efectivelor unității.

Împ de un an și șase luni, colonelul Eraclie Pretorian a îndeplinit cu maturitate și seriozitate funcția de comandat al Comendurii Pieței București.

Experiența acumulată în munca de comandă și Stat Major l-a îndreptățit pe col. E. Pretorian să ceară numirea la comanda Regimentului 3 Roșiori Bârlad, de la 1 aprilie 1910.

Dovedindu-și deplina maturitate în conducerea trupelor, absolvind cu calificativ foarte bun călătoria de Comandament de brigadă, col. Eraclie Pretorian a fost promovat în funcția de comandant al Brigăzii a 5-a Roșiori Bârlad de la data de 1 aprilie 1911. După doi ani de practică la comanda brigăzii, șefii direcți l-au apreciat *foarte bine* și col. E. Pretorian a fost avansat în gradul de general de brigadă la data de 10 mai 1913.

Pentru transmiterea cunoștințelor sale și altor eșaloane militare, la data de 1 octombrie 1913, generalul E. Pretorian a fost numit la comanda Brigăzii 7 Cavalerie Dobrici din Cadrilater și de la 1 aprilie 1914 la comanda Brigăzii 3 Roșiori București.

Împlinind anii de pensionare, la data de 1 iunie 1914, gl. Eraclie Pretorian a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie, fiind luat în evidența Corpului 2 Armată București. A fost căsătorit cu Zoe Marinescu.

În prodigioasa sa carieră militară, generalul Eraclie Pretorian a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1908, Ordinele: Coroana României clasa a V-a-1892, Steaua României clasa a IV-a-1895, Sfânta Ana-Rusia, clasa a II-a, Sfântul Alexandru în grad de cavalier-Serbia, Spada clasa a III-a/Suedia.

General de brigadă Aureliu SAEGIU⁶⁷

Aureliu Saegiu s-a născut la data de 27 iulie 1861 în orașul Ploiești. Părinții săi au fost Dimitrie, decedat de tânăr și Maria. Mama rămasă văduvă și-a dat copilul la Școala fiilor de militari din Iași, pe care a absolvit-o în anul 1879. După absolvirea școlii din Iași, Aureliu Saegiu s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Infanterie și Cavalerie București, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1881.

⁶⁷Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 47.

Tânărul ofițer și-a început cariera militară cu gradul de sublocotenent în Batalionul 1 Geniu București. La sfârșitul anului 1881, comandantul unității îi recomanda tânărului Saegiu să pună accent pe aplicații practice, întrucât cunoștințele sale în Arma Geniu erau mai limitate. În notarea din anul 1882, comandantul unității evidențiază: „buna evoluție și progresele făcute de ofițer în Arma Geniu”.

La data de 1 aprilie 1883, Aureliu Saegiu a fost mutat în Serviciul Geniu din Corpul 2 Armată București pentru a se edifica și mai bine cu specificul lucrului în Arma Geniu.

Avansat în gradul de locotenent la data de 1 aprilie 1884, Aurel Saegiu a condus bine lucrări de construcții militare în garnizoana militară Botoșani, în anii 1885 și 1886, fiind apreciat de colonelul Donici, Șeful Serviciului Geniu și generalul Berindei, inspector general al Inspectoratului Geniu.

Ofițerul a condus în anul 1887 lucrările pentru realizarea instalațiilor de încălzire la Fabrica de Tutun Belvedere București. În anul 1888, Aureliu Saegiu a fost avansat în gradul de căpitan. În anii 1889 și 1890, ofițerul a participat la executarea lucrărilor noului Spital Militar din Iași, fiind bine apreciat de către șeful Serviciului Geniu, col. Grigore Crăiniceanu. De asemenea, ofițerul a participat la executarea forturilor Bragadiru, Domnești și Chiajna.

Ambițios și studios, sublocotenentul Aureliu Saegiu a fost primul din seria a doua de admitere în Școala Superioară de Război din București în anul 1891, obținând în anul unu și doi de studii rezultate bune, remarcate de Directorul de studii, maiorul N. Constantinescu.

Avansat în gradul de maior la data de 3 ianuarie 1894, Aureliu Saegiu a fost numit șef de Stat major în Divizia 4 Infanterie București, unde a obținut brevetul de ofițer Stat major în anul 1894. Locotenent-colonelul N. C. Constantinescu și generalul Argetoianu remarcă că „A. Saegiu este un ofițer foarte serios, ordonat și bun executant al lucrărilor de Stat major”.

În anul 1895, maiorul Aureliu Saegiu a fost numit în Statul Major General și în 1896 profesor în Școala Superioară Război, conducând Cursul „Tactica și strategia fortificațiilor”. Ofițerul a publicat materiale de specialitate în presa militară și a condus Biroul Revistei Militare, precum și lucrarea „Jocul de-a războiul”, fiind foarte bine apreciat de către generalul Barozzi și avansat locotenent-colonel în anul 1896.

Anii 1899, 1900 și 1901 l-au propulsat pe ofițer în funcțiile de șef stat major la Divizia 1-a Infanterie Turnu Severin și sub șef al Statului major la Corpul 2 Armată București, fiind notat *foarte bine* pentru „îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, pentru publicarea unor materiale de specialitate în Revista Curierul publicațiilor militare și pentru cunoștințele dobândite în limba franceză”, îl nota generalul Caracalețeanu, comandantul Corpului 2 Armată București. De la data de 4 aprilie 1902, ofițerul a îndeplinit foarte bine funcția de șef Stat major în Divizia 4 Infanterie București.

La cerere, lt.col. Saegiu a fost numit în anul 1903 comandant al Regimentului „Mihai Viteazul” București, fiind notat de generalul Tătărăscu: „...este un foarte bun ofițer de comandă și stat major, care a făcut o bună aprovizionare cu bunuri materiale și a manifestat mare grijă față de oameni”. Avansat în gradul de colonel la data de 10 mai 1904, A. Saegiu a comandat

excepțional Regimentul „Mihai Viteazul” nr. 6 în anul 1904. Aureliu Saegiu a fost și profesor de Istorie Militară în Școala Militară Ofițeri Infanterie și Cavalerie București. În anul 1905, col. Saegiu a comandat o brigadă de infanterie la manevrele regale.

În anul 1906, col. Saegiu a lucrat în Statul Major al Diviziei 8 Infanterie Botoșani. Generalul Năsturel îl elogia pe col. Saegiu pentru competența sa în îndeplinirea atribuțiilor funcționale. În anul 1907, col. A. Saegiu a condus Cursul de lucru în statele majore, în Ș.S.R. București.

La 10 mai 1908, A. Saegiu a fost avansat în gradul de general de brigadă și numit șef Secție Informații în Marele Stat Major al Armatei Române. În anul 1909, gl. A. Saegiu a fost Director al Informațiilor în Ministerul de Război al Armatei Române.

În data de 1 noiembrie 1909, gl. A. Saegiu a fost numit la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie din Ploiești, pe care condus-o cu multă competență până în toamna anului 1910. În luna mai 1910 a primit la Predeal și a însoțit misiunea militară engleză trimisă să asiste la festivitățile prilejuite de urcarea pe tronul României a M.S. Regele Carol I.

La cerere, generalul de brigadă Aureliu Saegiu a condus în 1911 Brigada 11 Infanterie, în 1912-1913 Brigada 20 Infanterie, în 1914-1915 Brigada 13 Infanterie.

În data de 1 mai 1916, gl. A. Saegiu a fost trecut la pensie, fiind pus la dispoziția Corpului 2 Armată București. A. Saegiu a fost căsătorit cu Virginia Fusea (decedată în 1886), având fiul Virgiliu. Recăsătorit în 1888 cu Lucreția Demarat, a avut copii: Natalia, Niculae, Elena, Emilia, Felicia, Clotilda și Alexandru.

Generalul Aureliu Saegiu a fost decorat cu medaliile: Bărbăție și Credință clasa 1-a, medalia de aur Răsplata muncii, Jubiliară Carol I - 1906, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu - 1904, medalia de aur pentru pregătirea expozițiilor omagiale - 1906, Ordinele: Steaua României în grad de cavaler - 1894, Steaua României în grad de ofițer - 1906, Coroana României în grad de cavaler - 1900.

General de brigadă Constantin SLĂNICEANU⁶⁸

Constantin Slăniceanu s-a născut în anul declarării Independenței de Stat a României 1877, la data de 10 februarie 1877, în frumoasa localitate Slănic Prahova, stațiune balneoclimaterică de interes județean și național. A copilărit și absolvit școala primară în această localitate. Părinții săi Ion și Elisabeta l-au trimis la Școala Fiilor de Militari din Craiova, pe care a absolvit-o în anul 1897.

De la data de 1 iulie 1897, Constantin Slăniceanu a frecventat cursurile Școlii Militare Ofițeri Infanterie și Cavalerie din București, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1899 cu gradul de sublocotenent. Tânărul ofițer a fost apreciat la

⁶⁸General de brigadă (rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 142-144.

absolvirea școlii ca „Un ofițer zelos, inteligent și bun instructor”, fiind numit comandant de pluton în Regimentul 7 Infanterie Prahova din Ploiești.

Timp de trei ani, slt. C. Slăniceanu s-a dăruit cu fermitate îndeplinirii atribuțiilor de serviciu. „Constantin Slăniceanu de la sosirea în unitate și-a onorat numele, amintind cu respect de colonelul Slăniceanu, care în zilele de 7-9 noiembrie 1877 a condus Detașamentul unu format din ostași români (Detașamentul doi a fost condus de generalul rus Meyndorf) în luptele pentru ocuparea Cetății Rahova din Bulgaria (la sud de Dunăre). A depus mari eforturi pentru instruirea plutonului de recruți, în cazarmă și la câmpul de instrucție”, îl nota comandantul unității, col. Androne Georgescu.

Mutat la data de 1 aprilie 1902 în Batalionul 8 Vânători de câmp Botoșani, Constantin Slăniceanu s-a implicat cu hotărâre în activitatea de instruire a subordonaților, determinându-i pe șefii direcți să-l avanseze în gradul de locotenent și în anul 1904 să-l propună pentru stagiul practic într-un regiment din Viena. În anul 1905, locotenentul Constantin Slăniceanu și-a însușit bine instrucția în această unitate vieneză, întrucât cunoștea bine limba germană.

După perioada de stagiul, ofițerul a revenit în Regimentul 7 Infanterie Prahova, în funcția de ajutor al șefului Biroului instrucție, aplicând în practică cunoștințele acumulate în Regimentul de instrucție din Viena, fiind bine apreciat de comandantul unității ploieștene, col. Dimitrie Cocea.

La sfârșitul anului 1906, lt. C. Slăniceanu a fost mutat la Școala fiilor de militari din Iași, în funcția de comandant de pluton și de instructor, muncind cu mult tact și pasiune pentru instruirea tinerilor elevi până în luna octombrie 1908. De la sfârșitul lunii noiembrie 1908 până la 1 noiembrie 1911, ofițerul a lucrat cu perseverență și consecvență în Regimentul 8 Infanterie Buzău.

Avansat în gradul de căpitan, în anul 1911, C. Slăniceanu a fost mutat la Regimentul 39 Infanterie „Petru Rareș” din Cernavodă, în funcția de comandant Companie și șef al Biroului de instrucție, fiind foarte bine apreciat de comandantul unității pentru îndeplinirea atribuțiilor funcționale.

La data de 1 aprilie 1912, căpitanul C. Slăniceanu a fost mutat la Brigada a 9-a Infanterie, lucrând în Biroul Instrucție-Mobilizare, probând reale calități de ofițer instructor și stat majorist. În iunie 1913 ofițerul a fost numit comandant de Batalion în Regimentul 37 Infanterie „Alexandru cel Bun” Botoșani, cu care a participat la cel de al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei, de la 23 iunie la 31 august 1913.

Experiența acumulată în activitatea de instruire a ostașilor l-a ajutat pe căpitanul C. Slăniceanu să fie repartizat la data de 1 aprilie 1914 la Regimentul 73 Infanterie Tulcea, în funcțiile de comandant Batalion Instrucție și ofițer cu Mobilizarea efectivelor unității, fiind notat *foarte bine* de comandantul unității.

În anul 1915, ofițerul a lucrat cu pasiune și răspundere în Regimentul 79 Infanterie Slobozia, îndeplinind funcțiile de comandant de Batalion Instrucție și ofițer cu Mobilizarea efectivelor. A participat cu această unitate la Campania militară din toamna anului 1916, conducând Batalionul în luptele din Dobrogea, de la 20 august la 15 septembrie 1916. Unitatea a fost subordonată Diviziei a 17-a Infanterie.

Atacarea sudului Dobrogei de către Armata a 3-a bulgară, susținută de trupe germane și turcești, fără declarație de război a surprins ostașii români care, ar fi

trebuie să fie susținuți de ostași ruși, însă aceștia au intervenit târziu și nu și-au onorat angajamentele asumate prin Tratatul militar încheiat în numele Antantei în vara anului 1916. Efectivele Regimentului 79 Infanterie „care a suportat în mod brav cele mai grele atacuri ale inamicului în ziua de 23 august/5 septembrie a avut 46 de ofițeri morți și răniți, 8 comandanți de companii morți și 5 răniți, 1519 soldați morți și răniți”.

Căpitanul Constantin Slăniceanu a fost rănit ușor, însă s-a remarcat prin „conducerea cu curaj și îndârjire, evitând încercuirea efectivelor Regimentului 79 Infanterie Slobozia”, nota comandantul unității în notele sale zilnice. Retras în luna octombrie în zona Oituz și apoi pentru refacere în Moldova, în iarna 1916/1917, Regimentul 79 Infanterie Slobozia s-a contopit cu Regimentul 63 Infanterie Călărași, fiind subordonat Diviziei 15 Infanterie, pe care a comandat-o generalul Eremia Grigorescu la Oituz.

Avansat în gradul de maior la data de 1 aprilie 1917, Constantin Slăniceanu a participat la Bătălia de la Mărășești, fiind rănit în luptele din pădurea „Răzoare”. Conducând cu mult curaj și inteligență Batalionul 1, ofițerul a fost avansat la excepțional în gradul de locotenent-colonel, în ziua de 1 septembrie 1917.

Conducându-și inteligent subordonații până la data de 17 decembrie 1919, șefii direcți l-au numit pe locotenent-colonelul Constantin Slăniceanu, ajutor comandant în Regimentul 11 Infanterie „Siret” din Galați.

Ofițer inteligent și capabil de mari eforturi în activitatea de instruire a ostașilor, la data de 1 aprilie 1920, Constantin Slăniceanu a fost avansat la excepțional în gradul de colonel și numit la comanda Regimentului 6 Vânători de câmp Focșani.

Fiind nevoie de un comandant cu experiență, la data de 17 octombrie 1921, colonelul Constantin Slăniceanu a fost numit la comanda Regimentului 76/80 Oltenița/ Giurgiu, pe care l-a restructurat și instruit în condiții foarte bune, timp de patru ani de zile.

La data de 17 octombrie 1924, colonelul Constantin Slăniceanu a fost numit la comanda Cercului de Recrutare „Mircea” Mizil, conducându-l cu multă maturitate, timp de 9 ani de zile. Ofițerul a desfășurat Călătoria de comandament pentru acordarea gradului de general de brigadă, fiind declarat reușit.

În ziua de 1 septembrie 1933, Constantin Slăniceanu a fost avansat în gradul de general de brigadă și trecut în rezervă cu drept de pensie. A fost căsătorit cu Florica Andrei și au avut o fiică, Elisabeta-Maria.

Pentru merite în serviciul militar, generalul de brigadă Constantin Slăniceanu a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I, Avântul Țării, medalia Comemorativă 1916-1919, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Steaua României cu spade, în grad de cavaler, Coroana României în grad de ofițer, Sfântul Stanislav-Rusia.

General de brigadă Alexandru TOMOROVEANU⁶⁹

Alexandru Tomoroveanu s-a născut la 7 octombrie 1870 în orașul Ploiești, anul când un grup de ploieșteni, conduși de Alexandru Candiano-Popescu, au instituit republica în Ploiești (8 august 1870). După absolvirea școlii primare în Ploiești și a Școlii Fiilor de Militari în Iași, în anul 1888, la data de 1 iulie 1892, Alexandru Tomoroveanu a absolvit Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină, Secția Artilerie (anul unu l-a repetat fiindcă a fost grav bolnav). În continuare a urmat Școala Militară Aplicații a Artileriei și Școala Militară Trageri Artilerie Terestră.

Ofițerul și-a început cariera militară cu gradul de sublocotenent la 1 iulie 1892, continuând-o cu gradul de locotenent la 10 iulie 1895, căpitan la 10 aprilie 1902, maior la 16 februarie 1908, locotenent-colonel la 1 aprilie 1914, colonel la excepțional, la 15 aprilie 1915 și gl.bg. la 1 septembrie 1917.

Evoluția ofițerului în îndeplinirea funcțiilor și a răspunderilor a fost următoarea: șef Secție în Regimentul 3 Artilerie Brăila (1 iulie 1892-8 aprilie 1896), comandant de Baterie în Regimentul 2 Cetate București (9 aprilie 1896-7 aprilie 1902), comandant de Baterie și Ajutor al șefului Biroului Instrucție în Regimentul 7 Artilerie Focșani (8 aprilie 1902-15 aprilie 1904). Până aici notările de serviciu au fost întocmite de col. Fălcoianu, comandantul Regimentului 3 Artilerie, col. Popovici, comandantul Regimentului 7 Artilerie și col. Constantinescu, comandantul Regimentului 2 Cetate.

Revenit în Regimentul 2 Cetate București în anul 1905, ofițerul a lucrat în funcțiile de comandant Baterie, ofițer cu aprovizionarea și șef Birou Instrucție până în anul 1911. Ofițerul a fost notat *foarte bine* de coloneii Constantinescu și Petrescu, comandanții regimentului.

În anul 1911, Alexandru Tomoroveanu a lucrat câte trei luni la Regimentele 17 și 12 Artilerie din garnizoana Bacău, comandând un Divizion de Artilerie. În Campania militară din Bulgaria (23 iunie-31 august 1913), în al Doilea Război Balcanic, ofițerul a condus foarte bine Biroul mobilizare al Regimentului 19 Artilerie Ploiești, aprecia comandantul regimentului, colonelul Rovinaru.

La data de 1 noiembrie 1914, locotenent-colonelul Alexandru Tomoroveanu a fost notat *foarte bine* de colonelul Lupescu, comandantul Regimentului 19 Artilerie Ploiești, pentru comanda unui Divizion de Artilerie. La data de 19 aprilie 1915, colonelul Alexandru Tomoroveanu a fost numit la comanda Regimentului 19 Artilerie Ploiești, pe care l-a instruit și condus în Campania militară din anul 1916, în Transilvania, Dobrogea, în zona Bran-Rucăr-Dragoslavele-muntele Mateiaș, în sprijinul acțiunilor de luptă ale Regimentelor 7 Infanterie Prahova și 32 Infanterie „Mircea” Ploiești.

În iarna anului 1916/1917, colonelul Alexandru Tomoroveanu a condus activitatea de refacere a structurii regimentului, completarea cu mijloace de luptă și instruirea efectivelor unității în județul Botoșani, localitățile Trușești, Todireni, Sulița.

Colonelul Alexandru Tomoroveanu a comandat cu mult succes efectivele Regimentului 19 Obuziere în luptele de la Mărășești, sprijinind bine acțiunile de

⁶⁹Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 22.

luptă ale Regimentelor de infanterie ploieștene: 7 Prahova, 32 „Mircea” și 3 Vânători, pe toată durata acțiunilor de luptă.

De la data de 1 septembrie 1917, generalul Alexandru Tomoroveanu a comandat Brigada 3 Artilerie și în anul 1918 Brigada 5 Artilerie. În anul 1920 generalul de brigadă Alexandru Tomoroveanu a comandat Trupele din Estul Nistrului subordonate Diviziei a 5-a Infanterie pentru apărarea Basarabiei, fiind notat *foarte bine* de comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău.

În anii 1921-1924, generalul de brigadă Alexandru Tomoroveanu a comandat foarte bine Artileria Corpului 4 Armată Iași. La data de 1 iunie 1924, generalul de brigadă Alexandru Tomoroveanu a fost trecut în rezervă cu drept de pensie. La 1 ianuarie 1937 a fost trecut în retragere la Corpul 4 Armată Iași. Alexandru Tomoroveanu s-a căsătorit în 1897 cu Maria Filin, care a decedat în anul 1909 și împreună au avut doi fii: Ion și Alexandru. S-a recăsătorit în anul 1911 cu Arety Ionescu.

Generalul de brigadă Alexandru Tomoroveanu, în cei 30 de ani de serviciu a fost decorat cu medalia Jubiliară Carol I-1906, medalia Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1918, medalia Victoria-1920, Ordinele: Coroana României clasa a V-a-1916, Steaua României clasa a IV-a-1917.

General de brigadă Ion ȚONEA⁷⁰

Tatăl său, Gheorghe Țonea a participat la războiul de independență 1877-1878. Lăsat la vatră, Gheorghe Țonea, împreună cu soția sa, Maria au dat țării un fiu, Ion Țonea, născut la data de 3 septembrie 1884 în orașul Ploiești. După absolvirea școlii primare și a Liceului „Sfinții Petru și Pavel” în Ploiești, Ion Țonea s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină București, pe care a absolvit-o în anul 1908, cu bune rezultate.

Sublocotenentul Ion Țonea a fost numit la data de 1 iulie 1908 în funcția de comandant de pluton, la Regimentul 2 Geniu București. Din lipsă de cadre a condus și o Companie, străduindu-se să aprofundeze cunoașterea Regulamentelor militare generale și de specialitate în activitatea practică. În perioada 1 octombrie 1910-1 iulie 1911, sublocotenentul Ion Țonea a frecventat cursurile Școlii Speciale Artilerie și Geniu, cu foarte bune rezultate.

Avansat în gradul de locotenent la 1 octombrie 1911, Ion Țonea a fost promovat la Regimentul Căi Ferate București, în funcția de comandant Companie și ajutor al șefului Biroului instrucție-mobilizare, până în 1914. Avansat în gradul de căpitan, ofițerul a îndeplinit prin cumul și funcțiile de ofițer cu aprovizionarea unității cu alimente și alte bunuri materiale și ofițer cu cazarmarea.

În anul 1915, locotenentul Ion Țonea a fost numit ofițer cu mobilizarea și adjutant al comandantului unității. Ion Țonea a participat la realizarea lucrărilor liniei ferate Medgidia-Cobadin. În luna iunie 1915, a acționat la Grădiștea pe Argeș pentru salvarea multor vieți omenești, între ei și doi soldați din subordine și bunuri materiale ale cetățenilor locali, din valurile râului Argeș. Toate aceste

⁷⁰Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 2.

înfăptuiri au fost notate de șefii direcții, locotenent-colonelul Mihail și Cihoschi și de Inspectorul de Geniu, gl.de bg., Boteanu.

După mobilizarea Armatei române la 14 august 1916, Ion Țonea în calitate de comandant de Companie în Regimentul Căi Ferate, a participat cu subordonații săi la realizarea liniei ferate Piatra Neamț-Prisăcani, situată la granița Carpaților Orientali. A executat reparații la linia ferată Pașcani-Bacău. A participat la mărirea stației de Cale Ferată Bârlad și la mărirea stației de cale ferată Socola-Iași.

Avansat la 1 octombrie 1918 în gradul de maior, Ion Țonea a fost numit șef Birou, în Secția a 2-a Construcții din Inspectoratul Geniu. „Timp de doi ani, maiorul Țonea și-a dovedit pregătirea de specialitate pentru repararea unor linii ferate și gestionarea corectă și cinstită a bunurilor armatei și a instituțiilor civile din țară”, nota gl.bg. Istrati, inspector general Geniu.

În anul 1920, Ion Țonea a fost promovat șef al Secției Construcții Tehnice, din Direcția Domenii Militare. Ofițerul a realizat Albumul Construcțiilor Militare. A predat Cursul Construcții Zidărie și Cursul Terasamente. Generalul Gh. Mihail, director tehnic al Domeniilor Militare și gl. de divizie Popescu în Ministerul de Război, îl nota: „Ion Țonea este un ofițer energic, neobosit, corect, econom și exact în serviciu. Conduce cu fermitate Secția Construcții Tehnice în Direcția Domenii Militare și predă la un înalt nivel Cursul de Construcții în Școlile de Ofițeri și subofițeri tehnici pentru arma Geniu”.

La data de 28 noiembrie 1923, Ion Țonea a fost avansat în gradul de locotenent-colonel, conducând Secția Construcții Tehnice din Direcția Domenii Militare până în anul 1930. În anul 1930, Ion Țonea a fost numit Director Construcții Tehnice și Domenii Militare. Fiind apreciat ca un foarte bun specialist în domeniul construcțiilor, Ion Țonea a condus personal lucrările de construcții la Palatul Princiar, realizarea unui mare hangar de avioane la Băneasa și a predat Cursul de Construcții în Școlile de Geniu. Ion Țonea a fost avansat în gradul de colonel la 10 mai 1929.

Inspectorul general Geniu, gl. Ignat îl aprecia pe Ion Țonea, pentru perioada 1930-1936 ca fiind „un ofițer de elită pentru ramura construcții, unul dintre cei mai buni constructori din România. A continuat să conducă Cursul de beton armat la Școala Militară Geniu”.

Numit în anul 1937 director general al Cazarmamentului și Domenii Militare, Ion Țonea a fost avansat în gradul de general de brigadă. A realizat zeci de proiecte de cazărmi, ateliere, remize, fiind perfect cunoscător al tehnicii construcțiilor. În anul 1941, gl.bg. Ion Țonea a muncit cu dârzenie pentru repararea și refacerea construcțiilor dărâmate de cutremurul din noaptea de 10 noiembrie 1940. A realizat magazii pentru materialele și unitățile evacuate din Transilvania de Nord-Vest, cedată ungarilor la data de 30 august 1940.

Generalul de brigadă Ion Țonea a condus Direcția Construcțiilor și Domeniilor Militare, continuând lucrările pe nouă șantiere. Cele mai semnificative au fost: realizarea Pavilionului 2 la Spitalul Ortopedic București, realizarea taberei de barăci pentru o unitate militară Auto Sibiu, amenajarea spațiilor pentru cazarea a două contingente de recruți București, realizarea spațiilor de cazare în Lagărele de prizonieri Crăciunești, Deva, Slobozia,

Corbeni, Căpățâneni și Vlădeni-Brașov. Notarea de serviciu pentru anul 1942 a semnat-o generalul Georgescu, secretar general în Ministerul de Război.

Pensionat în anul 1943, după 35 de ani de serviciu militar, generalul de brigadă Ion Țonea a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Avântul Țării-1913, Bărbăție și Credință-1918, Comemorativă 1916-1918, Ordinele: Steaua României clasa a V-a în grad de cavaler-1922, Steaua României clasa a IV-a, în grad de ofițer-1934, Steaua României clasa a III-a, în grad de cavaler-1942. A fost căsătorit cu Elena Ionescu și au avut o fiică, Elena și doi fii, Ion și Traian.

General de brigadă Gheorghe VASILESCU⁷¹

Gheorghe Vasilescu s-a născut la 26 aprilie 1896 în Ploiești. Absolvind Liceul „Sfinții Petru și Pavel”, în anul 1916, Gheorghe Vasilescu a fost trimis la Școala Militară Ofițeri Infanterie Rezervă, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1917, fiind avansat în gradul de sublocotenent și repartizat în Regimentul 66 Infanterie Fălțiceni, dublura Regimentului 16 Infanterie Suceava-Fălțiceni, care, datorită pierderilor suferite în Campania militară din anul 1916 s-a contopit cu Regimentul 77 Infanterie Mehedinți, dublura Regimentului 17 Infanterie Mehedinți, Turnu Severin.

Tânărul ofițer a participat la Bătălia de la Mărășești din 24 iulie-30 august 1917. La data de 1 iulie 1918, Gheorghe Vasilescu a fost trecut în rândul cadrelor militare active ale armatei și repartizat la Regimentul 35 Infanterie Constanța. La data de 1 octombrie 1919, ofițerul a fost avansat în gradul de locotenent. Mutat în Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamț, la 1 aprilie 1925, Gheorghe Vasilescu a fost avansat în gradul de căpitan, la 26 septembrie 1926.

Căpitanul Gheorghe Vasilescu a fost mutat în comandamentul Brigăzii 6 Infanterie la 1 aprilie 1930 și avansat în gradul de maior la 1 octombrie 1936. Continuându-și activitatea în această mare unitate, ofițerul a fost avansat în gradul de locotenent-colonel la data de 9 octombrie 1940.

Maiorul Gheorghe Vasilescu a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, în Ofensiva militară de la Odessa-Ucraina și în 1942 la catastrofală Operațiune militară de la Cotelul Donului, unde au pierit peste 150.000 de ostași români. A participat la luptele desfășurate pe calea de înapoiere pe frontul Iași-Chișinău.

La 23 august 1944, Gheorghe Vasilescu, avansat în gradul de colonel a fost numit la comanda Regimentului 15 Infanterie Piatra Neamț, pe care l-a condus în luptele de eliberare a părții de Nord-Vest a Transilvaniei, până la 25 octombrie 1944, a Ungariei până la 15 decembrie 1944 și a Cehoslovaciei până la 12 mai 1945. În timpul luptelor desfășurate pentru eliberarea localităților Perin și Him din Cehoslovacia, colonelul Gheorghe Vasilescu s-a îmbolnăvit grav, dar a refuzat să plece de la comanda regimentului.

⁷¹ Gl.bg.(rz) Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 179-180.

După data de 22 ianuarie 1945, unitatea comandată de colonelul Gheorghe Vasilescu a participat la eliberarea orașului Roznava, fiind citată prin Ordinul de zi nr.92 din 3 februarie 1945 al Diviziei a 6-a Infanterie Focșani. Cu toată rezistența dâră a inamicului, colonelul Vasilescu cu subordonații săi au înaintat în februarie spre Brezno, până la Trivodi-Orsibie (munții Tatra). Respingând contraatacurile inamicului, la data de 9 martie 1945, ostașii unității au cucerit înălțimea cu cota 1302, fiind iarăși citați prin ordinul Diviziei a 6-a Infanterie Focșani.

La data de 2 aprilie 1945, colonelul Gheorghe Vasilescu a fost chemat în țară și numit comandant al Cercului Teritorial Recrutare Neamț. Ofițerul a fost menținut în rândul cadrelor active până la 30 decembrie 1951. Ulterior, Gheorghe Vasilescu a fost avansat în gradul de general de brigadă în rezervă. A decedat la 12 mai 1973, în vârstă de 77 ani.

Pentru faptele de arme săvârșite, generalul de brigadă Gheorghe Vasilescu a fost decorat cu medaliile: Bărbăție și Credință, clasa 1-a-1921 și Victoria, sovietică-1946 și Ordinele: Coroana României clasa a IV-a, cu spade, Steaua României clasa a IV-a, cu spade, „Mihai Viteazul” clasa a III-a, cu spade și Apărarea Patriei clasa a III-a.

Colonel Cristian HOMORĂCEANU⁷²

Cristian Homorăceanu s-a născut la data de 13 decembrie 1876 în orașul Ploiești. Părinții săi, Mariana și Felicia l-au ajutat să aprobe școala primară în Ploiești și Școala fiilor de militari din Craiova în 1896, Școala Militară Ofițeri Infanterie și Cavalerie București în 1898, fiind avansat în gradul de sublocotenent. Tânărul ofițer a fost repartizat la Regimentul 5 Roșiori Galați, în funcția de comandant de pluton. La data de 1 noiembrie 1900 a fost mutat la Regimentul 6 Roșiori Tecuci, în funcția de comandant de pluton și ajutor al comandantului de escadron.

La 1 noiembrie 1902, Cristian Homorăceanu a fost avansat în gradul de locotenent și a fost trimis la Școala Militară Specială Cavalerie (un an). După absolvirea școlii a îndeplinit funcția de ajutor șef Birou Instrucție în Divizionul Jandarmi Călări, până în 1905.

În anul 1909 ofițerul a fost avansat în gradul de căpitan. De la 10 mai 1910, ofițerul a lucrat la Escadronul 2 Tren București, îndeplinind funcțiile de ajutor șef Birou Instrucție, ofițer cu cazarmarea și aprovizionarea materială și șef al Cartierului Diviziei 1-a Roșiori. L-a notat gl. Zotu, comandantul Corpului 2 Armată București: „ofițer cu aspect fizic plăcut, robust, cu bună ținută militară, inteligent, joacă bine misiunile, încalecă bine, mănuieste bine sabia și floreta, trage bine cu armamentul din dotare”. De la data de 1 aprilie 1912, „ofițerul a condus foarte bine serviciul îmbrăcăminte și a participat la aplicațiile pe hartă și manevrele militare”, îl nota gl. Bogdan, comandantul Bg.1 Roșiori Craiova.

Căpitanul Cristian Homorăceanu a participat la Campania Militară din cel de „al Doilea Război Balcanic, în Bulgaria, de la data de 23 iunie la 31 august 1913, cu Regimentul 9 Roșiori, comandând Escadronul 2 și îngrijind bine caii și

⁷²Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 29.

ostașii din subordine”, notându-l comandantul Regimentului 9 Călărași și comandantul Brigăzii 2 Călărași.

Avansat în gradul de maior la 10 mai 1916, ofițerul a fost mobilizat la 14 august 1916 și a participat la Campania Militară din 1916 „comandând bine Cartierul Corpului 2 Armată București”, îl nota gl. Costescu, comandantul Corpului 2 Armată. După refacerea efectivelor militare, ofițerul a participat la Campania militară din vara anului 1917, evidențiindu-se în luptele de la Mărăști și Oituz.

Cristian Homorâceanu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel la 31 noiembrie 1917. Ofițerul a fost numit la Cartierul Diviziei 1-a Cavalerie, dislocată în localitatea Dumbrăveni/Suceava, reușind să rezolve bine problemele de transport și aprovizionarea cu bunuri materiale.

De la data de 20 februarie 1918, lt.col. Homorâceanu a fost numit la comanda Divizionului de Cavalerie din Divizia 1-a Cavalerie. De la 1 august 1918, ofițerul a îndeplinit funcția de ajutor al comandantului Divizionului al 2-lea Tren, reușind să pregătească bine cazarma acestui Divizion, în București, în aceeași curte cu Marele Cartier General, până la 26 noiembrie 1918, când s-au înapoiat efectivele militare în capitală.

Îndeplinind bine misiunea primită, lt.col. C. Homorâceanu a fost numit la comanda Cartierului Corpului 1 Armată Craiova, notat *foarte bine* de gl. Aristide Razu, comandantul corpului. La data de 1 martie 1920, ofițerul a fost numit la comanda Regimentului 1 Roșiori D. Tr. Severin, conducându-l foarte bine.

După realizările obținute, ofițerul a fost avansat în gradul de colonel și numit de la data de 15 aprilie 1921 la comanda Regimentului 7 Roșiori Iași, fiind foarte bine apreciat de comandantul Diviziei a 8-a Infanterie Botoșani, gl. Mircescu și comandantul Corpului 4 Armată Iași, gl. Iacob Zadic. În anul 1922, ofițerul a absolvit Cursul de informații ofițeri superiori cu calificativul *bine* și a fost numit la comanda Regimentului 6 Călărași Focșani, conducându-l până în 1927. Gl. Panaitescu, comandantul Diviziei a 6-a Infanterie Focșani l-a notat *foarte bine*.

În anii 1928-1930, col. C. Homorâceanu a condus foarte bine Cartierul Comandamentului 2 Teritorial București și în anii 1931-1932 a îndeplinit funcția de Inspector Cercuri Teritoriale. În anul 1932 a fost scos la pensie pentru limită de vârstă în grad, refuzând să se prezinte la călătoria pentru gradul de gl.bg.

Pe parcursul activității col. C. Homorâceanu a fost decorat cu medaliile: Carol I-1906, Avântul Țării-1913, Bărbăție și Credință clasa 1-a-1913, Meritul Comercial și Industrial-1915, Semnul onorific de aur pentru 25 ani de serviciu militar, Crucea de serviciu-1923, Crucea Comemorativă cu baretele Ardeal și Carpați-1918, Ordinele: Coroana României clasa a V-a, în grad de cavalier-1917, Steaua României în grad de ofițer-1922, Coroana României în grad de comandor-1926.

Colonel Aurel POPOVICI⁷³

Aurel Popovici s-a născut în anul Unirii Principatelor Române, 1859, în localitatea Bichiș, județul Arad, aflată la acea vreme în stăpânirea Imperiului Habsburgic. Faptul că provenea dintr-o familie de români i-a creat un sentiment de mândrie patriotică, care l-a călăuzit în viață. Tatăl său, Simeon, a fost paroh ortodox și asesor consistorial în Protopopiatul Chișineului Criș.

Tânărul Aurel Popovici a frecventat cursurile Facultății de Medicină din Budapesta și, după absolvirea ei, asemenea multor români transilvăneni, a trecut granița în România, punându-și cunoștințele sale și puterea de muncă în slujba fraților români.

Sosit în România, Aurel Popovici a fost numit medic în orașul Constanța, unde a profesat o bună perioadă de timp. Întrucât Macedonia s-a adresat guvernului României cu solicitarea de a-i trimite în ajutor câțiva medici, Aurel Popovici a mers la Monaster, în Bitolia, unde a activat în calitate de medic și profesor de igienă. Aici a întâlnit-o pe învățătoarea Maria Tudor, de care s-a îndrăgostit, și cu care s-a căsătorit.

În anul 1901, medicul Aurel Popovici a revenit în țară, împreună cu familia, și s-a stabilit la Breaza, unde a practicat medicina până la intrarea României în Războiul pentru întregirea neamului.

Când Armata Română a trecut Munții Carpați, la 15 august 1916, Aurel Popovici s-a înscris voluntar, în calitate de medic, cu gradul de colonel.

Colonelul Aurel Popovici s-a dăruit misiunii primite, cu un impresionant profesionalism, neprecupețind nici un efort pentru recuperarea ostașilor răniți și a bolnavilor civili din Moldova.

Din păcate, colonelul doctor Aurel Popovici nu a mai apucat să se bucure de întregirea țării, sfârșindu-se din viață la data de 9 martie 1917, doborât de tifosul exantematic.

Jertfa sa, ca și a celorlalte sute de mii de români, a fost prețul plătit de poporul român în războiul cel mare, purtat pentru unirea Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei cu România.

În cimitirul din Breaza, o statuie cioplită în piatră de sculptorul Gheorghe Tudor îl reprezintă pe colonelul doctor Aurel Popovici, în chip de ostaș, împreună cu cele două fetițe ale sale, pe care le-a iubit mult, care s-au stins prematur din viață.

Brezanii, în semn de respect, au dat numele său unei străzi centrale din oraș și i-au așezat bustul alături de alți oameni de seamă, pe alea din fața Casei de Cultură din Breaza.

⁷³Datele au fost asigurate de Directorul Centrului Cultural Breaza, mr.(rz.) Dan Cazan.

Colonel Constantin ZAGORITZ⁷⁴

Constantin Zagoritz s-a născut la data de 1 septembrie 1882 în localitatea Mănești, județul Prahova. Părinții săi, Mihalache și Ecaterina și-au ajutat fiul în absolvirea Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești și un an la Facultatea de Drept din București. Optând pentru cariera militară, C. Zagoritz s-a înscris la 1 octombrie 1902, soldat voluntar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești. A fost avansat în gradul de caporal la 29 aprilie 1903, sergent la 29 septembrie 1903, plutonier la 29 octombrie 1903 și slt. în rezervă la 1 februarie 1905. A fost primit activ cu gradul de slt., în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” la 25 noiembrie 1907, în funcția de comandant pluton. În notările de serviciu din anii 1907-1909, comandantii regimentului, coloneii Constantin Papazoglu și Velicu, precum și comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie, gl. Hârjeu specificau: „C. Zagoritz este un ofițer inteligent, zelos, blând, echilibrat, cu destulă vocațiune pentru serviciul militar. A condus destul de bine plutonul în Tabăra de Instrucție Hagieni, județul Ilfov și la manevrele militare ale Brigăzii a 9-a Infanterie Ploiești”.

De la 1 noiembrie 1909, ofițerul a frecventat cursurile Școlii Militare Trageri Infanterie „obținând rezultate bune la pregătirea teoretică și practică la tragerile cu armamentul de infanterie”, îl nota comandantul școlii, lt.col. Gh. Mărdărescu. În anii 1910-1911, ofițerul a frecventat cursurile Școlii Militare Speciale Infanterie, fiind apreciat: „ofițer cu temperament vioi, cu foarte multă voință și hotărâre” îl nota comandantul Școlilor Militare Infanterie, col. Mladin. Avansat în gradul de locotenent la 1 aprilie 1912, C. Zagoritz a fost atașat la Școala Militară Ofițeri Infanterie, fiind notat în anii 1912-1913: „Ofițer cu mare dragoste de meserie, cu o bună cultură generală, deosebit de conștiincios, cu mult tact, ordine și metodă în conducerea Companiei 1-a elevi. A participat la Campania Militară în Bulgaria, în al Doilea Război Balcanic (23 iunie-31 august 1913), semna Notarea de serviciu, col. Mladin.

Ofițerul a frecventat anul unu de studiu în Școala Superioară de Război, de la 1 octombrie 1913 la 31 iulie 1914, clasându-se primul între absolvenți, însă s-a îmbolnăvit și n-a mai putut merge în anul doi, spre ghinionul lui și dezamăgirea col. V. Popovici, comandantul Ș.S.R. După refacerea sănătății, la 1 mai 1915, ofițerul a fost avansat în gradul de căpitan și numit la Regimentul 5 Ialomița nr.23 Infanterie Călărași, în funcția de comandant Companie, „îndeplinindu-și atribuțiunile de serviciu cu mult zel, în funcțiile de comandant, profesor și subdirector la elevii anului doi din regiment și de adjunct al Directorului Manevrelor Brigăzii a 19 Infanterie”, îl nota gl. Simionescu.

Mobilizarea generală a Armatei Române la 14 august 1916 l-a găsit pe cpt. C. Zagoritz la comanda Companiei 1-a din Regimentul 23 Infanterie Călărași, participând la luptele de apărare din Dobrogea, fiind luat prizonier de război de către bulgari, la Sarsalar. Ofițerul s-a înapoiat din prizonierat la 5 iunie 1918, fiind atașat la Ministerul de Război, în funcția de secretar al Comisiei Turtucaia, până la 1 octombrie 1918, când s-a înscris în anul doi la Ș.S.R. A fost avansat în gradul de maior, cu vechimea de la 1 septembrie 1917. Pe timpul studiilor a

⁷⁴Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 17.

făcut practică la Biroul Studii din Marele Stat Major, iar după absolvirea anului doi, în Ș.S.R. a făcut practică în Biroul Studii din Marele Stat Major și apoi atașat la Biroul Evacuării din Comandamentul Trupelor de Vest.

De la 1 octombrie 1920, ofițerul a lucrat în calitate de profesor de Istorie Militară la Școala Militară Ofițeri Infanterie nr.2 din Sibiu. Col. Cristea Vasilescu l-a notat *foarte bine*, exprimându-și regretul pentru mutarea în Regimentul 10 Infanterie Focșani, în funcțiile de comandant al Batalionului 2 Infanterie și profesor la Școala Militară a Ofițerilor Superioari din garnizoana militară Focșani, fiind caracterizat ca „un ofițer de elită al armatei” de colonelul Cristofor, comandantul regimentului și gl. Vasilescu, comandantul Brigăzii 18 Infanterie Focșani.

În anul 1922, C. Zagoritz a fost numit șeful Biroului Mobilizare din Divizia a 13-a Infanterie Ploiești, apropiindu-se de familie, care l-a stimulat în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu. Gl. Marinescu, comandantul diviziei, îl nota: „maiorul Zagoritz este un ofițer de stat major foarte serios”. Avansat în gradul de lt.col. la 31 martie 1923, C. Zagoritz a fost numit la comanda Regimentului 28 Infanterie Pitești, dislocat la Ismail pe care l-a comandat până în anul 1925. Comandantul Corpului 5 Armată Basarabia, gl. Marcel Olteanu îl nota: „lt.col. Zagoritz este un excelent ofițer sub toate raporturile”.

La data de 1 octombrie 1925, ofițerul a fost readus la Divizia a 13-a Infanterie Ploiești, în funcția de șef Stat major, pe care „l-a condus trei ani de zile cu multă dăruire și conștiinciozitate”, îl nota comandantul mării unități, gl. Dragu. Întrucât col. Gh. Iordăchescu, comandantul Școlii Militare Ofițeri Rezervă Infanterie Ploiești a fost trimis la stagiul în București, lt.col. C. Zagoritz a comandat în anul 1928 această școală militară. Gl. Stratilescu l-a notat: „lt.col. Zagoritz este un foarte bun comandant, instructor și profesor”.

În vara anului 1929, ofițerul a fost numit comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea” și la 1 iulie 1930, adjunctul comandantului Regimentului 7 Infanterie Prahova. Ofițerul a absolvit cu foarte bune rezultate Cursul de Informații pentru ofițeri superiori și la 1 august 1931 a fost avansat în gradul de colonel și numit la comanda Regimentului 63 Infanterie Medgidia. Gl. Todicescu, comandantul Brigăzii 32 Infanterie îl nota: „Ofițerul s-a dăruit pentru realizarea problemelor gospodărești ale unității și instruirea temeinică a efectivelor, până la 1 noiembrie 1932.”.

De la 1 octombrie 1932, ofițerul a fost numit la comanda Regimentului 7 Infanterie Prahova. Comandantul Diviziei a 13-a Infanterie, gl. Ștefan Ionescu îl nota: „Ofițerul a instruit cu dăruire și hotărâre Regimentul 7 Prahova și la manevrele de toamnă a îndeplinit funcția de șef Stat major al mării unități. În anul 1933, același comandant îl nota: „Ofițerul comandă cu tact și severitate, dar drept”.

Numit șef de Stat major la Corpul 5 Teritorial Prahova, de la data de 1 octombrie 1933, „ofițerul și-a îndeplinit foarte bine atribuțiunile funcționale, determinându-i pe șefii direcți să-l propună pentru a urma Cursul de generali brigadă”, îl nota generalul de divizie Petre Dumitrescu. Obosit și temător că ar putea urma alte mutări prin garnizoanele țării, colonelul C. Zagoritz a refuzat să meargă la curs și în 1937 a trecut în rezervă, dedicându-se activităților științifice.

Ca om de știință, geograf, istoric, geolog, C. Zagoritz a realizat lucrări cu caracter didactic, militar și istoric, privind istoria și arheologia județului

Prahova: Treisprezece zile din viața lui Mihai Viteazul, Călătoria de aplicațiuni tactice de geografie și istorie militară din mai și iunie 1912, regiunea Trestieni Buzău, Valurile neoromane din Panonia, Dacia și Peninsula Balcanică, Turtucaia, Călugărenii sub o nouă înfățișare, Sarmisegetuza, Castelul roman de la Mălăiești și Cetatea dacică din Valea Humei, județul Prahova. În 1943 a predat Academiei Române manuscrisul: Geografia și Istoria militară a regiunii Prahova-Teleajen-Buzău și lucrarea Războaiele lui Traian în Dacia.

În activitatea militară a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Avântul Țării-1913, Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918 cu bareta Dobrogea, Victoria marelui război-1921, Semnul onorific de aur pentru 25 ani de serviciu militar-1925, Ordinele: Coroana României în grad de ofițer-1922, Steaua României în grad de cavaler-1928. S-a stins din viață la 22 august 1944 și este înhumat în Cripta familiei din Cimitirul Vișoara, împreună cu lt. Alexandru Zagoritz, fratele său.

Locotenent Alexandru ZAGORITZ⁷⁵

Alexandru Zagoritz s-a născut la data de 31 mai 1881 în localitatea Mănești, județul Prahova. Părinții săi Mihalache și Ecaterina și-au ajutat fiul să se înscrie la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, pe care l-a absolvit cu foarte bune rezultate. Apoi a urmat și absolvit cu rezultate la fel de frumoase, Facultatea de Arhitectură București, avându-l profesor pe Ion Mincu, căruia i-a fost apoi fidel colaborator, adoptându-i stilul neoromânesc. Alexandru Zagoritz a făcut parte din colectivul de arhitecți, care a realizat ansamblul expoziției jubiliare din 1906 de la București. A contribuit la realizarea Muzeului Țăranului Român. A făcut planurile mai multor clădiri de locuit.

Tânărul Alexandru Zagoritz a realizat articole apreciate la revistele „Arhitectura” și „Comisia Monumentelor Istorice”, fiind apreciat de Nicolae Iorga, căruia i s-a alăturat ca participant la Cursurile de Vară ale Universității Populare de la Vălenii de Munte, inaugurate în anul 1908, cunoscute sub numele de Universitatea Populară de Vară „Nicolae Iorga”. Marele istoric a insuflat întregii generații românești de la începutul secolului XX, convingerea că țelul suprem al Poporului Român era formarea Statului Național Unitar Român. În anii 1915-1916, Alexandru Zagoritz l-a ajutat pe Nicolae Iorga la refacerea casei pe care o avea și în care locuia la Vălenii de Munte.

Fiind încorporat pentru satisfacerea stagiului militar cu termen redus (M.T.R.), Alexandru Zagoritz a încheiat cele șase luni de zile de instruire în Arma Infanterie cu calificativul *foarte bine* și a fost avansat sublocotenent în rezervă. Mobilizat la data de 14 august 1916, cu gradul de locotenent în rezervă, Alexandru Zagoritz a participat la Campania militară din toamna anului 1916, pentru apărarea Dobrogei cu Regimentul 52 Infanterie Bârlad, dublura

⁷⁵Datele au fost culese de col.(rtr.) Constantin Chiper din expunerea domnului profesor universitar de istorie doctor Petre Țurlea, la simpozionul desfășurat în noiembrie 2018, la Biblioteca „Nicolae Iorga” Ploiești și din datele furnizate de profesoara de istorie, Eugenia Teodosiu.

Regimentului 12 Infanterie „Cantemir” din Bârlad. Tânărul ofițer și arhitect de mare talent a fost grav rănit la ambele mâini.

Transportat la București a fost internat în Spitalul Militar, amenajat în clădirea Școlii de Poduri și Șosele. De pe patul de spital îi scria lui Nicolae Iorga la data de 18 octombrie 1916: „Domnule profesor Iorga, rănit la ambele mâini, mă aflu de trei zile aici, în căutarea domnului doctor Ghiulamila, care s-a sfătuit cu domnul doctor Gerota în privința fracturei de la ambele mâini. Vă scrie pentru mine cercetașul Marinică M. Ioan. Vă mulțumesc pentru rândurile din Neamul Românesc. Vă mulțumesc și în numele căpitanului, dispărutul nostru, care sperăm după unele știri date de soldații lui, că se află în viață. Nu știu dacă bucata de tencuială pe care am pus-o astă-vară la arcul cerdacului din Văleni se mai ține sau a căzut, după cum cred c-au crescut la loc buruienile tăiate de Constantinescu, cu o îndemânare în ale cositului, egală cu dibăcia în arta zidăriei. Domnule Iorga, Dumnezeu să vă dea mulțumirea egală cu sufletul dumnevoastră, pentru toate mângâierile și binele ce-l faceți. Al dumnevoastră, Alexandru Zagoritz”.

După primirea scrisorii, Nicolae Iorga l-a vizitat la spital pe Alexandru Zagoritz, adresându-i sincere încurajări. Profunda infectare a rănilor nu a putut fi oprită și tânărul ofițer în rezervă a murit la data de 31 octombrie 1916. Osemintele sale au fost înhumate în Cavoul familiei, din Cimitirul Viișoara, orașul Ploiești, locul 8, rândul 3 stânga. În anul 1925, familia i-a dezvelit eroului Locotenent Alexandru Zagoritz un bust din bronz, așezat pe un soclu prismatic din piatră.

Monumentul are următoarele dimensiuni: soclul are 1,10 m înălțime, 0,45 m lungimea și lățimea de 0,35m. Bustul are înălțimea de 0,70 m, lungimea de 0,30 m și lățimea de 0,25 m. Fațada principală a pedestalului este decorată cu un medalion pe care sunt executate, în relief, un compas, o pană de scris și o sabie. Pe placa de marmură albă, montată pe soclu se află inscripția: „Alexandru Zagoritz / arhitect și locotenent în rezervă /31 mai 1881-31 octombrie 1916. În dreapta bustului jos este înscris numele sculptorului - Fr. STORK. Locotenentul Alexandru Zagoritz a fost decorat cu medalia Avântul Țării și Ordinul Virtutea Militară clasa 1-a.

Sublocotenent Aurelian MOȘOIU⁷⁶

Prezentând familia Moșoiu pot fi amintite legendele locale ce vorbesc despre un bătrân cu numele Bran, care avea mai mulți fii, și a dăruit fiecăruia câte un sat. Astfel s-au format cele 15 așezări ale Branului pe drumul care lega Brașovul de prima capitală a țării românești, Câmpulung-Muscel. Trecătoarea Branului conține urme de locuire încă din paleolitic. Zona a căpătat importanță strategică în secolul al XIII-lea când cavalerii teutoni au înălțat Castelul Bran. În această zonă s-a dezvoltat familia Moșoiu, urmașa unui anume “Moșuare”, după cum arată profesorii Alexandru Dragomirescu și Marius Pop, în lucrarea „General Traian Moșoiu, Memorial de război (august-octombrie 1916)”, sau,

⁷⁶ Arhivele Militare Naționale Române, fond 5417, dosar 93, filele 60-61 și 66.

mai degrabă, urmaşa lui Radu Moţcoiu, iobag din Branul de Jos. Acesta apare în Conscriptia Urbarială din 1761 drept „colibaş ce se ocupa cu creşterea vitelor, procurându-şi hrana din Ţara Românească unde cobora, în fiecare an, la iernat cu animalele”.

Informaţiile prilejuite de revoluţia de la 1848-1849 sunt mult mai clare. Aron Moşoiu a devenit vice-tribun al Branului, numit de Comitetul Naţional Român de la Braşov (Emil Stoian, „Portrete din Bran”, Editura Melcilor, Braşov, 2002, pag. 157).

În 1848 brănenii au ocupat Castelul Bran. Magistrul Braşovului a trimis la faţa locului un inspector care comunica, în noiembrie 1848, că la Bran există totală anarhie şi localnicii l-au ales în calitate de jude pe Ioan Moşoiu, organizatorul gărzii naţionale din zonă (Dragomirescu şi Pop, opera citată, pag. 14).

La 15 februarie 1849, când în zonă au pătruns trupele intervenţioniste ruse, prin pasurile Branului şi Predealului, autorităţile habsburgice au reuşit să-şi reinstaleze administraţia şi să-l înlocuiască din funcţie pe „judele Ioan Moşoiu”, pe motiv de „incompetenţă” (Ibidem).

În octombrie 1849 locuitorii Branului s-au adresat comandantului militar al Districtului Sibiu căruia îi cereau stăpânirea definitivă a Castelului Bran şi scoaterea zonei Branului de sub jurisdicţia Braşovului. Între cei care au semnat această jalbă se afla şi Aron Moşoiu. Drept urmare a eforturilor cetăţenilor din zonă castelul Bran a ieşit de sub stăpânirea Braşovului, iar brănenii au devenit oameni liberi (Ibidem).

Rezultă cu claritate că în organizarea şi desfăşurarea evenimentelor din anii 1848-1849 Aron, Ioan şi Moise Moşoiu s-au remarcat în mod deosebit, împreună cu alţi brăneni, încât au fost reţinuţi de documentele vremii, şi au fost călăuzitori pentru urmaşii neamului Moşoiu.

Moise şi Ana Moşoiu făceau parte din categoria oamenilor gospodari, înstăriţi şi respectaţi. Moise Moşoiu, născut la Şimon (lângă Bran), s-a ocupat cu creşterea animalelor (avea 3.500 de oi). Ana s-a născut la Tohanul Nou şi a fost o foarte bună gospodină. Moise şi Ana Moşoiu au avut cinci copii: trei băieţi (Traian, Aurelian şi Ioan) şi două fete (Paulina şi Maria). Educaţia părintească, dotarea nativă şi împrejurările timpului au făcut ca descendenţii lui Moise şi Ana Moşoiu să devină oameni respectaţi: ofiţeri, profesori, avocaţi, ingineri, personalităţi ale vieţii politice şi intelectuale româneşti.

Primul fiu, Traian, născut la Tohanul Nou, lângă Braşov, în 1868, a urmat cursurile liceului „Andrei Şaguna” din Braşov. După absolvirea liceului a urmat cursurile Şcolii Militare Ofiţeri Infanterie din Viena, fiind avansat sublocotenent în armata austro-ungară. În anul 1893 a dezertat din armata austro-ungară, a trecut Carpaţii, şi s-a angajat în armata română, urcând treptele ierarhiei militare până la gradul de general. S-a remarcat în operaţiunile militare din toamna anului 1916, din Transilvania, în ofensiva militară de la Mărăşti, din iulie 1917, în operaţiunile militare din Transilvania, din 1918-1919, şi în Campania Militară din 1919, în Ungaria. A fost guvernator militar al Transilvaniei (1918) şi guvernator militar al teritoriilor ungare (1919). După trecerea în rezervă a fost ministru de Război, ministru al Comunicaţiilor şi Lucrărilor Publice şi senator liberal de drept. A încetat din viaţă în 1932, în Bucureşti.

Aurelian, cel de al doilea fiu al familiei Moșoiu, s-a născut la data de 23 aprilie 1872, tot în localitatea Tohanul Nou. A urmat cursurile Gimnaziului Mare Public (azi Liceul „Andrei Șaguna”, din Brașov) pe care le-a absolvit cu bacalaureat și calificativul *foarte bine*. Pentru instrucția și educația sa a avut profesori de mare clasă, precum luptătorul unionist Vasile Goldiș, care avea să prezinte Rezoluția la Marea Adunare Națională de la 1 Decembrie 1918, de la Alba Iulia, pe fruntașul mișcării naționale din Transilvania, Valeriu Braniște, pe dr. Iosif Blaga. Niciodată nu s-a uitat faptul că Aurelian Moșoiu era „*fiul sufletesc al vestitelor școli din Brașov*”.

După încheierea studiilor liceale Aurelian Moșoiu a trecut munții în țara liberă a românilor. În anul 1896 absolvea, cu rezultate excelente („Magna cum Laude”), Facultatea de Litere și Filozofie din București. În teza de licență a abordat tema: „Viața și caracterul poeziei lui Quintus Horațius Flaccus”. Rector al Universității din București, în acea perioadă, era Titu Maiorescu. Pe diploma de licență se preciza că Aurelian Moșoiu s-a născut în anul 1872, în comuna Tohanul Nou, din Austro-Ungaria. Setea de cunoaștere și perfecționare l-a îndemnat pe Aurelian Moșoiu să se înscrie în anul universitar 1896-1897, imediat după încheierea studiilor filologice, la cursurile Facultății de Drept din București.

În anul 1897 Aurelian Moșoiu și-a început activitatea didactică la Liceul „Carol I” din Craiova (azi Liceul „Nicolae Bălcescu”), ca profesor de limba latină.

Aurelian Moșoiu s-a căsătorit cu Aurelia Rădulescu, în anul 1901, fiica profesorului de desen Nicolae Rădulescu (sora colonelului Dumitru Rădulescu) și s-a stabilit, definitiv, la Ploiești. Și-a început activitatea la Școala Comercială, al cărui director a devenit în anul 1904, contribuind la fundamentarea acestui tip de învățământ în orașul Ploiești.

Profesorul Aurelian Moșoiu și-a demonstrat, în anul 1902, calitățile de bun cunoscător al limbii latine, de om meticulos și ambițios, traducând lucrarea lui C. Plinius Cecilius, „Panegericul împăratului Traian”. Din anul 1902 Aurelian Moșoiu devenea profesor și la școala în care a făcut carieră și s-a consacrat: Liceul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”.

În 1908 profesorul Aurelian Moșoiu a întemeiat Societatea Culturală „Ion Luca Caragiale”, pe care a condus-o timp de 30 de ani, până la pensionare. Sub auspiciile acestei societăți a patronat și condus apariția revistei „Curierul liceului”, una din cele mai prestigioase publicații școlărești din țară. Profesorul Aurelian Moșoiu s-a integrat complet și definitiv în viața orașului Ploiești, devenind tatăl a doi copii care s-au instruit în domeniul juridic: Virgiliu, născut în 1902, și Corneliu, născut în 1903. A construit o casă pe Calea Târgoviștei (acum Gh.Gr. Cantacuzino).

Declanșarea Primului Război Mondial l-a determinat pe profesorul Aurelian Moșoiu să se gândească la posibilitatea eliberării transilvănenilor din mijlocul cărora plecase la sfârșitul secolului al XIX-lea. Dorind să se înroleze voluntar în armata română (satisfăcuse stagiul militar în 1893, în armata austro-ungară), în calitate de translator pentru limba germană și maghiară, a adresat, la 19 martie 1915, o cerere șefului Statului Major al Armatei Române, generalul Vasile Zottu. În aceeași zi cererea înregistrată la nr. 15.874/19.03.1915 a fost aprobată, fiind înscrisă la nr. 9 din tabelul cererilor. A doua zi i s-a comunicat

rezoluția de aprobare (A.M.R., Fond 5417, Dosar 293, Filele 60-61). Din corespondența purtată cu fratele său, Traian Moșoiu (atunci locotenent-colonel, dislocat în zona Silistra cu Batalionul 7 Vânători-Infanterie), Aurelian Moșoiu era înștiințat, la 29 mai 1915, de iminența intrării României în război: „*Sunt informat că în trei săptămâni intrăm în acțiune. Îngrijește-te de haine militare*”.

În luna iulie 1916 profesorul Aurelian Moșoiu a fost luat în evidența Marelui Cartier General, cu gradul de sublocotenent (A.M.R., Fond 5417, Dosar 293, fila 66). Din Liceul „Sfinții Petru și Pavel” au fost mobilizați și au participat la războiul pentru întregire statală și națională profesorii: Alexandria Popescu, Ernest Târțescu, Aurelian Moșoiu, Constantin Becescu, Traian Mihaiu, R. Bulfinschi, D. Munteanu-Râmnic, I.A. Basarabescu, Grigore Orășanu, Gheorghe Gheorghiu, Constantin Niculescu, A. Berar, N. Henzel, Constantin Cerchez și T.Gh. Tomescu. Au mai fost mobilizați servitorii: Dumitru Cristea, Dumitru Sumandra și Andrei Gheorghe. Clădirile liceului au fost destinate pentru spital.

În refugiul de la Iași, în condiții de jale și restriște pentru întreaga națiune, s-a stins din viață prima sa soție. După încheierea operațiunilor militare de pe frontul din Moldova Aurelian Moșoiu s-a înapoiat acasă, la Ploiești. Pentru serviciile aduse armatei române sublocotenentul Aurelian Moșoiu a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, în grad de cavaler, „*pentru devotamentul deosebit de care a dat dovadă (...) și zelul cu care și-a îndeplinit însărcinările în tot timpul campaniei 1916-1919*”.

Din Liceul „Sfinții Petru și Pavel” și-au pierdut viața profesorii: căpitan Ernest Târțescu (Regimentul 72 Infanterie Mizil, mutat de la Calafat, a murit în luptele de la Mateiaș, județul Argeș), locotenent Constantin Becescu (Regimentul 2 Cetate București, mort de tifos în Moldova), locotenent Traian Mihai (mort de tifos în Moldova), elev t.r. Nicolae Henzel (Școala Militară Dorohoi, mort de tifos), locotenent Constantin Niculescu (Regimentul 28 Infanterie Pitești, mort de tifos) și sublocotenent Vasile Ionescu (Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, mort la Orăștie). Toți participanții la război au fost înscrși pe tablouri care s-au afișat în fiecare clasă, deasupra catedrei.

Revenit la liceu, profesorul Aurelian Moșoiu, în calitate de membru al Comitetului de Acțiune, s-a implicat în acțiunea de refacere a localului, care suferise avarii. În anul 1919 Aurelian Moșoiu s-a recăsătorit cu doctorul Eufrosina Slăvcescu. În paralel cu activitatea de dascăl de excepție la Liceul „Sfinții Petru și Pavel”, Aurelian Moșoiu a reorganizat Școala de Arte și Meserii, în calitate de președinte al Comitetului Școlar (1919-1937). A deținut aceeași calitate și la Liceul de fete „Despina Doamna” și la Comitetul Județean Școlar Prahova.

La 10 mai 1925 Aurelian Moșoiu a publicat a doua ediție a traducerii lui C. Plinius Cecilius Secundus: „Panegiricul împăratului Traian”, care, în contextul realizării Marii Uniri din 1918, avea menirea de a înălța sufletul românesc.

Aurelian Moșoiu a fost numit membru al Ordinului „Coroana României”, în grad de comandor, prin decretul semnat de regele Ferdinand și I. G. Duca, ministrul Afacerilor Străine, la data de 1 mai 1926.

Întreaga activitate a profesorului Aurelian Moșoiu a fost omagiată de conducerea și colegii din Liceul „Sfinții Petru și Pavel” cu ocazia pensionării sale, în anul 1937, după 40 de ani de activitate socială și didactică neîntreruptă.

Cu acel prilej, profesorul Constantin Popescu Gruia, președintele Asociației Profesorilor Secundari, Secția Ploiești, a ținut o impresionantă cuvântare:

„... relev acele momente din viața sa care îl ridică și în ochii noștri, ai colegilor săi, pentru că e vorba de mândria corpului didactic și îl va ridica în ochii generațiilor tinere, prezente și viitoare, care trebuie să știe și să sape adânc în conștiința lor, ca exemplu de urmat, că profesorul Aurelian Moșoiu la vârsta de 45 de ani și-a părăsit soția și copiii și din porunca lăuntrică a conștiinței sale s-a înrolat ca voluntar în marele război de întregirea neamului. Nu putea să rămână indiferent la chemarea supremă a patriei, la jertfa pe care o porunca în acel ceas instinctul național, acela care de la catedră propagase iubirea de patrie și ca toată generația sa imperativul idealului național. El n-a făcut acest act pentru că i-au impus legile țării, nefiind în cadrele armatei, ci pentru că i-a cerut sângele său și conștiința sa. I-a impus-o conștiința sa de profesor îndrumător de neam, i-a impus-o sângele său, pentru că, să nu uităm, că el e urmașul acelorași părinți care a dat naștere unui alt brav fiu, generalul Traian Moșoiu, cel care după atâtea biruințe în campania militară din 1916-1918, era menit să înfigă steagul românesc dincolo de malurile Tisei, în expediția contra Ungariei bolșevizată și răsvrătită în anul 1919.

Asociația profesorilor secundari din Ploiești, al cărei întâiul președinte ați fost dumneavoastră, cu autoritate și prestigiu, m-a delegat pe mine, prezidentul ei de azi, să vă aduc omagiul nostru, al tuturor Doamnelor colege și Domnilor colegi și vă dorim să vă bucurați încă multă vreme de sănătate și voieșie, iar noi vom păstra pururea scump inimilor noastre exemplul ce ați fost ca om, ca cetățean și ca profesor“ (text reprodus din Anuarul Liceului „Sfinții Petru și Pavel”, astăzi Colegiul Național „Mihai Viteazul”, din Ploiești, pe anul școlar 1935-1936 și câteva date din 1937, întocmit de directorul liceului, Stoica Teodorescu). În același an i s-a atribuit profesorului Aurelian Moșoiu medalia „Răsplata Muncii”, pentru 25 de ani de muncă în serviciul statului.

Profesorul Aurelian Moșoiu s-a implicat activ și în viața publică. A fost în mai multe rânduri consilier al primăriei Ploiești și viceprimar. A deținut aproape în întreaga perioadă interbelică funcția de vicepreședinte al Partidului Național Liberal Prahova.

După al Doilea Război Mondial profesorul Aurelian Moșoiu a fost președinte de onoare al Partidului Național Liberal Prahova (fracțiunea Gh. Tătăărăscu). A fost ales, în două legislaturi, în Parlamentul României. S-a stins din viață la data de 13 februarie 1946.

Sublocotenent Ioan OPRAN⁷⁷

Participarea României în Războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919) s-a soldat cu multe suferințe pentru poporul român și armata sa. Un număr de 58.057 ostași români erau prizonieri de război în lagărele germane. Până în septembrie 1917 au murit 19.525 prizonieri români, iar 16.645 erau grav bolnavi.

⁷⁷ Materialul a fost cules de prof. Emilia Luchian, Colegiul Național „Mihai Viteazul” Ploiești.

Printre românii din lagărul de la Schwarmstedt (Hanovra) se afla și sublocotenentul Ioan Opran născut la data de 12 mai 1881, în localitatea Albești Paleologu, județul Prahova, autorul unor însemnări zilnice, scrise cu durere, intitulate „Note din captivitate”, găsite în podul unei case. Ioan Opran și soția sa Caliopi erau învățători în Albești Paleologu. Aveau două fiice: Lilica și Cezarina.

La 13 octombrie 1916, apelul Plutonului 3, Compania a 5-a, din Regimentul 72 Infanterie Mizil a fost ultimul. A urmat un bombardament lung între orele 07:00-11:30 și...timpul s-a oprit: „Ziua nenorocirii”, „Ziua nefastă”. Ostașii unității erau din Ceptura, Cărbunești, Scăeni, Aricești, Pleașa, Chiojdeanca, Mălăești, Homorâciu, Albești, Cerașu, Urlați, Baba Ana, Bucov, Mizil și alte localități prahovene. Au primit botezul de sânge la 14 septembrie 1916, pe dealul Bucata din Transilvania. Ei au asistat la moartea camarazilor lor: soldații Neagu, Manea, căpitanul Dumitru Rădulescu. Atunci a căzut prizonier la nemți și sublocotenentul Ioan Opran. Opt zile a mers spre Stralsund, unde a ajuns pe data de 28 noiembrie (noaptea).

La începutul lunii decembrie 1916, prizonierii au fost mutați într-un lagăr mai mare, apoi, în ultimele zile ale anului, au fost urcați în vagoane și timp de 10 ore au călătorit pe via Lubeck, Hamburg, Luneburg spre Hanovra, la Strohermov. De aici, după un marș de 7 km, prin mocirlă, au ajuns în lagărul Schwarmstedt, unde au fost reținuți aproape cinci luni de zile. Sublocotenentul Ioan Opran a purtat numărul 250.

În primăvara anului 1917, comandantii lagărului i-a dus pe prizonieri la Bresen (hotarul Prusiei). Ioan Oprescu a fost înregistrat cu numărul 4.700 și repartizat cu încă patru camarazi în baraca doi (stubă o numeau ei): P. Tudor, Georgescu, G. Rădulescu și Ștefan Popescu. Prizonierii au găsit aici saltele pline cu talaș, mese, scaune și lumină electrică!

Sublocotenentul Ioan Opran deja începuse să facă însemnări, care pot fi împărțite pe câteva categorii: 1. Apelul Plutonului 3, Compania a 5-a, Regimentul 72 Infanterie Mizil; 2. Un calendar al hranei (perioada 16 octombrie 1916-13 octombrie 1917), pe care nu-l mai termină, dar din jurnalul zilnic rezultă o oarecare ameliorare a situației; 3. Bugetul ofițerilor din lagărul de la Stralsund pentru lunile noiembrie 1916 și ianuarie 1917, având câteva referiri la lunile următoare, dovadă că lucrurile nu s-au schimbat în esență; 4. Ciornele corespondenței trimise în țară (cărți poștale și scrisori), care erau transcrise în limba română, germană și franceză, pentru că tranzitul se făcea prin Crucea Roșie, sub controlul strict al cenzurii germane; 5. Notele din captivitate în perioada 29 noiembrie 1916-1 aprilie 1918.

Toate însemnările evocă un tablou zguduitor: mizerie, suferință, foamete, frică, încrâncenare, speranță și un mare dor de casă, de familie, de copii și prieteni. Notele lui Opran sunt laconice, dar grăitoare. Frânturi de fraze și chiar un singur cuvânt pot exprima o lume, o viață, o trăire: plouă, baie, nimic nou, răbdare, aglomerație în Moldova, frontul la Buzău, ochiul stâng, morți de foame, vis cu soția și fetele, vis în Albești, vis cu școala din Albești, dezastrul din țară, nimic mai mult ca-n toate zilele, jale mare pe români (un prizonier originar din Urziceni le-a adus vestea căderii capitalei București și a orașului Ploiești), s-a încheiat Armistițiul cu Germania, Ce soartă va avea țărișoara mea și altele.

Abia pe 21 aprilie 1917 se permite corespondență pentru prizonieri și la data de 1 (13) octombrie 1917 primește de la familie cinci scrisori. Până atunci vorbea în gând cu soția și fiicele sale. În scrisorile pe care le trimitea familiei, sfătuia soția și fiicele sale să se aprovizioneze cu toate cele necesare pentru iarnă. În jurnal nota condițiile foarte grele de hrănire din lagăr, petrecerea sărbătorilor de iarnă. A notat și zvonul evadării dintr-un lagăr a colonelului Lupașcu, comandantul brigăzii de la Cerna, care trecând granița în Moldova, a fost numit la comanda unei brigăzi.

Începând cu paștele din 15 (28) aprilie 1917, în sala cu mese s-a improvisat un „festival” cu câteva declamații și cântece la vioară și flaut. Următoarele acțiuni se vor numi „șezătorile dascălilor”, cu cântece patriotice și naționale ca: Dor de țară, Graiul românesc. Când s-a cântat Deșteaptă-te române am fost pedepsiți cu stingerea luminii la ora 21:30. Hrană puțină, muncă, apăsare, restricții, teama pentru ziua de mâine-totul ducea la epuizare. În lagăr au apărut și patru ofițeri, conduși de trădătorul de țară, colonelul Dimitrie Sturdza, care făceau apel la prizonieri să plece în țară, pentru a face propagandă în rândurile ostașilor români, pentru dezorganizarea armatei române.

Câțiva ofițeri au cedat șantajului și s-au pus în slujba armatei germane, însă cei mai mulți și-au menținut coloana verticală, suferind foarte mult până la încheierea războiului, când au fost eliberați și s-au înapoiat în țară, lucrând pentru România Mare.

Sublocotenentul Ioan Opran s-a mutat în Ploiești, locuind pe strada Ion Șirianu numărul 5. A lucrat în continuare în funcția de învățător și director la Școala nr. 9. Fiica cea mare, Lilica (devenită Stan) i-a urmat meseria în calitate de profesor la Târgoviște. A fost avansat la gradul de locotenent în rezervă și a obținut calitatea de veteran al Războiului balcanic din 1913 și al marelui nostru Război de apărare (1916-1919). A trăit 79 de ani (a decedat la data de 27 noiembrie 1960), cunoscând vremuri grele și luptând pentru menținerea în conștiința colectivă a idealului nostru național, pentru care mulți români au murit.

Sergent Ion MARINESCU⁷⁸

S-a născut în anul 1893 în comuna Hăbud, județul Prahova. A copilărit și absolvit școala primară în localitatea natală. A fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 9 Vânători (Infanterie) din Constanța în anul 1915, fiind menținut sub arme și la data de 14 august 1916 a fost mobilizat. A participat la Primul Război Mondial, 1916-1919. De la data de 20 august 1916, împreună cu camarazii săi a participat la luptele de apărare din Dobrogea, atacată de armata bulgară, germană și turcă. În primele zece zile, unitățile militare românești subordonate Diviziei a 9-a Infanterie Constanța, Diviziei a 15-a Infanterie Constanța, Diviziei a 2-a Infanterie Craiova și Diviziei a 17-a Infanterie, în colaborare cu unități militare rusești și sârbești au repurtat unele

⁷⁸Adriana-Maria Pârveu, fostă elevă a Colegiului Pedagogic „Jean Monet”, azi Colegiul „Regina Maria”.

succese. De la data de 1 septembrie 1916, inamicul superior din punct de vedere numeric și al dotării cu mijloace de luptă, dar și a unor greșeli comise de unii ofițeri români în conducerea lor, a executat o puternică ofensivă, obligând apărătorii să se retragă treptat și să cedeze teritoriul județelor Durostor, Caliacra și Constanța.

O parte a unităților militare care au luptat în Dobrogea, cu efective diminuate, datorită pierderilor în morți și prizonierilor de război s-au retras în Moldova pentru reorganizare și instruire. Unitățile subordonate Diviziei a 9-a Infanterie Constanța, din care făcea parte și Regimentul 9 Vânători au fost retrase în localități din fostul județ Vaslui. De reținut că Batalionul 9 Vânători, transformat în război în Regimentul 9 Vânători s-a înființat la data de 1 aprilie 1904 în Ploiești și a fost mutat la data de 27 octombrie 1908 în garnizoana militară Constanța. După război s-a adăugat în denumirea sa numele „Regele Alexandru al Sebiei”.

În vara anului 1917, după reorganizarea lor, unitățile subordonate Diviziei a 9-a Infanterie Constanța au participat cu multă dăruire la marea bătălie de la Mărășești, cooperând foarte bine cu efectivele Diviziilor a 5-a Infanterie Buzău, a 10-a Infanterie Tulcea, a 13-a Infanterie Ploiești și a 14-a Infanterie Iași, precum și cu Divizia a 2-a Cavalerie Iași, care le-a susținut în lupte.

Regimentul 9 Vânători Constanța din care făcea parte și sergentul Ion Marinescu a avut o comportare onorabilă și demnă în lupte, drapelul de luptă al unității fiind decorat cu ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a. Multi ostași din unitate au fost decorați, între care și sergentul Ion Marinescu decorat cu medalia Bărbăție și Credință cu spade, clasa a III-a și cu ordinul Virtutea Militară clasa a II-a. Marea aliată Franța i-a acordat medalia de onoare a Marelui război. Sergentul Ion Marinescu a primit și pensie militară.

După lăsarea la vatră, Ion Marinescu a devenit unul din gospodarii de frunte ai comunei Hăbud. Locuitorii comunei Hăbud l-au ales primar al comunei, remarcându-se prin spiritul gospodărec, onoare, demnitate și dreptate. Trecând în lumea veșnică în anul 1970, învățătorul George Costea aprecia că Ion Marinescu a fost un luptător de seamă al Hăbudului, așezându-l între eroi de seamă a țării noastre.

Sergent Nicolae RUGU⁷⁹

Nicolae Rugu s-a născut în anul 1890 în comuna Șoimari. A copilărit și absolvit patru clase primare în localitatea natală. Până la împlinirea vârstei de 22 de ani, a lucrat alături de părinți în gospodăria proprie. În anul 1912 tânărul Nicolae Rugu a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești.

După parcurgerea etapelor de instruire a soldatului, grupei și plutonului, Nicolae Rugu cu tresa de frunțaș pe umăr este lăsat la vatră în luna iunie 1914. S-a prezentat la casa părintească mândru că prin satisfacerea stagiului militar a trecut în etapa de maturizare.

⁷⁹ Prof.dr. Maria-Mariana Gheorghe, Carnetul de însemnări al bunicului său.

Părinții s-au bucurat mult de efectuarea acestei misiuni, obligatorie pentru un bărbat și l-au sfătuit să se însoare. Nicolae n-a stat mult pe gânduri, întrucât tânăra Ioana Șt. Petre se „cuibărise” în inima lui încă înainte de plecare la stagiul militar. În septembrie 1914 Neculai și cu Ioana au oficializat actele de căsătorie la primărie și la biserica ortodoxă din localitate, urmând și o frumoasă petrecere susținută de rude și prieteni.

Întrucât în anul 1914 a început Primul Război Mondial, dezlănțuit de marile puteri europene, dornice să-și sporească averile pe seama statelor mici și mijlocii, România prin Consiliul de Coroană de la Sinaia din 3 august și-a declarat neutralitatea. Neutralitatea a fost votată de politicienii care, au înțeles că Armata română nu este instruită și îndeosebi că are mare nevoie de achiziționarea unor moderne mijloace de luptă.

Regele Carol I și guvernele care s-au succedat la cârma țării după anul 1900, considerau că România în calitate de membru al Pactului tripartit încheiat în anul 1883 cu Germania și Austro-Ungaria, la care a aderat și Italia va ajuta poporul român în situații critice.

Conducătorii României s-au înșelat și acum oscilau între Puterile Centrale și Antantă (Anglia, Franța și Rusia). Regele dorea înscrierea în război alături de Puterile Centrale. Întrucât n-a avut sprijinul politicienilor s-a îmbolnăvit grav și a decedat la data de 27 septembrie 1914.

După decesul lui Carol I, a urmat la tronul regal, nepotul său Ferdinand I, care a suferit mult când guvernării au hotărât în 1916 să se înscrie în Războiul cel Mare alături de Antantă. Un rol esențial în orientarea regelui spre această grupare l-a avut Regina Maria, I.C. Brătianu, marele istoric Nicolae Iorga și alte personalități politice.

În situația critică creată pe continentul european, Statul Major al Armatei Române a adoptat măsuri de intensificare a instrucției armatei, menținând sub arme contigentele 1914, 1915 și încorporând mai devreme contigentele 1916 și 1917.

De asemenea, a concentrat rezerviștii pentru a le îmbogăți cunoștințele militare. La sfârșitul lunii noiembrie 1914 a fost concentrat și fruntașul Nicolae Rugu, care era foarte bucuros că soția lui l-a anunțat că este însărcinată și vor avea un moștenitor. Bucuros dar și îngrijorat că nu va putea să-și ajute soția, Nicolae a plecat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea” pe data de 25 noiembrie 1914.

După controlul medical și echiparea cu uniformă militară, Nicolae a participat la ședințele de instruire și de educație în cazarmă și pe câmpul de la Strejnic și Târgșor, cu multă dăruire și cu îngrijorare pentru draga lui Ioana.

Destăinuindu-se comandantului de pluton, acesta l-a jutat să primească o permisie de sfintele sărbători ale Crăciunului, anului nou, bobotează și sfântul Ion.

Recreându-se împreună cu soția și părinții din ambele familii Nicolae s-a încărcat sufletește cu speranțe de bine, care l-au ajutat să se instruiască și la sfârșitul lunii februarie să fie avansat în gradul de caporal. Apoi Nicolae a fost lăsat la vatră pentru a participa la lucrările agricole de primăvară.

La începutul lunii iunie 1915, caporalul Nicolae Rugu a fost concentrat din nou și s-a prezentat la Partea Activă (Operativă) a Regimentului, care era dislocată la Măneciu Ungureni. Împreună cu ostașii Regimentului 19 Artilerie Ploiești,

ostașii Regimentului 32 Infanterie „Mircea” se instruiău și realizău lucrări de fortificație în Pasul Bratocea.

La data de 10 august 1915, caporalul Nicolae Rugu a fost lăsat la vatră și cu multă bucurie a participat la nașterea primului și ultimului fiu, pe data de 15 august 1915 și pe care la insistențele soției l-au botezat cu numele de Nicolae. De nașterea fiului Nicolae s-au bucurat tinerii părinți și bunicii din ambele familii, care la botez s-au legat cu jurământ să-l ajute în viață (premoniție!?). În luna noiembrie 1915, caporalul Nicolae Rugu a fost concentrat din nou și numai în câteva scurte permisiu s-a mai putut bucura împreună cu fiul, soția și părinții săi.

La începutul lunii august 1916, România a încheiat cu Rusia, în calitate de împuțernicit al Antantei Tratatul și Convenția militară prin care Armata Română se înscria în Primul Război Mondial alături de Anglia, Franța și Rusia.

În ziua de 14 august 1916, guvernul României a mobilizat armata și seara a anunțat guvernul de la Viena că s-a înscris la război alături de Antantă și ca urmare de la data de 15 august 1916 îi declară război. După ora 24:00, Armata română a început luptele cu grănicerii din armata austro-ungară. Împreună cu camarazii săi, caporalul Nicolae Rug în fruntea grupei pe care o comanda a atacat grănicerii de pe granița Carpaților și a trecut prin pasul Bratocea în Transilvania.

Pierderile în oameni și tehnica de luptă a inamicului au fost însemnate din primele lupte. În rândurile ostașilor români au fost mai mici și ca urmare a sprijinului primit din partea populației civile. Până la data de 3 septembrie 1916, ostașii prahoveni din Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul 3 Vânători (Infanterie), Regimentul 19 Artilerie și Regimentul 6 Călărași, împreună cu celelalte unități militare buzoiene, subordonate Diviziei 5 Infanterie Buzău au reușit să cucerească multe localități, între care se afla și orașul Miercurea Ciuc.

Întrucât Marele Cartier General al Armatei Române, condus de generalul Dumitru Iliescu, la propunerea generalului Alexandru Averescu, pregătea Manevra de la Flămânda, menită să ajute marile unități militare care luptau în Cadrilater (Județele Durostor și Caliacra), au fost extrase de pe frontul din Transilvania unele mari unități și unități militare, între care și Divizia 5 Infanterie din Buzău, care avea în subordine și unitățile militare prahovene.

Această măsură n-a putut fi dusă la îndeplinire datorită schimbării climei de la sfârșitul lunii septembrie (ploi abundente și furtuni, precum și lipsa mijloacelor de traversare a marelui râu Dunărea), urmând anularea ei. În situația creată, o bună parte din unități au fost retrase în zonele unde armata austro-ungară și armata germană reușiseră să penetreze apărarea românilor pe Carpații Orientali și Meridionali.

Prahovenii din Brigada a 9-a Infanterie și Regimentele subordonate (32 Infanterie „Mircea” și 7 Infanterie Prahova) au fost retrase în apărare la Bran - Rucăr, unde au desfășurat în lunile octombrie și noiembrie lupte crâncene în apărare. Superioritatea trupelor germane în luptători și tehnică de luptă și-a spus cuvântul și i-a forțat pe prahoveni să se retragă spre Câmpulung Muscel, pierzând mulți luptători la Dragoslavele și în munții Mateiaș.

Dârzenia și înaltul spirit de sacrificiu al prahovenilor în această zonă, l-a determinat pe comandantul Regimentului 30 Infanterie Muscel, care a luptat în apărare la Tabla Buții/Prahova să declare: „Prahovenii au apărat cu eroism

Câmpulung Muscel, iar noi muscelenii am apărat tot cu eroism Tabla Buții, în lunile octombrie și noiembrie 1916”.

Fiind înfrânți de trupele germane, ostașii prahoveni s-au retras prin luptă pe la Târgoviște, Ploiești (23 noiembrie), Buzău, Focșani, la Dornești, județul Botoșani. După reorganizarea, completarea și instruirea efectivelor și cu ajutorul misiunii militare franceze, condusă de generalul Matias Henry Berthelott, în iarna anului 1916/1917, Armata Română a participat în Campania Militară din vara anului 1917, total refăcută dând marele tribut de sânge în triumghiul vitejiei și sacrificiului suprem la Mărăști-Mărășești-Oituz.

Luptând sub deviza „Nici pe aici nu se trece”, lansată de generalul Eremia Grigorescu, Armata Română a obținut prima Victorie în ofensiva de la Mărăști, care a ridicat moralul întregii oștiri, urmată de strălucite victorii în luptele de apărare de la Mărășești și Oituz, salvând de la pieire statul român și apoi l-au întregit și i-au eliberat pe frații care sufereau sub stăpâniri străine. Caporalul Nicolae Rug a murit în legendarul atac dat de prahovenii din Regimentul 32 Infanterie „Mircea” și Regimentul 7 Prahova în ziua de 25 iulie, la Doaga/Mărășești.

După mulți ani de la desfășurarea acestor bătălii, nepoata eroului Nicolae Rug, prof. dr. Maria-Mariana Gheorghe, a găsit numele străbunicului în mausoleul de la Mărășești, înscris pe placa de marmură, care acoperă groapa comună a eroilor căzuți în luptele de la Doaga/Mărășești.

Ei au luptat sub devizele lansate de generalul Eremia Grigorescu: la Oituz în noiembrie 1916 – „Pe aici nu se trece” și în iulie la Mărășești – „Nici pe aici nu se trece”, precum și îndemnul: „Fiți gata să arătați...că românul nu are de dat din pământul țării, decât locul de mormânt...Din sângele vostru se va ridica curată și măreață o țară românească a tuturor...”.

Prof.dr. Maria - Mariana Gheorghe încheie articolul din Revista „Prahova Eroică” dedicat străbunicului său: „Străbunicul meu nu a apucat să vadă împlinit visul pentru care s-a jertfit, o Românie Mare, dar numele lui rămâne înscris în „hora” de foc și de moarte a bătăliilor, pe placa de marmură de la Mausoleul din Mărășești”.

Fiul eroului de la Mărășești, caporalul Nicolae Rug, Nicolae născut la data de 15 august 1915 a satisfăcut serviciul militar, dar nu a fost mobilizat în al Doilea Război Mondial, fiindcă a avut patru copii minori, rezultați din căsătoria cu tânăra Elisabeta: Mihai, Ion, Ioana și Maria (bunica, prof.dr. Maria-Mariana Gheorghe care, a decedat în luna iunie 2019).

Eroi ploieșteni din Primul Război Mondial^{80/ 81 /82}

- *colonel*: Condeescu Ion;
- *locotenenți-colonei*: Stamate Vasile și Ionescu Vasile;
- *căpitani*: Ciaușoglu Dumitru, Cosoreanu Gheorghe, Dărmănescu Constantin, Dumitrescu Alexandru, Maloi Ion, Mateescu Simion, Orleanu Petre, Popescu Dumitru și Ștefănescu Toader;
 - *locotenenți*: Ciuta Petre, Dobreanu Gheorghe, Malaxa Mihail, Mihăescu Alexandru, Mihăilescu Alexandru, Nicolescu Alexandru, Nicolescu Romulus, Niculescu Constantin, Spirescu Constantin, Stegaru Ion, Stănculescu Vasile și Zamfirescu Stelorian;
 - *sublocotenenți*: Cristea Ioan, Guțuleanu Petre, Livoschi Octavian, Malaya Mihail, Moroianu Ioan, Rădulescu Alexandru, Radulescu Gheorghe, Rădulescu Mihail și Vlădoiu Pavel;
 - *plutonieri-majori*: Iancu Radu, Simionescu Simion și Topoloagă Gheorghe;
 - *plutonieri*: Cristea Nicolae, Dumitru Alexandru, Ilinca Marin, Ionescu Ștefan, Nicolescu Alexandru, Rădulescu Gheorghe, Rădulescu Nicolae, Simion Stelian, Sumanschi Constantin și Hogeș S;
 - *sergenți*: Anton Dumitru, Anton Gheorghe, Anton Ilie, Badea Alexandru, Burlacu Nicolae, Burtoiu Nicolae, Constantinescu Vasile, Căprăroiu Mihail, Clei Francisc, Dinu Aurel, Dinu Bucur Aurel, Diaconescu Constantin, Diaconu Constantin, Drăghiceanu Șerban, Dumitrescu Alexandru, Grigore Stelian, Ionescu Gheorghe, Manolescu Radu, Minculescu Constantin, Pavel Constantin, Ruse Constantin, Secăreanu Constantin, Stanciu Toader, Sulică Dumitru, Teodorescu Gheorghe, Tudose Constantin și Tănase Grigore;
 - *caporali*: Adam Toma, Albu Ioan, Alexandrescu Alexandru, Atanasiu Alexandru, Atanasiu Gheorghe, Berduț Ferenc, Botezatu Sever, Buran Gheorghe, Calimache Constantin, Calimache Dumitru, Cristea Anghel, Cristescu Constantin, Dumitru Dumitru, Dumitrescu Constantin, Dumitrescu Traian, Gheorghe Alexandru, Gheorghe Petre, Gheorghe Toader, Georgescu Constantin, Georgescu Ioan, Ghiță Ilie, Iliescu Constantin, Iliescu Ilie, Iordănescu Petre, Leibovici Zeilic, Minea Stelian, Mitu Eugeniu, Mlădin Ioan, Moldoveanu Ilie, Nicolae Ioan, Niță Petre, Prușan Gheorghe, Radu Gheorghe, Savu Gheorghe, State Constantin, Stănescu Gheorghe, Tănase Stelian, Toader Gheorghe, Tudor Ioan, Țârnu Niculae, Zorilă Dumitru, Varga Ștefan, Vasile Alexandru, Viziru Șerban, Voiculescu Anghel și Voiculescu Gheorghe;
 - *cercetaș* Milescu Nicolae, 16 ani;
 - *elevi*: Pascino Gheorghe și Rădulescu Ioan;
 - *plutonier m.t.r.* Rădulescu Gheorghe;

⁸⁰ Arhivele Militare Naționale București și Pitești, Registrele cu foi matricole și Rolele cu foi matricole transmise de Centrul Teritorial Prahova.

⁸¹ Serviciul județean Prahova al Arhivelor Naționale Române, Registrele de Stare Civilă al Primăriei Ploiești din anii 1916-1919.

⁸² Colonel Radu Rosetti, Monografia militară a Regimentelor 47 Infanterie Ploiești și a Regimentului 72 Infanterie Mizil.

- *sergenți m.t.r.*: Diaconescu Constantin, Nuțu Mihail și Tudose Constantin;
- *soldați m.t.r.*: Ene Ioniță, Filostache Dumitru, Ionescu Dumitru, Negru Ilie, Nicolae Nicolae, Nicolescu Traian, Petre Ioan, Radu Costache, Simionescu Radu, Toma Ioan, Tănăsescu Constantin, Tudorache Tudor, Voicu Constantin, Voicu Dumitru și Velicu Radu;
 - copil de trupă Constantin Petre;
 - *soldați*: Andrei Stan Dumitru, Andrei Nicolae, Adler Gritman Natan, Algiu Marin, Apostol Nicolae, Armanu Gheorghe, Avram Gheorghe, Badea Ene, Badea Petre, Barbu Ion, Beca M. Dumitru, Benone Gheorghe, Blanc Ioan, Blănculescu Gheorghe, Bârsan Gheorghe, Bogos Petru, Boiangiu Sami, Bobocea Badea, Bondor Adam, Boiașu Toma, Bota Grigore, Braunștein Samuel, Cara V. Alexandru, Chirilă Vasile, Chiriță Gheorghe, Ciocan Andrei, Cârstea Ion, Ciurcu Ghiță, Cătuță Alexandru, Cluj Ion, Clinceanu Ioan, Codău Pavel, Coman Dumitru, Comănescu Radu, Constantin Cristian, Constantin S. Dumitru, Constantin Ioan, Constantin Petre, Constantinescu Tudor, Costache Petre, Cristea Gheorghe, Cristea Petre, Crăciun Toma, Christea Alexandru, Crisogent Herman, Ciufdea Tudose, Dalan Dumitru, Demetrian Filip, Dima Iosif, Dinu N. Ioan, Dinu Stelian, Diucă Coman, Dinescu Ioan, Dobre C. Petre, Dănilă Ion, Dragomir Constantin, Dragomir Neculai, Dragoriu Gheorghe, Drăghiceanu N. Vasile, Droșu Constantin, Duia Ion, Dumitru C. Dumitru, Dumitru Ghiță, Dumitru Ion, Dumitru V. Ion, Dumitru Ilie, Dumitru Petre, Dumitrescu Ion, Dumitrescu Leonida, Dumitrescu Marin, Dumitrescu Nicolae, Dumitrescu P. Nicolae, Dumitrescu Petre, Dumitrescu Teodor, Dumitrescu Ștefan, Dumitrescu Vasile, Dumitrache Nicolae, Dumitrașcu Gheorghe, Dumitrașcu Petre, Duță Matei, Elbint Isac, Enache Petre, Enache Stan, Filip M. Petre, Filostache Dumitru, Fulga Stelian, Fulger Dumitru, Ghiță Nicolae, Gloabă Ioan, Georgescu Constantin, Georgescu P. Stan, Gheorghiu Gheorghe, Gheorghiu Niculae, Gheorghe Andrei, Gheorghe Dumitru, Gheorghe C. Gheorghe, Gheorghe Gheorghe, Gheorghe Ioan, Gheorghe Iordache, Gheorghe Nicolae, Gheorghe Ștefan, Gherghișan Marin, Gherson Marcu Leib, Ghenu N. Ștefan, Goga Alexandru, Gobrovski Oscar, Grigore Dumitru, Grigore Nicolae, Grigorescu Gheorghe, Grozea N. Dumitru, Grozea Stoica, Hagi Șt. Ilie, Hartner Ghidale, Iancu Elias, Ilie Ilie, Iliescu Ilie, Iliescu Ștefan, Ion Ion, Ion Gh. Ion, Ion S. Ion, Ion Haralambie, Iosif Liviu, Ioan Z. Ioan, Ioan G. Stelian, Ispas Gheorghe, Ioniță Ion, Ioniță N. Ion, Ionescu Constantin, Ionescu D. Gheorghe, Ionescu I. Gheorghe, Ionescu Șt. Constantin, Ionescu Corneliu, Ionescu Mihail, Ionescu Nicolae, Ionescu B. Nicolae, Ionescu Petre, Ionescu Radu, Ionescu Tudor, Ionescu Zamfir, Iordănescu Petre, Iorgulescu Gheorghe, Ion Ion I, Ioan Ioan II, Istrati Ioan, Kessler Gustav, Leandru I. Stelian, Leonard Alexandru, Leon I. Leon, Leuzengen Max, Lina Paraschiv, Lăucerescu Teofil, Luca Dumitru, London I. Samoil, Matei Gheorghe, Matei A. Gheorghe, Maxim N. Ioan, Marin Ștefan, Manolescu Toma, Manolache Dumitru, Marcu Constantin, Matei Ion, Matei Gheorghe, Matei Petre, Mateiaș Ferentz, Marin Ioan, Mateescu Nicolae, Mendel Israel, Mendel Samuel, Mendel Istrati, Miclra Dumitru, Mihai Constantin, Mihai Haralambie, Mihai Nicolae, Mihai Ion, Mihalachi Mihalachi, Mihalache Vasile, Mihăilescu Constantin, Mihăilescu Neculai, Milanovici Dumitru, Miltiade Dumitru, Minculescu Gh. Dumitru, Mironescu Alexandru,

Mărunțeanu Ioan, Mărculescu Alexandru, Moise Gheorghe, Moisescu Cristodor, Moldoveanu Ioan, Moraru Ion, Moraru Iosif, Munteanu N. Ion, Munteanu I. Gheorghe, Munteanu Nicolae, Mușat C. Ștefan, Neagu Aurel, Nedelcu Constantin, Negru Ilie, Neagoie Nicolae, Nedu C. Ioan, Nicoară Simion, Nicolae Ion, Nicolae Gheorghe, Nicolae P. Ilie, Nicolae A. Petre, Niculae Paraschiv, Nicolau Gheorghe, Niculae Niculae, Nicolae M. Petre, Nicolescu Grigore, Niculescu Ioan, Nicolescu Traian, Niță Nicolae, Năstase Apostol, Oprea Gheorghe, Oprea Dumitru, Paharnicof Filip, Pană Gheorghe, Pavel Gheorghe, Paraschiv C. Gheorghe, Paraschiv B. Ion, Petriman Vasile, Petrache Ion, Petre C. Ioan, Petrescu Ion, Petru Mihai, Popa Dumitru, Popa Ioan, Popa Nicolae, Predeleanu Matei, Preda Visarion, Popescu D. Ștefan, Popescu Ion, Popescu Vasile, Proșcan Dumitru, Radu Anghel, Radu C. Aurel, Radu Constantin, Radu Cristodor, Radu Ion, Radu Nicolae, Radu Petrea, Radu V. Gheorghe, Radu Stelian, Rizea Ion, Răducanu Ioan, Rădulescu Andrei, Rădulescu Nicolae, Râșnoveanu Ion, Roșner Avram, Rozemberg Cuciuc, Scărlătescu Tănase, Savu Dobrin, Savu Gheorghe, Seceleanu Gheorghe, Sima Ion, Simion Dumitru, Simionescu Radu, Săndulescu Gheorghe, Soare Ioan, Sorescu Ion, Spiridon Haralambie, Spiridon Ion, Stan Gheorghe, Stan Nicolae, Stoian Gheorghe, Stoica M. Nicolae, Stănescu Andrei, Stan Alexandru, Stan Iordan, Stan D. Petru, Stan Ștefan, Stroiescu Haralambie, Suica Ion, Sumăneanu Nicolae, Șarpe Gheorghe, Șeitan Ion, Șerban Ion, Șerbănescu Petre, Șomăneanu Ion, Ștefan Gheorghe, Ștefan M. Ioan, Ștefănescu Haralamb, Tache Costache, Tașcu Crafcea, Tecucianu Ilie, Teodorescu Alexandru, Teodorescu Gheorghe, Telegescu Dumitru, Titci Ion, Tănase Vasile, Tănăsescu Petre, Tănăsescu Pandeale, Tomescu Ioan, Topală Gheorghe, Tortu Gheorghe, Traiciu Ioan, Trâmbițașu Ioan, Tudor Mihai, Tudorache Gheorghe, Țanea Stelian, Vasile Andrei, Vasile Dumitru, Vasile Ioan, Vasilescu Simion, Vasilescu Vasile, Viziru Ștefan, Vlad Ion, Vlad Nicolae, Vlăsceanu Constantin, Voicu D. Radu, Voicu Dumitru, Zaharia Vasile, Zanea S. Petre, Zolofenoiu Mihail, Zorilă Dumitru și Zilberstein Herman;

- *brigadieri*: Badea Preda și Ionescu Atanase.

ARMATA ROMÂNĂ ÎN AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1941-1945

În baza învățămintelor desprinse din timpul desfășurării Primului Război Mondial, obiectivul strategic fundamental ce s-a impus atenției factorilor de decizie români încă din primii ani ai perioadei interbelice și care a rămas constant în deceniile trei și patru l-a constituit apărarea Independenței naționale și a Integrității teritoriale a țării.

Planurile de operații și ipotezele de acțiune românești au fost concepute de Marele Stat Major în ideea strategică generală a repartiției echilibrate a forțelor și mijloacelor de apărare în zonele de vest, de est și de sud ale teritoriului românesc. Organizarea armatei stabilită prin legile date în anii 1924, 1930 și 1932 a fost influențată de o sumă de factori, printre care pot fi amintiți: învățămintele Primului Război Mondial, realizarea unității naționale și teritoriale, noua situație strategică a țării în sectoarele de frontieră amenințate (însușind 2/3 din lungimea ei), necesitatea de a asigura pregătirea militară a întregii populații aptă de a purta armele, posibilitățile economice și financiare, potențialul tehnico-științific al țării, influența unor structuri organizatorice din alte armate și în primul rând din armata franceză.⁸³

Pe lângă aceste măsuri, în anul 1934 s-a adoptat *Legea nr.83 pentru pregătirea premilitară a tineretului*, vizând tinerii între 18 și 20 de ani, iar în anul 1938 a fost emisă *Legea pentru o înrolare a femeilor în serviciul patriei în timp de război*, în domeniile: sanitar, tehnic și administrativ. De asemenea, în luna mai 1939 s-a adoptat *Legea pentru organizarea și folosirea tineretului în caz de mobilizare*, prevăzând organizarea și instruirea tineretului până la 18 ani pentru a putea, la nevoie, să participe la apărarea țării. Începând cu anul 1933 s-a acordat o mare atenție și pregătirii pasive pentru apărare a populației civile, îndeosebi în localitățile urbane.

Unităților militare din Ploiești, enunțate anterior cărora li se adaugă Școala de Ofițeri de Rezervă Infanterie (înființată în anul 1920), Regimentul 3 Călărași, Regimentul 4 Roșiori mutat din București în 1944, Regimentul 10 Roșiori mutat de la Giurgiu, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană (înființat la 1 iulie 1942), Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană (înființat la 15 august 1942), Divizia 1-a Vânători de Munte Sinaia, Flotila a 2-a Aviație de Vânătoare Târgșor, Escadrila a 17-a Observație și Grupul 2 din Flotila a 3-a Informație Mizil, și alte formațiuni militare, cărora li s-au asigurat condiții materiale corespunzătoare de la bugetul statului și sprijin din partea organelor administrației locale pentru instruire.

Industria națională de apărare a căpătat noi valențe în perioada interbelică. În acest sens este de remarcat contribuția majoră adusă de întreprinderile economice din Prahova: Uzina „Concordia” (care producea tunuri antitanc de 47 de mm „Schneider”, muniție antitanc, chesoane și antetrene pentru artilerie, precum și diferite feluri de trăsuri) și atelierele mecanice aparținând Societății Petrolifere „româno-americană” și Societății Petrolifere „Steaua Română”, care

⁸³*Pregătirea tineretului pentru apărarea patriei. Tradiții și actualități*, București, 1984, pag. 123.

contribuiau la realizarea chesoanelor și antetrenurilor pentru artilerie și a trăsurilor.⁸⁴

Populația orașului Ploiești a participat cu răspundere la pregătirea pentru apărare, îndeosebi în anii 1938-1941, când asupra României pluteau norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial.

La data de 1 septembrie 1939, Germania nazistă a atacat Polonia. În doar câteva zile, prin angajarea Franței și Marii Britanii, conflictul a luat proporții. Operațiunile militare s-au întins treptat în Europa, Asia și Africa (pe o arie de peste 22.000.000 de km²), precum și în cea mai mare parte a oceanului planetar.

Până la 2 septembrie 1945, dată la care a capitulat Japonia, consemnându-se sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial, au fost angajate în conflagrație 61 de state cu o populație de circa 1,7 miliarde de oameni, dintre care au fost mobilizați sub arme 110 milioane de combatanți. Războiul a dus la pierderea a circa 50 de milioane de vieți omenești (civili și militari), iar pierderile financiar-materiale nu se pot estima, nici acum, cu exactitate.⁸⁵

Continuând politica imperialistă de cuceriri teritoriale și de subjugare a altor popoare, Germania nazistă, încălcând prevederile Pactului Ribentrop-Molotov, semnat la 23 august 1939, și pe cele ale Tratatului de Frontieră și Prietenie, încheiat în același an, a declanșat războiul împotriva U.R.S.S., la 22 iunie 1941, ora 3:30. Alături de forțele Wehrmachtului au fost angajate în războiul împotriva U.R.S.S., din diferite motive, și forțe armate aparținând altor țări.

În acest context, mareșalul Ion Antonescu a hotărât angajarea României în conflict, de partea Germaniei, în scopul eliberării teritoriilor Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutului Herța, răpite de U.R.S.S., după Notele ultimative din 26 și 28 iunie 1940.

Astfel s-a ajuns în situația în care în dispozitivul ofensiv al Wehrmachtului au fost înglobate și au acționat și forțe militare române (Armata a 3-a și Armata a 4-a). Acestea erau intercalate, pe flancul stâng și pe flancul drept, între diviziile Armatei a 11-a germane.⁸⁶

Unitățile Militare Prahovene în anii 1941-1945

O pagină glorioasă de luptă și vitejie în istoria contemporană a României a fost scrisă de către populația prahoveană și unitățile militare aflate în zonă, în anii 1941-1945. La acțiunile militare desfășurate pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei au participat și unitățile militare prahovene: Divizia a 13-a Infanterie, Regimentul 7 Infanterie, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Regimentul 19 Artilerie, Regimentul 3 Călărași, Regimentul 10 Roșiori, Divizia 1-a Vânători de Munte și efective ale Flotilei a 2-a Aviație de Vânătoare Târgșor, Escadrila a 17-a Observație Mizil, Grupul 2 din Flotila a 3-a Informații Mizil, Regimentul 7

⁸⁴Arhivele Militare Române, Fond 94, Dosar 2035, filele 15-17.

⁸⁵*Istoria militară a poporului român*, vol. VI, Editura Militară, București, 1989, pag. 400.

⁸⁶Idem, pag. 401.

Artilerie Antiaeriană, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană, Regimentul 4 Roșiori mutat în 1944 din București și alte formațiuni militare.

După eliberarea Basarabiei, unitățile militare din Ploiești au participat la operațiunile militare desfășurate la Odessa, în Crimeea, în Caucaz și la Cotul Donului. Toate unitățile enunțate s-au acoperit de glorie, fiind citate prin ordine de zi ale corpurilor de armată și Armatelor a 3-a și a 4-a române și au fost decorate cu înalte ordine ale României.

În paralel cu acțiunile militare desfășurate între Prut și Nistru și apoi pe teritoriul U.R.S.S., unitățile și formațiunile militare specializate au desfășurat acțiuni dificile de apărare și protejare a obiectivelor de pe teritoriul național precum și a populației civile românești.

Pe toată durata războiului, obiectivele politice, economice și sociale din Ploiești și din împrejurimi au fost în permanență în atenția Ministerului de Război, Comandamentului Apărării Antiaeriene și a organelor administrației locale, întrucât au fost supuse bombardamentelor aviației anglo-americane în anii 1942-1944 și a bombardamentelor aviației sovietice și germane, după 23 august 1944. Pentru a înțelege mai bine situația, trebuie amintit faptul că Congresul S.U.A. a declarat război României la 5 iunie 1942, în condițiile în care România declarase război S.U.A. la 12 decembrie 1941.

Importanța strategică a orașului Ploiești a fost consemnată de faptul că la 12 iunie 1942 s-a executat primul raid al aviației americane în spațiul aerian al României, cu un grup de 12 avioane de tipul B-24, venite din Sudan, de pe aerodromul din Khartum. Atacul a fost apreciat de către generalul german Gerstenberg drept „*un început*”.⁸⁷

După trecerea României de partea Națiunilor Unite, în august 1944, prahovenii au desfășurat acțiuni de luptă eroice împotriva trupelor germane. Motivația unui asemenea caracter îndârjit al înfruntării dintre trupele române și cele germane este multiplă.

Valoarea deosebită a spațiului prahovean era dată de importantele resurse economice, iar în planul desfășurării militare, de faptul că Valea Prahovei includea șoseaua și calea ferată București - Ploiești - Brașov, inclusiv trecătorile Predeal și Bratocea (prima având cea mai mare capacitate de trafic din întregul traiect al Carpaților Meridionali).

Zona petroliferă constituia „siguranța” nemijlocită dinspre nord a capitalei. Păstrarea fermă sub control militar românesc a Văii Prahovei, unde se afla cel mai important contingent de trupe inamice din zona interioară, sub raport numeric, era necesară, de asemenea, pentru că aceasta reprezenta în același timp o parte din „spatele” noului front antihitlerist deschis de România în podișul Transilvaniei și în vestul țării.⁸⁸

Pentru inamic, zona petroliferă avea, în același timp, valențe excepționale din punct de vedere economic și strategic, luarea ei sub control german total însemnând posibilitatea de a se continua aprovizionarea cu petrol a mașinii de război naziste.

⁸⁷Arhivele Militare Naționale Române, Pitești, fond 319, dosar 21.

⁸⁸Conf. Univ. dr. Ardeleanu, Ion ș.a., *România în anii celui de-al doilea război mondial*, vol. II, Editura Militară, București, 1989, pag. 181.

Chiar în condițiile izgonirii trupelor germane de pe întregul spațiu românesc de la sud de munți, zona Prahova constituia pentru Germania un excelent „cap de pod” la sud de bariera montană (pe care ei intenționau să-și organizeze dispozitivul defensiv). Aceste considerente au motivat disperatul ordin dat de Hitler, în ziua de 27 august 1944, ca spațiul petrolifer să fie menținut de trupele germane „cu orice preț”.⁸⁹

Comandamentul german dispunea în zona Prahova de circa 25.000 de militari, constituiți în unități și mari unități (în special de artilerie antiaeriană), precum și de peste 100 de avioane și un tren blindat, cu două locomotive și 16 vagoane (pe unele dintre ele aflându-se montate temutele tunuri de calibrul 120 mm). Cea mai puternică mare unitate hitleristă în zonă era reprezentată de Divizia a 5-a Artilerie Antiaeriană, comandată de generalul Kuderna.⁹⁰

Forțele române care au acționat împotriva trupelor germane se aflau în subordinea Corpului 5 Teritorial Prahova, comandat de generalul de divizie Constantin Vasiliu Rășcanu, având ca șef de stat major pe generalul de brigadă Toma Zotter.

Trupele române erau compuse din: Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană (Regimentele 7 și 9 Artilerie Antiaeriană Ploiești), Detașamentul 18 Pază (de tăria unei divizii de infanterie), partea sedentară a unităților de instrucție (Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, Regimentul 3 Călărași Ploiești și Regimentul 10 Roșiori Ploiești, Regimentul 22 Infanterie Târgoviște), Flotila a 2-a Aviație de Vânătoare Târgșor, Escadrila a 17-a Observație Mizil, Grupul 2 din Flotila a 3-a Informație Mizil și școli militare dispersate în zonă (Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie nr.1 Ploiești și Școala Militară Ofițeri Activi Cavalerie din Târgoviște). Efectivul acestora – 23.000 de militari – s-a bucurat de sprijinul permanent al muncitorilor, țăranilor, funcționarilor și intelectualilor din zonă.⁹¹

În faza finală a luptelor eliberatoare au participat, în această zonă, și unități militare române care, se repliau de pe frontul din Moldova, în zonele de concentrare stabilite de Marele Stat Major.

Se remarcă faptul că, Marele Stat Major a ordonat constituirea „Detașamentului Prahova”, comandat de generalul de brigadă Titus Gârbea (născut în localitatea Starchiojd, județul Prahova). Detașamentul format din trupe disponibile aflate până atunci în subordinea Comandamentului Militar al Capitalei (Regimentul 2 Călărași, Regimentul 9 Vânători de Gardă, un divizion de artilerie, un grup blindat), a fost subordonat Corpului 5 Teritorial Prahova cu misiunea de „a bara Valea Prahovei în zona Câmpina - Breaza și pentru a împiedica scurgerea nemților spre nord”.⁹²

Principalele operațiuni militare desfășurate în Ploiești și împrejurimile sale au avut un impact deosebit în acțiunile pentru înfrângerea agresorului german:

⁸⁹Idem, pag. 91.

⁹⁰General maior (r.) Zotter, Toma, *Fragmente de epopee*, București, 1966, pag. 29-30.

⁹¹Stănescu, Eugen, *Memorii ale unor ofițeri superiori români, în „Muzeul Național”*, vol. V, 1981, pag. 402.

⁹²General maior (r.) Zotter, T., *Fragmente de epopee*, București, 1966, pag. 48.

- în noaptea de 23/24 august 1944 au fost realizate acțiunile de ocupare a uzinelor și fabricilor din zonă, orașul Ploiești fiind eliberat de sub ocupația germană, fapt care a permis comandantului garnizoanei, colonelul Spiridon Oprescu să raporteze, în 24 august, că „misiunea a fost îndeplinită”.¹⁰

- la 26 august 1944, ostașii Bateriei 61 Artilerie Antiaeriană din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană au împiedicat, după o luptă grea, de circa 6 ore, o puternică coloană germană, formată din 90 de mașini, să pătrundă în Ploiești, dinspre Strejnic (bariera Târgșor);

- în zilele de 26 și 27 august 1944, două batalioane de recruți din Regimentele 7 Infanterie și 32 Infanterie „Mircea” au împiedicat două grupări germane să pătrundă prin partea de sud și prin partea de nord a orașului Ploiești;

- în zilele de 28 și 29 august 1944, Divizia a 5-a Infanterie Buzău și Divizia a 13-a Infanterie Ploiești (care aveau în subordinea lor și ostași ai Regimentelor 7 Infanterie Prahova, 32 Infanterie „Mircea” Ploiești și 19 Artilerie Ploiești) au contribuit la despresurarea zonei petrolifere, deplasându-se apoi în Oltenia, pentru acoperirea Dunării (efectivele Diviziei a 5-a Infanterie Buzău) și cele dislocate la Brașov, pentru acoperirea graniței de nord, în zona Întorsura Buzăului - Homorod (efectivele Diviziei a 13-a Infanterie Ploiești);

- la 30 august 1944 au fost executate simultan 3 atacuri: unul pentru lichidarea inamicului din pădurile Târgșor și Crângul lui Bot (la sud-vest de Ploiești), altul pentru ocuparea pădurii Buda și al treilea pentru despresurarea orașului Ploiești, încercuit de trupele germane; toate atacurile au reușit.

În acele zile grele s-au remarcat în mod deosebit artileriștii antiaerieni din Regimentele 7 și 9 Artilerie Antiaeriană din Ploiești, infanteriștii din Regimentele 32 Infanterie „Mircea” Ploiești și 7 Infanterie Prahova, aviatorii din Flotila a 2-a Aviație de Vânătoare Târgșor, militarii din Detașamentul 18 Pază zona petroliferă și elevii Școlii Militare Ofițeri Activi Cavalerie din Târgoviște.

Finalul acțiunilor militare din spațiul prahovean s-a derulat în zona Păulești (cu forțele grupărilor tactice conduse de generalul Grigore Moșteoru și colonelul Gheorghe Turtureanu) și Boldești-Scăieni (gruparea tactică comandată de colonelul Alexandru Batcu).⁹³

În ziua de 30 august 1944, o puternică coloană motorizată germană aflată în zona pădurii Păulești a încercat să iasă din încercuire. Sute de militari nemți au fost răniți și omorâți, zeci de tunuri, tancuri și 400 de mașini au fost incendiate. În timpul luptelor a fost rănit și apoi capturat generalul Kuderna, comandantul Diviziei a 5-a Artilerie Antiaeriană germană.

În zorii zilei de 31 august, gruparea germană de la Păulești, îmbarcată în 140 mașini și precedată de 4 tancuri și tunuri autotractate s-a deplasat spre Gura Vitioarei, îndreptându-se spre Vălenii de Munte. Fiind întâmpinată cu foc puternic de către militarii din gruparea tactică, comandată de colonelul Alexandru Batcu, coloana inamică și-a deviat traseul spre Slănic Prahova, luând contact, la ora 11:00, cu elevii Școlii Militare Ofițeri Rezervă Infanterie nr.1 din Ploiești care fusese detașată la Slănic în luna aprilie 1944 și cu o baterie de artilerie. Aceștia erau comandați de colonelul Ioan Constantinescu.

⁹³Documente privind istoria militară a poporului român, 23-31 august 1944, Editura Militară, București, 1979, pag. 72-74.

După o încheștare de două ore, conducerea coloanei germane a decis capitularea. În după-amiaza zilei a început dezarmarea ultimelor forțe hitleriste din Valea Prahovei. O parte din germani și-au părăsit armamentul, căutând scăparea, individual sau în grup, prin munți, spre nord.⁹⁴

Prin neutralizarea efectivelor germane aflate în retragere spre Carpații Meridionali, în după-amiaza zilei de 31 august, la Slănic au luat sfârșit aprigele lupte cu inamicul de pe Valea Prahovei. Întreaga zonă petroliferă a intrat sub stăpânirea deplină a trupelor române.⁹⁵

După eliberarea întregului teritoriu al patriei noastre (23-31 august 1944), acțiunile militare românești, în cooperare cu trupele sovietice, pentru eliberarea părții de nord-vest a României s-au desfășurat în două etape distincte: prima etapă a cuprins luptele purtate între 1-20 septembrie 1944, iar cea de-a doua luptele duse între 20 septembrie - 25 octombrie 1944.

Prin Directiva Operativă nr.51, din 30 august 1944, Armatele 1-a și a 4-a Române aveau misiunea să „*interzică orice încercare de pătrundere a inamicului spre trecătorile Carpaților Meridionali și Apuseni*”, intenționând menținerea zonelor Brașov, Turda, Beiuș, Arad, Timișoara, iar „*ulterior să treacă la acțiuni ofensive mai importante pentru cucerirea Transilvaniei de nord*”.⁹⁶

După eliberarea Ploieștiului și a zonei Prahova, unitățile militare create în zonă (respectiv Regimentele: 32 Infanterie „Mircea”, 3 Călărași, 10 Roșiori și 19 Artilerie) au fost încadrate în trupele Armatei a 4-a române, participând la eliberarea părții de nord a Transilvaniei, iar apoi a teritoriului Ungariei și teritoriului Cehoslovaciei.

Divizia a 13-a Infanterie Ploiești și Regimentul 7 Infanterie Prahova au participat la acoperirea graniței de nord a Transilvaniei, stabilită vremelnic, prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940. Divizia a 13-a Infanterie a fost desființată, la data de 15 decembrie 1944, în baza prevederilor armistițiului din 12 septembrie 1944. În baza aceluiași prevederi a fost desființat și Regimentul 7 Prahova, la data de 30 noiembrie 1944.

Regimentele 7 și 9 Artilerie Antiaeriană din Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană au rămas în apărarea orașului Ploiești și a zonei Prahova, împreună cu unele unități militare sovietice. De la data de 19 noiembrie 1944, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană a fost mutat la București, dispozitivul său de luptă fiind preluat de trupele sovietice.

Respectatul istoric, colonelul dr. Petre Otu ne prezintă în Revista România Eroică nr. 1 (58) pe anul 2019, pagina 17, pierderile suferite de poporul român în al Doilea Război Mondial. În Campania militară din Est: 71.585 de morți, din care 3.113 ofițeri, 1.823 de subofițeri și 66.649 de soldați. În Campania militară din Vest: 21.035 de morți, din care 859 de ofițeri 776 de subofițeri și 19.400 de soldați. Total în cele două campanii militare: 92.620 de morți, din care 3.372 de ofițeri, 2.599 de subofițeri și 86.049 de soldați.

⁹⁴General maior (r.) Zotter, T., lucrarea citată, pag. 48.

⁹⁵*Documente privind istoria militară a poporului român, 23-31 august 1944*, Editura Militară, București, 1979, pag. 74.

⁹⁶Idem, pag. 78.

La aceștia se adaugă 333.966 de răniți, din care 243.622 în Est și 90.344 în Vest și 367.976 de dispăruți, cei mai mulți prizonieri, din care 309.533 în Est și 58.443 în Vest. Cifrele totale se ridică la 794.562 militari, din care 624.740 în Est și 169.822 în Vest.

General de armată Ioan GHEORGHE⁹⁷

Ioan Gheorghe s-a născut la data de 1 noiembrie 1923 în comuna Cosminele, județul Prahova. A absolvit școala primară în comuna natală și patru clase la Liceul Carol al II-lea din Ploiești în anul 1941. După moartea prematură a tatălui său, Ioan a fost nevoit să întrerupă studiile la liceu, angajându-se muncitor calificat, în meseria de ajutor mecanic la Arsenalul Aeronautic din București. În această întreprindere, Ioan Gheorghe a fost mobilizat pe loc, contribuind la repararea avioanelor de luptă, în toată perioada celui de al Doilea Război Mondial 1941-1945.

În anul 1949, Ioan Gheorghe a absolvit Școala Superioară de partid la Breaza, județul Prahova. În vara anului 1952, Ioan Gheorghe a fost selecționat și a fost încadrat activist din luna iunie în Direcția Superioară Politică a Armatei, acordându-i-se gradul de colonel.

Colonelul Ioan Gheorghe a absolvit în anul 1955, cursurile Institutului de Studii Sociale din București. După absolvirea acestor cursuri, Ioan Gheorghe a fost avansat în gradul de general de brigadă și a fost numit în funcția de șef al Direcției Politice a Armatei.

După trei ani, în vara anului 1958, generalul Ioan Gheorghe a fost trimis în U.R.S.S., unde a urmat timp de doi ani Cursurile Academiei Militare „Voroșilov”. La revenirea în țară, în iulie 1960, generalul Ioan Gheorghe a fost numit la comanda Diviziei 11 Mecanizată Oradea. În anul 1963, generalul Ioan Gheorghe a fost numit la comanda Diviziei 10 Mecanizată Iași, iar în același an a fost promovat în funcția de comandant al Armatei a 2-a Române din București.

În urma frumoaselor rezultate obținute în această funcție, generalul Ioan Gheorghe a fost numit la 15 iunie 1965 în funcția de șef al Marelui Stat Major. În august 1966, Ioan Gheorghe a fost avansat în gradul de general de divizie și promovat în funcția de prim adjunct al ministrului Apărării Naționale. La 23 august 1967, Ioan Gheorghe a fost avansat în gradul de general de corp de armată.

Ca urmare a evenimentelor desfășurate în august 1968, când armatele semnatare al Tratatului de la Varșovia (mai puțin Armata Română) au atacat și invadat teritoriul Cehoslovaciei, generalul de corp de armată Ioan Gheorghe a condus cu competență numeroase acțiuni referitoare la întărirea capacității de apărare a țării, de dotare a unităților și marilor unități militare cu tehnică de luptă modernă. Personal a contribuit la elaborarea Legii 14 din decembrie 1972, referitoare la Doctrina militară românească și organizarea apărării întregului teritoriu național.

În calitate de șef al Consiliului Național de Înzestrare a Armatei Române, înființat în anul 1968, generalul Ioan Gheorghe s-a implicat profund în procesul

⁹⁷ Interviu realizat de gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, în anul 2000 la București.

de creare a unei industrii proprii de armament și de dezvoltare a industriei existente în țară, pentru producerea celor necesare dotării tuturor armelor și unităților militare de orice gen al armatei.

Concomitent cu activitatea multilaterală desfășurată în importante funcții pe care le-a îndeplinit, generalul Ioan Gheorghe a desfășurat o rodnică activitate științifică care s-a concretizat în elaborarea unor studii și lucrări de istorie și doctrină militară. Amintim în acest sens lucrările: „Al Doilea Război Mondial”, „Știința conducerii și comanda militară”, „Doctrina militară românească în anii 1968-1989” ș.a.

La data de 29 noiembrie 1974, generalul Ioan Gheorghe a fost numit vicepreședinte al Consiliului Popular al Capitalei, iar de la data de 2 mai 1978, când a fost pensionat a îndeplinit funcții importante în Administrația de Stat. La data de 30 noiembrie 2000, Ioan Gheorghe a fost avansat în gradul de general de armată în retragere. În activitatea desfășurată în armată, generalul Ioan Gheorghe a fost decorat cu ordine și medalii românești și ale altor state.

General de corp de armată Vasile ALEXA⁹⁸

Vasile Alexa s-a născut la data de 9 septembrie 1923 în orașul Ploiești. Fiul lui Nicolae, croitor și al Ioanei, casnică, a avut o soră, Victoria și frații, Ion, funcționar și Constantin, ziarist. Vasile a absolvit școala primară și școala profesională în Ploiești și Liceul „Mihai Viteazul” în București.

Încorporat în anul 1944, Vasile Alexa a fost admis elev în Școala Militară Subofițeri Rezervă Infanterie din Galați. Avansat elev sergent, tânărul Vasile Alexa a fost repartizat în Batalionul 3 Vânători Munte Brașov, participând la luptele de eliberare a părții de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei și a Cehoslovaciei. Vasile Alexa a fost trecut în rezervă în anul 1946 când s-a angajat în calitate de lăcătuș mecanic la Rafinăria Teleajen și Uzina Vlăhița din Ploiești.

În anul 1948, Vasile Alexa a fost selecționat pentru a urma Școala Militară Ofițeri Craiova. Tânărul Alexa s-a remarcat prin perseverență și hotărâre în pregătirea militară generală. Avansat în gradul de locotenent la data de 15 noiembrie 1950 în Arma Infanterie, Vasile Alexa s-a evidențiat în domeniul instruirii trupeii. După absolvirea Școlii Militare, Vasile Alexa a fost selecționat pentru a urma Cursurile Academiei Militare din București. La data de 1 aprilie 1952, ofițerul a fost avansat, la excepțional în gradul de locotenent-major și la 23 august 1952, după absolvirea cu rezultate foarte bune a Academiei Militare, a fost avansat la excepțional în gradul de căpitan.

Absolvind Academia Militară, ofițerul a fost mutat în Arma Tancuri și numit locțiitor al șefului Secției Spate și Administrație a Armatei Române. Obținând rezultate foarte bune în îndeplinirea atribuțiilor funcționale, la sfârșitul anului 1952, a fost avansat la excepțional în gradul de maior.

Din luna ianuarie până în luna august 1953, maiorul Vasile Alexa a lucrat în Direcția Construcții Generale din Ministerul Forțelor Armate, în calitate de

⁹⁸ Datele au fost asigurate de col.(rz) Neculai Constantin, cumnatul generalului Vasile Alexa.

loțiitor al comandantului. De la 1 septembrie 1953 până la 30 octombrie 1954, ofițerul a îndeplinit funcția de loțiitor al comandantului Direcției Construcții și Cazare a Trupelor Militare din Armata română.

Afirmându-se în munca de partid, la data de 1 octombrie 1954, maiorul Vasile Alexa a fost numit Șeful Secției de Partid la Direcția Superioară Politică a Armatei, iar din luna iunie 1955 până în luna august 1957, a lucrat în calitate de Șef Grupă Inspectori din Direcția Control a Direcției Superioare Politice a Armatei. La data de 23 august 1956, Vasile Alexa a fost avansat în gradul de locotenent-colonel.

Un nou capitol în biografia colonelului Vasile Alexa, avansat în grad la 9 mai 1957, s-a deschis la data de 8 august 1957, când a fost numit șeful Direcției Politice din Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului și membru în Consiliul Militar.

Avansat în gradul de general de brigadă, la 23 august 1959, Vasile Alexa a fost numit la data de 31 decembrie 1962, loțiitor al comandantului Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

În anul 1963, generalul Vasile Alexa avansat în gradul de general divizie în luna iunie 1963 (gl. maior), a fost numit comandant al Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

La data de 1 iunie 1975, generalul de divizie Vasile Alexa a fost numit la comanda Centrului Teritorial București. Avansat în gradul de general de corp de armată, în anul 1978, Vasile Alexa a condus cu competență Centrul Teritorial București până în anul 1983, când a fost trecut la pensie.

Generalul Vasile Alexe s-a căsătorit în anul 1953 cu Constanța Ionescu și au avut o fiică, Valentina, de profesie tehnician electronist.

În activitatea desfășurată în slujba țării, generalul Vasile Alexa a fost decorat cu Ordinele: Steaua României, clasa a V-a, 23 august clasa a III-a, Meritul Militar, clasele I, II, și III și 15 medalii militare românești și civile.

General de brigadă Ion ANGHEL⁹⁹

Ion Anghel s-a născut în localitatea Trestieni, comuna Teșila (azi Valea Doftanei), județul Prahova, la 14 februarie 1917. Tatăl său, Gheorghe Anghel, a căzut în luptele de la Doaga (Mărășești, iulie 1917), împreună cu mulți alți camarazi din legendarul Regiment 32 Infanterie „Mircea” Ploiești. După terminarea cursurilor școlii primare din localitatea natală s-a înscris la prestigiosul Liceu „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, pe care l-a absolvit în anul 1936.

Atras de respectul de care se bucura Armata Română în perioada interbelică, Ion Anghel s-a înscris la Școala Militară Ofițeri Infanterie din Sibiu, pe care a absolvit-o cu frumoase rezultate, la data de 1 iulie 1939, când a fost avansat la gradul de sublocotenent. După absolvirea școlii militare, tânărul ofițer a fost repartizat în funcția de comandant de pluton la Batalionul 2 Grăniceri Caransebeș, din Divizia de Gardă.

⁹⁹ Interviu realizat de col.(rtr) Constantin Chiper, în anul 2004 la București.

În perioada 10 martie 1943 - 12 februarie 1944 a participat, în calitate de comandant de pluton și de companie, în cadrul Regimentului 96 Infanterie Arad, din Divizia 19 Infanterie Timișoara, la acțiunile militare desfășurate în Peninsula Kerci și în Crimeea.

Ion Anghel a fost martor și a suferit sincer, împreună cu ostașii din subordine, atunci când au pierit camarazii lor – ofițeri, subofițeri, gradați și soldați – din rândurile luptătorilor Diviziei 19 Infanterie și a Regimentului 96 Infanterie, în luptele din Kuban, Peninsula Kerci și Crimeea. Ofițerul își amintește, cu mari emoții, de căderea în luptă a locotenent-colonelului erou Ion Pălăghiță, comandantul Batalionului 1 din Regimentul 94 Infanterie, în zona localității Moldovanskaja, locuită de români deportați în această zonă de către statul ruso-sovietic, după răpirea Basarabiei, în iunie 1940.

Din dispoziția mareșalului Ion Antonescu românii moldoveni au fost ajutați să se înapoieze în Basarabia. De la 18 noiembrie 1943 a urmat replierea și retragerea treptată, prin lupte foarte grele, a marii unități și a Regimentului 96 Infanterie Arad.

Comportamentul eroic al Diviziei 19 Infanterie și a unităților din subordine a fost evidențiat prin Ordinul de zi din 18 iulie 1943, de către comandantul Armatei a 3-a Române, generalul Petre Dumitrescu: *„Faptele de arme ale Diviziei 19 Infanterie Timișoara din capul de pod Kuban au fost urmărite cu entuziasm și cu mândrie de către comandamentele militare române. Această divizie se remarcă prin excelente fapte de arme încă din anul 1942 în Peninsula Kerci. Prin aceste fapte Divizia 19 Infanterie se clasează între cele mai bune divizii din armata română.”*

Înapoiat în țară, în luna februarie 1944 (avea deja doi ani de front), ofițerul a fost repartizat la Școala Militară de Ofițeri Infanterie, dislocată la Zărnești și, din toamnă, la Sibiu, îndeplinind funcția de comandant de companie elevi, fiind bine apreciat, în fiecare an, de către șefii direcți, pentru contribuția adusă la formarea tinerelor cadre ale armatei române.

Fiind conștient că asigurarea unei pregătiri militare bine fundamentate se poate realiza numai urmând cursurile Școlii Superioare de Război, ofițerul s-a prezentat la concursul de admitere, desfășurat în luna mai 1948, și a fost declarat reușit. La data de 1 iulie 1950, Ion Anghel a absolvit cursurile acestei instituții care, între timp și-a schimbat denumirea în Academia Militară, cu rezultate excepționale la pregătirea tactico-operativă și tactico-aplicativă. Datorită rezultatelor obținute, ofițerul a fost repartizat în Academia Militară, având gradul de căpitan, și a fost încadrat profesor la Catedra Tactică și Artă Operativă.

Animat de dorința perfecționării pregătirii personale și convins că nivelul științific este în continuă dezvoltare, căpitanul Ion Anghel a urmat doctoratul și a obținut titlul de doctor în știință militară.

Timp de 27 de ani Ion Anghel nu a precupețit nici un efort pentru pregătirea personală, reușind să asigure un nivel ridicat al cursurilor postacademice desfășurate cu generalii și ofițerii, dar și cu ofițerii elevi. În această perioadă a realizat două lucrări de cercetare științifică prevăzute în planul Ministerului Apărării Naționale (una dintre ele fiind premiată), șase lucrări de cercetare științifică prevăzute în planul Academiei și prezentate în cadrul sesiunilor de comunicări științifice și peste 35 de articole publicate în revistele militare.

Problemele abordate în aceste lucrări și articole s-au referit la aspecte de tactică și artă operativă, precum și la metodica predării învățământului în Academia Militară.

Generalul de brigadă Ion Anghel a publicat, cu ajutorul Editurii Militare, lucrările „Surprinderea în războiul modern” (în colaborare, 1973) și „Manevra de luptă” (1977). Generalul Ion Gheorghe s-a pensionat, la cerere, la data de 20 iulie 1977, după o activitate foarte bună desfășurată la cea mai importantă instituție de învățământ din Armata română.

Recunoscându-i-se meritele pentru activitatea desfășurată în cei 42 de ani petrecuți în armată și în participarea la cel de al Doilea Război Mondial, în anul 1994 colonelul Ion Anghel a fost avansat în gradul de general de brigadă în rezervă.

Pentru prestațiile deosebite din întreaga sa carieră militară a fost decorat cu ordine și medalii militare și civile: Ordinul „Steaua României”, clasa a V-a, Ordinul „Coroana României”, clasele a V-a și a IV-a, Ordinul „Crucea de Fier” germană, clasele a II-a și I-a, Ordinul „Meritul Militar” clasele a III-a, a II-a și I-a, medalia „Crucea comemorativă” a celui de al Doilea Război Mondial ș.a. Generalul de brigadă în rezervă Ion Anghel a fost căsătorit cu ieșeanca Maria Bobocea, care a decedat și nu au avut copii.

După decesul tatălui său, mama lui Ion Anghel s-a recăsătorit cu gospodarul Vasile Bătu, din localitatea Trestieni, județul Prahova, dând țării încă doi fii. Primul dintre ei, Vasile Bătu, a participat la luptele de la Cotul Donului, a căzut prizonier de război și a fost dus în lagărele de tristă amintire din Siberia, unde i s-a pierdut urma. Al doilea, Ioan Bătu, a luptat în campaniile militare din est și din vest, în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

General de brigadă Ioan BĂDICEANU¹⁰⁰

Ion Bădiceanu s-a născut la 16 octombrie 1897, în localitatea Comarnic, județul Prahova. Părinții săi, Ioan, comerciant și Lăzărica, casnică și-au dat copiii la școală : Gheorghe s-a calificat în profesia de inginer, Maria, profesoară și Ioan, militar de carieră (gl.bg.) în armata română. Ioan a absolvit școala primară în Comarnic, Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, cu bacalaureat în anul 1916.

După absolvirea liceului, Ioan Bădiceanu a frecventat în anii 1916-1918, Școala Militară Ofițeri Artilerie, dislocată în Iași. În anii 1923-1924 a urmat Școala de Aplicație Artilerie. Apoi a absolvit Cursul de trageri și alte specialități, Cursul de pregătire pentru gradul de maior, în anul 1935 și Cursul pentru gradul de general de brigadă în anul 1949.

Ioan Bădiceanu și-a început cariera militară cu gradul de sublocotenent (15 noiembrie 1917), continuând cu gradul de locotenent (1 aprilie 1920), căpitan (1 iulie 1927), maior (10 mai 1938), locotenent-colonel (18 februarie 1942), colonel (14 iulie 1945) și general brigadă (23 august 1949). Evoluția în funcții a generalului Ioan Bădiceanu a fost următoarea: comandant secție artilerie 1917/1919, la Regimentul 7 Artilerie din Buzău, ofițer cu aprovizionarea și

¹⁰⁰ Arhivele Militare Naționale, Fond D. C. I./1974, dosar 2229.

adjutant în Regimentul 38 Artilerie Ghimbav (noiembrie 1919-noiembrie 1923), ofițer elev în Școala Aplicație Artilerie (noiembrie 1923- aprilie 1924), ofițer cu aprovizionarea și comandant de baterie în Regimentul 23 Artilerie Bârlad (aprilie 1924-octombrie 1927), comandant Baterie Instrucție în Școala Militară Ofițeri Artilerie (octombrie 1927-octombrie 1928), comandant Divizion 1 și șef Birou Instrucție (octombrie 1928-mai 1938), șef Grup Ateliere la Pirotehnia Armatei (mai 1938-noiembrie 1938), comandant Divizion 1 și șef Birou Instrucție în Regimentul 1 Artilerie București (noiembrie 1938-iulie 1941), comandant Divizion 1 și ajutor comandant unitate în Regimentul 1 Artilerie (iulie 1941-25 august 1944). Ofițerul a participat la luptele de la Odessa, Kubanka, Krivoi Rog, Mariopol, Natalievka, Tinguța, Zaza, în Moldova, în perioada aprilie-august 1944.

La data de 25 august 1944, Ioan Bădiceanu a fost capturat prizonier în armata sovietică, în zona Buhuși, fiind încarcerat în Lagărul de la Roman, iar la 28 august 1944, în Lagărul de la Bălți/Basarabia. Și de aici în Lagărul Oranki-Mănăstârca din Siberia.

În luna aprilie 1945 s-a înscris în Divizia de Voluntari „Horia, Cloșca și Crișan”, fiind numit comandant pentru spate (servicii) a diviziei până la 1 noiembrie 1945, când a fost numit în Comisia de Armistițiu, acționând în județul Caraș-Severin.

De la 27 martie 1946 până la 31 august 1946, colonelul Ioan Bădiceanu a îndeplinit funcția de comandant al Cercului Teritorial Timiș. Apoi, la cerere ofițerul a fost numit comandant al Regimentului 1 Artilerie Călărească la 1 septembrie 1946, pe care l-a reorganizat bine, fapt ce a determinat pe șefii ierarhici să-l numească la 21 august 1947, comandant al Artileriei din Divizia „Horia și Crișan” și 15 mai 1949, comandant al Corpului 47 Tancuri.

În anul 1949, colonelul Ioan Bădiceanu a urmat Cursul pentru generali, fiind notat *bine* de membrii și președintele Comisiei, generalul locotenent (maior) Nicolae Cambrea. Avansat în gradul de general de brigadă, la 23 august 1949, Ioan Bădiceanu a condus artileria Corpului 47 Tancuri până la 15 octombrie 1950, când a fost numit comandant al Corpului 5 Tancuri, ulterior fiind trecut în rezervă cu drept de pensie.

General de brigadă Ioan BURLACU¹⁰¹

Ioan Burlacu s-a născut la 14 decembrie 1908 în Ploiești. Părinții săi, Nicolae, lăcătuș mecanic și Ralița, funcționară i-au asigurat fiului, o copilărie liniștită. Cei trei frați ai ofițerului au fost: Vasile, contabil, Eugen, inginer mecanic și Emil, tehnician mecanic. Ioan a efectuat studiile primare și liceale la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, încheiate în anul 1928 cu bacalaureat.

Fiind pasionat de meseria armelor, dirigintele din liceu și părinții l-au îndrumat pe Ioan să se înscrie la Școala Militară Ofițeri Activi de Artilerie. A fost admis în toamna anului 1928 și a absolvit-o în vara anului 1930, cu gradul de sublocotenent și numit comandant Secție în Regimentul 19 Obuziere din Ploiești.

¹⁰¹ Interviu luat de Gl.bg.dr. Constantin Ucrain, în anul 1975.

De la 1 noiembrie 1931, ofițerul a frecventat cursurile Școlii Militare Speciale Artilerie, pe care le-a absolvit cu rezultate bune. Revenit în Regimentul 19 Obuziere, Ioan Burlacu a fost numit în funcția de ofițer cu aprovizionarea, îndeplinindu-și cu răspundere atribuțiunile de serviciu.

Avansat în gradul de locotenent la data de 8 iunie 1934, ofițerul a fost numit comandant Secție în Regimentul 22 Artilerie Mihai Bravu. Până la 31 martie 1937, tânărul ofițer și-a îndeplinit bine atribuțiunile funcționale, fiind un exemplu pozitiv pentru colegii și subordonații săi, aprecia în Notările de serviciu, comandantul unității, col. Georgescu.

La 1 aprilie 1937, Ioan Burlacu a fost promovat în funcția de ofițer instructor în Biroul de trageri, la Centrul de Instrucție al artileriei. Până la 1 noiembrie 1940, « ofițerul s-a remarcat prin perseverență și seriozitate în îndeplinirea atribuțiunilor de serviciu », îl nota comandantul unității, col. N. Voicu.

Avansat în gradul de căpitan, la 8 iunie 1940, Ioan Burlacu a fost numit comandant de Baterie în Divizionul 32 Artilerie Grea independent. După un stagiul de patru luni în această unitate, ofițerul a fost readus în Centrul de Instrucție Artilerie de la Mihai Bravu, în funcția de ajutor al șefului Biroului Trageri.

Căpitanul Ioan Burlacu a fost promovat la 18 iunie 1941 în funcția de șef Birou Operații, la Gruparea 2 Artilerie Munte. Ofițerul a participat la luptele de la Hotin, Cozlov, Obodovka, Krivoje, Lukanovka, Kradievka și la Marea de Azov, Bolki, Belaia, Belaokorka, apreciat « pentru priceperea dovedită în creionarea luptelor », de către col. Gheorghe Gheorghiu, comandantul unității.

În anul 1942, ofițerul a lucrat în funcția de șef Birou Trageri în Centrul de Instrucție al Artileriei. În noiembrie 1942, Ioan Burlacu a fost numit comandant Baterie în Regimentul 38 Artilerie „conducând cu mult curaj și deosebită atenție militarii din subordine în lupte, afirmându-se ca un bun ofițer”.

Avansat în gradul de maior, Ioan Burlacu a fost numit în toamna anului 1944 șef al Biroului Operații în Comandamentul Armatei a 4-a Române și a participat la luptele de eliberare a Ungariei și a Cehoslovaciei. La încheierea războiului, generalul de corp de armată, Nicolae Dăscălescu l-a apreciat pe Ioan Burlacu ca pe „un ofițer foarte bun, din toate punctele de vedere”.

La data de 1 noiembrie 1945, maiorul Ioan Burlacu a fost numit șef al Biroului Instrucție din Centrul de Instrucție al Artileriei. Maiorul Ioan Burlacu a lucrat în funcția de șef de Stat major la Divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu Debrețin” (mare unitate care, s-a înființat la data de 2 octombrie 1943, pe teritoriul Uniunii Sovietice, din prizonieri de război români), de la 1 mai 1946 până la 31 octombrie 1947, fiind apreciat de generalul Iacob Teclu, cu calificativul *foarte bine*.

Deși fusese primit în rândurile Partidului Comunist Român și avansat în gradul de locotenent-colonel, Ioan Burlacu a fost trecut în rândul cadrelor militare „epurate” la recomandarea reprezentantului Armatei sovietice în Comisia de armistițiu. Nevoia de cadre militare a determinat Statul Major al Armatei să-l reprimească pe Ioan Burlacu în rândul cadrelor militare active și să-l numească șef de Stat Major al Regimentului 15 Artilerie Grea, la 15 august 1949.

Experiența acumulată în decursul carierei militare, îndeosebi în război au determinat șefii ierarhici să-l numească la 28 iunie 1950 în funcția de locțiitor șef la Direcția Tehnică a Armatei. A frecventat în anul 1953 Cursul de coman-

danți de regimente. Generalul Ștefănescu, șeful direct îl nota: „Ioan Burlacu a fost avansat în 1953 în gradul de colonel. Ofițerul este harnic, tenace și serios în tot ce face. S-a înscris și a urmat la fără frecvență cursurile Academiei Militare Generale, Facultatea Tehnică militară, Secția Muniții”.

Aceste perseverente preocupări i-au determinat pe șefii ierarhici să-l numească pe colonelul Ioan Burlacu, rând pe rând, în funcțiile de șef Secție Studii în Direcția Tehnică a Armatei, șef Secție la Direcția Înzestrare a Armatei, șeful Direcției Tehnice a Armatei, locțiitorul comandantului pentru pregătirea tehnică, la Academia Militară Generală.

Avansat general de brigadă la 23 august 1955, Ioan Burlacu și-a pus în slujba armatei experiența acumulată în cariera militară și în anul 1968 a fost trecut la pensie. A realizat multe lucrări științifice și de specialitate care, s-au folosit în procesul de instruire a armatei. A cunoscut bine limba franceză, având posibilitatea să studieze diferite lucrări științifice.

Generalul Ioan Burlacu a fost un bun familist, căsătorindu-se la data de 27 iulie 1941 cu Elena T. Ionescu, dând societății un fiu, Lucian (1938) și o fiică, Elena (1943). În decursul carierei militare a fost decorat cu Ordinele: Coroana României, clasele a V-a, a IV-a și a II-a, Steaua României clasa a V-a, Crucea de fier, germană, clasa a II-a, Crucea de război, cehoslovacă, Steaua Republicii Socialiste România clasa I-a, 23 august clasa a V-a, Meritul Militar clasele a III-a și a II-a, medaliile: Victoria-U.R.S.S., Meritul militar clasele a III-a și a II-a și altele.

General de brigadă Lascăr CARACAȘ¹⁰²

Lascăr Caracaș, fiul lui Scarlat și al Saftai, s-a născut la 19 septembrie 1870, în mahalaua Cotul Negru din orașul Bârlad, județul Tutova (în prezent, județul Vaslui). După absolvirea școlii primare în Bârlad, tânărul Lascăr Caracaș a urmat Școala fiilor de militari din Craiova, pe care a absolvit-o în 1889.

La 15 septembrie 1889 Lascăr Caracaș a început cursurile Școlii Militare de Ofițeri Infanterie și Cavalerie din București, pe care a absolvit-o la 1 iunie 1891, când a fost avansat la gradul de sublocotenent infanterie și repartizat în Regimentul 7 Prahova din Ploiești, în funcția de comandant de pluton.

La data de 8 iulie 1894 a fost avansat locotenent. Dorind să se apropie de familie a solicitat și a primit aprobarea pentru mutare, la 16 octombrie 1895, la Batalionul 3 Vânători de Câmp Galați, în funcția de comandant de pluton pușcași. Aici și-a etalat inteligența, dârzenia, puterea de muncă și tactul în munca cu oamenii. Ca urmare, la data de 16 octombrie 1896 a fost promovat la Școala de Ofițeri Infanterie București, în funcția de comandant de pluton elevi. După patru ani a fost avansat la gradul de căpitan și mutat în Regimentul „Mihai Viteazul” nr.6 București, în funcția de comandant de companie.

Tânărul ofițer câștiga experiență și manifesta maturitate în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, îndeosebi după căsătorie, în anul 1897, cu ploieșteanca Stela Dumitrescu, și apariția copiilor. Acesta a fost momentul promovării

¹⁰²Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 72.

ofițerului în funcția de comandant de companie și ajutor al șefului Biroului Evidență Gradați-Soldați la Batalionul 7 Vânători de Câmp (Infanterie) din Galați.

În perioada 1904-1906 căpitanul Lascăr Caracaș a lucrat în Regimentul Râmnicu Sărat nr. 9 și în Batalionul de Grăniceri al Corpului de Grăniceri din București, îndeplinind aceleași funcții. Afirmându-se ca un ofițer harnic și priceput în instruirea trupelor, căpitanul Lascăr Caracaș a fost mutat, la data de 2 iunie 1910, în Batalionul 3 Vânători de Câmp (Infanterie) Ploiești, unitate mutată de la Galați în anul 1909. După avansarea la gradul de maior, la data de 20 octombrie 1910, a fost numit comandant de batalion în Regimentul „Vasile Lupu” nr. 36 Constanța, funcție pe care a îndeplinit-o până la data de 16 ianuarie 1912, când a fost numit comandantul Batalionului 3 Vânători Ploiești.

La 23 iunie 1913, Batalionul 3 Vânători a fost transformat în Regimentul 3 Vânători, funcționând cu acest statut până la încheierea celui de al Doilea Război Balcanic (31 august 1913), când unitatea a revenit la statutul de batalion, comanda acestuia revenind, din nou, maiorului Lascăr Caracaș.

Eforturile depuse de maiorul Lascăr Caracaș au fost recompensate de ministrul de război prin acordarea gradului de locotenent-colonel, la excepțional, la data de 1 noiembrie 1914. Avansarea în grad a coincis cu numirea sa la comanda Regimentului Infanterie Constanța nr. 34.

Dorința de apropiere de garnizoana care l-a adoptat din primul an al carierei militare i-a fost satisfăcută la data de 15 martie 1915, când a fost mutat la comanda uneia dintre cele mai prestigioase unități militare din armata română, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, din Ploiești. Din momentul declanșării operațiunilor militare pentru eliberare națională și întregirea statală, Lascăr Caracaș a participat cu multă dăruire, hotărâre și dârzenie la desfășurarea evenimentelor, fapt pentru care a fost decorat cu Ordinul „Steaua României”, cu spade, în grad de ofițer.

Locotenent-colonelul Lascăr Caracaș a comandat cu fermitate și curaj Regimentul 32 Infanterie „Mircea” în campania militară din anul 1916. La 25 septembrie 1916, aflându-se în misiune în zona Bran, a fost rănit la un braț, de o schijă de obuzier. Cu toate acestea Lascăr Caracaș a refuzat spitalizarea, conducându-și subordonații în grelele bătălii de apărare a zonei Rucăr - Dragoslavele.

Avansat la gradul de colonel, la excepțional, la data de 1 noiembrie 1916, Lascăr Caracaș a fost numit, la 1 martie 1917, la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie Ploiești, comandată în perioada 1914-1915 de vestitul general Ion Dragalina. Colonelul Caracaș a condus cu perseverență și hotărâre activitatea de completare a mijloacelor de luptă și a procesului de instruire a efectivelor din Comandamentul Brigăzii și a regimentelor subordonate, 7 Prahova și 32 „Mircea”, dislocate în județul Botoșani, la sfârșitul anului 1916.

În cadrul operațiunii militare de la Mărășești (24 iulie - 22 august 1917), efectivele Brigăzii a 9-a Infanterie, împreună cu Regimentele 7 Infanterie Prahova și 32 Infanterie „Mircea”, au luptat cu dârzenie, vitejie și eroism legendar. În perioada 25-30 iulie, ostașii brigăzii au scris cu sângele lor o pagină glorioasă în epopeea Mărășeștilor. Însuși comandantul brigăzii, colonelul Lascăr Caracaș, a fost grav rănit de o schijă de obuz, la punctul de comandă al unității, în ziua de 28 iulie 1917. După două luni de spitalizare, colonelul Lascăr Caracaș

a fost mutat la Biroul Operații al Corpului 3 Armată Galați, iar la 1 iulie 1918, a revenit la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie Ploiești, impunând tact în conduita subordonaților, pentru calmarea spiritelor în zona de armistițiu pe care o supraveghea brigada și pentru asigurarea liniștii populației civile din Basarabia, prin dezarmarea resturilor armatei ruse și ucrainiene, care refuzau să se retragă dincolo de Nistru.

De la 26 ianuarie 1919 efectivele brigăzii s-au refăcut în garnizoana Ploiești. După această dată Regimentul 7 Prahova a fost detașat în Transilvania, pentru asigurarea ordinii și liniștii publice. Celelalte efective ale brigăzii s-au instruit în garnizoană, până la data de 30 mai 1919, și apoi s-au deplasat în Basarabia, la Căușani, unde împreună cu Regimentul 33 Infanterie Tulcea au trecut în subordinea Comandamentului Grupului „General Popovici”.

Brigada a asigurat ordinea interioară în sectorul Olănești-Bugaz, a potolit răscoalele populației rusești și a împiedicat trupele ruse și ucrainiene să pătrundă peste Nistru, din Ucraina. Până la sfârșitul anului 1919 și în lunile ianuarie și februarie 1920 efectivul brigăzii, la care s-a adăugat și Regimentul 7 Prahova, sosit din Transilvania, a desfășurat o serie de lupte împotriva armatei ucrainiene, sprijinite de voluntari bulgari și sârbi, de ostași germani și agitatori evrei. Ostașii români au capturat de la trupele denikiniste armament și muniție de infanterie și artilerie.

Comandantul brigăzii a dat dovadă de mult tact și omenie față de refugiații polonezi, francezi și basarabeni, cărora le-a asigurat hrană, îmbrăcăminte și cazare în localitatea Cetatea Albă. Până la data de 1 aprilie 1921 brigada a continuat să dezarmeze bolșevicii și ostașii ucrainieni care atacau posturile de jandarmi și a instruit ostașii basarabeni care, au preluat treptat misiunile specifice de la ostașii din regat.

După demobilizarea armatei, la data de 1 aprilie 1921, brigada s-a înapoiat la Ploiești. Colonelul Lascăr Caracaș a asigurat comanda brigăzii până la data de 1 august 1923, când a fost numit comandantul Infanteriei din Divizia a 13-a Infanterie Ploiești.

La data de 9 iunie 1924, prin Înalt Decret, nr.1901, din 1 iunie 1924, colonelul Lascăr Caracaș a fost avansat în gradul de general de brigadă și numit comandantul Brigăzii 13 Infanterie, aici înlocuindu-l pe generalul Dumitru Mironescu.

Generalul de brigadă Lascăr Caracaș a comandat brigada până la data de 1 aprilie 1929, când a fost pus la dispoziția Comandamentului Diviziei 13 Infanterie, în funcția de ajutor al comandantului diviziei. A comandat Divizia a 13-a Infanterie timp de șase luni, înlocuindu-l pe comandantul titular, care era detașat la un curs de perfecționare la București.

La data de 1 aprilie 1930, după o prodigioasă activitate militară, generalul Lascăr Caracaș a fost trecut în rezervă, pentru limită de vârstă, și repartizat la Corpul 5 Armată Ploiești.

În perioada activității generalul de brigadă Lascăr Caracaș a fost decorat cu următoarele ordine și medalii militare: Ordinul „Frantz Josef”, în grad de cavaler (în 1906, cu ocazia vizitei împăratului Austro-Ungariei la Sinaia), Ordinul „Coroana României”, în grad de cavaler, Ordinul „Steaua României”, cu spade, în gradul de ofițer, Ordinul „Coroana României”, cu spade, în grad de comandor, Ordinul rusesc „Sfânta Ana”, cu spade, Ordinul „Steaua României”, clasa a III-a,

în grad de comandor (pace), medalia jubiliară „Carol I”, medalia „Avântul Țării”, medalia „Semnul Onorific” de aur pentru 25 de ani de serviciu, „Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918”, Crucea „Victoria” a marelui război pentru civilizație.

Generalul de brigadă Lascăr Caracaș s-a stins din viață la 22 noiembrie 1934, la vârsta de 64 de ani.

General de brigadă Gheorghe CEREAȘANU¹⁰³

Gheorghe Cereșanu s-a născut la data de 26 mai 1862 în orașul Ploiești. Părinții săi, Matache și Elisabeta i-au asigurat condițiile necesare absolvirii școlii primare și a liceului în orașul Ploiești. După absolvirea liceului, Gheorghe Cereșanu a absolvit cursurile Școlii Militare Ofițeri Activi Infanterie și Cavalerie din București, Secția Infanterie, la data de 1 iulie 1884, cu gradul de sublocotenent.

Tânărul ofițer a fost repartizat la Regimentul 1 Linie (Infanterie) din Craiova, în funcția de comandant de pluton. „Timp de patru ani, sublocotenentul Gheorghe Cereșanu a făcut progrese în cunoașterea și aplicarea cerințelor Regulamentelor militare. S-a comportat bine cu recruții, învățându-i instrucția individuală și colectivă. A avut o conduită foarte bună în unitate și societate. S-a dovedit un ofițer inteligent în toate acțiunile sale”, îl nota col. Crețulescu, comandantul regimentului.

Avansat în gradul de locotenent la data de 1 aprilie 1888, Gheorghe Cereșanu a fost mutat în Regimentul 1 Vânători de câmp (Infanterie) din Craiova, în funcția de ajutor șef Birou instrucție, iar după un an, în funcția de comandant Companie elevi în Școala Fiilor de militari din Craiova. Comandantul școlii, col. Gheorghiu, îl nota în anul 1889: „...a dovedit mult tact în munca cu elevii, fiindu-le ca un frate mai mare. A comandat compania elevi cu blândețe și seriozitate. Este un ofițer de viitor, conștiincios și studios. A înlocuit profesorul de caligrafie și de desen cu profesionalism”.

La data de 1 octombrie 1883, ofițerul a fost avansat în gradul de căpitan și repartizat comisar regal la Consiliul de Război. Timp de patru ani, ofițerul a fost notat cu calificative bune de către generalul Poenaru.

Numit ajutor al comandantului Batalionului 6 Vânători (Infanterie) Focșani, „ofițerul și-a îndeplinit foarte bine atribuțiunile funcționale. A urmat cursurile și a susținut examenele pentru gradul de maior, fiind avansat în grad la 10 mai 1902 și apoi a fost numit la comanda Batalionului 2 Vânători Infanterie „Regina Elisabeta” București (denumire acordată în anul 1902), pe care l-a condus foarte bine”, îl nota generalul Tătărăscu, comandantul Corpului 2 Armată București.

În luna aprilie 1906, maiorul Cereșanu a fost numit comisar regal în Consiliul de Război, de pe lângă Corpul 2 Armată „îndeplinind serviciul de comisar regal cu multă pricepere”, îl nota comandantul Corpului 2 Armată, generalul de divizie Ferdinand.

¹⁰³ Arhivele Naționale Militare, fond Memorii Bătrâni, dosar nr. 23.

La data de 1 aprilie 1908, maiorul Cică a fost numit comandantul Regimentului „Calafat” nr. 31 Turnu Măgurele. Avansat în gradul de locotenent-colonel la data de 10 mai 1908, ofițerul a condus foarte bine regimentul până în anul 1912, când a absolvit și Facultatea de Drept din Universitatea București.

Avansat în gradul de colonel, la data de 10 mai 1912, Gheorghe Cică a fost numit la comanda Regimentului 7 „Prahova” Infanterie Ploiești, pe care l-a condus foarte bine până în anul 1914, notarea fiindu-i întocmită de generalul Ion Dragalina, comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie Ploiești și supranotată de generalul Georgescu, comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău.

În anul 1915, Gheorghe Cică a fost numit Director superior al Serviciului Personal din Marele Stat Major. Secretarul general al Serviciului Personal din Marele Stat Major, generalul Iliescu îl nota: „...ofițer superior foarte bun sub toate aspectele, foarte devotat și conștiincios serviciului”.

Colonelul Gheorghe Cică a fost numit Comisar regal al Consiliului permanent de revizie al armatei, la 1 aprilie 1916. Pe data de 14 august 1916 a fost avansat în gradul de general de brigadă și pe timpul campaniilor militare din anii 1916-1919 a îndeplinit funcția de șef al Justiției militare, fiind apreciat de către generalul Constantin Prezan, șeful Marelui Cartier General ca „un ofițer absolut integru”.

Generalul de brigadă Gheorghe Cică a fost decorat cu medalia omagială „Carol I”, medalia „Bărbăție și Credință”, medalia „Marele Război 1916-1919”, medalia Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu, Ordinul „Coroana României” clasa a IV-a, Ordinul „Steaua României” clasa a IV-a, ordinul Sfânta „Ana” a Rusiei.

General de brigadă Ion CONSTANTINESCU¹⁰⁴

Ion Constantinescu s-a născut la 15 iunie 1896 în localitatea Ploiești. A absolvit școala primară și Liceul „Sfinții Petru și Pavel” în Ploiești, în anul 1914. După absolvirea liceului, sfătuit de mama sa, Aurelia, întrucât tatăl Iordan a decedat în anul 1901, Ion Constantinescu a frecventat cursurile Școlii Militare Ofițeri Activi Infanterie, pe care a absolvit-o la 1 august 1916, cu gradul de sublocotenent, clasându-se pe locul al șaptelea în promoția sa. A fost încadrat comandant de pluton în Regimentul Infanterie „Prahova” nr. 7 din Ploiești și a participat de la 15 august 1916 la Primul Război Mondial, pentru eliberarea fraților români din Transilvania. De la 1 noiembrie 1916, tânărul ofițer a fost numit comandantul Companiei a treia, din Batalionul 2 Infanterie, același regiment.

Ofițerul s-a remarcat în conducerea subordonaților în luptele din Transilvania (Satu Lung, Homorod, Kohalom), Rucăr, Dragoslavele, muntele Mateiaș/Câmpulung Muscel și în retragere spre Târgoviște. La data de 20 noiembrie 1916, Ion Constantinescu a căzut prizonier de război, confruntându-se cu austeră viață din Lagărele germane Strosland, Brasen și Besov. Revenit din

¹⁰⁴ Gl.bg.(ret)dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura Printeuro, Ploiești, 2004, pag. 70-72.

captivitate la 1 iulie 1918, sublocotenentul Ion Constantinescu a fost reîncadrat în Regimentul 7 Infanterie Ploiești, în funcția de comandant de companie, participând cu ostașii din subordine de la sfârșitul anului 1918 (remobilizarea Armatei române) la paza zonei petroliere, iar din martie 1919 până la sfârșitul lunii decembrie 1919, la asigurarea pazei și ordinii interioare în diferite localități din Transilvania, ajungând până la Oradea. Pe data de 2 aprilie 1919, Ion Constantinescu a fost avansat în gradul de locotenent.

În notarea de serviciu pentru anii 1916 și 1919, colonelul Lascăr Caracaș, comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie Ploiești arăta: „Ofițerul are un accentuat simț al datoriei, onoarei și demnității, este serios, devotat, curajos, hotărât să îndeplinească orice misiune de luptă”. În anul 1920, Ion Constantinescu a urmat Cursul de perfecționare comandanți de companie, în Centrul de Instrucție Infanterie Făgăraș, pe care l-a absolvit cu bune rezultate. Revenit la Regimentul 7 Infanterie Ploiești, ofițerul a îndeplinit funcția de comandant de companie și prin cumul funcția de șef al Biroului instrucție. În notările de serviciu întocmite de coloneii Cernea și Teodorian, locotenentul Ion Ionescu a obținut numai laude. Ion Constantinescu a fost avansat în gradul de căpitan în anul 1924 și a fost propus pentru a urma cursurile Școlii Superioare de Război din București, pe care le-a frecventat în anii 1927-1929, încheindu-le cu calificativul general *bine*, diploma fiindu-i semnată de colonelul Ion Antonescu, directorul Școlii Superioare de Război București. După absolvirea Ș.S.R., ofițerul a fost trimis la stagiul în Regimentul 85 Infanterie Oradea, subordonat Diviziei 17 Infanterie Oradea. Până la 1 noiembrie 1930, ofițerul a muncit cu multă dăruire și responsabilitate, aplicând cât mai corect în practică cunoștințele acumulate în Ș.S.R., aprecieri consemnate de generalul Elian, comandantul Diviziei 17 Infanterie. Practica executată în Regimentul 85 Infanterie a fost urmată de avansarea în gradul de maior și un stagiul la Marele Stat Major din București. Notarea de serviciu întocmită de generalul Dragomir de la M.St.M. evidențiază deosebitele calități ale ofițerului, în efectuarea lucrărilor de stat major. De la 1 octombrie 1931, Ion Ionescu a lucrat în calitate de șef Birou Mobilizare la Divizia a 17-a Infanterie Oradea (stagiar). În continuare, ofițerul a executat stagiul la Regimentul 34 Artilerie Oradea până la 1 noiembrie 1932. De la această dată până în 1937, Ion Ionescu a lucrat foarte bine în Statul major al Diviziei a 17-a Infanterie, fiind notat *foarte bine* de generalul Ilcuș, comandantul marii unități din Oradea.

Avansat în gradul de locotenent-colonel Ion Ionescu a comandat din noiembrie 1937 până la 1 noiembrie 1938 Regimentul 86 Infanterie Salonta și apoi până la 1 martie 1940 a îndeplinit funcția de șef de Stat major al Diviziei a 17-a Infanterie Oradea, implicându-se ferm în instruirea efectivelor din marea unitate, întrucât pe cerul patriei au apărut norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial și pericolul grav de ciuntire a granițelor României. Pentru șase luni de zile, de la 1 martie până la 1 septembrie 1940, ofițerul a fost numit Șeful Serviciului Secrete Generale din Ministerul Apărării Naționale.

Ion Ionescu a fost avansat în gradul de colonel, la 1 aprilie 1942. Ofițerul a condus Regimentul 35 Infanterie Constanța în apărarea litoralului Mării Negre, în zona Cetatea Albă, Vâlcov și Bugaz până la 20 octombrie 1943. Generalul Aurel Niculescu, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie „Mărășești” Constanța îl nota *foarte bine* pentru eforturile depuse în instruirea efectivelor și

aprovizionarea cu mijloace de luptă, bunurile necesare traiului zilnic și cazarea oamenilor și cailor. În anii 1943-1944, Ion Ionescu a comandat foarte bine Brigada 21 Infanterie, a îndeplinit foarte bine misiunile de luptă pe Nistru și a ajutat populația civilă cu bunurile necesare traiului zilnic, și în efectuarea lucrărilor agricole.

De la 23 august 1944 până la 1 aprilie 1945 a comandat foarte bine efectivele Brigăzii 21 Infanterie în luptele de la Galați, Pogoanele, București, Brașov, Mediaș, Târgu Mureș, Turda, Cojocna, Careii Mari, Nordul Ungariei, în Cehoslovacia, contribuind la înfrângerea trupelor germane.

Avansat general de brigadă la 1 aprilie 1945, Ion Constantinescu a fost mutat la Secția 1-a din Marele Stat Major, îndeplinind funcția de inspector pentru Cercurile Teritoriale din Corpul 1 Teritorial Craiova, județul Dolj. La 9 august 1947, generalul Ion Constantinescu a fost pensionat.

Generalul Ion Constantinescu a fost căsătorit cu Elisabeta Ionescu și nu au avut copii. A avut o soră Lelia și un frate Petre. În decursul carierei militare, generalul Ion Constantinescu a fost decorat cu medaliile: „Crucea Comemorativă a Marelui Război 1916-1919”, „Victoria” pentru civilizație, „Victoria” sovietică-1946, „Steaua Republicii Populare Române” clasa a IV-a, Ordinele: „Coroana României” în grad de cavalier, clasa a IV-a, „Steaua României” în grad de cavalier, clasa a IV-a și a III-a.

General de brigadă Vasile DAVIDESCU¹⁰⁵

Vasile Davidescu a fost veteran al războiului pentru întregirea neamului românesc (1916-1919) și a participat la al Doilea Război Mondial. Părinții săi, Vasile și Maria, i-au dat naștere la data de 13 mai 1894, în localitatea Măgureni, plasa Filipești, județul Prahova. A copilărit și a absolvit școala primară în localitatea natală. Liceul „Sfinții Petru și Pavel” (8 clase) l-a urmat și absolvit, cu bacalaureat, în Ploiești.

Fire studioasă, Vasile Davidescu a urmat și absolvit cu mult succes Școala de Artilerie, Geniu și Marină (al cincilea din cei 50 elevi înscriși la secția artilerie), Școala Specială de Artilerie (al șaselea din 63 ofițeri), Școala Superioară de Război și cursul complementar de stat major.

Carierea militară a început-o cu gradul de sublocotenent (1 iulie 1916), a continuat-o cu gradul de locotenent (1917), căpitan (1919), maior (1930), locotenent-colonel (1937), colonel (1942), general de brigadă post-mortem (3 septembrie 1942). Evoluția în funcțiile militare a fost frumoasă și demnă de reținut.

Astfel, în toamna anului 1916 a comandat o secție de artilerie a Bateriei 1 din Regimentul 19 Artilerie Ploiești, în luptele din Dobrogea. A fost comandantul Bateriei Trageri din Regimentul 19 Artilerie în luptele de pe Valea Buzăului, Râmnicu Sărat și Putna.

Avansat la gradul de locotenent, ofițerul a comandat o baterie din Regimentul 19 Artilerie Ploiești, în luptele de la Mărășești, din vara anului 1917, fiind notat de către colonelul Vasiliu, comandantul Regimentului 19 Artilerie, cu

¹⁰⁵ Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 33.

calificativele *bine* (1916) și *foarte bine* (1917). După transformarea Regimentului 19 Artilerie în Regimentul 19 Obuziere, căpitanul Vasile Davidescu a comandat, în anii 1919-1920, Bateria 2, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de către colonelul Miclescu, comandantul regimentului, și de către colonelul Gavrilu, comandantul Brigăzii 5 Artilerie.

În anii 1921-1922 a comandat Bateria 7 din Regimentul 39 Artilerie Târgu Mureș, și a fost notat cu calificativul *foarte bine* de către colonelul Pătroianu, comandantul regimentului, și generalul Mironescu, comandantul Diviziei 20 Infanterie.

Revenit în perioada anilor 1922-1925 la Regimentul 19 Obuziere, ofițerul s-a simțit acasă, la propriu, comandând Bateria 1 și a fost notat cu calificativul *foarte bine* de către comandantul regimentului, colonelul Boboc, și de către generalul Mironescu, comandantul Diviziei 13 Infanterie Ploiești.

În perioada iunie-septembrie 1925, ofițerul a urmat cursurile Școlii Speciale de Artilerie de la Râșnov, iar apoi, între 1 octombrie 1925 și 1 iulie 1927, cursurile Școlii Superioare de Război București, încheiate cu calificativul general *bine*.

De la data de 1 august 1927 până la 1 aprilie 1928, ofițerul a făcut stagiul la Regimentul Artilerie Antiaeriană București, comandând Bateria a 5-a. Pentru aceasta a fost notat cu calificativul *foarte bine*. În perioada 2 aprilie 1928 - 1 noiembrie 1930 a făcut stagiul la Secția Operații, din Marele Stat Major, fiind atestat ofițer de stat major, și notat *foarte bine* de către colonelul Petre Dumitrescu și generalul Economu.

Vasile Davidescu în perioada 2 noiembrie 1930 până la 10 mai 1934 a lucrat la Biroul 3, Secția Operații din Marele Stat Major al Armatei române, fiind notat *foarte bine* de către colonelul Petre Dumitrescu și generalul Ștefan-Gheorghe Ionescu.

Maiorul Vasile Davidescu a comandat, în perioada 1934-1936, Divizionul 3 din Regimentul 1 Artilerie Timișoara, menținându-se la nivelul calificativului *foarte bine*. Comandantul Brigăzii 1 Artilerie, generalul Apostolescu, îl numea „*stâlpul moral al Regimentului 1 Artilerie „Carol I” Timișoara afirmându-se la comanda Divizionului al 3-lea și în funcția de șef al Biroului Instrucție*”, iar generalul de divizie Economu, comandantul Corpului 7 Armată Timișoara, îl evidențiază pentru calitățile de profesor la Școala de Aplicație Artilerie Timișoara.

Din iunie 1936 și până în iulie 1937 Vasile Davidescu a comandat Divizionul 3, a fost profesor la Școala de Ofițeri Superioari din garnizoana Timișoara și a îndeplinit funcția de șef al Biroului Mobilizare din divizie, cu prilejul manevrelor militare. „*Eminent ofițer de stat major*”, apreciau generalul Bunescu, comandantul Diviziei 1 Infanterie Mehedinți și generalul Economu, comandantul Corpului 7 Armată.

În anii 1938-1939, locotenent-colonelul Vasile Davidescu a fost profesor de Tactică Generală la Secția Militară din Școala Politehnică Timișoara și la Școala Ofițeri Superioari pe garnizoana Timișoara, fiind apreciat ca „*un ofițer de excepție*” al artileriei, atât de către generalul Corneliu I. Dragalina, comandantul Diviziei 1 Infanterie, cât și de către generalul de divizie Gheorghe Oprescu, comandantul Corpului 7 Armată.

Locotenent-colonelul Vasile Davidescu a îndeplinit, în perioada 10 august 1939 - 29 iunie 1940, funcția de șef de stat major la Divizia 1 Infanterie, profesor la Școala Politehnică și la Școala Ofițeri Superioari din garnizoana Timișoara, și a fost notat cu calificativul *foarte bine* de către generalul Conelii I. Dragalina, comandantul Diviziei 1 Infanterie Mehedinți și generalul de divizie Leventi, comandantul Corpului 7 Armată Timișoara.

Numit șef de Stat Major la Divizia 19 Infanterie Timișoara, la data de 29 iunie 1940, ofițerul și-a pus la bătaie toată capacitatea intelectuală în vederea elaborării unor planuri realiste de acțiune ale marii unități (în perspectivă). Avansat în gradul de colonel, Vasile Davidescu a îndeplinit funcția de șef al Statului Major al Diviziei 19 Infanterie în operațiunea militară Odessa, remarcându-se prin clarviziunea hotărârilor adoptate. În urma rănilor grave suferite în luptele din Caucaz, în vara anului 1942, Vasile Davidescu a decedat, la data de 3 septembrie 1942, la Spitalul Militar German Konstantinovskaia, cernind sufletele familiei și camarazilor.

În decursul carierei militare generalul de brigadă, post-mortem, Vasile Davidescu a fost decorat cu numeroase ordine și medalii militare: Ordinul „Coroana României”, clasa a V-a, cu spade și panglică de virtute militară, Ordinul „Steaua României”, cu spade și panglică de virtute militară, Ordinul german „Crucea de Fier”, medalia „Crucea Comemorativă”, cu baretele Dobrogea, Carpați, Mărășești 1916-1919, medalia „Victoria” (1920), medalia „Semnul Onorific de aur” pentru 25 de ani de activitate în armată.

General de brigadă Vicențiu DEMETRIAN¹⁰⁶

Vicențiu Demetrian s-a născut la 4 august 1892 în Ploiești. Părinții săi, Gheorghe (preot) și Constantina (casnică) i-au asigurat lui Vicențiu (ofițer), Constantin (doctor) și surioarelor Eugenia și Anca o copilărie fericită. După absolvirea școlii primare și Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, Vicențiu s-a înscris la Școala Militară Ofițeri Activi Artilerie, Geniu și Marină, pe care a absolvit-o în anul 1912, printre primii, cu gradul de sublocotenent.

La absolvirea școlii militare, ofițerul a fost numit comandant Secție Artilerie, în Regimentul 19 Artilerie Ploiești, fiind notat de comandantul regimentului: „...este un tânăr inteligent, cu bogate aptitudini militare, a obținut rezultate bune la manevrele militare, la concursuri militare și la tragerile de război”.

În anii 1913-1914, ofițerul a frecventat Școala Specială Ofițeri Artilerie, obținând foarte bune rezultate. De la 23 iunie la 31 august 1913, ofițerul a participat la al Doilea Război Balcanic, cu Regimentul 19 Artilerie, în calitate de ofițer de legătură între Comandamentul Brigăzii și al Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, fiind notat *foarte bine* de colonelul Rudeanu, comandantul unității.

Avansat în gradul de locotenent, Vicențiu Demetrian în anii 1914-1916 a comandat foarte bine Bateria a 3-a Artilerie, și prin cumul a îndeplinit funcția de

¹⁰⁶ Arhivele Militare Naționale, Fond D.C.I./1947, dosar 5202.

instructor pentru pregătirea ochitorilor și telemetriștilor, obținând rezultate foarte bune, apreciate de colonelul Lupașcu, comandantul unității.

De la data de 15 august 1916, până la data de 15 aprilie 1917, locotenentul Vicențiu Demetrian a comandat Bateria a 3-a din Regimentul 19 Artilerie, în luptele din Transilvania și apoi în Dobrogea, în Muntenia și în refacerea efectivelor în Moldova.

În perioada 15 aprilie 1917 până la 1 octombrie 1918, ofițerul a comandat Bateria a 5-a din Regimentul 7 Artilerie Focșani, în luptele din vara anului 1917 la Nămolosa, Străjescu, Doaga, Cosmești și Pădurea Prisaca și apoi în misiunea din Basarabia, pentru alungarea peste Nistru a ostașilor ruși, fiind notat bine de colonelul Vasiliu, comandantul unității și avansat în gradul de căpitan.

De la 1 octombrie 1918, Vicențiu Demetrian a lucrat la Pirotehnia Armatei, în funcția de șef al Biroului Fabricație și comandant de companie. În anul 1920, ofițerul a urmat un curs de trageri artilerie, a urmat călătoria de artilerie în zona Dragoslavele, Prisaca, Câmpulung Muscel. Apoi a revenit la Pirotehnia Armatei în funcția de șef al Biroului Fabricație. Desfășurând Cursul Informații Ofițeri Superioari la Centrul de Instrucție Sfântul Gheorghe-Covasna, în anul 1921, a trecut și examenul pentru gradul de maior, apreciat cu calificativul *bine*, de către coloneii Popescu, Petrescu.

Avansat în gradul de maior, în anul 1922, Vicențiu Demetrian a fost numit șef al Biroului Control al Biroului Fabricație în cadrul Pirotehniei Armatei. Timp de doi ani a fost notat *foarte bine* de către colonelul Filipescu, comandantul unității, pentru perseverența și consecvența probate în îndeplinirea atribuțiilor funcționale, oferind un bun exemplu camarazilor săi.

În anul 1925, maiorul Demetrian a comandat Divizionul 1 și în anul 1926 a condus Biroul Mobilizare în Regimentul 2 Artilerie Grea București, fiind notat *foarte bine* de colonelul Cică, comandantul unității. Numit în ianuarie 1927 șef al Biroului 2 din Direcția Artilerie din Ministerul Apărării Naționale, maiorul Demetrian s-a afirmat ca un bun lucrător de stat major, apreciere făcută de colonelul Pârcălăbescu, directorul Direcției Artilerie.

La data de 15 aprilie 1931, ofițerul a fost numit șef al Biroului Instrucție și ajutor al comandantului Regimentului 2 Artilerie Grea București. A fost notat *foarte bine* în anii 1931 și 1932 pentru implicarea fermă în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, de colonelul Vintilă Georgescu, comandantul unității militare.

De la 15 ianuarie 1933, ofițerul a îndeplinit prin cumul funcția de îndrumător al Școlii Ofițerilor Instructori de corp, fiind notat *foarte bine* de colonelul Jiteanu, comandantul Regimentului 2 Artilerie Grea. În anii 1934-1935, ofițerul s-a implicat foarte bine și în organizarea activităților de cazare și aprovizionare a efectivelor unității cu bunuri materiale, fiind avansat în gradul de locotenent-colonel.

Numit la Direcția Artilerie din Ministerul Apărării Naționale, în funcția de șef al Biroului 5 Armament și Muniții, în anii 1936-1937, ofițerul a dat deplină satisfacție, maturitate și conștiinciozitate pe linia îndeplinirii atribuțiilor funcționale, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de generalul Petrescu, comandantul Artileriei Armatei Române.

Avansat la gradul de colonel în anul 1938, Vicențiu Demetrian a îndeplinit până în anul 1943, funcția de șef și apoi director al Serviciului Armament și

Muniții din Direcția Artileriei, fiind notat la superlativ de generalii Petrescu, Beller, Petre Dumitrescu, Cameniță și Gheorghiu. La data de 1 iulie 1946 a demisionat din rândul cadrelor militare active.

Prin Decret Regal din noiembrie 1946, Vicențiu Demetrian a fost avansat în gradul de general de brigadă în rezervă și pensionat. După demisia din armată, Vicențiu Demetrian a lucrat în calitate de funcționar în Uzinele Lemaitre București până la 15 decembrie 1947.

V. Demetrian a fost căsătorit cu Lucia Voiculescu și au avut-o pe fiica Zoie, născută în 1914. A fost decorat cu medaliile: Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1919, Avântul Țării, Victoria/1921, Peleş/1933, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Steaua României clasa a V-a, cu spade, Sfânta Ana, clasa a III-a, cu spade/rusesc, Coroana României clasa a IV-a, în grad de ofițer, Coroana României, clasa a III-a, în grad de comandor.

General de brigadă Laurențiu FULGA¹⁰⁷

Laurențiu Fulga s-a născut la data de 2 noiembrie 1916 în comuna Fulga, satul Fulga de Jos, județul Prahova. Părinții săi, Tudor Ionescu și Ecaterina Curculescu-Ionescu, țărani gospodari, și-au dat copilul la școala primară din localitatea Cioranii de Jos. A urmat cursurile Liceului Militar din Cernăuți, pe care l-a absolvit în anul 1936, cu rezultate bune.

Renunțând la cariera militară, pentru care a considerat că nu are vocație, s-a înscris la Facultatea de Litere și Filozofie din București, pe care a absolvit-o în anul 1941.

Mobilizat pentru război în luna iulie 1941, după susținerea examenului de licență la facultate, a participat la luptele desfășurate în operațiunea militară Odessa, din perioada august-octombrie 1941, și la operațiunea militară de la Stalingrad. A căzut prizonier de război la data de 19 noiembrie 1942, data începerii contraofensivei armatei sovietice la Stalingrad, fiind dus în lagărul de prizonieri Oranki.

După constituirea Diviziei „Tudor Vladimirescu” pe teritoriul sovietic, la data de 2 octombrie 1943, marea unitate de infanterie a fost încadrată cu prizonieri de război din armata română. Laurențiu Fulga s-a înscris voluntar, împreună cu alți camarazi, ceea ce a determinat avansarea lui la gradul de locotenent și numirea în funcția de comandant de pluton la Regimentul 3 Infanterie. În această calitate a participat la acțiunile militare desfășurate la Sfântu Gheorghe (septembrie 1944) și în zona Beiuș și Bihor (octombrie 1944), contribuind la eliberarea orașelor Oradea (10 octombrie 1944), Debrețin din Ungaria (20 octombrie 1944), precum și a altor localități din Ungaria și Cehoslovacia. În urma eliberării orașului Debrețin, divizia a primit în titulatura sa numele orașului.

După înapoierea în țară, Laurențiu Fulga a fost avansat la gradul de căpitan și a lucrat, în calitate de redactor, la organul de presă al armatei, „Glasul

¹⁰⁷ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 56-58.

Armatei”, și la diverse reviste de cultură. A deținut și funcția de consilier artistic la Teatrul Armatei (1945-1961).

Trecând în rezervă cu gradul de colonel, în anul 1961, Laurențiu Fulga a continuat să colaboreze la publicațiile „Viața Militară” și „Apărarea Patriei”.

Laurențiu Fulga a debutat în domeniul literar în anul 1937, în revista „Bilete de papagal”. Și-a continuat activitatea publicând o serie de lucrări precum: volumul „Straniul paradis” (1942), drama „Ultimul mesaj” (1951), drama „Ion Vodă cel Cumplit” (1953), romanul „Eroica” (1956), drama „Meșterul Manole” (1958), povestirile „Pe viață și pe moarte” (1960), romanul „Steaua bunei speranțe” (1963), povestirile „Concertul pentru două viori” (1964), drama „Este vinovată Corina?” (1964), romanul „Alexandra și Infernul” (1966), nuvela „Doamna străină” (1968), romanul „Moartea lui Orfeu” (1970), romanul „Sinteza” (1971), romanul „Salvați sufletele noastre” (1977), romanul „E noapte și e frig” (1983), scenariul pentru filmul „Alexandra și Infernul” (1983).

Laurențiu Fulga a tradus în limba română diverse lucrări literare scrise în limbile franceză și rusă. În anul 1968 a fost ales vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru frumoasa activitate depusă în domeniul creației literare Laurențiu Fulga a primit numeroase premii literare: „Premiul de Stat” (1951), premiul Uniunii Scriitorilor (1966), premiul „Ion Creangă” al Academiei Române (1971), premiul revistei „Săptămâna” pentru volumul „Straniul paradis” (reeditat) și premiul Asociației Scriitorilor.

Laurențiu Fulga a fost avansat la gradul de general de brigadă în rezervă, în anul 1981. S-a stins din viață la data de 19 noiembrie 1984, la vârsta de 68 ani, după o viață bogată în realizări literare.

General de brigadă Pavel-Ioan GHIȚĂ¹⁰⁸

Ioan Ghiță (tehnician în industria de război, la Arsenalul Armatei) și soția sa, Ioana (casnică), au dat țării șapte copii: Pavel (ofițer, avansat succesiv de la gradul de sublocotenent până la gradul de general de brigadă, în prezent pensionar), Ioan (tehnician metalurgie, în prezent pensionar), Gheorghe (tehnician mecanic, în prezent pensionar), Crăciun (economist, căpitan în rezervă Ministerul Apărării Naționale, în prezent pensionar), Victoria (profesor de limba română și de filozofie) și încă o soră și un frate (ambii decedați). Pavel-Ioan Ghiță a copilărit, ca și ceilalți frați, în casa părintească din Ploiești, strada Industriei, nr. 90. A urmat cursurile Școlii generale nr.11 din Ploiești, după care a urmat și absolvit Școala Industrială de Meserii și Școala Medie Tehnică Ploiești, obținând diploma de bacalaureat.

La 1 noiembrie 1943, a fost încorporat ca elev cu termen redus la Școala de Subofițeri în Rezervă Infanterie Predeal (Batalionul 4 Vânători de Munte), comandată de maiorul Nicolae Bondoc (numit profesor la Academia Militară București, după terminarea războiului). Făcând parte dintr-o subunitate operativă

¹⁰⁸ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 58-61.

de tăria unui pluton, sub comanda maiorului Nicolae Bondoc, elevul sergent Ghiță, a participat la dezarmarea Comandamentului Militar german de la Azuga (Prahova). În urma ordinelor primite în ziua de 23 august 1944 a executat alte misiuni de luptă împotriva armatei germane, împreună cu batalionul 4 Vânători de Munte din Divizia 2 Munte, în perioada scursă până la 9 mai 1945.

Trebuie remarcat faptul că Pavel-Ioan Ghiță a lucrat începând din octombrie 1939 la Uzinele Metalurgice „Concordia” Ploiești, unde se executa, pentru front, armament de luptă: tunuri antitanc calibru 47 mm, obuze 47 mm, obuze 75 mm, obuze 100 mm și capete de brand. Uzina „Concordia” a fost declarată militarizată și unitate operativă în perioada 23 august 1944 - 9 mai 1945.

La data de 6 iunie 1946 elevul sergent Ioan-Pavel Ghiță a fost trecut în rezervă și s-a reîntors la Uzina „Concordia” unde a lucrat până la 25 februarie 1949, când a fost încadrat ca ofițer activ cu gradul de sublocotenent, conform Deciziei Ministerului de Interne nr. 142, litera p. A fost repartizat la Comandamentul Regional de Miliție Craiova și numit în funcția de șef serviciu cadre, unde a funcționat până la data de 23 august 1953. În acest timp a fost avansat în gradul de locotenent (30 decembrie 1949), fiind apreciat de comisia de notare cu calificativul *foarte bine*.

Datorită faptului că ofițerul avea mari greutăți familiale – tatăl decedat, 5 frați mai mici în școli, mama fără pensie – ofițerul a solicitat mutarea la Direcția Miliției Regionale Ploiești și a primit aprobarea de transfer. Ajungând în orașul natal a muncit cu multă conștiinciozitate și dăruire, îndeplinind mai multe funcții: șef secție miliție, șef birou serviciu cercetări penale, șef secție operativă și comandant de raion. Datorită calităților remarcabile a fost avansat, la excepțional, la gradul de căpitan.

Cu dorința de a-și perfecționa pregătirea, ofițerul a urmat și absolvit Facultatea de Științe Juridice a Universității București, în urma examenului de stat fiind declarat Diplomat Universitar în specialitatea Științe Juridice. A urmat apoi Cursul Superior Cadre de Conducere din București. În urma absolvirii acestui curs i s-au încredințat funcții ce solicitau responsabilități sporite, fiind înaintat, succesiv, la gradele de maior, locotenent-colonel și colonel (la pensionare).

Pavel-Ioan Ghiță a fost un ofițer deosebit de meticulos și ordonat în serviciu, cu o capacitate superioară de înțelegere și judecată. În funcțiile pe care le-a îndeplinit de-a lungul carierei militare a vegheat la respectarea și aplicarea legilor țării, dând dovadă de cinste și corectitudine remarcabile.

În calitate de fondator al Asociației Veteranilor de Război din Ministerul de Interne, filiala Prahova, Pavel-Ioan Ghiță a fost ales președinte al acestei filiale, la data de 5 noiembrie 1990, și a fost reales președinte și în cadrul adunărilor generale din anii 1993, 1995, 1999.

Generalul Ghiță a fost animatorul activităților organizatorice, cultural-educative și de ordin social desfășurate în cadrul filialei. Activitatea sa se continuă și în afara programului stabilit pentru lucru, Pavel-Ioan Ghiță soluționând problemele veteranilor de război, scriind și publicând materiale în revista România Eroică și în săptămânalul Argus. A participat la toate activitățile

dedicate sărbătorilor naționale ale poporului român. S-a implicat personal în soluționarea problemelor de protecție socială și cu scop umanitar.

Drept răsplată pentru activitatea depusă în slujba veteranilor de război, în calitate de cadru activ în retragere, prin Decret Prezidențial, nr. 147, din 8 mai 1999, colonelul Pavel-Ioan Ghiță a fost înaintat la gradul de general de brigadă în retragere.

De la data de 22 aprilie 2003 generalul Pavel-Ioan Ghiță face parte din Comitetul Executiv al Asociației Veteranilor de Război din Ministerul de Interne București și din Biroul Executiv al Asociației Veteranilor de Război din Ministerul de Interne București.

În decursul carierei militare a fost decorat cu următoarele ordine și medalii: Ordinul „Meritul Militar” clasele I-a, a II-a și a III-a, medalia „Eliberarea de sub dominația fascistă”, medalia „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941-1945”, medalia națională „Serviciul Credincios”, clasa a III-a, prin Decretul nr. 969, din 29 noiembrie 2002.

General de brigadă Ioan IONESCU¹⁰⁹

Ioan Ionescu s-a născut la 5 februarie 1897 în Ploiești. Părinții săi Nicolae și Ana și-au îndrumat fiul spre Seminarul Teologic Ortodox „Nifon Mitropolitul”. Ioan Ionescu, pătruns de sentimente patriotice și militare, a absolvit în anul 1917 Școala Militară Ofițeri Infanterie, clasându-se al 21-lea din cei 200 elevi absolvenți. Fiind avansat în gradul de sublocotenent, Ioan Ionescu a fost numit în funcția de comandant Secție la Coloana 1 Trăsuri și a participat la luptele de la Mărăști și Oituz din vara anului 1917.

După încheierea Armistițiului de către guvernul bolșevic de la Petrograd, cu Puterile centrale (Germania și Austro-Ungaria la 26 noiembrie 1917), sublocotenentul Ioan Ionescu a fost mutat la Regimentul 8 Vânători (Infanterie-vânători de câmp) Botoșani, subordonat Diviziei a 8-a Infanterie Botoșani, în funcția de comandant de pluton, remarcându-se prin conștiinciozitate și seriozitate în instruirea ostașilor.

Remobilizarea Armatei române la 28 octombrie 1918 l-a găsit pe Ioan Ionescu la comanda unui pluton din Regimentul 8 Vânători. Ofițerul a participat cu acest regiment subordonat Diviziei a 8-a Infanterie, comandată de generalul Iacob Zadic, la luptele pentru alungarea din Bucovina a trupelor ruse și ucrainiene peste Nistru, care au năvălit în această zonă, după retragerea trupelor austriece. Ostașii români s-au remarcat în luptele din Galiția și Kolomeea.

Instaurarea regimului sovietelor roșii la Budapesta, condus de Bella Kun, care a nesocotit drepturile românilor transilvăneni, înscriind această provincie, ce reprezenta leagănul românismului, în subordinea sa, a determinat Marele Cartier al Armatei Române să se angajeze în Campania militară din vara anului 1919 din Ungaria. Tânărul ofițer a participat la această campanie împreună cu subordonații săi, fiind apreciat la încheierea luptelor, de către comandantul

¹⁰⁹ Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 91-93.

Regimentului 8 Vânători ca „un ofițer curajos, dârz, prevăzător, cu o mare rezistență la eforturile cerute pe câmpul de luptă”. La încheierea campaniei, Ioan Ionescu a fost avansat în gradul de locotenent și mutat în Regimentul 1 Căi Ferate București, în funcția de comandant Companie recruți, lucrând bine până la sfârșitul anului 1920.

În anii 1921-1922, locotenentul Ioan Ionescu a comandat un pluton de militari din Regimentul 6 „Mihai Viteazul” București, în misiunile de asigurare a ordinii interioare în Basarabia. În anii 1923-1924, ofițerul a îndeplinit funcția de ajutor al șefului Biroului învățământ în Școala Militară Aplicație Infanterie și Institutul Militar Sanitar București. Avansat în gradul de căpitan, Ioan Ionescu a fost numit comandant Companie în Institutul Național Educație Fizică și Sport, frecventând și el cursurile acestei instituții pe care le-a absolvit cu rezultate foarte bune.

Căpitanul Ioan Ionescu a lucrat în anii 1925-1928 la Depozitul Central Sanitar București, în funcțiile de șef Birou mobilizare și comandant de Companie, remarcându-se prin corectitudine, perseverență și consecvență în îndeplinirea atribuțiilor funcționale. În anii 1929-1930, căpitanul Ioan Ionescu a îndeplinit funcțiile de comandant Companie și ajutor șef Birou Instrucție în Regimentul 2 Vânători (Infanterie) „Regina Elisabeta” București, fiind notat cu calificativul *foarte bine*.

În anii 1931-1936, Ioan Ionescu a îndeplinit aceleași funcții în Regimentul 1 Vânători de Gardă. Ofițerul a fost avansat în gradul de maior, la excepțional. Comandantul Regimentului îi încheia notarea de serviciu în anul 1936 cu aprecierile: „ofițer cu multă prestață, cu o ținută și comportare ireproșabilă, care-și sacrifică și timpul liber din zilele de duminică și sărbători legale pentru instruirea și educarea subordonașilor săi”. În anii 1937 și 1938, maiorul Ioan Ionescu s-a bucurat de foarte bune aprecieri din partea șefilor direcți.

La 15 ianuarie 1939, maiorul Ioan Ionescu a fost numit comandant al Batalionului 2 din Regimentul 1 Vânători Gardă, aducându-și aportul la instruirea subordonașilor în zona probabilelor acțiuni de luptă.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, în anul 1940, Ioan Ionescu a fost numit comandant secund al Regimentului 1 Vânători Gardă și a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, remarcându-se la Țiganca, Dealul Epurenii, în traversarea Nistrului la 26 iulie 1941, în Operațiunea militară Odessa din Ucraina (1 august-16 octombrie 1941). În anul 1942, Ioan Ionescu a frecventat Cursul de perfecționare ofițeri superiori la Centrul de Instrucție Infanterie din Germania, pe care l-a absolvit cu rezultate foarte bune.

În anul 1943, Ioan Ionescu a fost avansat în gradul de colonel și numit comandant secund în Regimentul 2 Vânători Gardă. Numit la comanda Regimentului 94 Infanterie Timișoara, subordonat Diviziei a 19-a Infanterie Timișoara, colonelul Ioan Ionescu a participat de la 1 aprilie 1944 până la 20 august 1944 la luptele de pe frontul Iași-Chișinău, din Moldova.

După 23 august 1944, colonelul Ioan Ionescu a condus unitatea în luptele de dezarmare a trupelor germane în Muntenia, Oltenia și Banat. De la 5 octombrie 1944, împreună cu celelalte unități militare din Divizia a 19-a Infanterie Timișoara și Corpul 7 Armată Timișoara a trecut Tisa și a desfășurat lupte pentru

eliberarea Ungariei, pe direcția Budapesta. După 15 ianuarie 1945, ofițerul a participat la eliberarea Cehoslovaciei, până la capitularea armatei germane.

Comportarea dâră și curajoasă în luptele de la Budapesta, i-a adus decorarea cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a V-a. În anii 1945-1946, ofițerul a lucrat la Marele Stat Major. Trecut în rezervă în anul 1946, Ioan Ionescu a fost avansat în gradul de general de brigadă. Ofițerul a fost căsătorit cu Victoria Ionescu și au avut un fiu, Mihail. În frumoasa carieră militară, generalul Ioan Ionescu a mai fost decorat cu medaliile: Semnul onorific de aur pentru 25 de ani în serviciul militar, Victoria/1921, Victoria sovietică/1945 și Ordinele: Coroana României în grad de ofițer, Steaua României în grad de cavaler, Coroana României clasa a IV-a și Leul alb-ceh.

General de brigadă Nicolae IONESCU¹¹⁰

Nicolae Ionescu s-a născut la 21 martie 1898 în orașul Ploiești, în familia micului comerciant (măcelar) Nicolae și Ștefana Ionescu, care au avut zece copii. Nicolae i-a purtat cu mândrie numele și prenumele tatălui, de la care a moștenit ambiția de a răzbi în viață, iar de la mamă blândețea, însușire mult apreciată de camarazii și subordonații săi.

Absolvind cu succes școala primară și Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, în anul 1916, Nicolae s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Artilerie București, mutată la Iași, la 1 iunie 1916, cu gradul de sublocotenent. Șeful școlii îl nota: „Tânărul ofițer este sănătos, inteligent, modest, cu o fire blândă și foarte bun executant al ordinelor militare”.

Nicolae Ionescu a fost repartizat în Regimentul 19 Artilerie Ploiești (transformat în luna martie 1917 în R. 19 Obuziere), în funcția de șef Secție, care în perioada ianuarie-iunie 1917 se reorganizase, completase efectivele și mijloacele de luptă în localitățile Todirești, Trușești și Sulița, județul Botoșani. Tânărul ofițer a participat la luptele de la Mărășești, de la 24 iulie 1917, susținând cu foc acțiunile Regimentelor 7 Infanterie Prahova și Regimentului 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești.

În lunile septembrie, octombrie, până la încheierea Armistițiului cu Puterile centrale (Germania și Austro-Ungaria) de guvernul bolșevic rus condus de V.I. Lenin, la 22 noiembrie 1917, a acționat în zona Salcia-Condrea. După încheierea Armistițiului, Regimentul 19 Obuziere a fost retras în Zona Iași pentru refacere. Sublocotenentul Nicolae Ionescu a îndeplinit funcția de ofițer cu aprovizionarea efectivelor unității cu alimente, până la 1 mai 1918. Comandantul unității l-a lăudat pentru „perseverența și dăruirea dovedite în îndeplinirea sarcinilor, chiar dacă era slăbit din punct de vedere fizic”.

La 2 mai 1918, Nicolae Ionescu a fost mutat în Regimentul 12 Artilerie Bacău, în funcția de comandant Secție Artilerie. În Notările de serviciu pentru anii 1918-1922, comandantul unității, aprecia progresele înregistrate de tânărul ofițer în fortificarea fizică, conștiinciozitatea dovedită în instruirea

¹¹⁰ Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 94-97.

subordonaților, abilitatea și inteligența manifestate pentru aprovizionarea unității cu alimente, funcție îndeplinită prin cumul de funcție. La 1 mai 1919, ofițerul a fost avansat în gradul de locotenent.

Din toamna anului 1922 până în vara anului 1923, locotenentul Nicolae Ionescu a frecventat cu rezultate bune Cursurile Școlii Speciale de Artilerie. Comandantul școlii, col. Orescovici îl aprecia: „ofițerul este conștiincios, perseverent în îndeplinirea sarcinilor, disciplinat, cu bun comportament moral în toate împrejurările. A câștigat mult în fortificarea fizică”.

De la 1 septembrie 1923 până la 1 noiembrie 1926, lt. Ionescu a lucrat în Regimentul 19 Artilerie Ploiești, în funcția de șef Secție Artilerie și prin cumul ofițer cu aprovizionarea unității cu alimente și ajutor al șefului Biroului instrucție. La 1 aprilie 1926 a fost avansat în gradul de căpitan. Col. Boboc, comandantul unității îl nota: „căpitanul Nicolae Ionescu este un prea bun ofițer de instrucție și servicii”.

În perioada 2 noiembrie 1926 la 1 martie 1927, ofițerul a lucrat la Pirotehnia Armatei, în funcția de șef atelier „dovedind mult tact în munca cu oamenii care lucrau în Atelierul Ștefănești”, nota col. Severeanu, comandantul Pirotehniei Armatei. Revenit la Regimentul 19 Artilerie, căpitanul Ionescu s-a afirmat ca bun comandant și instructor de Baterie Artilerie, dovedind tact și simțul măsurii în îndeplinirea atribuțiilor funcționale până la 1 ianuarie 1930, îl nota col. Mavrocordat, comandantul unității militare.

Propus de șefii direcți, căpitanul N. Ionescu a frecventat cursurile Școlii Superioare de Război București de la 1 septembrie 1930 până la 1 iulie 1932, pe care le-a încheiat cu bune rezultate. După absolvirea Ș.S.R., ofițerul a lucrat în calitate de stagiar la Marele Stat Major al Armatei române, în Birourile Operații și Mobilizare Instrucție, până în septembrie 1934, fiind foarte bine apreciat de colonelul Stănescu, șef de Secție în Marele Stat Major.

Din toamna anului 1934 până la 10 mai 1935, Nicolae Ionescu a lucrat la Comandamentul Teritorial Sibiu, fiind notat de col. I. Popescu cu calificativul *foarte bine*. De la 11 mai 1935, ofițerul a lucrat în Regimentul 90 Infanterie Sibiu, îmbogățindu-și experiența în conducerea unei unități de instrucție. Revenit la Comandamentul Militar Teritorial Sibiu la 2 noiembrie 1935, ofițerul a condus Biroul Pregătire de luptă până la 10 ianuarie 1937, fiind foarte bine notat de generalul Teodorescu, comandantul marii unități.

Avansat în gradul de maior la 10 ianuarie 1937, N. Ionescu a fost numit șef al Biroului Instrucție în Divizia 18 Infanterie Sibiu, fiind notat *foarte bine* de generalul Gheorghiu, „pentru perseverența și clarviziunea cu care a condus instrucția efectivelor diviziei, în zonele probabile de acțiuni viitoare. Ofițerul este foarte harnic și conștiincios din cale-afară”.

În anul 1940, Nicolae Ionescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel și numit comandant de Divizion în Regimentul 7 Artilerie Grea și de la 15 martie 1941 în funcția de șef al Biroului Operații în Divizia a 8-a Infanterie Botoșani. A fost notat *foarte bine* de generalul Vlădescu, comandantul diviziei.

De la 15 iunie 1941 până la 1 iulie 1942, ofițerul a lucrat în funcția de șef al Secției Operații din Armata 1-a Română Sibiu, elaborând măsuri și coordonând instrucția și apărarea graniței de nord, stabilită vremelnice prin Dictatul de la Viena din 30 august 1940. A fost notat *foarte bine* de generalul Mitrănescu.

În lunile iunie-august 1942 a urmat un Curs de perfecționare ofițeri superiori în Centrul de Instrucție Botoșani. După absolvirea cursului a îndeplinit funcțiile de comandant secund și comandant al Regimentului 7 Artilerie Grea Botoșani. De la 9 noiembrie 1942, N. Ionescu a participat la luptele din Stepa Kalmucă, fiind foarte bine apreciat de generalul Dobriceanu, pentru modul cum a condus efectivele din subordine.

La 1 martie 1943, Niculae Ionescu a fost numit subșef de Stat Major la Corpul 6 Armată Cluj, dislocat la Iași, îndeplinind această funcție până la 1 martie 1944. Numit la comanda Regimentului 2 Artilerie București la 2 martie 1944, N. Ionescu l-a condus pe frontul Iași-Chișinău, până la 23 august 1944. Ofițerul a fost avansat în gradul de colonel în iunie 1944.

După 23 august 1944, colonelul Niculae Ionescu a participat la luptele pentru eliberarea părții de nord-vest a Transilvaniei, la eliberarea Ungariei și a Cehoslovaciei, ajungând până la Brno.

De la 15 septembrie 1945 până la 30 iunie 1947, col. N. Ionescu a îndeplinit misiuni externe ordonate de Marele Stat Major, întrucât cunoștea bine limbile germană și franceză. Avansat în gradul de general de brigadă, la 16 septembrie 1947, Niculae Ionescu a fost trecut în rezervă și a lucrat în calitate de contabil șef la Școala Sanitară din Ploiești. Niculae Ionescu s-a căsătorit în 1923 cu profesoara Silvia Cosma și împreună au dat țării pe fiul Șerban.

În anii de serviciu militar, Niculae Ionescu a fost decorat cu medaliile: Victoria/1920, Crucea Comemorativă de Război/ 1921, Serviciul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu/1942, Ordinele: Coroana României clasa a IV/a, Coroana României clasa a III-a, cu spade și Steaua României.

General de brigadă Theodor IONESCU¹¹¹

Theodor Ionescu s-a născut la 29 mai 1894 în orașul Ploiești. Părinții săi Ștefan și Eugenia au dat țării zece copii: Theodor, ofițer, Ștefan, medic veterinar, Constantin, profesor, Gheorghe, ofițer, și șase fete, toate casnice, Eliza, Maria, Eugenia, Alexandrina, Elena și Ana.

Theodor a absolvit Liceul „Sfinții Petru și Pavel” și Facultatea de Geodezie. A satisfăcut stagiul militar cu termen redus, fiind avansat sublocotenent în rezervă în anul 1911. Fiind concentrat, Theodor Ionescu a absolvit Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină, Secția Geniu. A fost activat la 15 ianuarie 1915 și repartizat la Batalionul 3 Pionieri Galați, în funcția de comandant de pluton. Comandantul unității l-a notat, scoțând în evidență pasiunea, dăruirea și curajul de care a dat dovadă Theodor Ionescu în Campania militară din toamna anului 1916.

În Campania militară din anul 1917, Th. Ionescu s-a remarcat în luptele de la Mărăști și Oituz, îndeosebi la Măgura Cașin, Grozești și Leșunțu, aprecieri ale comandantului unității, col. Tache Ionescu și comandantul Diviziei 6 Infanterie

¹¹¹ Gl.bg.(rz) Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 98-100.

Focșani, gl.d. Nicolae Arghirescu. La 17 septembrie 1917, Theodor Ionescu a fost avansat în gradul de locotenent.

La 1 iunie 1918, lt. Ionescu a fost mutat în Batalionul 6 Pionieri, participând cu subordonații săi la organizarea pozițiilor de luptă ale Diviziei 18 Infanterie Sibiu, comandată de generalul Pap în Campania militară din Ungaria în anul 1919, remarcându-se la Zolnok, Tisa, Sayal, Sant Mikloș și alte localități, la eliberarea cărora a participat și această divizie de transilvăneni.

De la 16 iunie 1922, Th. Ionescu avansat în gradul de căpitan a fost numit comandant de Batalion și șef al Biroului de Instrucție în Regimentul 3 Pionieri Galați. Timp de șase ani, ofițerul a muncit în această unitate și apoi zece luni de zile în Regimentul 5 Pionieri, aplicând cunoștințele teoretice acumulate în facultate și pe cele din activitatea practică, cu calificativul *foarte bine*. Căpitanul Th. Ionescu a fost mutat în ianuarie 1928 în Școala Militară Ofițeri Geniu, în funcția de instructor și profesor de Topografie.

Căpitanul Th. Ionescu a fost readus în Regimentul 5 Pionieri, în anul 1929, îndeplinind funcțiile de comandant Batalion și șef al Biroului Instrucție. La 1 aprilie 1932, Th. Ionescu a fost avansat în gradul de maior, lucrând în continuare în unitate până în 1936.

Acumulând bogate cunoștințe teoretice și practice, ofițerul a fost mutat în 1936 la Direcția Fortificații din Ministerul Apărării, în funcția de șef Secție. Avansat în gradul de locotenent-colonel la 1 aprilie 1938, ca urmare a unor merite și succese în muncă, „ofițerul a devenit un exemplu de dăruire și perseverență în muncă”, îl nota șeful Direcției Fortificații, col.ing. Dumitru Vasiliu.

La cerere, Th. Ionescu a condus Sectorul 1 Fortificații de pe Nistru, fiind conștient că țara are nevoie de apărare, gest apreciat cu calificativul *foarte bine* de Inspectorul general pentru fortificații, gl. Tiberiu Petrescu. După răpirea teritoriilor Basarabiei, Bucovinei de Nord, Ținutului Herța, Transilvaniei de Nord-Vest, Th. Ionescu a fost numit șeful Secției Control Tehnic din Direcția Fortificațiilor, subordonată M.Ap.N. Tot la cererea sa, Th. Ionescu a coborât la comanda Batalionului 2 Geniu Fortificații, instruind cadrele și militarii în termen în pregătirea Dispozitivelor de luptă la diferite eșaloane militare.

Locotenent-colonelul Th. Ionescu a fost numit la 1 octombrie 1941, ajutor al comandantului Școlii Militare Ofițeri Geniu, plămădind în procesul de învățământ tineri capabili să execute lucrări genistice pentru unitățile și marile unități militare participante la război. Îl aprecia cu calificativul *exceptional*, col. Cojocaru, comandantul Școlii Militare Ofițeri Geniu.

La data de 15 mai 1942, locotenent-colonelul Theodor Ionescu a fost readus la Direcția Fortificații, în funcția de șef al Serviciilor Fortificațiilor și apoi în octombrie 1942, șef de Birou în Marele Cartier General al Armatei Române. Comandantul Armei Geniu, generalul Gh. Zaharescu îl numea sufletul Serviciului Fortificații. La data de 1 februarie 1943, Th. Ionescu a fost avansat în gradul de colonel și numit Șeful Serviciului Fortificații din Ministerul de Război.

La cererea sa, colonelul Th. Ionescu a fost numit comandant al Regimentului 5 Pionieri de la 1 octombrie 1943, plecând pe frontul de luptă. La 31 martie 1944, când trupele sovietice se aflau pe frontul din Moldova Iași-Chișinău, colonelul Th. Ionescu a fost numit șef al Serviciului Geniu în Corpul 5 Armată Chișinău, aflat pe frontul din Moldova.

După înfrângerea Armatei germane pe frontul din Moldova, col. Th. Ionescu a fost trimis la curs în Centrul de Instrucție Educație, Cultură și Propagandă Breaza (5 iunie 1945 la 10 februarie 1946). Terminând cursul, colonelul Th. Ionescu a fost numit comandant secund pentru Educație Cultură și Propagandă, la Comandamentul Teritorial București.

Avansat general de brigadă cu vechime din 25 octombrie 1945, Th. Ionescu a fost numit comandantul Comandamentului Geniu Aero. La 1 februarie 1948, gl. Th. Ionescu a fost trecut în rezervă și pus la dispoziția Comandamentului Teritorial București. Th. Ionescu a fost căsătorit cu Eugenia Popescu și au avut o fiică, Ligia, absolventă a Facultății de Fizică.

În decursul carierei militare, Th. Ionescu a fost decorat cu medaliile: Comemorativă a Războiului 1916-1919, cu baretele Transilvania, Carpați, Mărășești, Tg. Ocna, Victoria-sovietică, Insigna onorifică pentru 7 ani în Regimentul 5 Pionieri, Semnul onorific de aur pentru 25 de ani în serviciul militar și Ordinele: Steaua României în grad de ofițer, Steaua României în grad de cavalier, Coroana României în grad de ofițer, cu spade și panglică de virtute militară.

General de brigadă Constantin MALAMUCEANU¹¹²

Constantin Malamuceanu s-a născut la 21 martie 1879, în localitatea Malamuc, comuna Gherghița, județul Prahova, comună cu rezonanță istorică. Părinții săi Gheorghe și Mândica au fost oameni harnici și au reușit să-i dea o frumoasă educație fiului lor.

După absolvirea școlii primare în Gherghița, Constantin a absolvit Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești. În perioada 1 septembrie 1899-1901, tânărul Malamuceanu a absolvit Școala Militară Ofițeri Infanterie și Cavalerie, specialitatea Infanterie, fiind avansat în gradul de sublocotenent. În anul 1901, ofițerul s-a înscris la Facultatea de Drept, absolvind-o în anul 1906.

Sublocotenentul Constantin Malamuceanu și-a început cariera militară la Regimentul 9 Infanterie Râmnicu Sărat, în calitate de comandant de pluton, continuând-o în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești de la 1 noiembrie 1901. După cinci ani de zile, ofițerul a fost avansat în gradul de locotenent și a fost mutat în Regimentul 7 Infanterie Prahova din Ploiești. Maturizându-se și afirmându-se în procesul de instruire a ostașilor, Constantin Malamuceanu a fost avansat în anul 1910, în gradul de căpitan și numit comandantul Companiei a 2-a din Regimentul 7 Infanterie Prahova. Ofițerul a participat la al Doilea Război Balcanic, în perioada 23 iunie-31 august 1913, pe teritoriul Bulgariei.

Înapoiat din Bulgaria, ofițerul a fost numit la comanda Batalionului 2 din Regimentul 7 Prahova, instruind și comandând ostașii din subordine cu fermitate, în Campania militară din anul 1916, determinându-i pe șefii direcți să-l susțină în avansarea în gradul de maior, la 1 noiembrie 1916. A condus cu mult curaj și dârzenie subordonații în luptele din Țara Bârsei, Dragoslavele,

¹¹² Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004, pag. 101-102.

Muntele Mateiaș, Prisaca, Târgoviște, Crângul lui Bot, Ploiești și Albești. Din decembrie 1916 până la sfârșitul lunii martie 1917 a instruit ostașii în localitatea Guranda, județul Botoșani.

De la 1 aprilie 1917, maiorul Malamuceanu a condus activitatea de instruire a Regimentului 7 Infanterie Prahova, întrucât colonelul Constantin Condeescu a fost răpus de tifos exantematic în cantonamentul de la Guranda. În zilele de 25-27 iulie 1917, ofițerul a condus cu mult curaj ostașii din subordine în luptele de la Mărășești, zona Cosmești-Doaga.

Comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, locotenent-colonelul Vasile Stamate (născut în Iași) a căzut în lupte în ziua de 25 iulie 1917, în mijlocul ostașilor săi de la Punctul de comandă, fiind împușcat în burtă. În ziua de 25 iulie 1917, din Regimentul 32 Infanterie Mircea au murit și maiorul Atanase Ionescu, căpitanul Ion Andreescu, căpitanul Dumitru Lăceanu, locotenentul (rz) Gheorghe Hogaș, sublocotenentii Pompiliu Măندیță, Gheorghe Nicolau, Grigore Dumitru, Constantin Dobrescu, Nicolae Bedreagă și Octavian Cocorăscu.

La comanda unității a fost numit de la 27 iulie 1917, maiorul Constantin Malamuceanu, care a condus efectivele unității în perioada 28-31 iulie 1917. Soarta maiorului Constantin Malamuceanu a fost dură. În seara zilei de 31 iulie 1917, în urma unui atac net superior din punct de vedere numeric al inamicului, Constantin Malamuceanu a căzut prizonier de război la nemți.

Reîntors din captivitate la 2 iulie 1918, Constantin Malamuceanu a fost demobilizat și apoi la 28 octombrie 1918 remobilizat în Regimentul 7 Infanterie Prahova, fiind numit comandant al Batalionului nr. 2 Infanterie. Și-a condus ostașii în misiunile de luptă din Transilvania, zonele Brașov-Sighișoara-Odorhei-Sibiu-Cluj-Oradea, în perioada noiembrie 1918-decembrie 1919. La 4 decembrie 1919, ofițerul a fost avansat în gradul de locotenent-colonel, și numit la comanda Comandamentului de Comunicații.

Avansat în gradul de colonel la 19 septembrie 1921, Constantin Malamuceanu a fost numit comandant al Regimentului 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, pe care l-a comandat cu competență până la 26 mai 1926, când terminând cu rezultate bune un Curs de Informații în cadrul Școlii Superioare de Război, a fost mutat în Statul Major al Corpului 2 Armată București. La acest eșalon a lucrat bine până la 1 aprilie 1928, fiind numit apoi comandant al Comendurii Pieței București.

Experiența acumulată la comanda unor eșaloane i-a adus col. Malamuceanu numirea în funcția de comandant al Cercului de Recrutare Sibiu la 17 iulie 1929 și apoi la 1 octombrie 1931 a fost readus la comanda Comendurii Pieței București.

Colonelul Constantin Malamuceanu a fost trecut în rezervă la 30 aprilie 1935. Rănit la 5 octombrie 1916 a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a pentru curajul și dârzenia cu care a condus ostașii în luptele de pe Valea Dragoslavele. După război, ofițerul a fost în proprietății cu 5 ha pământ în zona Mihai Kogălniceanu, județul Constanța.

La data de 26 septembrie 1946, colonelul Constantin Malamuceanu a fost avansat în gradul de general de brigadă. În decursul carierei militare ofițerul a mai fost decorat cu Ordinele: Coroana României și Steaua României și

medaliile: Avântul Țării, Jubiliara „Carol I”-1906 și Semnul Onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu militar. Ofițerul a fost căsătorit și a avut doi copii: Dumitru și Lucia.

General de brigadă Constantin NEGOESCU¹¹³

Constantin Negoescu s-a născut la 30 aprilie 1892 în Ploiești. A fost al patrulea copil din cei nouă copii (trei băieți și șase fete) al avocatului Neculai Negoescu și al Mariei Negoescu (casnică). Părinții i-au asigurat bune condiții materiale pentru a absolvi școala primară și Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, încheiat cu bacalaureat în anul 1911.

După absolvirea liceului, Constantin Negoescu a frecventat cursurile Școlii Militare Artilerie din București în anii 1911-1913, pe care a absolvit-o cu rezultate bune și a fost avansat în gradul de sublocotenent, fiind repartizat în Regimentul 19 Artilerie Ploiești, în funcția de comandant Secție Artilerie. A fost notat cu calificativul *bine* pe anii 1913-1916, de către colonelii Rovinaru și Lupașcu pentru activitatea depusă în instruirea ostașilor recruți.

În calitate de comandant de Baterie, în Regimentul 26 Artilerie, Constantin Negoescu a participat la Campaniile militare din toamna anului 1916 și din vara anului 1917, fiind avansat în gradul de locotenent la 1 noiembrie 1916 și în gradul de căpitan la 1 noiembrie 1917. După avansare a fost mutat în Regimentul 23 Artilerie Buzău, înființat în 1914 la Ploiești și apoi mutat la Buzău și din 1923 la Bârlad.

De la 1 noiembrie 1918 până la 1 septembrie 1921, căpitanul Constantin Negoescu a comandat Divizionul 2 din Regimentul 3 Artilerie Brăila, care era dislocat în Basarabia pentru asigurarea ordinii interioare și instruirea ostașilor basarabeni. Aici a dat și examenul pentru gradul de maior prin călătoria efectuată cu Divizia 10 Infanterie Tulcea, mutată la Brăila după anul 1923.

Avansat în gradul de maior la 1 octombrie 1921, C. Negoescu a urmat cursurile Școlii Superioare de Război, anul unu, făcând stagiul practic la Regimentul 6 Artilerie Grea Focșani și călătoria de studii în zona Cernăuți, fiind notat *foarte bine* de directorul Ș.S.R., generalul Samsonovici. Anul al doilea l-a absolvit cu calificativul general *bine*, îl nota generalul Samsonovici.

De la 1 octombrie 1923, Constantin Negoescu a fost numit comandant de Divizion și după șase luni de zile șeful Biroului Mobilizare în Regimentul 6 Artilerie Grea, dislocat la Alba Iulia și a fost notat *bine* de comandantul regimentului, colonelul Georgescu.

La 1 iulie 1925, Constantin Negoescu a fost trimis la stagiul în Marele Stat Major al Armatei române, fiind notat *bine* de șeful Secției a 2-a Mobilizare, colonelul Manolescu.

În anul 1926, maiorul C. Negoescu a efectuat stagiul practic în Regimentul 7 Infanterie Prahova din Ploiești, în funcția de șef Birou Informații, încheind misiunea cu călătoria desfășurată cu Corpul 6 Armată Cluj, în zona Baia Mare, fiind brevetat ofițer de stat major. Notarea de serviciu a fost semnată de

¹¹³ Arhivele Militare Naționale Române, Fond D.C.Î./1974, dosar 11.238.

colonelul Diamandi, șeful de Stat major al Corpului 6 Armată Cluj, cu calificativul general *bine*.

La sfârșitul anului 1926, maiorul C. Negoescu a fost numit șef al Biroului Organizare-Mobilizare în Corpul 6 Armată Cluj, fiind notat în anii 1927 și 1928 cu calificativul *foarte bine*, de șeful de Stat major al Corpului 6 Armată Cluj, colonelul Diamandi.

În luna iunie 1929, maiorul Negoescu a fost numit comandant de Divizion și șef al Biroului Mobilizare, în Regimentul 19 Artilerie Ploiești muncind foarte bine și a fost notat cu calificativul general *foarte bine* de comandantul Brigăzii 13 Infanterie, generalul Sichitiu.

Numit ofițer de stat major și instructor șef la Centrul de Instrucție Artilerie Râșnov, la 1 aprilie 1931, Constantin Negoescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel la 1 noiembrie 1932, muncind cu multă dăruire și profesionalism. A participat la realizarea unor Cursuri și Regulamente, la pregătirea și desfășurarea unor aplicații cu cursanții. A condus Cursul Școlii Pirotehnice și a ajutat la pregătirea materialelor la Cursul ofițeri superiori, fiind notat *foarte bine* de generalul Petrescu: „locotenent-colonelul Constantin Negoescu este un foarte bun ofițer, educat, foarte necesar armatei”.

În anii 1935-1937, lt.col. C. Negoescu a îndeplinit funcțiile de șef al Secției Tactice și profesor, „participând la întocmirea regulamentelor și cursurilor, la aplicațiile Școlii de Aplicație Artilerie, dovedind că este un excelent profesor, cu solide cunoștințe militare și cu frumoase însușiri sufletești”. Notările au fost întocmite de generalii Bunescu și Carlaonț care, au comandat Centrul de Instrucție Artilerie.

Avansat în gradul de colonel la data de 1 iulie 1937, Constantin Negoescu a fost numit comandant al Regimentului 1 Artilerie Grea Craiova, pe care l-a condus cu fermitate, demnitate și profesionalism până la 10 ianuarie 1942, în procesul de instrucție, asigurarea bunurilor materiale, cazare și în grelele lupte desfășurate în Ucraina, la Odessa și Crimeea.

Colonelul C. Negoescu a comandat Brigada 11 Artilerie în luptele de la Cotul Donului. În retragerea de la Don în anul 1943, col. C. Negoescu a comandat Divizia 11 Infanterie Slatina care, a ajuns în garnizoana de bază la 23 mai 1943. A fost notat *foarte bine* de generalii D. Popescu, Alex. Bunescu și Manu.

Pe data de 23 martie 1943, col. C. Negoescu a fost avansat în gradul de general de brigadă. În perioada 1 iunie 1943-10 octombrie 1944, C. Negoescu a îndeplinit funcția de prefect al Prefecturii Sibiu.

Trecut la pensie în anul 1945 și în retragere din oficiu, pentru limită de vârstă în 1948, gl. C. Negoescu a rămas în amintirea foștilor colegi, ca un foarte bun ofițer de artilerie. A fost căsătorit cu Maria Cuza, fiica fostului politician A.C. Cuza și a avut pe fiul Nicolae, născut în 1932.

În cursul carierei militare, generalul Constantin Negoescu a fost decorat cu medaliile: Victoria-1916, Crucea Comemorativă-1918, Semnul Onorific de Aur pentru 25 ani de serviciu-1936, Peleş-1938 și Ordinele: Coroana României, în grad de cavaler-1922, Steaua României în grad de cavaler-1930, Coroana României în grad de ofițer-1939, Crucea de Fier, germană-1943, Crucea României în grad de comandor cu spade și panglică de virtute militară-1944.

General de brigadă Gheorghe NICULESCU¹¹⁴

Generalul de brigadă Gheorghe Niculescu a participat la ambele războaie mondiale, devenind primul erou în funcția de comandant de unitate, în luptele pentru eliberarea Basarabiei. S-a născut la data de 2 februarie 1894, în orașul Ploiești, fiind cel mai mic dintre cei trei copii ai familiei Grigore și Zamfira Niculescu. Din fragedă copilărie a manifestat dragoste de învățătură. În Ploiești a absolvit școala primară și Liceul „Sfinții Petru și Pavel”.

După absolvirea liceului, în anul 1913, tânărul Gheorghe Niculescu s-a înscris la Școala Militară de Ofițeri Infanterie București, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1916. În anul 1915 a desfășurat un stagiu la Regimentul 72 Infanterie Mizil. Comandantul regimentului, colonelul Nicolae Prassa, îl caracteriza: „*Elevul plutonier Gheorghe Niculescu este mic de statură, dar rezistent la eforturi fizice, prezentabil, inteligent, cu o memorie ascuțită, foarte studios și cu un spirit de observație de admirat*”.

Avansat în gradul de sublocotenent, la 1 iulie 1916, ofițerul a fost numit comandant de pluton în Regimentul 72 Infanterie Mizil și a participat la campania militară din anul 1916. Efectivele regimentului – care era subordonat Brigăzii 25 Infanterie din Buzău și Diviziei 13 Infanterie din Ploiești – s-au remarcat în luptele de pe Valea Oltului și, în special, la Nucet și Cornățel. Gheorghe Niculescu a luptat cu foarte mult curaj, reușind să captureze, împreună cu cei 15 subordonați, 45 de ostași inamici și două mitraliere. A fost rănit la Cornățel și apoi spitalizat, pentru vindecare, în spitalele din Curtea de Argeș, Ploiești și Târgu Neamț (după ocuparea Ploieștiului de către trupele germane, la 23 noiembrie 1916).

Gheorghe Niculescu a fost avansat în gradul de locotenent și decorat cu Ordinul „Steaua României”, cu spade, cu panglică de virtute militară, în grad de cavaler, în ianuarie 1917. În februarie 1917, ofițerul s-a prezentat la Hârlău, unde se afla cartiruit, pentru refacere și instruire, Regimentul 47/72 Infanterie (datorită marilor pierderi în oameni și tehnică de luptă, suferite în 1916, fostul Regiment 47 Infanterie Ploiești fusese contopit cu Regimentul 72 Infanterie Mizil).

Ofițerul, în calitate de comandant de companie în Regimentul 47/72 Infanterie s-a remarcat în luptele de la Nămolosa și, în mod deosebit, în subsectorul „Răzoare” (500 m vest Mărășești), și apoi la Muncelu (19-21 august 1917). În anii 1918-1920, Gheorghe Niculescu a participat la luptele desfășurate în Basarabia pentru alungarea trupelor ucrainiene și rusești peste Nistru.

La 23 martie 1920 ofițerul a fost mutat în cadrul Regimentului 8 Vânători, iar la data de 1 aprilie 1920 a fost avansat în gradul de căpitan. Timp de un an a îndeplinit funcțiile de adjutant al regimentului, comandant al Companiei Mitraliere, șef al Biroului Contrainformații și șef al Serviciului de Aprovizionare al unității, fiind notat *foarte bine*.

Remarcat pentru calitățile sale de instructor, căpitanul Niculescu a fost numit, în anul 1921, ofițer instructor la Școala Militară de Subofițeri Infanterie Brașov, comandată de colonelul Ignătescu, care l-a notat: „*Gheorghe Niculescu este un ofițer pasionat de cariera militară, cu mult tact în munca de instrucție și*

¹¹⁴ Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 19.

educație a elevilor". Atunci a realizat lucrările de specialitate: „Lupta soldatului în cadrul grupei” și „Călăuza comandantului de pluton”.

În perioada 23 aprilie - 25 noiembrie 1922, căpitanul Gheorghe Nicolescu a comandat Batalionul 2 din Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, împărțind cadrelor mai tinere din experiența sa. La sfârșitul lunii noiembrie 1922, ofițerul a fost transferat la Școala Militară de Ofițeri Rezervă nr. 1 din Ploiești, în care a lucrat până în anul 1930. Aici a îndeplinit funcțiile de comandant al Companiei 1-a Instrucție, profesor la catedra de pregătire militară generală și director de studii. În această perioadă scrie și alte lucrări de specialitate, cele mai apreciate fiind „Compania în aplicațiile tactice” și „Acțiunile de luptă ale companiei în război”. În Notările de serviciu din acești ani se remarcă aprecierile comandanților școlii, coloneii Arghiropol și Călinescu: „*Ofițer cu un intelect dezvoltat și cu o judecată clară, cultură generală și profesională dezvoltată, disciplinat și ordonat, eminent ofițer*”.

Avansat în gradul de maior, în anul 1930, ofițerul a desfășurat, timp de un an, stagiul practic la Regimentul 7 Prahova și a fost apreciat la finele activității *foarte bine*, cu caracterizarea: „*ofițerul dispune de o temeinică cultură generală și militară*”. Revenind în anul 1931 la Școala de Ofițeri Rezervă nr.1, a îndeplinit funcțiile de profesor (a predat cursul „Tactica Infanteriei”) și director de studii.

În anii 1932-1937 ofițerul a îndeplinit – în cadrul Regimentului 7 Infanterie Prahova și în Școala de Ofițeri Rezervă nr.1 Ploiești – funcțiile de comandant Batalion Instrucție, șef al Biroului Mobilizare și funcția de profesor la catedra de specialitate. A condus personal aplicații cu trupe, fiind apreciat de către generalii aflați la comanda Diviziei 13 Infanterie și la Corpul 5 Armată: Ionescu, Rizeanu, Grigorescu și Popescu. Din notările de serviciu se desprind aprecierile: „*Gheorghe Nicolescu este un ofițer cu o foarte bună pregătire psihopedagogică, militară și cultură generală; a participat la toate aplicațiile practice, fiind un remarcabil profesor*”.

Calitățile evidențiate de către șefii direcți l-au propulsat pe locotenent-colonelul Gheorghe Nicolescu (avansat la data de 24 ianuarie 1938) în cadrul Liceului Militar „Nicolae Filipescu” de la Mănăstirea Dealu. „*Timp de doi ani, ofițerul a fost un foarte bun profesor de Tactica Infanteriei și Artileriei și un neobosit ajutor al comandantului liceului*”, arăta comandantul liceului, colonelul M. Iliescu.

Ținând seama de elogiasele aprecieri făcute de către șefii direcți, Gheorghe Nicolescu a fost avansat în gradul de colonel, la data de 10 mai 1941, și numit la comanda Regimentului 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad. În ziua de 21 iunie 1941 comandanții de unități, batalioane și companii din sectorul Oancea - Rogojeni, subordonați Diviziei 21 Infanterie Galați, au fost convocați la sediul Diviziei, unde li s-a comunicat ordinul de începere a războiului, în noaptea de 21/22 iunie 1941.

Toți comandanții au primit ordin să-și pregătească ostașii pentru acțiunea de eliberare a pământului românesc aflat între Prut și Nistru, răpit în mod samavolnic prin notele ultimative dat de Rusia sovietică la 26 și 28 iunie 1940. Înapoiindu-se la unități și subunități, ofițerii și-au pregătit sufletește ostașii pentru a duce la bun sfârșit misiunea primită. La ora 24⁰⁰ ostașii au ascultat la radio ordinul mareșalului Ion Antonescu: „*Ostași! Războiul a început. Vă ordon:*

Treceți Prutul!” Colonelul Niculescu a plecat la luptă cu îndemnul să-și ducă regimentul la victorie.

Până la data de 4 iulie 1941 efectivele Regimentului 12 Dorobanți „Cantemir” au rămas în apărare, iar la data de 5 iulie 1941 s-au deplasat la Fălciu, zonă în care Divizia de Gardă realizase un cap de pod peste Prut, la nord de satul Țiganca. În noaptea de 7/8 iulie efectivele Diviziei 21 Infanterie, din care făcea parte și Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad, au traversat Prutul.

În timpul luptelor din ziua de 8 iulie 1941, pierderile regimentului au fost mari, dar incomparabile cu cele ale zilei următoare, când s-au înregistrat foarte mari pierderi în oameni și tehnică de luptă. În aceeași zi, pe 9 iulie, la ora 9:10, a fost rănit mortal comandantul Regimentului 12 „Cantemir”, colonelul Gheorghe Niculescu, care se afla în fruntea Batalionului nr. 2 pentru a cuceri cota 228, de pe Dealul Epureni-Țiganca din Basarabia. În cele două zile de lupte Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” a pierdut 35% din efective, printre ei numărându-se comandantul unității și comandanții de companii: căpitanii Ioan Voicu și Petru Marin și locotenenții Gheorghe Rizea și Ioan Lazăr.

Luptele de la Țiganca s-au încheiat la data de 13 iulie. Ca o recunoaștere a meritelor cadrelor din acest regiment, colonelul Gheorghe Niculescu și căpitanul Ioan Voicu au fost decorați, post-mortem, cu ordinul „Mihai Viteazul”. De asemenea, Gheorghe Niculescu a fost avansat, post-mortem, la gradul de general de brigadă. Acesta a fost înmormântat la Țiganca, apoi exhumat, adus și reînhumat în cimitirul Viișoara din Ploiești. Numele său este trecut pe fațada Capelei din Cimitirul Viișoara.

În Muzeul Colegiului Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza s-a amenajat o vitrină în care sunt expuse o placă funerară și câteva dintre obiectele care au aparținut generalului de brigadă Gheorghe Niculescu. Acestea au fost dăruite de către fiul eroului căzut pe Dealul Epureni-Țiganca, colonelul în rezervă Victor-Grigore Niculescu, care povestește că în iulie 1941, în calitate de elev la o școală militară din Sibiu, efectua stagiul practic la o unitate militară din Vălenii de Munte și a aflat de decesul tatălui său, la știrile transmise de radio București.

Generalul de brigadă Gheorghe Niculescu a fost căsătorit cu Constantina Georgescu, cu care a avut trei băieți: Victor-Grigore (născut în 1921, colonel inginer în retragere, veteran de război, decedat în anul 2008 și înmormântat alături de tatăl său), Gheorghe (născut în 1929) și Constantin (născut în 1934).

În decursul carierei militare, ofițerul a fost decorat cu mai multe ordine și medalii militare: Ordinul „Steaua României”, Ordinul „Coroana României”, Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, medalia „Victoria”, medalia „Răsplata Muncii în Învățământ” (1931), medalia „Comemorativă 1916-1919”, medalia „Semnul Onorific” de aur pentru 25 ani serviți în armată.

General de brigadă Caton SORESCU¹¹⁵

Caton Sorescu s-a născut la Ploiești, la data de 23 decembrie 1893. Părinții săi, George și Diamanta, i-au asigurat fiului lor o copilărie frumoasă și condițiile materiale necesare absolvirii școlii primare și Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești.

După absolvirea liceului, Caton Sorescu a urmat cursurile Școlii Militare de Ofițeri de Infanterie din București, pe care a absolvit-o, la 23 iunie 1913, cu rezultate bune, fiind avansat la gradul de sublocotenent și repartizat la Regimentul 1 Mehedinți nr. 17 din Drobeta Turnu Severin, în funcția de comandant de pluton.

A participat la campania militară din Bulgaria, din anul 1913, remarcându-se „*prin inteligență, sânge rece în conducerea plutonului*”, după cum îl nota comandantul unității, colonelul Mihăescu.

Absolvind Școala de Aplicație a Infanteriei și Școala de Tragere a Infanteriei de la Slobozia, ofițerul s-a clasat pe locul I în unitate cu plutonul său, în anii 1914-1915 fiind notat *bine* de către colonelul Mihăescu. După avansarea la gradul de locotenent, la data de 1 iulie 1916, și intrarea României în război, ofițerul a preluat comanda Companiei Cicliști și a 30 de militari din Batalionul 1, rezistând pe pozițiile de la Fântânele până la data de 12 octombrie 1916, ora 12:00 când, înconjurat de două batalioane inamice, a fost atacat și luat prizonier, împreună cu puținii oameni care îi mai rămăseseră.

Înapoiat din prizonierat, din Germania, la 6 iulie 1918, ofițerul a fost avansat, cu vechimea din 1 septembrie 1917, în gradul de căpitan și a fost numit comandant de companie în Regimentul 1 Mehedinți (care-l adoptase în anul 1913), fiind apreciat *foarte bine* pentru eforturile depuse în instruirea ostașilor, la sfârșitul anului 1918, de către colonelul Iustinian, comandantul unității.

În semestrul I al anului 1919 căpitanul Sorescu a condus Comanda Militară a Șantierului Naval Turnu Severin și Atelierele Căilor Ferate din localitate, întrunind cele mai bune aprecieri din partea comandantului Regimentului 1 Mehedinți, colonelul Aleman.

De la 1 iulie 1919 a participat la campania militară din Ungaria, remarcându-se prin curaj și dârzenie în luptele desfășurate pe Tisa, în perioada 23-25 iulie, în fruntea companiei 10 din Regimentul 1 Mehedinți. În anii 1921 și 1922 a comandat Compania 10 și Batalionul 3. În septembrie 1922 a reușit la examenele pentru gradul de maior, iar la 24 noiembrie 1923 a fost avansat în gradul de maior.

După avansare, ofițerul a fost numit în funcția de șef Birou Instrucție la Regimentul 1 Mehedinți, pe care l-a condus foarte bine până în anul 1927, când a fost mutat la Brigada 1 Infanterie, în funcția de șef al Biroului adjutantură. Aici s-a distins prin „*intocmirea unor lucrări clare și explicite pentru desfășurarea aplicațiilor tactice; să i se încredințeze comanda unui batalion de infanterie*”. Aceasta era notarea generalului Oprescu, comandantul Brigăzii 1 Infanterie.

În anul 1928 Caton Sorescu a îndeplinit funcția de ajutor al comandantului în pregătirea și desfășurarea aplicației cu Brigada 1-a, fapt evidențiat de comandantul Brigăzii 1 Infanterie, generalul Bucică.

¹¹⁵ Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 51.

Eforturile depuse de maiorul Caton Sorescu, între 1929-1932, sunt prezentate cu multă exactitate, în notările de serviciu, de către generalii Bucică, Constantinescu și Graf: *„Ofițerul s-a remarcat prin studiul bățăliilor poporului român din vara anului 1917 și prezentarea concluziilor de ordin pozitiv la ședințele de pregătire a cadrelor militare. A condus și Cercul Militar al subofițerilor. A întocmit documente clare pentru instruirea trupei și a cadrelor militare. Este un ofițer capabil să facă față unor eforturi îndelungate”*.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, în anul 1933, ofițerul a fost mutat la Regimentul 95 Infanterie Lugoj, în funcția de comandant al Batalionului 3 Infanterie, fiind notat *foarte bine* de comandantul Brigăzii 19 Infanterie, generalul Purcaru. În anul 1935 a comandat Batalionul 1 Instrucție, *„acordând o mare atenție administrării și instruirii cadrelor și ostașilor din subordine”*, după cum aprecia generalul Petrovicescu, comandantul Diviziei 19 Infanterie Timișoara.

Numit ajutor al comandantului Regimentului 95 Infanterie Lugoj, în anul 1936, locotenent-colonelul Caton Sorescu *„a muncit lăudabil, probând cele mai frumoase calități ostășești și o solidă pregătire de cultură generală și profesională”*, așa cum îl nota generalul Purcaru, comandantul Brigăzii 11 Infanterie Lugoj și comandantul Diviziei 19 Infanterie, generalul Petrovicescu.

De la 1 octombrie 1936 locotenent-colonelul Caton Sorescu a fost numit comandantul Centrului de Instrucție Jandarmi Odorheiul Secuiesc, pe care l-a condus bine, până la 1 aprilie 1937, după cum aprecia inspectorul general al Jandarmeriei, generalul Pârâianu.

În decembrie 1937 ofițerul a fost numit comandant al Batalionului de Moți „Abrud”, care făcea parte din Grupul 3 Vânători de Munte. În anul 1938 comandantul Brigăzii 3 Vânători de Munte, generalul Savu, îl nota: *„Locotenent-colonelul Caton Sorescu este un ofițer foarte bun, căruia îi prevăd un viitor frumos. Avansat în gradul de colonel ofițerul s-a distins în pregătirea și desfășurarea aplicației de la Câmpeni, comandând Grupul de Vânători de Munte”*.

Numit la comanda Regimentului 8 Vânători (Infanterie) Cernăuți, în luna aprilie a anului 1939, colonelul Caton Sorescu s-a ocupat de administrarea și instrucția regimentului. Comandantul Diviziei a 8-a Infanterie Cernăuți, generalul Dimitriu îl aprecia în Notarea de serviciu: *„colonelul Sorescu poate comanda pe câmpul de luptă un detașament mixt sau o brigadă de infanterie”*.

Participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei și la operațiunea militară Odessa, din Ucraina, colonelul Caton Sorescu a fost foarte grav rănit, în ziua de 6 septembrie 1941, în acțiunile militare desfășurate la cota 80 „Freudenthal”. A încetat din viață în Spitalul Militar din Iași și a fost înmormântat în Cimitirul Catholic din orașul Turnu Severin.

Pentru curajul și înaltul spirit de sacrificiu probat în luptele de la cota 80 „Freudenthal” a fost avansat, post-mortem, la gradul de general de brigadă în rezervă și decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. În decursul carierei militare generalul Caton Sorescu a mai fost decorat cu următoarele ordine și medalii militare: Ordinul „Steaua României”, Ordinul „Coroana României”, în grad de ofițer, Ordinul german „Crucea de Fier”, medalia „Avântul Țării”, medalia „Crucea Comemorativă”, medalia „Victoria”.

General de brigadă Hristea STĂNESCU¹¹⁶

Provenind dintr-o familie numeroasă, 9 (nouă) copii, Hristea Stănescu s-a născut la data de 27 august 1897 în orașul Ploiești. A avut frații: Ioan, Gheorghe și Nicolae, de meserie croitori ca și tatăl lor Constantin, participant la Războiul de independență, invalid, rănit în luptele de la Plevna și patru surori: Elisabeta și Lucreția, casnice, Elena și Maria, profesoare.

Absolvind Liceul „Sfinții Petru și Pavel” în Ploiești în anul 1916, Hristea a fost recrutat la data de 1 decembrie 1916 la Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie Dorohoi. A fost avansat la 5 mai 1917 în gradul de plutonier și numit comandant de pluton recruți în Regimentul 7 Infanterie Prahova, dislocat la Guranda, județul Botoșani, pe care l-a instruit și comandat în luptele de la Mărășești de la 24 iulie la 31 august 1917. Plutonierul H. Stănescu a fost rănit în lupte în ziua de 27 iulie 1917 și internat în Spitalul Beldiman din Bârlad, refăcându-se până la 1 martie 1918. A fost avansat în gradul de sublocotenent la 28 august 1917.

De la spital, sublocotenentul Hristea Stănescu s-a prezentat la Regimentul 5 Infanterie Giurgiu, îndeplinind funcția de comandant de pluton recruți, fiind notat bine de comandantul unității.

Mutat la Batalionul 2 Exploatare Bârlad, Hristea Stănescu a comandat o companie în perioada 9 noiembrie 1918 la 15 iulie 1919, contribuind la aprovizionarea orașelor Bârlad și Tecuci cu lemne și în repararea drumurilor din aceste județe.

Avansat în gradul de locotenent la data de 1 octombrie 1919, lt. H. Stănescu a fost numit comandant de Companie în Regimentul 1 Grăniceri, fiind trimis mai întâi șase luni de zile la Școala Militară Ofițeri Infanterie, revenită în București. A frecventat cursurile de specializare, clasându-se al patrulea din cei 75 elevi cursanți. Rezultatele obținute l-au propulsat în funcția de ofițer instructor la Școala Militară Ofițeri Infanterie, de la data de 16 iulie 1923 până la 1 aprilie 1925, fiind notat *foarte bine* de comandantul școlii, colonelul Miltiade și inspectorul general pentru școlile militare, generalul Popescu.

De la data de 1 aprilie 1925, până la 1 iulie 1926, lt. H. Stănescu a îndeplinit funcția de ofițer instructor pentru învățământ în Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie, nr.1 din Ploiești, impresionându-și superiorii și colegii prin seriozitatea și perseverența cu care și-a îndeplinit atribuțiunile de serviciu.

Avansat în gradul de căpitan la data de 19 mai 1925, H. Stănescu a fost numit comandant de Companie în prestigiosul Regiment 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, conducând-o până la data de 1 iulie 1926, dovedindu-și calitățile de instructor și educator, fiind notat *foarte bine* de comandantul unității și supranotat de comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, generalul Traian Epure.

Timp de șase luni de zile (1 aprilie 1930-14 octombrie 1930), H. Stănescu a lucrat la Depozitul Central Muniții București, în funcția de recepționar al mitralierelor și munițiilor de infanterie, fiind apreciat *foarte bine*, pentru activitatea desfășurată, de comandantul unității, colonelul Baroianu.

¹¹⁶ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Direcția Cadre și Învățământ / 1974, dosar 1544.

Fiind admis la Școala Superioară de Război, H. Stănescu a frecventat cursurile instituției superioare de învățământ, de la data de 14 octombrie 1930 până la 1 noiembrie 1932, fiind notat bine de directorul de studii, colonelul Spiroiu și Directorul Ș.S.R., generalul Ion Antonescu.

Ofițerul a executat stagiul practic, în anii 1931-1934 în Regimentul 21 Infanterie Ilfov, dislocat în București, obținând calificativul *foarte bine*, acordat de comandantul unității. A continuat stagiul în Regimentul 2 Artilerie Grea București din toamna anului 1934 până în vara anului 1935, apreciat cu calificativul *foarte bine* de comandantul unității, colonelul Nicolescu.

Avansat în gradul de maior la 1 octombrie 1935, ofițerul a fost atestat lucrător de Stat major și numit la Secția a V-a, în funcția de șef al Biroului instrucție din armată, de la Marele Stat Major, lucrând până la data de 1 iunie 1942, fiind notat în fiecare an cu calificativul *maxim* de șefii direcți. Ofițerul a fost avansat în gradul de locotenent-colonel, la data de 8 iunie 1940. A trudit zile și nopți, întocmind planuri și directive pentru instruirea unităților și marilor unități militare, participante la războiul pentru reîntregire, 1941-1945.

De la 1 iunie 1942, lt.col. H. Stănescu a îndeplinit funcția de șef Stat major la Divizia 6 Infanterie Focșani, care de la 15 august 1942 a fost deplasată pe frontul de Est, participând la marea bătălie de la Cotul Donului, fiind *foarte bine* apreciat pentru conducerea Statului major, până în noaptea de 22/23 noiembrie 1942, când a căzut prizonier la ruși. La 12 aprilie 1945, H. Stănescu a fost cooptat în Divizia de voluntari Infanterie „Horia, Cloșca și Crișan”, comandată de generalul de corp de armată Mihail Lascăr.

Încadrat în Armata României, la Cartierul Diviziei „Horia, Cloșca și Crișan”, în funcția de șef al Secției 1 și apoi șef de Stat major, de la data de 12 aprilie 1945, ofițerul a muncit foarte mult pentru elaborarea documentelor necesare organizării și instruirii efectivelor marii unități.

De la data de 19 octombrie 1945 până la data de 14 iulie 1946, lt.col. Hristea Stănescu a lucrat la Direcția Educație Cultură și Propagandă din Armată, în funcția de șef Educație Cultură și Propagandă pentru Școli și Centre de instrucție. La data de 8 mai 1946, H. Stănescu a fost avansat în gradul de colonel, cu vechimea din data de 31 octombrie 1943.

La data de 4 iulie 1946, col. H. Stănescu a fost numit comandantul Școlilor Militare Ofițeri și Subofițeri Infanterie Sibiu, pe care le-a comandat cu fermitate, în ciuda multor probleme de ordin politic, economic și social cu care s-a confruntat. Col. H. Stănescu a fost avansat pe merit în gradul de general de brigadă la data de 24 ianuarie 1947. A condus școlile până la data de 1 ianuarie 1948, când a fost trecut în rezervă, făcându-i o mare nedreptate. A fost căsătorit cu Alexandrina, cu care a avut doi copii: Bogdan, a devenit medic stomatolog și Elena, profesoară.

În zbuciumata carieră militară, generalul H. Stănescu a fost decorat cu medaliile: Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918, Victoria sovietică-1946, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Coroana României în grad de cavaler și Steaua României în grad de comandor.

General de brigadă Ion STOICA¹¹⁷

Ion Stoicas-a născut la data de 15 martie 1915 în localitatea Provița de Jos, județul Prahova. A copilărit și absolvit școala primară în localitatea natală. A absolvit Liceul Militar la Târgu Mureș un an de zile și a finalizat studiile în Liceul Militar „Nicolae Filipescu” Mănăstirea Dealu, județul Dâmbovița, Școala Militară Ofițeri Infanterie în București, Școala Militară Ofițeri Artilerie în Timișoara (1937), Cursul de Perfecționare Artilerie în București (1941), și Institutul Politehnic București, doi ani la fără frecvență, specialitatea inginer topometru.

Ofițerul și-a început cariera militară cu gradul de sublocotenent, la data de 1 iulie 1937. Ion Stoica a fost trecut în rezervă în anul 1946, în Garnizoana Militară Botoșani cu gradul de căpitan și s-a stabilit în Garnizoana Câmpina. Ofițerul a fost avansat în rezervă la gradul de maior în rezervă (25 octombrie 1965), locotenent-colonel în rezervă (17 octombrie 1994), colonel în rezervă (17 aprilie 2000) și general de brigadă în rezervă (8 noiembrie 2002).

În cursul carierei militare a îndeplinit funcțiile de comandant Secție Artilerie (1937-1941) în Regimentul 30 Artilerie Chișinău, subordonat Diviziei a 15-a Infanterie Chișinău, comandant de Baterie Artilerie în Regimentul 30 Artilerie, care a fost trecut în subordinea Diviziei 21 Infanterie Galați.

Ion Stoica a participat la înăbușirea rebeliunii legionare în București (ianuarie 1941), la eliberarea Basarabiei (22 iunie-26 iulie 1941), remarcându-se în luptele de la Țiganca, în Operațiunea militară Odessa, din Ucraina, de la 8 august la 16 octombrie 1941. A participat și în Campania militară din Vest, contribuind la eliberarea părții de nord-vest a Transilvaniei, Ungariei și a Cehoslovaciei, în perioada septembrie 1944-mai 1945, fiind rănit la plămânil drept în ziua de 13 martie 1945.

În timpul activității desfășurate ca ofițer activ și în rezervă, Ion Stoica a fost decorat cu medaliile: Eliberarea de sub jugul fascist, Victoria-sovietică, Crucea Comemorativă a celui de Al Doilea Război Mondial, 1941-1945 și Ordinele: Coroana României în grad de cavaler, Steaua României, clasa a V-a, Apărarea Patriei clasa a III-a și Mihai Viteazul clasa a III-a, primit în ziua de 4 mai 1945, pentru curajul deosebit și spiritul de sacrificiu de care a dat dovadă în luptele de forțare a râului Tisa, la Vencsella, traversând râul cu primele subunități de infanterie, ca observator înaintat. Prin intervenția sa, a contribuit la respingerea unui contraatac inamic și la menținerea capului de pod creat.

Ion Stoica a fost căsătorit și a avut o fiică. După trecerea în rezervă a lucrat în calitate de inginer proiectant în industria petrolului până în anul 1976, când a fost pensionat.

Asociația Națională a Veteranilor de Război, Filiala Câmpina, în colaborare și cu sprijinul deosebit de generos al cadrelor militare în rezervă și în retragere din cadrul Filialei Câmpina, a Organizației Județene Prahova a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere i-au acordat ajutor material și moral cavalerului Ordinului „Mihai Viteazul”, vizitându-l de mai multe ori la domiciliu, fiindcă era bolnav. Ultima vizită s-a petrecut în ziua de 27 iunie 2003. Prezentăm

¹¹⁷ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Direcția Cadre și Învățământ / 1974, dosar 11.238.

impresiile nonagenarului cavalier al Ordinului „Mihai Viteazul”:,„Dragi camarazi, veterani de război, cadre militare în retragere și rezervă, prin grija UNCMRR, Filiala Câmpina, am fost onorat, în ziua de 26 iunie 2003, tocmai de ziua Drapelului României, de o delegație de cadre militare active și în rezervă, precum și reprezentanți ai organelor administrației locale, oferindu-mi o adevărată sărbătoare ce m-a umplut de bucurie și de lacrimi. De lacrimi, pentru că mi-am adus aminte, de camarazii tineri, în floarea vârstei care au murit lângă mine, de la Țiganca la Dalnik și apoi până în Cehoslovaci. De bucurie, pentru că în curtea casei mele s-au adunat atâția oameni, veniți să mă salute și să asculte faptele mele de arme”.

În prezența oaspeților, colonelul (rz) Marian Dulă, consilier municipal a prezentat câteva date din viața mea de militar, decorațiile și cariera civilă. Colonelul în retragere Neculai Juncu a dat citire Decretului M.S. Mihai I, pentru conferirea Ordinului Militar „Mihai Viteazul” clasa a III-a cu spade, iar Primarul municipiului Câmpina, inginerul Tudor Gheorghe a citit Decretul prezidențial privind acordarea gradului de general de brigadă, în retragere.

Cadrele militare în rezervă și retragere mi-au dăruit o ținută de general cu care m-am îmbrăcat la ceremonie, Mantia de cavalier al ordinului „Mihai Viteazul” și drapelul României. Primarul mi-a oferit un ajutor în alimente din partea primăriei și a consilierilor locali. Comandantul garnizoanei, colonelul Raul Georgescu a adus o șampanie „Panciu” pentru a uda gradul de general de brigadă în rezervă acordat. A fost prezentă presa și televiziunea locală.

Niciodată nu am fost înconjurat cu atâta dragoste și bunăvoință, iar gestul dvs. (al ofițerilor) mi-a umplut inima de fericire și doresc pe această cale să vă mulțumesc din suflet,

General de brigadă Ion Stoica.

Generalul de brigadă Ion M. Stoica a decedat pe data de 3 iulie 2003, la câteva zile după emoționantul eveniment pe care l-a trăit, alături de cadrele militare în activitate, în rezervă și retragere din Câmpina, fiind înmormântat cu onoruri militare și civile în ziua de 5 iulie 2003, în Cimitirul Eroilor din municipiul Câmpina.

General de brigadă Nicolae STOICESCU¹¹⁸

Nicolae Stoicescu s-a născut la data de 3 august 1896 în Ploiești. Fiul lui Bănică și Maria a absolvit școala primară în Ploiești și Liceul în Focșani, Ploiești și București „Gheorghe Lazăr”. După absolvirea liceului, Nicolae Stoicescu a fost încorporat în Școala Militară Ofițeri Infanterie Rezervă Botoșani (1916-1917). În perioada 1 noiembrie 1920-7 ianuarie 1921, Nicolae Stoicescu a frecventat Școala Militară Specială Infanterie, un Curs de specializare în Școala Militară Ofițeri Jandarmi Oradea, în anul 1922, un Curs de Aplicații Ofițeri

¹¹⁸ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Direcția Cadre și Învățământ / 1974, dosar 11.121.

Jandarmi în 1933, Cursul pregătitor pentru ofițeri superiori în 1933 și Facultatea Juridică din capitala Moldovei, Iași.

Evoluția în grade a ofițerului: sublocotenent la data de 16 aprilie 1917, locotenent la data de 1 octombrie 1919, căpitan, la data de 10 mai 1925, locotenent-colonel, la data de 8 iunie 1940, colonel la excepțional, la data de 20 martie 1943, general de brigadă, la data de 23 august 1946.

Absolvind Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie la data de 16 aprilie 1917, sublocotenentul Nicolae Stoicescu a fost repartizat la Regimentul 8 Infanterie Buzău, îndeplinind funcțiile de comandant Pluton și comandant Companie în luptele de la Mărășești. În luna noiembrie 1917, ofițerul a fost numit comandant de Pluton și de Companie în Regimentul 10 Marș, ocupându-se de transportul materialelor pentru front, iar de la 1 ianuarie 1918 până la data de 1 iulie 1918, când a fost trecut la starea de pace a instruit un Pluton în Regimentul 23 Infanterie Călărași.

Remobilizat la data de 28 octombrie 1918, Nicolae Stoicescu a fost numit ofițer instructor la Compania Recruți din Regimentul 23 Infanterie „ocupându-se cu seriozitate de instruirea tinerilor chemați să-și satisfacă stagiul militar, tineri apropiați de vârsta sa”, îl nota comandantul unității, colonelul Dimitriu.

De la data de 15 ianuarie 1920 până la 1 noiembrie 1920, Nicolae Stoicescu a fost detașat la Comandamentul Militar Teritorial Basarabia, atașat Cercului de Recrutare Tighina „contribuind la selecționarea tinerilor basarabeni pentru încadrarea unităților militare constituite între Prut și Nistru, fiind exigent și drept”, îl nota generalul Brăescu de la C.M.T.B.

Frecventând cursurile Școlii Superioare Infanterie de pe lângă Corpul 4 Armată Iași, de la 1 noiembrie 1920, N. Stoicescu le-a absolvit la 27 ianuarie 1921 cu rezultate foarte bune și a fost repartizat la Cercul de Recrutare Kahul „muncind cu râvnă pentru recrutarea tinerilor basarabeni chemați să-și satisfacă stagiul militar. Este un bun executant al ordinelor”, îl nota colonelul Popovici.

Numit comandant de Pluton și șef Birou instrucție la Regimentul 6 Jandarmi, la data de 4 iunie 1921, Nicolae Stoicescu a fost trimis la cerere, în perioada 1 mai- 1 august 1922 la Școala Militară Jandarmi. După absolvire, ofițerul s-a înapoiat la Regimentul 6 Jandarmi. Comandantul unității aprecia că „ofițerul s-a comportat matur, împărtășind tinerilor recruți din cunoștințele acumulate”.

Apreciat de către șefii direcți pentru cunoștințele primite în specialitatea de jandarmi, la data de 18 februarie 1923, Nicolae Stoicescu a fost numit șef al Biroului Instrucție în Batalionul 8 Jandarmi Timișoara și după trei luni de zile la Batalionul Instrucție Jandarmi Orhei/Basarabia, „remarcându-se prin dăruire, perseverență și dârzenie în îndeplinirea sarcinilor”, îl notau coloneii Voinescu și Bardan.

Absolvind cursuri de specialitate și Facultatea de Drept din Iași, N. Stoicescu a fost repartizat la 1 august 1924 la Comandamentul Jandarmeriei, în funcția de șef al Biroului Instrucție, fiind notat *foarte bine* de generalul Ștefănescu, comandantul Jandarmeriei. În anii 1925 și 1926, generalul Ștefănescu l-a notat *foarte bine*, apreciindu-l ca „un ofițer inteligent, cu multă speranță de viitor pentru Statele majore”.

În anul 1928, N. Stoicescu a condus Biroul Instrucție și o Companie din Regimentul 3 Jandarmi Mizil, remarcându-se la manevrele militare desfășurate la Caliacra, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de comandantul Brigăzii 1

Jandarmi, generalul Stănescu. Lucrând în anul 1929 în funcția de șef Birou Instrucție din Inspectoratul Jandarmeriei Someș (Cluj), ofițerul a fost notat *foarte bine* de generalul Stavăr.

Nicolae Stoicescu a lucrat în anul 1930 în funcția de ajutor comandant la Legiunea de Jandarmi Beiuș, fiind notat de generalul Nicolescu, Inspector general jandarmi cu calificativul *foarte bine* și propus să urmeze Cursul de informații pentru avansarea în gradul de maior.

Lucrând în anul 1931 la Legiunea de Jandarmi Dolj și Legiunea Sibiu, ofițerul a dat satisfacție deplină, fiind notat *foarte bine* de generalul Bardan, care a avut ecou la eşaloanele superioare. În anul 1932, N. Stoicescu a lucrat în Școala Militară Ofițeri Jandarmi, la Direcția Studii, dând deplină satisfacție.

Urmând Cursul Ofițeri Superioari, Nicolae Stoicescu a fost notat *foarte bine* de generalul Nicolae Ciupercă, directorul Centrului Pregătire Ofițeri Superioari. Ofițerul a fost numit șef la Cursul „Codul Justiției Militare” și inspector de studii la anul doi din școală. Avansat în gradul de maior în anul 1934, Nicolae Stoicescu a fost numit în Comandamentul Legiunii Jandarmi din Satu Mare, fiind apreciat ca „ofițer destoinic și prea bun comandant de Legiune Jandarmi”.

În anii 1936 și 1937 N. Stoicescu a lucrat în Inspectoratul Jandarmeriei Oradea fiind apreciat ca „ofițer energic, prevăzător și foarte muncitor”. Generalul Pârâianu, inspector general la Inspectoratul Jandarmi îi recomanda „să fie mai exigent cu personalul reangajat”.

Inspectoratul General Jandarmi București, l-a rulat pe N. Stoicescu în anii 1938-1940 la Inspectoratele de Jandarmi Cluj, Argeș și Bucegi, fiind apreciat ca „un ofițer cu judecată aleasă, cu foarte mare putere de muncă, voință și perseverență”, îl apreciau generalii Bendiu și Topor, inspectori la I.G.C.J.

Comandând Legiunile Jandarmi Bacău, Dorohoi și din noiembrie 1941 Batalionul de Jandarmi Tiraspol/Basarabia, Nicolae Stoicescu a rezolvat cu mult tact problemele apărute în timpul războiului: mari furturi, lezarea demnității și libertății oamenilor ș.a. probleme apreciate de generalul Vasiliu, inspector general al Jandarmeriei, generalul Macici, comandantul Armatei 1-a Române și generalul Traian Ionașcu, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie Constanța.

În perioada 1 noiembrie 1942-1 aprilie 1943, N. Stoicescu a îndeplinit funcțiile de ajutor și director de studii în Școala Militară a Jandarmilor „fiind deosebit de util activității de învățământ în calitate de organizator și de cadru didactic”, aprecia comandantul școlii, colonelul Bucur.

Cunoscându-i calitățile de bun comandant și de conducător al formațiilor de jandarmi, șefii direcți l-au numit pe N. Stoicescu, comandant al Legiunii Jandarmi Constanța, care în anii 1943-1944 s-a confruntat cu deosebite probleme de ordin militar și social. Generalii Vasiliu și Marinescu l-au apreciat la *superlativ*.

La data de 15 ianuarie 1945, Nicolae Stoicescu a fost numit Director al Siguranței și Ordinei Publice la Inspectoratul General al Jandarmeriei București, fiind foarte bine apreciat pentru munca depusă într-o perioadă deosebit de complexă în domeniile politic, economic, social și militar, de către Directorul General al Siguranței și Ordinii Publice, generalul Marinescu.

Numit la 1 noiembrie 1945 Director al Siguranței și Ordinii Publice și ajutor al inspectorului general, generalul Alistar, aprecia că N. Stoicescu nu i-a dezamăgit încrederea și speranțele. La 23 august 1946, Nicolae Stoicescu a fost

avansat general de brigadă, muncind în această funcție până la 20 decembrie 1948, când a fost numit comandant al Brigăzii Securitate-Comunicații.

La data de 31 martie 1949, generalul Nicolae Stoicescu și-a dat demisia, trecând în rezervă după 32 de ani de muncă în Ministerul de Război și Ministerul de Interne. La 4 noiembrie 1950 a fost vărsat la Ministerul Apărării Naționale. A fost căsătorit cu Maria Mușetescu în 1924, care a decedat, și s-a recăsătorit cu franțuzoaica Elena Abadie, în anul 1942.

În decursul carierei militare, generalul de brigadă Nicolae Stoicescu a fost decorat cu medaliile: Crucea Comemorativă 1916-1918 cu bareta Mărășești, Meritul Sanitar clasa a 1-a, Victoria-1918, Bărbăție și Credință-1918, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Coroana României în grad de comandor-1918, Steaua României clasa a III-a-1925.

General de brigadă Ioan ȘTEFĂNESCU¹¹⁹

Ioan Ștefănescu s-a născut la data de 14 decembrie 1888 în localitatea Breaza de Sus, județul Prahova, zonă care a dat mai multe personalități militare în domeniul militar. Părinții săi Vasile și Elena i-au asigurat fiului lor bune condiții materiale pentru creșterea și efectuarea școlii primare în localitatea natală și a Liceului „Sfinții Petru și Pavel” în Ploiești.

După absolvirea liceului, adolescentul Ioan Ștefănescu s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină din București, pe care a absolvit-o în anul 1911, cu rezultate bune.

Avansat în gradul de sublocotenent, la data de 1 iulie 1911, Ioan Ștefănescu a fost repartizat în Regimentul 7 Artilerie Focșani și la scurtă vreme, la cerere, în Regimentul 19 Artilerie Ploiești (16 noiembrie 1911), unitate în care s-a format foarte bine pentru cariera militară.

În anii 1912-1914, tânărul ofițer a urmat cu mult succes cursurile Școlii de Aplicație Artilerie, Geniu și Marină, clasându-se al patrulea din 41 cursanți. În Notarea de serviciu, la începutul carierei militare s-au consemnat următoarele: „ofițer bine conformat, sănătos și rezistent care și-a instruit bine recruții, în calitate de comandant Secție de artilerie. Ofițerul a participat la Campania militară din al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei de la 23 iunie la 31 august 1913, dovedind hotărâre și dăruire în îndeplinirea misiunilor primite”, îl notau comandantul unității, col. Lupescu și comandantul Școlii de Aplicație, col. Vernescu.

Avansat în gradul de locotenent, Ioan Ștefănescu a instruit din luna aprilie până în septembrie 1915 militarii în termen de la Coloanele de muniții, în calitate de comandant de Baterie Artilerie, fiind notat *bine* de comandantul Regimentului 19 Artilerie Ploiești, col. Lupescu.

În anul 1916, lt. Ioan Ștefănescu a fost numit comandantul Bateriei a 5-a în Regimentul 19 Artilerie, participând cu ostașii din subordine în luptele din Campania militară a anului 1916, începând de la 15 august în Pasul Bratocea,

¹¹⁹ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Direcția Cadre și Învățământ / 1974, dosar 15.283.

Transilvania și Dobrogea și la Bătălia de pe Argeș-Neajlov pentru apărarea capitalei București. În luna decembrie 1916, Regimentul 19 Artilerie a fost dislocat în localitățile Trușești, Todireni și Sulița, județul Botoșani, pentru reorganizare și instrucție, în vederea participării la Campania militară din vara anului 1917, în Bătălia de la Mărășești.

Avansat în gradul de căpitan la data de 1 aprilie 1917, Ion Ștefănescu a participat de la 24 iulie la 31 august 1917 la luptele de la Mărășești, comandând Bateria a 3-a din Regimentul 19 Artilerie, sprijinind acțiunile de luptă ale Regimentelor 7 Infanterie Prahova, 32 Infanterie „Mircea” și 3 Vânători (Infanterie) Ploiești, fiind notat *foarte bine* de comandantul Regimentului 19, colonelul Miclescu.

În anul 1919, cpt. Ioan Ștefănescu, îndeplinind funcțiile de comandant Baterie și Divizion în Regimentul 19, a participat la luptele din Basarabia, pentru alungarea trupelor ucrainiene și rusești peste râul Nistru. A fost notat *foarte bine* de comandantul regimentului, col. Miclescu.

Frecventând cursurile Școlii Superioare de Război din București, în anii 1920 și 1921, ofițerul s-a clasat la absolvire pe locul 35 din 72 ofițeri absolvenți, fiind notat *foarte bine* de colonelul Constantinescu, comandantul Ș.S.R. și avansat în gradul de maior.

După absolvirea Ș.S.R., maiorul Ioan Ștefănescu a desfășurat stagiul la Divizia 13 Infanterie Ploiești, în Biroul Organizare-Mobilizare, obținând bune aprecieri din partea șefului de Stat major, colonelul Constantin Zagoritz și a comandantului Diviziei 13 Infanterie, gl. Mironescu.

În anii 1923-1929, Ioan Ștefănescu a condus toate Birourile din Divizia 13 Infanterie: organizare, mobilizare, instrucție, informații și administrație, fiind notat *foarte bine* de șefii de Stat major, col. Zagoritz și col. Rașcu, precum și comandantii Diviziei 13 Infanterie, generalii Mironescu, Dragu și Negoescu.

Avansat în gradul de locotenent-colonel în anul 1929, Ioan Ștefănescu a îndeplinit funcția de ajutor al comandantului Regimentului 19 Obuziere Ploiești, în anii 1930 și 1931, remarcându-se în rezolvarea problemelor de administrare a unității, notare semnată de comandantul Brigăzii 13 Artilerie. De asemenea, în acești ani a predat în Școala Militară Ofițeri Infanterie Rezervă nr.1 Ploiești, Cursurile de cunoaștere a armamentului și Tragerile de artilerie.

La cererea Marelui Stat Major, col. Mavrocordat, comandantul Regimentului 19 Obuziere l-a recomandat pe lt.col Ioan Ștefănescu pentru a lucra în funcția de șef al Biroului Militar din Ministerul Basarabiei. Ofițerul a întocmit timp de doi ani: „Apărarea frontierei Nistrului”, „Organizarea lucrărilor de fortificații în Basarabia”, „Apărarea Antiaeriană a instituțiilor și stabilimentelor industriale”. Generalul Samsonovici, șeful Marelui Stat Major și generalul Ion Rășcanu, ministru de stat, îl notau pe ofițer: „Ioan Ștefănescu este un ofițer cu mare putere de muncă și cu o pregătire de cultură generală, militară, pedagogică și de specialitate de excepție”.

De la data de 25 aprilie 1934, Ioan Ștefănescu a lucrat în Regimentul 30 Artilerie Chișinău, în funcția de ajutor al comandantului, dovedind „un zel remarcabil, devotament neprecupețit, demn de toată lauda, în realizarea spațiilor de popotă, a bibliotecii, în echiparea și hrănirea efectivelor unității”, nota

comandantul unității, colonelul Dimitriu și comandantul Diviziei 15 Infanterie Chișinău, generalul Mucha.

Avansat în gradul de colonel, ofițerul a fost numit în funcția de șef Stat major la Divizia 13 Infanterie Ploiești și după opt luni de zile la comanda Regimentului 27 Artilerie. L-au notat *foarte bine*, comandantul Corpului 3 Armată, generalul Căciulescu și Inspectorul general de Armată, gl. Gorski.

În anul 1936, col. I. Ștefănescu a fost numit la comanda Regimentului 40 Artilerie Satu Mare, pe care l-a condus foarte bine, „regimentul înregistrând remarcabile progrese în toate domeniile de activitate. La aplicații a comandat brigada și divizia, fiind apreciat ca un distins ofițer de artilerie și un prea bun comandant de regiment”, nota comandantul Diviziei 20 Infanterie Cluj, generalul Iosif Teodorescu.

Numit șef de stat major la Corpul 3 Armată Galați, „ofițerul a depus o riguroasă activitate, rodnică și folositoare în anii 1937 și 1938 în toate domeniile corpului. A pregătit foarte bine manevrele militare ale Corpului 3 Armată în zona Komrat”.

De la data de 31 martie 1939 până la 1 martie 1940, col. Ioan Ștefănescu a condus Statul major al Comandamentului 4 Teritorial Iași „dovedind mult caracter și mare putere de muncă. Sunt foarte mulțumit că l-am avut colaborator în împrejurările grele de acum. Foarte bună colaborare și la Școala Ofițerilor Superioari din garnizoana Iași”, îl nota generalul Georgescu.

Promovat la cursurile Brigăzii 32 Artilerie, la data de 1 martie 1940, col. I. Ștefănescu „s-a remarcat prin voință fermă, tenace, energie, multă inițiativă, însușiri intelectuale superioare”, îl nota generalul de divizie Atanasiu, comandantul Corpului 3 Armată.

De la data de 1 septembrie 1940 până la data de 1 februarie 1941, I. Ștefănescu a îndeplinit funcția de comandant secund al Diviziei 32 Infanterie, „remarcându-se în desfășurarea instrucției și a mobilizării efectivelor pentru luptă”, îl nota comandantul Corpului 3 Armată, gl. Nicolae Macici.

În calitate de comandant secund al Diviziei 27 Infanterie, Ioan Ștefănescu a susținut de la 1 februarie până la 25 mai 1941 examenele pentru gradul de general de brigadă, fiind declarat nereușit. Cauza principală a nereușitei a constituit-o starea deosebit de rea a sănătății soției sale.

Colonelul Ioan Ștefănescu a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei și în Operațiunea militară Odessa, în calitate de comandant al Artileriei Corpului 5 Armată, fiind notat *foarte bine* de comandantul Armatei a 4-a Române, generalul de corp de armată Iosif Iacobici. Pe data de 27 decembrie 1941, colonelul Ioan Ștefănescu a fost trecut la pensie.

Reactivat la 1 ianuarie 1942, col. Ioan Ștefănescu a îndeplinit în anii 1942-1943 funcția de Director al Direcției Aprovizionării cu produse alimentare neraționalizate a capitalei și a județelor deficitare, fiind foarte bine apreciat de secretarul general, generalul Verdescu. Ioan Ștefănescu a fost avansat general de brigadă în rezervă la 10 mai 1944. Ioan Ștefănescu a fost căsătorit cu Virgilia Bălășanu și au avut pe fiul Dan.

În cursul carierei militare, generalul Ioan Ștefănescu a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I, Avântul Țării, Crucea Comemorativă a războiului 1916-1918, Comemorativă a Marelui Război pentru civilizație, Peleş, Semnul

Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Coroana României clasa a V-a cu spade, Stanislas-rusesc, clasa a III-a cu spade și panglică, Steaua României clasa a V-a cu spade, Steaua României în grad de ofițer.

General de brigadă Traian TETRAT¹²⁰

Traian Tetrat s-a născut la 26 decembrie 1893, în orașul Ploiești. După absolvirea școlii primare, părinții săi Alexandru și Ecaterina i-au îndrumat pașii spre Liceul Militar din Iași, pe care l-a absolvit în 1912. Absolvind liceul militar, Traian Tetrat s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină, pe care a absolvit-o în anul 1914, cu gradul de sublocotenent. În perioada 23 iunie - 31 august 1913, a participat la cel de al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei.

Tânărul ofițer a fost repartizat în Regimentul 18 Artilerie Constanța, în funcția de comandant Secție Artilerie. S-a străduit să acorde atenție aprofundării cunoașterii regulamentelor militare generale și de specialitate. Pe aceeași linie s-a înscris și după mutarea în Regimentul 15 Artilerie București la 16 aprilie 1915. La scurt timp a fost trimis două luni de zile, la Cursul de observatori în Școala Militară Aviație.

Mobilizat în Regimentul 15 Artilerie, sublocotenentul Traian Tetrat a participat la Campania militară din toamna anului 1916, inițial în funcția de comandant Secție și apoi comandant Baterie Artilerie, evidențiindu-se în conducerea subordonaților în lupte, apreciere care i-a adus avansarea în gradul de locotenent la data de 1 noiembrie 1916.

În iarna anului 1916/1917, Traian Tetrat a participat la reorganizarea unității, completarea mijloacelor de luptă și instrucția efectivelor în Moldova. Mutat în Regimentul 1 Artilerie Carol I București, la 15 iunie 1917, în funcția de comandant Baterie, ofițerul a comandat-o în luptele de la Mărăști în luna iulie 1917, remarcându-se la Pârâul Alb, Răchitosu, Soveja, Tulnici, Negrulești. Avansat în gradul de căpitan, la 1 septembrie 1917, Traian Tetrat a fost mutat în Regimentul 15 Obuziere București, ocupându-se de buna instruire a ostașilor din Bateria a 3-a/Divizionul 2 Obuziere.

După o altercație verbală cu un camarad, cpt. Tetrat a fost mutat la Direcția Materiale a Armatei, într-o funcție mai mică. Reabilitat prin muncă, ofițerul a fost mutat la 15 februarie 1919 în Regimentul 29 Obuziere, Divizionul 4, în funcția de comandant de Baterie și apoi la data de 1 mai 1919 în Regimentul 35 Artilerie Timișoara. Readus în Regimentul 29 Obuziere la 1 august 1919, ofițerul a instruit cu dăruire ostașii din baterie, fiind notat cu calificativul general *bine*, de col. Voinescu, comandantul regimentului.

În anul 1920, cpt. Tetrat a absolvit cursurile Școlii de tragere de la Râșnov, cu calificativul *bine*. Mutat la 5 iunie 1920 în Regimentul Artilerie Antiaeriană București, Traian Tetrat a înființat și instruit Bateria a 8-a Artilerie Antiaeriană, cu rezultate bune. După patru luni de activitate, ofițerul a fost mutat în

¹²⁰ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Direcția Cadre și Învățământ / 1974, dosar 15.840.

Regimentul 27 Obuziere, conducând Bateria 1-a și Divizionul 1 prin cumul de funcție, din lipsă de cadre. S-a remarcat prin instruirea a subordonaților, perseverența în rezolvarea cazării, echipării și hrănirii efectivelor, aspecte evidențiate în notarea de serviciu pentru anii 1921-1925, de gl. Alimănescu, comandantul Brigăzii 12 Artilerie și gl. Mihăescu, comandantul Diviziei 12 Infanterie București.

Absolvind cu calificativul *bine* examenul pentru gradul de maior, Traian Tetrat a fost avansat în gradul de maior la data de 28 septembrie 1926. După scurt timp, ofițerul a fost numit la comanda Divizionului 1 din Regimentul 27 Obuziere, pe care l-a condus bine din toate punctele de vedere până în vara anului 1928, când a fost numit la comanda Divizionului 3 din Regimentul 1 Artilerie Antiaeriană București. A condus foarte bine și Școala instructorilor din unitate.

Semn al deplinei sale maturizări, la 1 octombrie 1929 Traian Tetrat a fost numit șef Birou adjutantură și personal în Statul major al Inspectoratului Aeronauticii. În această funcție, el a contribuit la realizarea lucrărilor: Anuarul Aeronauticii și Decorarea personalului cu Ordinul Virtutea Aeronautică și Medalia Aeronauticii, fiind notat cu *foarte bine* de către gl. Gorski, inspector al Aeronauticii.

Promovat la Comitetul Superior Tehnic din Ministerul Apărării Naționale la 1 decembrie 1931, Traian Tetrat s-a afirmat ca ofițer superior cu preocupări concrete pentru înzestrarea Artileriei cu mijloace moderne de luptă, fiind notat în anii 1931-1932 cu calificativul *foarte bine* de generalul Rudeanu, șeful Consiliului Superior Tehnic din Ministerul Apărării Naționale.

La data de 2 decembrie 1932, maiorul Traian Tetrat a fost numit la Direcția Artilerie din Ministerul Apărării Naționale, în funcția de șef al Biroului adjutantură și informații, iar după avansarea în gradul de locotenent-colonel la 10 mai 1934 a fost promovat în funcția de ajutor al comandantului Artileriei, contribuind la întocmirea următoarelor documente: Studiu asupra organizării Direcției Artileriei, Studiu referitor la organizarea Serviciului Armament și Muniții, Studiu referitor la organizarea Serviciului Armament și Muniții la corpurile de armată, fiind notat *foarte bine* de generalul Petrescu.

În anul 1936, locotenent-colonel Tetrat a fost încadrat în funcția de ajutor comandant și șef al Biroului Mobilizare la Regimentul 2 Artilerie Grea București, fiind notat *foarte bine* din toate punctele de vedere de col. Ionașcu, comandantul regimentului și gl. Motaș, inspector general artilerie.

Avansat în gradul de colonel la data de 27 februarie 1938, Traian Tetrat a fost numit comandant la Regimentul 38 Artilerie Timișoara, ocupându-se de asigurarea unor bune condiții de cazare, echipare, hrănire, asigurarea mijloacelor de luptă și instruirea efectivelor. În paralel a făcut expuneri la Centrul de Instrucție al Artileriei, fiind notat *foarte bine* de comandantul Diviziei 1 Infanterie Mehedinți, gl. Bârzotescu și comandantul Corpului 7 Armată Timișoara, gl. Leventi.

Până la data de 6 septembrie 1941, col. Traian Tetrat a instruit cu multă dăruire efectivele regimentului în zona Timișoara, iar de la această dată a participat la Operația militară Odessa. De la 2 decembrie 1941 până la 14 decembrie 1941 a comandat Detașamentul de Artilerie Krivoi Rog. După 15 decembrie 1941, Traian Tetrat s-a deplasat cu Regimentul 38 Artilerie la

Mariopol. Col. Bârzătescu l-a apreciat cu calificativul *foarte bine* pentru grija față de oameni și tehnică și pentru hotărârile luate în desfășurarea acțiunilor de luptă.

La 15 mai 1942, col. Traian Tetrat a fost demobilizat, iar la 1 septembrie 1942 a fost rechemat în armată, fiind numit comandant al Artileriei la Corpul 6 Armată, aflat pe frontul de Est și a participat la acțiunile militare de la Cotul Donului. Scăpat cu viață din infernul de la Cotul Donului, la 1 iunie 1943, col. Traian Tetrat a fost numit la Direcția Fabricații Muniții din Ministerul Înzestrării, Aprovizionării și Producției de Război, fiind notat *foarte bine* de generalii Petrovan și V. Negru de la Direcția Superioară Tehnică.

Avansat în gradul de gl.bg. la 24 martie 1944, în perioada 31 martie- 31 octombrie 1944, col. Traian Tetrat a îndeplinit funcția de președinte al Comisiei Recepție din Ministerul Înzestrării, Aprovizionării și Producției de Război. După 1 noiembrie 1944, gl.bg. Traian Tetrat a comandat Brigada 19 Artilerie Timișoara.

Fiind rănit în luptele din Cehoslovacia, la 17 martie 1945, gl.bg. Traian Tetrat a fost înscris în categoria invalizilor de război și trecut la pensie. A fost înscris în rândul cadrelor în rezervă la Cercul Teritorial București. S-a căsătorit în anul 1921 cu Alina Mihăescu.

În timpul executării serviciului în armată, generalul de brigadă Traian Tetrat a fost decorat cu medaliile: Avântul Țării, Crucea Comemorativă cu baretele Ardeal, Dobrogea, București, Carpați, Mărăști, Mărășești și Tg. Ocna, medalia sârbă Sfântul Sava, Semnul Onorific de aur pentru 25 de ani serviciu în armată, Ferdinand I, Victoria-1931, și cu Ordinele: Coroana României clasa a V-a, în grad de cavaler-1929, Steaua României clasa V-a, în grad de cavaler-1940, Steaua României clasa a IV-a, cu spade și panglică de virtute militară-1941, Coroana României în grad de comandor, cu panglică de virtute militară-1943, Crucea de Fier clasa a II-a, germană.

General de brigadă Augustin VLĂDESCU¹²¹

Augustin Vlădescu s-a născut la 26 august 1896 în Ploiești. Tatăl, institutor și mama Elena, casnică și-au crescut cu drag fiul care, a manifestat interes pentru carte din primii ani de școală primară. Absolvind cu rezultate bune Liceul „Sfinții Petru și Pavel” în Ploiești, Augustin Vlădescu s-a înscris la Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1916, cu gradul de sublocotenent și a fost repartizat în Regimentul 19 Artilerie Ploiești, în funcția de comandant Secție Artilerie.

Mobilizat la 14 august 1916, tânărul ofițer a participat la Campania militară din toamna anului 1916, în luptele din Transilvania, Dobrogea, în luptele de pe Argeș-Neajlov pentru apărarea capitalei București, în luptele de la Bran, Rucăr, Dragoslavele, Câmpulung Muscel, sprijinind acțiunile de luptă ale Brigăzii a 9-a Infanterie Ploiești, a Regimentelor 7 Infanterie Prahova și 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești.

Ofițerul a participat la refacerea unității, completarea efectivelor și a mijloacelor de luptă, precum și instruirea ostașilor în iarna anului 1916/1917, în

¹²¹ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosarul 13.

localitățile Trușești, Dornești și Sulița, județul Botoșani. În anul 1917 a participat la luptele de la Mărăști cu Regimentul 7 Artilerie Focșani, cu gradul de locotenent, primit la excepțional „pentru dârzenia și curajul dovedite în luptele de susținere a infanteriei și cavaleriei”. Ofițer inteligent și pasionat de tactica artileriei și tragerile cu armamentul din dotare, la data de 29 iunie 1918 a fost numit comandant de Baterie și instructor în Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină, fiind *foarte bine* apreciat de către șefii direcți, notare semnată de colonelul Bodnărescu, comandantul școlii.

De la data de 22 decembrie 1919, până la data de 1 iunie 1921, lt. Augustin Vlădescu a frecventat cursurile Școlii Militare Speciale de Artilerie Timișoara, fiind avansat în gradul de căpitan, în luna aprilie 1920. Absolvind și Cursul de trageri pentru artilerie, ofițerul a fost numit instructor în Școala Militară Specială Artilerie Timișoara, fiind notat cu calificativul *foarte bine*. În perioada de muncă la Timișoara a absolvit și Facultatea de Mecanică din Timișoara.

Augustin Vlădescu a lucrat la cerere în perioada 1 aprilie 1925-1 octombrie 1926, în Regimentul 19 Obuziere Ploiești, făcând o bună practică în instruirea efectivelor pe tehnica de artilerie. La 1 octombrie 1926, ofițerul a fost avansat în gradul de maior și a fost mutat în Centrul de Instrucție Artilerie Râșnov.

În anul 1927, maiorul Augustin Vlădescu a urmat Cursul de specialitate Artilerie în Franța, la Școala de Tragere și Centrul de Instrucție, fiind notat *foarte bine*. La data de 10 mai 1930, ofițerul a fost avansat la excepțional în gradul de locotenent-colonel. Până la data de 1 octombrie 1933, Augustin Vlădescu în calitate de profesor de specialități a instruit câteva serii de cadre de artilerie în Centrul de Instrucție Râșnov și a realizat Manualul de Topografie Artileristică.

Notat la 1 octombrie 1934 de Inspectoratul Tehnic al Armatei: „Lt.col. Augustin Vlădescu a soluționat probleme de asigurarea Armei Artilerie cu tunuri din import și producție internă, dovedind că este un ofițer foarte energic, prevăzător, cu multă inițiativă, cu o foarte bună cultură generală și militară, modest și manierat”. Lt.col. Augustin Vlădescu a fost șeful Comisiei româno-poloneze, realizând comenzile de materiale de artilerie, cu Țările Micii Înțelegeri. A publicat lucrări tehnico-tactice în Publicații militare și diferite broșuri, necesare cadrelor militare de artilerie. Notarea de serviciu a fost semnată de generalul Tănăsescu, șeful Inspectoratului Tehnic al Armatei.

În anul 1935, lt.col. Vlădescu a fost mutat la Inspectoratul Tehnic al Armatei, realizând până în 1936 lucrările: Stabilirea valorii unităților de foc, ca element de luptă, transport și reîmprospătare; Caracteristicile tehnice și tactice ale artileriei armatelor străine și a materialelor moderne; Posibilitățile și nevoile armatei noastre în strânsă legătură cu planul de înzestrare; Propuneri pentru refacerea hărților și a planurilor directe în raport cu nevoile artileristice; Revederea și completarea Regulamentului de trageri al Artileriei. Notarea de serviciu a fost semnată de generalul Motaș, inspectorul general al Artileriei.

Locotenent-colonelul Augustin Vlădescu, în anii 1937-1938 a îndeplinit funcția de șef al Biroului Regulamente în Statul Major al Inspectoratului General Artilerie, realizând lucrările: Manualul de tragere cu artileria; Regulamentul de recunoaștere și ocuparea pozițiilor de luptă; Regulamentul de Trageri a Artileriei. A continuat activitatea de profesor la Centrul de Instrucție Artilerie și de publicarea unor materiale în presa militară. În anul 1938, generalul de divizie

Petre Dumitrescu îl nota pe ofițer: „ofițer eminent de artilerie, a continuat să publice materiale de specialitate: Regulamentul de trageri a Artileriei F.14, Instrucția la obuzierele de 100 mm F.3, Instrucția la tunurile de 100 mm F.7, Instrucția la obuzierele de 150 mm.

În anul 1939, lt.col. Vlădescu a condus Biroul Regulamente din Inspectoratul General Artilerie, realizând: Regulamentul Topografiei Artileristice; Directivele de instrucție tehnică artileristică; Programul de instrucție pentru cadrele de rezervă și corpurile de trupă. A fost notat *foarte bine* de generalul Petre Dumitrescu. Timp de șase luni a condus și Regimentul 2 Artilerie Grea Siliștra, căruia i-a organizat pozițiile de luptă (pentru divizioane), îl nota gl. Macici, comandantul Corpului 2 Armată București.

Avansat în gradul de colonel, la data de 8 aprilie 1940, Augustin Vlădescu a fost numit inspector general al artileriei, conducând operațiunea de ocupare a pozițiilor de luptă cu Regimentul 2 Artilerie Grea la Siliștra, misiune notată *foarte bine* de gl. Pârcălabu, comandantul Corpului 2 Armată.

De la data de 1 noiembrie 1940, până la 20 iunie 1941, col. Vlădescu a comandat Centrul Instrucție Artilerie. În perioada 22 iunie-1 decembrie 1941, col. Vlădescu a comandat foarte bine Artileria Diviziei 1 Grăniceri, aprecia gl. Potopeanu, comandantul grănicerilor. De la 1 decembrie 1941 până la 1 aprilie 1942, ofițerul a îndeplinit funcția de director al Fabricii de Muniții și materiale de război Străulești.

Colonelul Vlădescu a comandat foarte bine, în perioada 2 aprilie 1942 - 4 aprilie 1944, Centrul Instrucție Artilerie „Mihai Bravu”, îl nota gl. Busnea. Din aprilie 1944 până în decembrie 1944, colonelul Augustin Vlădescu a condus *foarte bine* Brigada 11 Artilerie Operativă, îl nota generalul Rădulescu, comandantul Diviziei 11 Infanterie Slatina.

De la data de 1 decembrie 1944, col. Vlădescu a fost numit la comanda Centrului Instrucție Artilerie „reușind să conducă *foarte bine* efectivele, în condițiile foarte grele ale războiului, care a pricinuit mari necazuri poporului român”, îl nota gl. I. Popescu, inspector general al Artileriei. A. Vlădescu a fost avansat gl.bg. la 14 iunie 1945. Transformat în Centrul Instrucție Mixt Artilerie, la data de 16 iulie 1946, unitatea a fost comandată de gl.bg. Vlădescu până la 14 august 1946, când a fost numit la comanda Diviziei Gardă.

La 27 iunie 1947, gl.bg. Vlădescu a comandat Corpul 4 Teritorial Iași și la 11 iulie 1947 a fost numit Director al Direcției Tehnice Artilerie și Marină din Comandamentul Regiunii a 4-a Militare.

La data de 30 septembrie 1947, după 31 de ani de serviciu, gl.bg. Vlădescu a fost trecut în retragere pentru boală. A fost decorat cu medaliile: Victoria/1916-1918, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu și Ordinele: Steaua României cu panglică de virtute militară, Steaua României cu spade și panglică de virtute militară, Coroana României cu spade și panglică de virtute militară. Gl. Vlădescu a fost căsătorit cu Cleopatra Gheorghiu/Alexandria și au avut o fiică Gabriela/n.1926.

General de brigadă Gheorghe VOINESCU¹²²

Părinții Gheorghe și Maria Voinescu, originari din Tătărani, județul Prahova, lucrători la Căile Ferate Române, l-au născut pe fiul lor în orașul Sinaia, județul Prahova, la 19 noiembrie 1897. Mutați cu serviciul la Constanța, fiul Gheorghe a absolvit școala primară și Liceul „Mircea cel Bătrân” din Constanța.

După absolvirea liceului, Gheorghe Voinescu s-a înscris în Școala Militară Ofițeri Infanterie București, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1916 cu gradul de plutonier și a evoluat în grade: 1 octombrie 1916, sublocotenent, 1 septembrie 1917, locotenent, 1 aprilie 1923, căpitan, 1 ianuarie 1934, maior, 27 februarie 1939, lt.col, 26 iulie 1943, col., 25 octombrie 1945, general de brigadă.

Gheorghe Voinescu a fost repartizat după absolvirea școlii militare ofițeri la Regimentul 34 Infanterie Constanța, în funcția de comandant pluton recruți și a participat la luptele din Dobrogea de la 20 august 1916 până la 25 septembrie 1916. Din Dobrogea s-a retras împreună cu luptătorii din regiment rămași în viață în Moldova. În iarna anului 1916/1917, efectivele Diviziei a 9-a Infanterie, din care făcea parte și Regimentul 34 Infanterie s-au reorganizat, completându-și efectivele, mijloacele de luptă și instrucția în localități din fostul județ Vaslui.

În Campania militară din 1917, efectivele Diviziei a 9-a Infanterie au participat la marea Bătălie de la Mărășești, comportându-se eroid și cu înalt spirit de sacrificiu. Slt. Gheorghe Voinescu „a acționat cu curaj, dărzenie și pricepere”, fiind avansat în gradul de locotenent la 1 septembrie 1917 și decorat cu ordinul Steaua României. Notarea de serviciu a semnat-o comandantul Bg. a 17-a Infanterie, col. Georgescu.

Numit adjutant al comandantului Regimentului 34 Infanterie și șef al Biroului instrucție-mobilizare în anul 1919, șef Birou adjutantură la Comandamentul Militar al Basarabiei, în anul 1920, generalul Popovici îl nota: „ofițer conștiincios, cu multă răspundere în îndeplinirea sarcinilor de serviciu”. În anul 1921, ofițerul a fost avansat în gradul de căpitan și a comandat Compania a 7-a din Regimentul 34 Infanterie Constanța. A fost notat „bine din toate punctele de vedere”, de col. Nică, comandantul unității.

Căpitanul Voinescu a îndeplinit în 1924 funcțiile de comandat la Compania a 3-a și ajutor al șefului Biroului Mobilizare, în aceeași unitate. „Ofițerul a lucrat cu multă dăruire pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu”, îl nota gl.bg. I. Vlădescu comandantul Diviziei a 9-a Infanterie Constanța.

În anul 1927, Gh. Voinescu a fost avansat în gradul de maior și numit șef al Biroului Mobilizare în Cercul Teritorial Recrutare Constanța, „întocmind lucrări foarte bune”, notările fiind semnate pentru anii 1927-1929 de coloneii Dumitrescu și Popescu. Revenit în anul 1930 la Regimentul 34 Infanterie Constanța, Gh. Voinescu a comandat foarte bine Compania mitraliere și Batalionul 2 Instrucție. Ofițerul s-a pregătit pentru admiterea în Școala Superioară de Război București, pe care a frecventat-o în anii 1933 și 1934.

Gheorghe Voinescu a efectuat practica în anii unu și doi în Regimentul 34 Infanterie și Regimentul 13 Artilerie Constanța, fiind notat *foarte bine* de gl.

¹²² Arhivele Militare Naționale Române, D.C.Î./1974, dosarul 17.206.

Ștefan Popescu, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie Constanța. Avansat în gradul de locotenent-colonel în 1934, ofițerul a făcut stagiul și în Marele Stat Major, Secția a V-a, fiind brevetat ofițer de stat major.

În anul 1937, Gh. Voinescu a fost numit șef al Biroului 1 Organizare-Mobilizare din Statul major al Diviziei a 9-a Infanterie Constanța, fiind notat ca „un excelent ofițer de stat major, care a pregătit foarte bine documentele pentru acoperirea Dobrogei”, semnate pentru anii 1937, 1938 și 1939 de gl. Macici, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie și gl. Iosif Iacobici, comandantul Corpului 2 Armată București.

De la 1 februarie 1940 la 1 septembrie 1942, lt.col. Voinescu a îndeplinit funcția de șef de Stat Major la Divizia 21 Infanterie Galați, participând la Campaniile militare de eliberare a Basarabiei și la Odessa, fiind notat *foarte bine* de generalii Popescu și Cociu, comandanți ai Diviziei 21 Infanterie Galați.

Avansat în gradul de colonel în 1942, Gh. Voinescu a fost numit la comanda Regimentului 21 Infanterie Ilfov, garnizoana București, la 1 septembrie 1942 și profesor la Centru Instrucție Infanterie Făgăraș. Col. Voinescu a fost notat *foarte bine* pentru munca depusă în învățământ și participarea la luptele din Stepa Kalmucă, retrăgându-se în 1943 pe traseul Rostov, Mariopol, Nicolaev, Berezina, Cetatea Albă, București (martie 1944). De la data de 1 aprilie 1944, până la 15 august 1944, ofițerul a condus Regimentul 21 Infanterie pe frontul Iași-Chișinău, fiind elogiât de comandantul Armatei a 4-a Române.

Numirea la Marele Stat Major în funcția de șef Secție adjutantură la 15 august 1944 până la 1 august 1946, a constituit o mare încercare militară și morală pentru gl.bg. Voinescu, care a participat la desfășurarea Campaniei militare din Vest și la începerea procesului de transformare a Armatei. Timp de trei luni de zile (1 august-9 noiembrie 1946), gl. Voinescu a comandat Brigada 3 Grăniceri Oradea, fiind trecut din oficiu în rezervă, după 31 de ani de serviciu, desfășurați cu credință în armată.

Gl. Gh. Voinescu a fost căsătorit cu Elena Ionescu din Predeal. A fost decorat cu medaliile: Comemorativă 1916-1918, Ferdinand-1935, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1940, Victoria-sovietică și Ordinele: Steaua României clasa a IV-a, în grad de cavaler-1916, Coroana României clasa a IV-a-1938, Coroana României clasa a III-a-1941, Crucea de fier clasa a II-a - 1942 și clasa I-a - 1943.

General de brigadă Nicolae ZĂGĂNESCU^{123 / 124}

Nicolae Zăgănescu provine dintr-o familie de militari. Străbunicul său a fost colonelul Pavel Zăgănescu, fost comandant al Companiei de pompieri (atunci căpitan), care s-a evidențiat în lupta cu turcii din Dealul Spirii, la data de 13 septembrie 1848. Bunicul său, Alexandru Zăgănescu a participat la Războiul de Independență, 1877-1878, făcând parte din Corpul ofițerilor. Tatăl său, Mihail Zăgănescu a participat în Primul Război Mondial, cu gradul de locotenent-colonel.

¹²³ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Memoriei Bătrâni, dosar 1002.

¹²⁴ Iulia și Eugen Stănescu, Biblioteca Muzeului de Istorie și Arheologie Ploiești.

Mama lui Nicolae a fost Maria Zăgănescu, profesoară de desen și artist plastic. Nicolae s-a născut la data de 25 mai 1898 în Ploiești și avea trei frați.

După absolvirea școlii primare în Ploiești și Liceul Militar Iași, cu bacalaureat la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, Nicolae Zăgănescu a absolvit Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină, cu gradul de sublocotenent, participând la luptele din marea bătălie de la Mărășești, în calitate de comandant Secție Obuziere în Regimentul 19 Obuziere Ploiești. Rănit în ziua de 6 august 1917, nu a fost evacuat de pe front, participând la lupte până la încheierea lor. Prima notare de serviciu i-a întocmit-o, colonelul Andrei Miclescu, comandantul Regimentului 19 Obuziere: „slt. Nicolae Zăgănescu a absolvit Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină în anul 1917, clasându-se al 44-lea din 214 elevi. A luptat pe Valea Siretului, conducând cu mult curaj Secția de Obuziere de 105 mm”.

În anul 1919, Nicolae Zăgănescu a condus Secția de obuziere și a îndeplinit și funcția de ofițer cu popota unității. Avansat în gradul de locotenent în anul 1920, N. Zăgănescu a comandat Bateria 1 Instrucție Obuziere, înlocuindu-l pe titularul funcției care a fost trimis la un curs de specializare. Col. N.Z. Vasiliu, comandantul unității, îl nota: „Ofițerul s-a achitat bine de sarcini, acordând multă atenție traiului subordonaților și a bunurilor materiale din dotare”.

De la data de 1 noiembrie 1921, până la 31 octombrie 1922, lt. N. Zăgănescu a comandat bine o Secție de obuziere din Bateria a 4-a și a absolvit Cursul de trageri (6 luni) la Școala Militară Trageri Artilerie Râșnov. La cererea sa, de la 1 octombrie 1922 până la 31 octombrie 1923, ofițerul a frecventat Școala Specială Artilerie, fiind notat *foarte bine* de comandantul Școlilor de Aplicație, gl. Papană.

După absolvirea acestei școli, lt. N. Zăgănescu a fost numit ajutor al șefului Depozitului Central Muniții și comandant al Companiei a 2-a Chitila, muncind foarte bine pentru instruirea ostașilor și supravegherea permanentă a munițiilor până la 15 aprilie 1927. În acest timp, ofițerul a absolvit și doi ani la Facultatea de Drept București (fără frecvență). În toată perioada a fost notat *foarte bine* de Directorul Direcției Centrale Muniții, col. Buzoianu, regretând mutarea ofițerului din Direcție. N. Zăgănescu a fost avansat la 15 februarie 1925 în gradul de căpitan.

Mutarea cpt. N. Zăgănescu la 15 aprilie 1927 în Regimentul Artilerie Antiaeriană, a dat un nou curs carierei sale militare. Ofițerul a început o pregătire intensă de specialitate pentru a fi util instruirii ostașilor în noua armă. Pentru început, colonelul Sturdza, comandantul unității l-a notat *bine*. Din ianuarie 1928 până la 1 noiembrie 1930, Nicolae Zăgănescu a muncit cu fermitate și hotărâre pentru instruirea subordonaților în cazarmă și în poligonul de trageri de la Anadalchioi din Dobrogea. Colonelul Sturdza îl nota: „Căpitanul Nicolae Zăgănescu este un prea bun ofițer sub toate raporturile. Îl propun să susțină examenele de admitere în Școala Superioară de Război București”.

De la 1 noiembrie 1930 ofițerul a început studiile la Ș.S.R., clasându-se la încheierea anului unu, al 30-lea din 54 elevi, iar la absolvire în 1931, al 27-lea, fiind notat *bine* de colonelul Spiroiu, director de Studii și generalul Ion Antonescu, directorul Școlii Superioare de Război.

După absolvire, Nicolae Zăgănescu a fost repartizat la stagiul în Regimentul 1 Apărare contra Aeronavelor (A.c.A.), regiment care-l specializase în Artileria Antiaeriană. Colonelul Nicolae Dăscălescu, comandantul Regimentului 1 Apărare contra Aeronavelor îl nota: „Căpitanul Nicolae Zăgănescu dispune de o foarte întinsă cultură generală și profesională. A colaborat foarte bine la pregătirea ofițerilor căpitani, propozabili în gradul de maior. A condus impecabil instrucția ostașilor din Bateria 1-a Autotunuri”. Ofițerul a fost avansat în gradul de maior în anul 1932.

Maiorul Nicolae Zăgănescu a executat stagiul la Marele Stat Major, în toate secțiile, de la 1 noiembrie 1934 până la 31 octombrie 1935, încheiat cu aprecierea generalului Hențescu: „Maiorul Nicolae Zăgănescu este un ofițer eminent din toate punctele de vedere”.

De la 1 noiembrie 1935, până la 12 mai 1938, ofițerul a lucrat în Comandamentul Forțelor Aeriene, conducând pe rând Biroul Instrucție și Biroul Organizare-Mobilizare, fiind notat *foarte bine* de gl. Stoicescu, comandantul Forțelor Aeriene: „Maiorul Nicolae Zăgănescu a întocmit foarte bune lucrări pentru instruirea personalului. A fost profesor de Tactică la Cursul de pregătire a ofițerilor superiori din Aeronautică. A condus Cursul Informații pentru comandori la Școala Ofițerilor din garnizoana militară București. A pregătit foarte bine documentele pentru manevrele regale”.

Maiorul Nicolae Zăgănescu a fost numit la 12 mai 1938 în funcția de comandant al Grupului Mixt din Centrul de Instrucție Apărare contra Aeronavelor, apoi ajutor al comandantului și director de studii, precum și profesor de Tactică, „...muncind neobosit pentru organizarea și desfășurarea învățământului în sălile de clasă, laboratoare și poligonul de trageri Mamaia, fiind notat până în anul 1940 *foarte bine* de comandantul Centrului de Instrucție Artilerie Antiaeriană, locotenent-colonelul Ion Bungescu și comandantul Apărării contra Aeronavelor, generalul de divizie Gheorghe Popescu.

De la 3 noiembrie 1940 până la 1 noiembrie 1941, maiorul N. Zăgănescu a muncit succesiv la Gruparea Antiaeriană Operativă București, a comandat Regimentul 3 Artilerie antiaeriană Operativ București, fiind notat *foarte bine* de colonelul Gh. Pârvulescu, comandantul Apărării Antiaeriene București. Trimis pe front la Odessa la 1 octombrie 1941, ofițerul a organizat Subgruparea Odessa, remaniind dispozitivul de Apărare Antiaeriană al Corpului 2 Armată, pentru a face față loviturilor partizanilor, teroriștilor și anarhiștilor ce se găseau în catacombe și a parașutiștilor. L-a notat *foarte bine* generalul de corp de armată Nicolae Dăscălescu, comandantul Corpului 2 Armată.

Revenit în București la 1 iulie 1942, N. Zăgănescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel, la 8 iulie 1942 și numit șeful Biroului Organizare-Mobilizare și ajutor al comandantului Comandamentului Apărării Antiaeriene, pregătind trimiterea pe front al Divizionului 1 Artilerie Antiaeriană.

La data de 1 noiembrie 1942, ofițerul a fost numit șef de Stat major și șef al Biroului Organizare-Mobilizare la Comandamentul Artileriei Antiaeriene, muncind neîntrerupt 14-16 ore din 24, pentru elaborarea documentelor de apărare antiaeriană a Bucureștiului și a Țării, fiind notat *foarte bine* de gl. Ramiro Enescu, comandantul Artileriei Antiaeriene. De la 1 martie 1943 până la

1 martie 1944, ofițerul a condus Secția a 3-a Instrucție din Statul Major Aerian, fiind notat *foarte bine* de col. D. Florescu, șeful de Stat major.

Avansat în gradul de colonel la excepțional, la 1 martie 1944, N. Zăgănescu a condus Secția Operații din Comandamentul Aerian până la 1 august 1944, când a fost numit la comanda Regimentului 9 Artilerie Antiaeriană Ploiești. Regimentul 9 împreună cu Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană Ploiești și Flotila a 2-a Aviație Vânătoare Târgșorul Nou și în cooperare cu Divizia a 5-a Artilerie Antiaeriană Germană a participat la apărarea zonei petroliere Prahova.

De la 24 august 1944, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană, comandat de col. N. Zăgănescu a participat la dezarmarea trupelor germane din zonă, deschizând focul în ziua de 25 august 1944 asupra coloanei motorizate germane, ce se deplasa prin Câmpina spre Brașov și a respins atacul asupra Postului de comandă al regimentului și al Divizionului 38 Artilerie Antiaeriană. În ziua de 26 august, Regimentul 9 a desfășurat lupte foarte grele la Câmpina, Moreni, Florești, Băicoi împotriva trupelor germane. Au urmat lupte foarte grele în zilele de 27-31 august 1944.

Până la 15 mai 1945, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană, comandat de col. N. Zăgănescu a îndeplinit misiuni de apărare în zona Prahova. La 15 mai 1945, Regimentul 9 a fost transformat în Regiment de Instrucție și mutat în București. Col. N. Zăgănescu, „vinovat” pentru că a luptat în Est a fost trecut în rezervă, în 1945. Din 1946 a lucrat în calitate de inginer constructor. În anul 1981, împreună cu alți ofițeri superiori a fost avansat în gradul de gl.bg. în rezervă. A decedat în anul 1987.

N. Zăgănescu s-a căsătorit în anul 1923 cu Constanța Timuș și împreună au avut pe fiica Ioana-Gabriela/1925 și pe fiul Mihai-Nicolae/1929. Soția a decedat în 1935 și s-a recăsătorit în 1937 cu Ana Biangiu. Frații lui N. Zăgănescu: Constantin (col.Art), Alexandru (comandor aviație) și Dimitrie (prof. desen). În cursul carierei militare, gl.bg. N. Zăgănescu a fost decorat cu medaliile: Crucea Comemorativă 1916-1918 cu bareta Mărășești, Victoria-1920, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1938, Crucea Trecerea Dunării cu bareta Tradiții-1940 și Ordinele: Aeronautic clasa a III-a cu spade-1942, Coroana României în grad de cavalier-1929, Coroana României cu spade în grad de ofițer-1943 și Coroana României în grad de comandor, cu spade și panglică militară-1945.

Colonel Constantin BAICAN¹²⁵

Orașul Slănic Prahova este cunoscut pentru bogatele resurse de sare și pentru calitățile tămăduitoare ale băilor sale (Grota Miresei, Baia Baciului și Baia Roșie). Aici se găsește salina veche, care a fost amenajată ca sanatoriu pentru cei suferinzi de reumatism și astm bronșic. Orașul este așezat într-o depresiune înconjurată de dealuri împădurite, oferind foarte bune condiții pentru odihnă și refacere. Într-un asemenea mediu s-a născut, la data de 13 decembrie 1920, Constantin Baican, al șaselea copil al unei familii de mineri.

¹²⁵ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 90-92.

Constantin Baican a absolvit cursurile școlii primare la Slănic, iar cele liceale la Ploiești. A fost încorporat în luna iulie 1942, în cadrul Regimentului 41 Artilerie Brașov, subordonat Diviziei 13 Infanterie Ploiești. Efectuând perioada de instruire a recrutului, fruntașul Constantin Baican a participat, împreună cu camarazii săi, la crâncenele operații militare desfășurate la Cotul Donului și Stalingrad, începând cu data de 18 septembrie 1942. A fost grav rănit în zona Raspopinskaia și a căzut prizonier în prima zi de începere a contraofensivei armatei sovietice, la 19 noiembrie 1942.

Tânărul Constantin Baican a fost internat în Spitalul Lagărului Oranki din Siberia/U.R.S.S. După o spitalizare de patru săptămâni a fost transferat în lagăr, unde a trăit calvarul vieții de detenție: temperaturi de -30°C , foamete, mizerie, dizenterie și tifos. Stăpânit de dorința de libertate, Constantin Baican a hotărât, împreună cu ceilalți prizonieri români, să lupte împotriva cotropitorilor țării sale, așa cum s-a legat prin jurământul militar și să se sacrifice pentru eliberarea României.

La data de 2 octombrie 1942 s-a înființat, pe teritoriul Rusiei sovietice, Divizia de voluntari români „Tudor Vladimirescu”. Repartizat în Regimentul 1 Infanterie a fost apoi selecționat să urmeze Școala Militară de Ofițeri din Riazan, condusă de maiorul Constantin Stanciu (comandantul școlii), căpitanul Lucian Adam, locotenentul Petre Negru ș.a. Absolvind școala, la data de 4 februarie 1944, a fost numit comisar politic de regiment și a participat la campaniile militare din vest: Sfântul Gheorghe, Odorhei, Beiuș și Oradea. Rănit în luptele duse la vest de Oradea a fost internat în spitalele militare din Brașov și București, timp de cinci săptămâni, după care a cerut să se prezinte la unitate.

Revenit în rândurile camarazilor care se găseau la Haiduboszormey (Ungaria), la data de 2 noiembrie 1944, a rămas plăcut impresionat de omenia ostașilor români, care distribuiau copiilor, bătrânilor și femeilor hrană de la cazan și asigurau consultații medicale și medicamente gratuite.

Pe frontul din Cehoslovacia, Divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu Debrețin” s-a remarcat în crâncenele acțiuni de luptă din masivul Javorina și râurile Hron și Morava, luptele încheindu-se la data de 12 mai 1945. În primele zile ale lunii iulie, efectivele diviziei au început deplasarea spre patrie, ajungând pe data de 16 iulie 1945 în orașul Brașov.

Conform Înaltului Decret Regal, nr. 2625, la 15 august 1945 Constantin Baican a fost trecut în corpul activ al ofițerilor de infanterie, dorind să servească cu demnitate armata, respectând cu credință jurământul militar, prevederile regulamentelor militare și legile statului român. A muncit cu răspundere în structurile marii unități, eforturile sale fiind foarte bine apreciate de către șefii ierarhici.

În perioada anilor 1950-1952, Constantin Baican a urmat cursurile Academiei Militare, pe care le-a absolvit cu rezultate bune. În anul 1965 a urmat Cursul Superior de perfecționare în Academia Militară.

La data de 30 iulie 1972 colonelul Baican a fost pensionat la cerere. A mai lucrat timp de trei ani, în calitate de secretar, la Școala Generală nr. 49 din București.

Constantin Baican s-a căsătorit, în anul 1947, cu Elena Tache din București. În anul 1975 s-au mutat în orașul prahovean Vălenii de Munte. În același an, colonelul Constantin Baican a decedat, cernind sufletele soției, rudelor și prietenilor. A fost înmormântat în Cimitirul din Vălenii de Munte.

Pentru meritele sale a fost decorat cu ordine și medalii militare și civile: Ordinul „Coroana României”, în grad de cavaler, cu panglică de virtute militară, Ordinul „Steaua României”, clasa a V-a, medalia sovietică „Victoria”, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”, medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945” ș.a.

Colonel Nicolae BRADU¹²⁶

Nicolae Bradu s-a născut la 7 mai 1924, în Basarabia și în anul 1943 s-a refugiat în România. La începutul anului 1944, la aproape 20 de ani, a fost recrutat pentru stagiu militar, în cadrul Școlii de Ofițeri Rezervă de Geniu, de la Râmnicu Vâlcea.

După 23 August 1944, Armata română a întors armele împotriva Armatei hitleriste. În noaptea de 25 august 1944, a sosit o unitate militară germană, în zona Școlii Militare Geniu R. Vâlcea care, a lansat câteva bombe, dar nu au reușit să-și atingă obiectivul.

A doua zi, pe 26 august, pentru că armata noastră nu avea trupe suficiente de geniști, elevii care frecventau Școala Militară de Ofițeri Rezervă, din Râmnicu Vâlcea, detașată la Turnu Roșu au fost luați pe front, alături de Armata sovietică. Pe parcurs elevii au participat la lupte grele, în special în Brezoiu, Miercurea Sibiului, Sebeș și Turda. S-au desfășurat lupte puternice, întrucât armata germană era foarte bine dotată și nu voia să părăsească teritoriul României.

Iată ce povestește colonelul Nicolae Bradu: *„La vremea aceea fiind foarte tânăr, nu aveam decât vreo 20 de ani, nu prea simțeam teama. Nici nu știam, nu mă gândeam ce se va întâmpla în continuare. Totuși, pe parcursul luptelor grele care s-au dat, zgomotul mare făcut de armamentul artileriei grele, de branduri, venit din ambele părți, căzând mulți dintre colegii mei, toate acestea mă înfiorau. Eu, ca genist, nu am avut parte de o confruntare directă cu inamicul, față în față. Doar infanteria poate duce o astfel de luptă. Noi suntem geniștii care rămânem în spate care, intervenim la repararea podurilor distruse, a șoselelor, a liniilor de cale ferată. Am avut și situații când am fost nevoiți să împiedicăm inamicul să înainteze, prin distrugerea anumitor poduri, pentru ca acesta să nu realizeze reparații și să poată avansa spre un anumit obiectiv. Luptele de la Turda, au fost foarte grele și au durat un timp destul de îndelungat, din cauza faptului că nemții au avut timp să se pregătească, să se mobilizeze mai bine. Cu toate acestea, trupele sovietice și cele românești, au putut să-i scoată de pe obiectiv și să meargă mai departe. Pierderile omenеști din rândul colegilor mei mi-au creat o stare destul de traumatizantă, deoarece oricând puteam să fiu în locul lor. Între timp, venea Crucea Roșie cu brancardierii și-i ridicau pe cei morți dar și pe cei răniți, pentru a se încerca salvarea lor. Gândul că puteam fi în locul celor morți, ne urmărea pe toți. Populația din Ardeal era de partea militarilor români, chiar dacă erau însoțiți de sovietici. În timpul acela petrecut în luptă și în anumite pauze, nu aveam timp nici să dorm, nici să mănânc.*

¹²⁶ Interviu realizat de Simona Luncașu.

Localnicii ne-au ajutat mult, ne aduceau de mâncare. Popota era mult în urmă, iar masa se lua numai în timpul când încetau focurile, atât din partea română cât și din partea nemților. Doar atunci se crea un moment de relaxare, când puteam mânca. Localnicii participau alături de noi, ridicându-ne moralul, lucru ce ne ajuta să înaintăm.

Mi-a fost cel mai greu atunci când începea să bombardeze aviația noastră, a rușilor sau a nemților, sau când artileria grea de munte și brandurile trăgeau din ambele părți. În astfel de momente, gândul fiecărui ostaș era să scape cu viață din acel iad, din acest război. Dar moartea era prezentă în orice secundă, în orice moment, asupra fiecăruia dintre noi.

În noiembrie 1944, la Turda a venit altă unitate mai bine pregătită, mai experimentată, iar elevii Școlii de Ofițeri Rezervă de Geniu ne-am întors la baza unității, unde au continuat încă trei luni, stagiul militar, apoi am fost lăsat la vatră cu gradul de locotenent. Între timp s-a încheiat și războiul.

În 1945 m-am înscris la Facultatea de Electroenergetică de la București. După facultate, ca inginer, am fost repartizat la Întreprinderea de Rețele Ploiești, pentru sediul din Câmpina.

Prin avansări succesive, după 1990, când și-a reluat activitatea Asociația Națională a Veteranilor de Război, am ajuns la gradul de colonel în retragere. În 1997 am primit și brevetul cu medalia Comemorativă a celui de Al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Împreună cu membri ai Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, subfiliala Câmpina, colonelul Nicolae Bradu a participat la numeroase expuneri, în școli și licee, pe teme patriotice. Alături de ceilalți veterani de război, a participat la sărbătorirea Zilei Veteranilor de Război, Zilei Eroilor, Zilei Armatei și Zilei Naționale a României.

Colonel George BURDUHOS¹²⁷

George Burduhos s-a născut la 19 martie 1916 în localitatea Rebrîșoara, județul Bistrița-Năsăud, în familia unor țărani foarte gospodari. După absolvirea școlii primare în localitatea natală, părinții l-au trimis la prestigiosul Liceu „George Coșbuc” din orașul Năsăud. A urmat apoi Facultatea de Drept din Cluj. După absolvirea facultății, George Burduhos a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, la Regimentul 3 Grăniceri din Bistrița. De aici a fost trimis la Școala Militară de Ofițeri Infanterie Rezervă din Bacău, pe care a absolvit-o în anul 1940.

La data de 10 iunie 1941, George Burduhos a fost avansat sublocotenent de infanterie și concentrat pentru reîmprospătarea cunoștințelor militare și de specialitate în domeniul apărării antiaeriene. Divizia de Grăniceri a fost retrasă de pe front la începutul lui octombrie, înainte de căderea Odessei. A reintrat în București pe 20 octombrie 1941, iar regimintele sale și-au reluat locurile lor pe frontiere.

În ziua de 15 februarie 1942, sublocotenentul George Burduhos a fost trimis pe front, în funcția de comandant de Secție, într-o companie de apărare antiaeriană, subordonată Regimentului 3 Grăniceri. Un regiment de grăniceri era

¹²⁷ Interviu realizat de Simona Luncașu în anul 2000.

structurat puțin diferit de un regiment de infanterie din 1941: trei batalioane, dar unul era pentru instrucție, nu pentru campanie. Fiecare batalion era compus din două companii de pușcași și o companie de armament greu. Exista de asemenea și un pluton călare în fiecare regiment (numerotate de la 1 la 8). Compania de apărare antiaeriană era dislocată pentru pază în zona Herson-Perekop/Crimeea. Compania a participat la respingerea trupelor sovietice spre est și apoi în luptele de la Sevastopol. În luna septembrie 1942, efectivele unității s-au deplasat, cu mașinile și pe jos, în Stepa Kalmucă și la Stalingrad.

În aceste zone au purtat lupte foarte grele cu trupele sovietice, hotărâte să treacă la contraofensivă, în condițiile unei ierni cu zăpadă abundentă și geruri aspre, precum și a lipsurilor de mijloace de luptă, de toate felurile. După dezastrul suferit de armata germană și română la Cotul Donului și la Stalingrad, Regimentul 3 Grăniceri s-a înapoiat în țară, cu mari pierderi, ajungând la data de 16 aprilie 1943, la Sibiu.

În martie 1943, s-a înființat Divizia a 2-a Gardă folosind regimente de grăniceri drept corp principal: Regimentele 2, 3 și 4 Grăniceri. De fapt, Divizia a 2-a Gardă nu a intrat niciodată în luptă și a fost utilizată pentru a completa rândurile diviziilor decimate la Stalingrad în timpul iernii. Divizia 18 infanterie Sibiu a fost transformată în Divizia 18 Munte utilizând grăniceri drept vânători de munte de rezervă. Acest fapt reprezintă o altă dovadă a standardului mai ridicat al grănicerilor față de infanteria obișnuită. De la Sibiu, unitatea a fost deplasată la Ploiești, Câmpina și Moreni pentru paza zonei petroliere, până în primăvara anului 1944. Din luna aprilie 1944, Regimentul 2 Gardă a participat la luptele desfășurate pe frontul din Moldova, până la 23 august 1944.

George Burduhos își amintește: *„După lovitura de stat de la 23 august 1944, efectivele unității noastre au participat la dezarmarea trupelor germane, guvernul României urmărind eliberarea părții de nord-vest a Transilvaniei, ocupată în mod samavolnic prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940. Am participat la luptele extrem de dure din partea de nord a Transilvaniei, din Ungaria și Cehoslovacia. Divizia fost comandată de generalul de divizie Petre Cameniță, 19 octombrie 1944 - 2 ianuarie 1945 și generalul de brigadă Mihail Corbuleanu, în perioada 3 ianuarie 1945 - 26 februarie 1945”*.

Veteranul de război George Burduhos, mai povestește: *„Pentru faptele de arme săvârșite în campania militară din Est, pentru eliberarea teritoriilor românești, cu Compania 18 Apărare Antiaeriană Moto-divizionară, mi s-a conferit ordinul „Steaua României”, în grad de cavalier, clasa a V-a, cu spade, panglică de virtute militară și frunză de stejar. În Campania militară din Vest, am fost decorat cu ordinul „Coroana României”, clasa a II-a, în grad de ofițer, cu spade și panglică de virtute militară. În anul 1950 am fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist” și în anul 1995 cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”*.

După capitularea Germaniei și încheierea războiului în Europa, George Burduhos a fost trecut în rezervă și a lucrat în domeniul justiției. S-a înscris în Asociația Națională a Veteranilor de Război, fiind avansat, în retragere, până la gradul de colonel. A fost membru al Asociației Cadrelor Militare în Rezervă și Retrageri, Filiala Câmpina și a Subfilialei Asociației Naționale „Cultul Eroilor”. Colonelul George Burduhos a fost prezent în școli și licee pentru a împărtăși

tinerilor faptele sale de arme și a le insufla dragostea pentru patria noastră și pentru libertate.

Colonel Nicolae IANCU¹²⁸

S-a născut la data de 15 iulie 1920 în localitatea Tărculești, comuna Gornet-Cricov, județul Prahova. Părinții săi, Dumitru și Maria, oameni harnici, au avut trei copii: Ioana (casnică), Nicolae (economist, pensionar) și Traian (muncitor la Combinatul Petrochimic Brazi, decedat). Nicolae, cel de al doilea copil, a absolvit Liceul „Spiru Haret” din Ploiești, în anul 1939.

Situația critică politico-militară din Europa anilor 1939-1940 a determinat guvernul României să grăbească măsurile de pregătire a populației pentru apărarea granițelor țării. În acele momente, adolescentul Nicolae Iancu a fost recrutat la Școala Militară Ofițeri în Rezervă Geniu-Aero București. Din luna iunie 1941 a participat la război, cu gradul de elev plutonier, îndeplinind funcția de comandant de detașament de transmisiuni într-o unitate de aviație.

Nicolae Iancu a participat la luptele de eliberare a Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele de la Odessa (1 august - 16 octombrie 1941) și la luptele de la Cotul Donului (15 august 1942 - 3 februarie 1943). Despre luptele crâncene desfășurate la Cotul Donului Nicolae Iancu își amintește, cu emoție, următorul episod: *„În ziua de 22 decembrie 1942 mă aflu pe aerodromul din localitatea Tacinskaia, arondat unităților de aviație din armata română. În această zi s-a anunțat că trupele sovietice au realizat a doua încercuire a trupelor române și germane de la Cotul Donului. Ca urmare s-a primit ordin, de la Comandamentul Aviației, de evacuare a zonei în care ne aflam și s-a ordonat deplasarea în direcția sud-vest, la Rostov pe Don. În seara de 22 decembrie 1942 căpitanul Dumitru Popescu, comandantul Centrului de Transmisiuni de pe lângă Comandamentul Aviației, a organizat o grupă de ostași, condusă de un ofițer, care să se deplaseze la un depozit de carburanți și materiale pentru aviație, în scopul ridicării instalațiilor de transmisiuni și evacuarea personalului militar care asigura legătura cu comandamentul, situat la circa 10 km în direcția est. În timpul deplasării, la circa 6 km, ostașii noștri au fost atacați de către inamic, fiind omorâți ofițerul și 6 ostași, alți doi dintre ostași fiind răniți ușor. Cei doi ostași sănătoși, împreună cu cei 2 răniți, s-au refugiat pe calea ferată aflată în apropiere, înapoiindu-se la unitate pe la ora 2:00, unde au raportat despre cele întâmplate. Față de situația creată, comandantul aviației a ordonat imbarcarea și pregătirea pentru evacuarea de la Tacinskaia, informând și pe comandantul unităților germane. În zorii zilei de 23 decembrie coloanele de mașini, având în spate, pentru susținere, artileria antiaeriană, au început retragerea spre Rostov. De asemenea, avioanele au decolat și s-au îndreptat spre Rostov. Depozitele de materiale din zonă au fost incendiate. După două zile de deplasare am ajuns în garnizoana Rostov.*

Sărbătorile de iarnă le-am petrecut prin rugăciuni de mulțumire lui

¹²⁸ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 32-34.

Dumnezeu pentru că am scăpat cu viață. După sărbători, ca urmare a unei contra-ofensive germano-române, inamicul a fost alungat din localitatea Tacinskaia. Căpitanul Dumitru Popescu s-a deplasat cu un avion ușor la locul unde căzuseră ofițerul și cei 6 ostași transmisioniști, aducându-i la Rostov, unde au fost înhumați într-un cimitir din oraș.”

În luna februarie 1943 Nicolae Iancu a fost avansat la gradul de sublocotenent și a participat la îndeplinirea misiunilor de luptă pe calea de întoarcere pe frontul din Moldova. La 15 martie 1945 a fost desconcentrat și trecut în rezervă, cu gradul de locotenent. Refuzând să se activeze, în vara anului 1945 s-a înscris la Academia Comercială și, după absolvire s-a angajat la Banca Națională, Sucursala Târgoviște, județul Dâmbovița. Periodic a executat concentrări, fiind avansat, în rezervă, până la gradul de locotenent-colonel. În perioada 1970-1984 a fost comandant al Formației de Gărzi Patriotice de la Sucursala Băncii Naționale Târgoviște, în acea perioadă fiind directorul acelei instituții.

Prin Ordinul nr. 35, din 7 aprilie 2000, Nicolae Iancu a fost avansat colonel în rezervă. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a (în 1941), medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945” și Ordinul „Muncii”, clasa a III-a. A fost căsătorit cu Aurelia Silion, din Iași (profesor). Au avut un fiu, Cezar Iancu, de profesie inginer electronist (decedat), care le-a lăsat o nepoată, Bogdana (economist, căsătorită cu Bogdan Papagiu). Colonelul Nicolae Iancu și soția sa Aurelia au decedat.

Colonel Gheorghe IORDĂCHESCU¹²⁹

Gheorghe Iordăchescu s-a născut la data de 10 decembrie 1882 în localitatea Homorâciu, plasa Teleajen, județul Prahova, într-o zonă frumoasă, martoră a multor evenimente din istoria noastră. A absolvit școala primară din localitatea natală și Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești.

În anul 1901 Gheorghe Iordăchescu s-a înscris voluntar pentru efectuarea stagiului militar la Regimentul Infanterie Târgoviște „Dâmbovița” nr. 22. Activat în corpul subofițerilor, Gheorghe Iordăchescu a fost repartizat în Regimentul de Infanterie Bacău 27, în funcția de gospodar de companie. A fost admis la Școala Militară de Ofițeri Infanterie/Cavalerie, la data de 1 septembrie 1904, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1906, cu gradul de sublocotenent. La absolvirea școlii, colonelul Cotescu, îl nota astfel: „*Iordăchescu a fost elev foarte silitor și cuminte... Execută în practică foarte bine tot ce a învățat teoreticește. El este unul din cei mai buni instructori de recruți*”.

Dovedind reale calități de instructor, după avansarea la gradul de locotenent, în anul 1910, cu aprecieri bune din partea colonelului Lambrino, comandantul Regimentului 7 Infanterie „Prahova”, ofițerul a fost trimis la un Curs de perfecționare de trageri cu armamentul de infanterie, clasându-se al doilea din serie. Colonelul Gheorghe Mărdărescu, șeful Școlii de Trageri Infanterie, îl nota astfel: „... *prea bun instructor și trăgător, sănătos și rezistent pentru campanie*”. Șefii ierarhici l-au numit instructor și comandant de pluton.

¹²⁹ Arhivele Militare Naționale Române, Memorii Bătrâni, dosar 97.

În anul 1913 a participat la o mare aplicație și la campania militară din Bulgaria, împreună cu trupele Batalionului 9 Vânători, scriind apoi cartea: „Organizarea serviciului de cercetare, patrulare și recunoașteri”.

Din 1914, când a fost avansat căpitan, Gh. Iordăchescu a fost promovat comandant de companie și instructor în cadrul Școlii Militare a Infanteriei. Prin cumul a îndeplinit și atribuțiunile șefului serviciului cazarmare. Comandantul școalelor, colonelul Mladin, îl nota astfel: „Ofițer cu un comportament ireproșabil, cu prea bună memorie, preocupat permanent de însușirea progreselor militare.”

Experiența acumulată în procesul de învățământ de către căpitanul Iordăchescu i-a determinat pe șefii ierarhici să-l trimită în campania militară din toamna anului 1916, la Regimentul 21 Infanterie Ilfov, în funcția de comandant de companie și șef al Biroului Instrucție. Rănit de două ori – unglonț i-a rămas în corp până la moarte – s-a comportat foarte curajos în lupte, capturând, la Avrig, 87 de prizonieri și mult armament și muniție. A fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. Decorația i-a fost pusă pe veston de către comandantul Armatei 1-a, generalul Eremia Grigorescu, în octombrie 1917.

Avansat în gradul de maior, la 1 aprilie 1917, Gheorghe Iordăchescu a fost mutat la Școala Militară de Ofițeri Infanterie, în funcția de comandant batalion elevi și profesor de Tactica Infanteriei și Topografie. În anul 1918 a scris dările de seamă „Acțiunile Grupului de Armate comandate de generalul Prezan” și „Operațiunile Armatei 1-a în toamna anului 1916”, „*muncind cu program de lucru prelungit, dovedind și înclinații de istoric militar*”, după cum apreciau colonelul Ionescu, comandantul Școlii Militare de Ofițeri Infanterie, și generalul Eremia Grigorescu.

Propunerile repetate ale șefilor direcți cu privire la trimiterea ofițerului la Școala Superioară de Război s-au materializat în anul 1919. La absolvirea școlii, în anul 1921, a prezentat două lucrări foarte apreciate de comisia de examinare: „Călăuza pedagogică, teoretică și practică a instructorului” și „Educația soldatului”. Avansat, la excepțional, locotenent-colonel (1920), Gheorghe Iordăchescu a fost numit, la data de 1 septembrie 1921, în Biroul Operații de la Corpul 2 Armată București, iar, la data de 1 decembrie 1921, la Cabinetul Ministerului de Război. De aici a fost numit subșef de stat major la Comandamentul Militar al Basarabiei, colaborând foarte bine cu șeful de stat major, colonelul Opran, în elaborarea măsurilor pentru apărarea Basarabiei împotriva trupelor rusești și ucrainiene.

La începutul anului 1923 locotenent-colonelul Gheorghe Iordăchescu a fost numit șef de stat major la Divizia 4 Infanterie București. După cinci luni de zile a fost numit șef de stat major la Divizia 21 Infanterie Galați și în decembrie 1923, inspector la Inspectoratul Învățământului Militar. În anul 1924 generalul Gheorghe Rujinski îl nota elogios: „Ofițerul a condus statul major al Inspectoratului cu deosebită pricepere și energie.” Lucrând zi și noapte a realizat lucrările: „Programul de învățământ în armată”, „Manualul ostașului și gradatului” și „Dezvoltarea Legii organizării armatei”.

În ziua de 1 octombrie 1924, locotenent-colonelul Iordăchescu a fost numit comandantul Școlii Militare de Ofițeri în Rezervă Infanterie Ploiești, iar la data de 28 septembrie 1926 a fost avansat colonel și trimis în stagiul, la Regimentul 26 Infanterie Nancy (Franța). Revenit din Franța „a condus foarte bine Școala

Militară pentru Pregătirea Cadrelor de Rezervă, atât administrativ cât și tactic și s-a ocupat cu zel și pricepere de formarea viitorilor ofițeri în rezervă”.

La 1 aprilie 1929 colonelul Iordăchescu a fost numit inspector general 3 pe Armată. În această funcție ofițerul a muncit cu dăruire, realizând lucrările „Studiu cu privire la clasarea informațiilor” și „Harta pe naționalități a Transilvaniei și Banatului”.

La 1 octombrie 1931 colonelul Iordăchescu a fost numit la comanda Regimentului 21 Infanterie Ilfov. Alteța sa Regală, Principele Nicolae, cu prilejul vizitei la regiment, îl aprecia astfel: „Colonelul Iordăchescu are excelente aptitudini militare, o judecată tactică foarte bună, hotărâre și perseverență, conduce foarte bine Școala de batalion și Școala de regiment. Îl propun pentru a urma cursul de generali.”

În aprilie 1932, ofițerul a fost numit inspector general la Inspectoratul Infanteriei, pregătind bine manevrele militare. La data de 1 aprilie 1933 a fost promovat la Inspectoratul General de Armată „General Constantin Amza”. În anul respectiv, colonelul Iordăchescu a participat la o călătorie de studii pentru admiterea la examenele de acordare a gradului de general.

Datorită glonțului rămas în corp, ofițerul nu a putut rezista până la sfârșitul misiunii. Comisia formată din generalii Angelescu, Lăzărescu și Mazarin (șeful Marelui Stat Major) au hotărât să-l propună pe colonelul Iordăchescu pentru pensionare. Conducătorii Marelui Stat Major nu au găsit însă o cale pentru a-l avansa general de brigadă în rezervă în baza acestei propuneri și, în anul 1935, colonelul Gheorghe Iordăchescu a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie.

Gheorghe Iordăchescu a fost căsătorit, din anul 1910, cu Elena Georgescu, din mariajul său rezultând doi fii: Mihail și Gheorghe. În decursul carierei militare, colonelul Iordăchescu a primit numeroase distincții: Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, Ordinul „Franz Iosif”, în grad de cavaler, Ordinul „Sfântul Sava”, în grad de comandor, cu panglică de virtute militară, Ordinul „Sfânta Ana”, cu spade (1917), Ordinul „Coroana României”, în grad de ofițer, Ordinul „Steaua României”, în grad de ofițer, medalia jubiliară „Carol I”, medalia „Avântul Țării”, medalia „Crucea de Război Franceză”, medalia „Semnul Onorific pentru 25 de ani de serviciu”, medalia „Crucea Comemorativă” 1916-1918, „Medalia Muncii pentru Învățământ”.

Colonel Dumitru MIULESCU¹³⁰

Dumitru Miulescu s-a născut la 9 iunie 1920, în Vălenii de Munte, județul Prahova. A absolvit școala primară, gimnazială și liceul în localitatea natală. După absolvirea liceului s-a înscris la Facultatea de Drept însă, în luna septembrie 1940, a înțeles necesitatea orientării către o școală militară întrucât țara avea nevoie de luptători, pentru a elimina nedreptățile la care a fost supusă prin răpirea vechilor teritorii românești: Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herței, Nordul Transilvaniei și Cadrilaterul.

¹³⁰ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 110-113.

În anul 1941 Dumitru Miulescu s-a înscris în Școala Militară de Ofițeri Infanterie, pe care a absolvit-o, la sfârșitul lunii iunie 1943, cu rezultate foarte bune, fiind avansat în gradul de sublocotenent activ. Tânărul ofițer și-a început cariera militară în luna iulie 1943, la Regimentul 6 Vânători (Infanterie), din Bălți. Regimentul 6 Infanterie Vânători avea Partea Activă (operativă) în Transnistria, unde îndeplinea misiuni de pază a teritoriului și întreprindea acțiuni de luptă împotriva partizanilor, care deveniseră foarte activi.

Colonelul Dumitru Miulescu își amintește că „*ei se cuibăriseră în pădurea de foioase Vîno Curnia. Erau circa 3-4000 de partizani, care ne atacau periodic. În baza ordinului comandantului de regiment s-au constituit detașamente de intervenție de tăria unei companii. Eu, împreună cu sublocotenentul I. Rednic, făceam parte din detașamentul comandat de locotenentul Antoniu Pântea. La începutul anului 1944 radiotelegrafistul meu îmi raportează că a reperat apelul partizanilor din pădure către Moscova, solicitând să le trimită urgent alimente și muniție. Am raportat ierarhic comandantului unității, care a hotărât să-i atacăm în zori. Pătrunzând în dispozitivul lor am capturat doar o coloană de 94 căruțe cu provizii. Partizanii tăiaseră șleaurile și călări au dispărut în interiorul imensei păduri. Din dispozitivul de luptă românesc au căzut în lupte doi ostași și căpitanul Georgescu, din Regimentul 8 Dorobanți Buzău. De la această acțiune au trecut 7-8 zile, însă noi nu mai știam ce-i odihna și nici asigurarea igienei corporale. Ziua executam misiuni de urmărire, iar noaptea pândă.*

După un binefăcător cantonament am primit altă misiune de descoperire a cuiburilor de partizani, grupate în sate, care șicanau îndeosebi populația civilă. Pentru neutralizarea dispozitivului înaintat de tragere a partizanilor am trimis o grupă, comandată de sergentul Grigore Corjos (Grișa), cu o mitralieră și doi servanți. Lupta a durat câteva zeci de minute și soldații mei, intrând în panică, au început să se retragă. I-am oprit în spatele unui măluștean (movilă) care le oferea o protecție bună și am verificat prezența. Am constatat că nu aveau afetul mitralierei. Mi-am dat seama de gravitatea situației, gândindu-mă numai la Curtea Marțială și la prevederile legii cu privire la „Abandonarea armamentului pe câmpul de luptă”. În această situație am dat ordin servanților a două mitraliere să tragă pe flancuri și eu, împreună cu Grișa, am înaintat prin salturi spre locul în care servanții lăsaseră afetul. Spre marea noastră satisfacție am găsit afetul și tot prin salturi ne-am înapoiat către dispozitivul propriu. Când mai aveam vreo 5 metri până la adăpostul mălușteanului, o rafală pornită dintr-un pistol mitralieră al partizanilor i-a perforat abdomenul lui Grișa, cel mai bun comandant de grupă din pluton, care până seara a decedat! Nu-mi pot ierta pripeala cu care am acționat în soluționarea acestei probleme!

De aici, Regimentul 6 Vânători a fost dislocat pe litoralul românesc, unde se debarcau mici grupuri inamice. Timpul a trecut fără evenimente semnificative și în luna martie 1944 ne-am deplasat din nou în Basarabia, ocupând poziție de luptă la Orhei, fiind numit comandant de pluton armament greu (tunuri antitanc de 45 mm). La scurtă vreme tunurile ne-au fost înlocuite cu tunuri anticar de proveniență germană (Faust patroane). După aproximativ patru săptămâni, rușii au trimis o formație de luptători foarte experimentați care a pătruns în sectorul regimentului nostru, atacând poziția ocupată de bunul meu prieten,

sublocotenentul Emil Pintecan. Atacat prin surprindere, în zorii zilei, cu efective superioare numeric și al dotării cu pistoale automate și grenade, rușii au reușit să-i captureze câțiva oameni, să-i omoare 5 ostași și să ocupe poziția de luptă, intrând în liniile noastre! În această situație, de la comanda diviziei s-a ordonat ca plutonul pe care-l comandam să fie dotat cu mitraliere și grenade și să reocupe poziția de luptă pierdută de sublocotenentul Pintecan. Am executat ordinul și am reușit să-i alung pe ruși din poziția ocupată. Spre regretul meu l-am găsit mort pe prietenul Pintecan, pe care l-am înmormântat pe valea pârâului Cula. Am fost propus de comandantul batalionului, maiorul Petrescu, și colonelul Gârâiac, comandantul regimentului (eroul din romanul „Rusoaicele”, de Sib Mihăescu), să fiu decorat cu ordinul „Coroana României”, clasa a V-a, bucurându-mă mult când m-am găsit înscris în Monitorul Oastei.”

Colonelul Dumitru Miulescu, un om onest, cu merite deosebite în acțiunile de luptă desfășurate de armata română pentru apărarea integrității teritoriale a României, participant și la campania militară din vest, a fost îndepărtat din armată, în anul 1950, reproșându-i-se că a participat cu mult zel la acțiunile militare împotriva Rusiei Sovietice.

După trecerea în rezervă ofițerul a suportat un șir întreg de suferințe. Neavând drepturi de pensie, Dumitru Miulescu s-a angajat, timp de șase luni, în funcția de ajutor cazangiu, la Uzina Mecanică din Câmpina. După aceasta a urmat școala de calificare, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune, și a lucrat timp de șase ani în calitate de muncitor cazangiu. Șefii direcți și-au dat seama că Dumitru Miulescu este un om capabil și i se pot încredința munci de răspundere. În anul 1957 a fost promovat la Serviciul Control Tehnic de Calitate și apoi a devenit Tehnician Serviciu Producție. Întrucât cunoștea limbile franceză, germană și rusă a întocmit documentații tehnice și a soluționat favorabil multe contestații avansate de întreprinderile colaboratoare.

Dumitru Miulescu a fost pensionat în anul 1980. A fost căsătorit cu Aneta, fostă Slabu, și împreună au dat țării un fiu, Călin. Acesta din urmă este medic în municipiul Câmpina, și este căsătorit cu o fiică a Muscelului, de asemenea medic.

Colonel Ștefan MOLDOVEANU¹³¹

Ștefan Moldoveanu s-a născut la data de 19 septembrie 1896 în orașul Vălenii de Munte, din județul Prahova. A absolvit școala primară din orașul natal și Școala Comercială în Ploiești, în 1912.

După intrarea României în războiul pentru întregirea neamului românesc, la data de 15 august 1916, Ștefan Moldoveanu s-a înscris voluntar în Regimentul 6 Călărași Ploiești, care se înființase sub denumirea de Escadron de Cavalerie în anul 1864, în orașul Focșani. Escadronul focșănean s-a transformat în anul 1876 în Regimentul 6 Călărași, conform Legii de organizare a puterii armate, din anul 1872, și a participat la războiul de independență (1877-1878).

¹³¹ col.(r.) Constantin Chipier, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 113-115.

Prin Înaltul Decret nr. 5878, din 7 octombrie 1913, Regimentul 6 Călărași a fost mutat de la Focșani la Ploiești, în subordinea Brigăzii 4 Cavalerie din Ploiești, transformată în anul 1914 în Brigada 3 Călărași Ploiești. Regimentul 6 Călărași, comandat de colonelul Constantin Costescu, s-a subordonat Diviziei 5 Infanterie Buzău și a luptat la curbură Carpaților și în Transilvania. Ștefan Moldoveanu a fost rănit, la data de 8 septembrie 1916, la traversarea Oltului.

Refăcut fizic, sergentul cu termen redus s-a înscris la Școala Militară de Ofițeri Cavalerie, care se retrăsese în luna noiembrie 1916 la Botoșani. La data de 1 aprilie 1917 elevul plutonier Ștefan Moldoveanu a fost repartizat la Regimentul 10 Cavalerie, comandat de colonelul Camil Marini, cu care a participat la luptele din munții Oituzului.

Avansat locotenent, în anul 1919, ofițerul și-a sporit eforturile pentru pregătirea de specialitate. În anul 1921 a urmat cursurile Școlii Speciale de Echitație din orașul Sibiu, Secția Instructori Cavalerie, cu rezultate „foarte bune” (clasat al 5-lea din 75 ofițeri cursanți). Șefii ierarhici au fost impresionati de pasiunea pentru cavalerie a tânărului ofițer și în anul 1923 l-au trimis să urmeze Școala Pregătitoare Ofițeri Cavalerie Târgoviște, pe care a absolvit-o al 7-lea din totalul de 45 de cursanți.

Începând din 10 mai 1924, dată la care a fost avansat la gradul de căpitan, ofițerul a activat în Regimentele 10, 13 și 5 Cavalerie, în funcțiile de instructor și ajutor al șefului Biroului Evidență Personal. După absolvirea Cursului Ofițeri Superioari din garnizoana Turnu Severin și avansarea la gradul de maior, la 10 mai 1930, a îndeplinit funcțiile de șef Birou Mobilizare și comandant de escadron de cavalerie.

Maiorul Ștefan Moldoveanu a fost mutat, la 15 mai 1930, în Regimentul 6 Roșiori din orașul Bălți, din Basarabia, în funcția de comandant de escadron și adjutant al regimentului. Aici s-a ocupat de asigurarea condițiilor materiale și de trai pentru personalul din subordine, precum și de instruirea ostașilor. Avansat la gradul de locotenent-colonel, în anul 1937, Ștefan Moldoveanu a fost numit șef al Biroului Mobilizare. În ianuarie 1941 a fost numit șef al Serviciului Recrutări și Mobilizare din Cercul Teritorial Vaslui.

La data de 8 noiembrie 1945 Ștefan Moldoveanu a fost pensionat, primind și gradul de colonel. Colonelul Ștefan Moldoveanu a fost acuzat în anul 1948, în baza Legii 207/1948, de săvârșirea unor crime de război împotriva poporului sovietic și condamnat la cinci ani închisoare, pedeapsă pe care a executat-o în penitenciarele Poarta Albă și Aiud. După ieșirea din închisoare i-a fost anulat dreptul la pensie și a fost nevoit să se angajeze la Fabrica de Conserve din Vălenii de Munte, unde a lucrat în calitate de normator până în anul 1964, când a primit pensie civilă. Abia în anul 1967, ca urmare a apariției Decretului 141/1967, a fost repus în drepturi și a primit pensie militară. A decedat în anul 1976, fiind înhumat în locul de veci al familiei din cimitirul orașului Vălenii de Munte.

În timpul celor 39 de ani de activitate neobosită în slujba armatei, colonelul Ștefan Moldoveanu a fost recompensat cu mai multe ordine și medalii militare: Ordinul „Coroana României”, în grad de cavaler, Ordinul „Steaua României”, cu spade și panglică de virtute militară, medalia „Crucea de Război”, cu baretele Carpați și Ardeal (1916-1918), medalia „Crucea de Fier”, „Semnul Onorific pentru 25 ani de serviciu” și medalia „Virtutea Militară”.

Colonel Eugeniu NIȚESCU¹³²

Eugeniu Stan Nițescu s-a născut la data de 24 decembrie 1893 în localitatea Ceptura, județul Prahova. Ultimul domiciliu al ofițerului a fost localitatea Urlați, județul Prahova. Eugeniu Nițescu a absolvit școala primară în Ceptura și Liceul „Sfinții Petru și Pavel” în orașul Ploiești.

Îmbrățișând curentul vremii, Eugeniu Nițescu s-a înscris după absolvirea liceului la Școala Militară Ofițeri Infanterie, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1916. După o lună de zile, sublocotenentul Eugeniu Nițescu s-a prezentat la comanda unui pluton din Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Ploiești, cu care a participat la luptele din august-octombrie 1916 în Transilvania. În ziua de 19 septembrie 1916 a fost rănit în luptele de la Boldogwares, Transilvania.

În luptele desfășurate la Mărășești, Eugeniu Nițescu a căzut prizonier la nemți, în ziua de 28 iulie 1917, în zona localității Doaga, unde s-au desfășurat crâncene lupte. Aflat în captivitate, a fost avansat la gradul de locotenent la data de 1 septembrie 1917, pentru eroismul dovedit în lupte. S-a înapoiat din captivitate la data de 19 iunie 1918, la aceeași unitate militară.

După remobilizarea armatei române la data de 28 octombrie 1918, tânărul ofițer a participat cu camarazii din unitate la restabilirea ordinii în Transilvania și la Campania militară din Ungaria în 1919. La data de 1 ianuarie 1921, Eugeniu Nițescu a fost avansat la gradul de căpitan și în continuare a urmat unitatea în garnizoana Cluj și în 1923 la Bolgrad (Basarabia).

În anul 1924 căpitanul Eugeniu Nițescu a fost mutat în Regimentul 7 Infanterie Prahova, îndeplinind până în 1930 funcții de comandant companie și ajutor al șefului Biroului Mobilizare.

La data de 1 aprilie 1930, Eugeniu Nițescu a fost avansat la gradul de maior și mutat în funcția de comandant de batalion în Regimentul 9 Dorobanți (Infanterie) din Râmnicu Sărat. Timp de zece ani, ofițerul a contribuit la instruirea și educarea ostașilor din fostul județ Râmnicu Sărat. În această unitate a fost avansat la gradul de locotenent-colonel și s-a bucurat de bune aprecieri din partea șefilor direcți, a camarazilor și a ostașilor pe care i-a instruit și educat.

În anul 1940, ofițerul a fost mutat în Regimentul 2 Dorobanți (Infanterie) Râmnicu Vâlcea, instruind un batalion de ostași în zonele viitoarelor acțiuni de luptă.

Avansat la gradul de colonel, la data de 10 mai 1941, Eugeniu Nițescu a fost numit la comanda Regimentului 90 Infanterie Sibiu (unitatea fusese detașată la Lugoj) pe care l-a condus în luptele din Est.

De la 15 martie 1943, colonelul Eugeniu Nițescu a fost numit la comanda Regimentului 18 Infanterie Gorj (unitatea fusese detașată la Lugoj, în zona de instrucție a Diviziei 11 Infanterie Slatina), conducându-l în lupte pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova până la 20 iulie 1944.

Colonelul Eugeniu Nițescu a fost mutat de la data de 20 iulie 1944 la Comandamentul Artileriei Antiaeriene. La data de 1 octombrie 1946, după 30 de ani de serviciu depuși cu devotament în slujba patriei, colonelul Eugeniu Nițescu

¹³² col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 4, Editura George Tofan, Suceava, 2010, pag. 244-246.

a fost trecut în rezervă, reproșându-i-se că a luptat cu prea mult zel în operațiunile militare din Est, pe teritoriul Uniunii Sovietice.

Colonelul Eugeniu Nițescu a fost distins cu medalia „Crucea Comemorativă” cu baretele Ardeal, Carpați, Mărășești 1916-1919 în 1922, medalia „Victoria” în 1925, medalia „Semnul Onorific de aur” pentru 25 ani de serviciu, în 1936, „Ordinul Coroana României în grad de cavaler”, cu spade și panglică de virtute militară, „Ordinul Coroana României în grad de comandor”, cu spade și panglică de virtute militară, în 1942, „Ordinul Steaua României” în grad de cavaler în 1925 și „Steaua României” în grad de ofițer în 1943.

Colonel Dumitru N. RĂDULESCU¹³³

Tatăl colonelului Dumitru Rădulescu, Nicolae Rădulescu, s-a născut la 4 februarie 1855 în comuna Dițești, plasa Filipești, județul Prahova (a fost al doilea între cei cinci copii ai familiei, trei băieți și două fete). În anul 1859 familia lui Nicolae Rădulescu s-a mutat în Ploiești, pe strada Câmpinei, ocupându-se cu comercializarea băuturilor alcoolice.

În 1871, după absolvirea școlii primare, Nicolae a fost recomandat de tatăl său pictorului G. Pompilian, care în acel an restaura biserica „Sfântul Vasile” din Ploiești. Supus unei probe artistice, Nicolae Rădulescu a fost acceptat ucenic în meșteșugul zugrăvelii. În anul 1872, după ce l-a instruit aproape doi ani, pictorul Pompilian l-a înscris pe elevul său la Școala de Belle Arte din București, încredințându-l marelui pictor Theodor Aman. Nicolae Rădulescu a absolvit facultatea la vârsta de 22 de ani, în anul 1877, atunci când România își proclama Independența națională. Devenind profesor, Nicolae Rădulescu s-a prezentat la catedră în orașul Craiova, la sugestia profesorului și mentorului său, Theodor Aman.

Nicolae Rădulescu a predat la Școala Comercială din Craiova (din 1877), Liceul Externat de Fete (din 1879), Școala Fiilor de Militari (din 1891, când a devenit liceu militar) și Liceul „Carol I” (din 1892), unde și-a desfășurat activitatea didactică până la pensionare. S-a căsătorit cu craioveanca Ecaterina și a avut doi copii: Aurelia (născută în 1883, căsătorită cu profesorul și senatorul Aurelian Moșoiu, stabilită în Ploiești) și Dumitru (născut la 11 octombrie 1882). Ecaterina a murit în anul 1889 și profesorul s-a recăsătorit, în 1891, cu Maria Grigorescu, institutoare la Craiova, și împreună au mai avut doi copii: Elisabeta-Elisa (născută în 1893, căsătorită cu generalul Grigore Georgescu, fost ministru, mort în închisoarea de la Aiud) și Constantin-Mircea (născut în 1897).

Profesorul Nicolae Rădulescu a desfășurat o intensă activitate cultural-artistică, devenind, în anul 1887, membru al Societății „Revista Literară”. A prezentat tablouri la mai multe expoziții de pictură, împreună cu Theodor Aman și Nicolae Grigorescu. Nicolae Rădulescu în anul 1889 a participat la Expoziția Universală de la Paris, care atunci inaugura și celebrul turn Eiffel. Nicolae Rădulescu a expus lucrări la Craiova, în anii 1903- 1909 și

¹³³ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 37-41.

împreună cu fiul său, Dumitru Rădulescu în anii 1911 și 1914. A murit la data de 10 iunie 1916, lovit de un cancer necrușător.

Nicolae Rădulescu a sesizat din timp că fiul său Dumitru are chemare pentru meseria armelor, fapt pentru care l-a înscris în liceul Militar din Craiova, pe care l-a absolvit în anul 1902. La 20 iulie 1902 Dumitru Rădulescu a fost admis la Școala Militară de Ofițeri Activi Infanterie și Cavalerie din București, pe care a absolvit-o, cu rezultate bune, la 1 iulie 1904, fiind avansat la gradul de sublocotenent și repartizat în Regimentul 26 Infanterie „Rovine” Craiova (unitate transferată de la Huși la 3 martie 1889), în funcția de comandant de pluton. După un an de intensă muncă la plutonul de recruți, D. Rădulescu a urmat cursurile Școlii de Fortificații din Huși, fiind bine apreciat de către șeful școlii. Înapoiat la unitate s-a înscris cu multă hotărâre în programul de instruire a recruților.

Sublocotenentul Dumitru N. Rădulescu, cu aprobarea comandantului unității s-a înscris la Școala de Belle Arte din Craiova, impresionându-și profesorii prin talentul său la desen, grafică și pictură. În aprecierile de serviciu din anii 1904-1908, se rețin: *„Ofițerul este sănătos, inteligent și cu bună judecată, disciplinat și ordonat, plin de inițiativă, călărește și trage bine. Se ocupă cu multă atenție și grijă de viața soldaților. În afara serviciului se ocupă de desen, grafică și pictură”*. Aprecierile au fost semnate de coloneii Șendrea și Gălușcă.

În anul 1909 ofițerul (fusese avansat locotenent în 1908) a îndeplinit bine funcția de adjutant al Regimentului 26 Infanterie și lucrător la Biroul Mobilizare. Fiind conștiincios și perseverent *„ofițerul și-a îndeplinit foarte bine atribuțiunile funcționale, de aprovizionare a unității cu bunuri materiale, în anii 1910-1911”*, aprecia colonelul Demetriad, comandantul Regimentului 26 Infanterie „Rovine”.

Talentul și preocupările sale pentru desen, grafică și pictură i-au determinat pe șefii ierarhici să-l promoveze, la 15 martie 1912, în funcția de atașat la Serviciul Geografic al Armatei din București. Timp de doi ani ofițerul a contribuit la realizarea hărților topografice, care s-au dovedit utile în momentul înscrierii României în Războiul de eliberare națională și întregire statală (1916-1919), fiind notat *bine* pentru realizarea lucrărilor. În baza raportului personal, la data de 1 octombrie 1913 locotenentul Dumitru Rădulescu a fost mutat mai aproape de familie, la Regimentul 2 Infanterie Vâlcea. Comandantul unității, colonelul Ion Mihăilescu, îl nota în anul 1914: *„Ofițerul a îndeplinit cu mult zel atribuțiunile funcționale, instruind foarte bine trupa. A fost avansat la gradul de căpitan”*.

Mobilizat la 14 august 1916, căpitanul Dumitru Rădulescu a comandat o companie din Regimentul 42 Infanterie Drăgășani (dublura Regimentului 2 Infanterie) în luptele duse în toamna anului 1916 pe Valea Oltului și în Transilvania, remarcându-se pe muntele Negru, la Șelimbăr și pe muntele Băiașu, după cum apreciau comandantul Regimentului 42 Infanterie, colonelul Apostol Dumitrescu, și comandantul Diviziei 23 Infanterie, colonelul Traian Moșoiu. În bătălia de la Mărăști (9-21 iulie 1917) a comandat Batalionul 2 din regiment, remarcându-se în crâncenele lupte desfășurate pe Dealul Muncelul, așa cum aprecia generalul Ernest Broșteanu, comandantul Diviziei 11 Infanterie Slatina.

Avansat la gradul de maior, la 1 aprilie 1917, ofițerul și-a continuat activitatea în aceeași unitate până la 25 iulie 1918, când a fost atașat la Serviciul Geografic al Armatei, unde a contribuit la realizarea noilor hărți topografice.

La data de 1 decembrie 1918 a fost mutat în funcția de șef Serviciu Geografic la Divizia 1 Vânători (Infanterie) Chișinău.

Apreciindu-i-se eforturile depuse pentru rezolvarea atribuțiilor funcționale, maiorul Dumitru Rădulescu a fost avansat la gradul de locotenent-colonel (1 aprilie 1919) și numit șef al Secției Topografice din Comandamentul Trupelor Transilvania și șeful Societății Mormintelor Eroilor din Sibiu. Pentru modul în care și-a desfășurat activitatea profesională, generalii Dumitrescu și Mărdărescu îl notau *foarte bine*.

În perioada 1920-1926 locotenent-colonelul Dumitru Rădulescu a lucrat la Comandamentul Corpului 7 Armată Sibiu, unde a condus, succesiv, Secția Topografică, Societatea Mormintelor Eroilor și Biroul Pensiilor, „*obținând rezultate bune și comportându-se demn față de superiori și inferiori*”, cum apreciau generalii Mironescu și Mărdărescu.

Dorind să-și perfecționeze deprinderile la comandă de unitate, Dumitru Rădulescu a fost mutat la comanda Batalionului 3 din Regimentul 3 Infanterie „Olt” Slatina, pe care l-a comandat foarte bine în aplicația de pe Valea Oltului (1927), cum aprecia comandantul Brigăzii 11 Infanterie, generalul Oprescu. În anul 1928 locotenent-colonelul Dumitru Rădulescu a comandat Batalionul 3 Infanterie, mutat la Balș. „Ofițerul a *aranjat foarte bine cazarma, care fusese lăsată „la pământ” (în paragină). A realizat și manutanță în cazarmă. A condus foarte bine aplicațiile în teren*”, aprecia generalul Constantin Dumitrescu.

Avansat colonel, la data de 1 octombrie 1928, Dumitru Rădulescu a fost promovat în funcția de comandant al Regimentului 95 Infanterie Lugoj, „... *comandându-l cu multă autoritate și tact. La călătoria de comandament a brigăzii a executat lucrări foarte bune*”, aprecia generalul Dumitru Popescu, comandantul Brigăzii 11 Infanterie Lugoj.

Sperând într-o îmbunătățire a sănătății soției, colonelul Dumitru Rădulescu a solicitat mutarea în garnizoana Sibiu unde erau specialiști în domeniul sănătății. Dând curs raportului său, ofițerul a fost mutat, în anul 1932, la comanda Regimentului 90 Infanterie Sibiu. Deprimarea sufletească determinată de accentuarea bolii soției sale, precum și insuficientul aport adus de adjutantul său în conducerea unității, au determinat șefii direcți sa-l înlocuiască din funcția de comandant al unității, la sfârșitul anului 1932.

Colonelul Dumitru Rădulescu a fost mutat, la data de 1 octombrie 1932, la comanda Pieței din orașul Pitești. Decesul soției sale, la data de 15 aprilie 1933, l-a decepționat profund. Totuși, comandantul Garnizoanei Militare Pitești l-a apreciat pe colonelul Dumitru Rădulescu, în anul 1933, cu calificativul *bine* și i-a aprobat raportul de mutare, la 1 octombrie 1934, la comanda Cercului de Recrutare Ciuc. Timp de trei ani ofițerul și-a îndeplinit bine atribuțiile funcționale la Cercul de Recrutare din Miercurea Ciuc. Aprecierile au fost semnate de coloneii Herescu și Bucescu, inspectori pentru Cercurile de Recrutare, și de generalul Iacob, comandantul Corpului 5 Teritorial Prahova.

Colonelul Dumitru Rădulescu a fost un bun militar de carieră. Depresiile suferite ca urmare a îmbolnăvirii și apoi a pierderii soției l-au împiedicat să fie avansat în gradul de general. În cursul carierei militare, ofițerul a fost decorat cu medalia jubiliară „Carol I” (1906), medalia „Avântul Țării” (1913), Ordinul „Coroana României”, în grad de ofițer (1918), Ordinul „Steaua

României”, în grad de ofițer (1929), „Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu” (1929). Col. Dumitru Rădulescu a avut un fiu, Mihai Rădulescu, care a fost stomatolog militar și civil.

Colonel Haralambie SĂVULESCU¹³⁴

Haralambie Săvulescu s-a născut în Câmpina, la data de 12 decembrie 1917. Tatăl său a fost învățător și a participat la primul război mondial, cu gradul de sublocotenent. Haralambie Săvulescu a absolvit liceul în anul 1936, la Câmpina. După absolvirea liceului s-a înscris la Școala Militară de Ofițeri de Artilerie din Timișoara, pe care a absolvit-o printre primii, la 25 iulie 1939, cu gradul de sublocotenent și repartizat la Regimentul 33 Artilerie din Oradea, în funcția de șef Secție Artilerie.

La data de 15 decembrie 1939, ofițerul a fost mutat la Regimentul 39 Artilerie din Târgu Mureș. În anul 1940 a urmat Școala Pregătitoare de Artilerie. Dislocat cu Regimentul 39 Artilerie la Seini, lângă Satu Mare, pe timpul deplasării a scris pe marginea șoselei, din 5 în 5 km, numele lui Mihai Eminescu, cu puieți de brazi (prin sădire) și la înapoierea în Târgu Mureș, a scris, cu puieți de plop, numele Diviziei 20 Infanterie din garnizoana Cluj.

Ca urmare a răpirii Transilvaniei, prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940, Regimentul 39 Artilerie a fost retras la Craiova, la începutul lunii septembrie 1940. În trimestrul I al anului 1941 ofițerul a urmat cursurile de observatori aerieni la Pipera.

Începutul războiului l-a găsit pe sublocotenentul Haralambie Săvulescu la Escadrila 16 Observație Constanța, subordonată Flotei 3 Informații Buzău. La data de 23 iunie 1941 a îndeplinit prima misiune de observare din Basarabia, avându-l pilot pe celebrul aviator Agarici (cunoscut datorită sloganului „Agarici, Agarici, bagă spaima-n bolșevici”).

Prin mutarea escadrilei în Crimeea, la sfârșitul anului 1941, sublocotenentul Săvulescu a participat la atacurile Sevastopolului, până în vara anului 1942.

Din iulie 1942 Haralambie Săvulescu a participat la sprijinirea trupelor de vânători de munte, în luptele din Kuban. Pentru comportarea curajoasă în timpul luptelor, în luna august 1942 a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, în grad de cavaler.

În luna septembrie 1942 ofițerul a fost mutat, cu Escadrila 16 Observație, la Kotelnicovo, lângă Stalingrad, pentru urmărirea trupelor ruso-sovietice, care veneau din Asia în Europa, în scopul pregătirii contraofensivei. În iarna anului 1943 locotenentul Haralambie Săvulescu, împreună cu ceilalți luptători din aviație, s-a retras pe jos, până la Zaporoje, întrucât avioanele au fost distruse la sol, de către tancurile sovietice. De la Zaporoje s-au înapoiat la Buzău cu trenul. În vara anului 1943 ofițerul a urmat un Curs de comandanți baterie de artilerie, în Germania.

¹³⁴ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 118-120.

După capitularea Germaniei locotenentul Haralambie Săvulescu a fost numit comandant de Baterie în Regimentul 10 Infanterie din Focșani, care era dislocat la Cluj.

În anul 1947 H. Săvulescu a fost avansat căpitan și mutat la Regimentul 62 Artilerie din Șimleul Silvaniei, în funcția de ajutor șef de stat major pentru operații, apoi comandant de divizion. În anul 1951 a fost mutat la Ineu, în Regimentul 126 Artilerie, din Divizia de Cavalerie Oradea, în funcția de comandant divizion. Aici a fost avansat la gradul maior, în anul 1952.

În anul 1954 maiorul Haralambie Săvulescu a fost mutat la Divizia 86 Infanterie Caransebeș, în funcția de locțiitor al șefului spatelui (logistică).

La data de 1 decembrie 1955, împreună cu un lot de 3.000 ofițeri, maiorul Săvulescu a fost trecut în rezervă. Prin această decizie i s-a făcut o mare nedreptate.

Ca o reparație morală, în anul 1991 a fost avansat, în retragere, la gradul de locotenent-colonel și apoi, în anul 1992, la gradul de colonel.

Pentru meritele sale din perioada participării la război, dar și pe timp de pace, a fost decorat cu Ordinul „Meritul Militar”, clasele a II-a și a III-a și cu medalii militare și civile.

Colonelul Haralambie Săvulescu a decedat la data de 7 octombrie 2004, fiind înmormântat în cavoul familiei din Câmpina. Decorațiile primite în perioada în care a activat în cadrul armatei le-a lăsat amintire camarazilor din Organizația Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere din Câmpina.

Colonel Nicolae VOINEA¹³⁵

Nicolae Voinea s-a născut în anul 1922 în comuna Ariceștii-Rahtivani, din județul Prahova, într-o familie de muncitori petroliști. A urmat cursurile Școlii Normale (Liceul Pedagogic) din Buzău, pe care a absolvit-o în anul 1943 ca șef de promoție.

Pasionat de istorie și iubind armata, s-a înscris în toamna anului 1943, în Școala Militară Ofițeri Infanterie Rezervă nr.1 din Ploiești. În calitate de elev a participat, în august 1944, la luptele de la Slănic Prahova, remarcându-se, în mod deosebit, în zilele de 30 și 31 august.

Năiță, cum era denumit de colegii săi, a fost înaintat la gradul de sublocotenent în iulie 1946 și repartizat la un regiment de infanterie din Moldova, în funcția de comandant de pluton. Ulterior a fost mutat la Regimentul de Gardă din București, unde a lucrat până în anul 1951.

Ofițerul a urmat cursurile Academiei Militare, în perioada 1951-1953, pe care a absolvit-o cu diplomă de merit. În perioada 1953-1956 a îndeplinit funcții de stat major într-o divizie de infanterie din Transilvania și la un corp de armată în Banat. În anul 1955 a fost avansat în gradul de maior.

¹³⁵Col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 125-127.

La cererea Academiei Militare București, ofițerul a fost încadrat lector la Catedra de Tactică Generală, în februarie 1956. A fost promovat apoi în funcțiile didactice de lector superior, profesor, șef comisie metodică (didactică). În anul 1966 a fost avansat în gradul de colonel. În calitate de profesor Nicolae Voinea a lucrat în Catedra de Tactică și Artă Operativă, cu grupele Cursului Superior Postacademic. În decembrie 1978, din motive de sănătate, colonelul Nicolae Voinea a fost pensionat.

Colonelul Nicolae Voinea s-a călăuzit în viață după principiul potrivit căruia prestigiul unei școli este dat, înainte de toate, de valoarea morală și științifică a cadrelor sale și prin tot ce a făcut s-a străduit să fie la înălțimea acestor cerințe. Comunica sincer cu ofițerii studenți și trăia la unison aceleași momente tactic-operative. A considerat că pentru un adevărat profesor este necesar să te pregătești continuu, să-ți cizelezi măiestria pedagogică, să fii om de spirit, să prețuiești sufletul omului, să-i asculți cu răbdare și tact pe ceilalți, să ai un dialog continuu cu ei.

În ultimii ani de activitate didactică colonelul Nicolae Voinea și-a desfășurat activitatea la cursurile postacademice, profil unic, arme întrunite. Acești ani au constituit corolarul activității sale de profesor. Aici lucra în domeniul operativ-strategic, știind să pună în valoare cunoștințele sale în domeniul doctrinei militare românești. Confruntările de opinii cu ofițerii cursanți – generali și colonei cu o înaltă pregătire și o vastă experiență – au constituit momente deosebite pentru activitatea de profesor a colonelului Nicolae Voinea.

Colonelul Nicolae Voinea a participat la elaborarea mai multor lucrări de cercetare științifică, cele mai cunoscute fiind: „Forțarea cursurilor de apă”, „Întrebuințarea desantului aerian în lupta de operație”, „Dezvoltarea gândirii tactice prin aplicații pe hartă și în teren”. În afara participării sale la publicistica militară cu diferite articole de specialitate, a lucrat, împreună cu colonelul dr. Bogdan Stănescu, la redactarea finală a proiectului Regulamentului Statelor Majore în campanie.

După pensionare, în calitate de coautor, Nicolae Voinea a scris și editat lucrarea memorialistică „Amintiri, speranțe, împliniri”, apărută în 1989, în care a prezentat istoricul generației sale din Școala Militară Ofițeri Rezervă nr. 1 Infanterie din Ploiești.

Până la trecerea în neființă, la data de 8 februarie 2001 (stop cardiac), colonelul Nicolae Voinea a activat la Asociația Națională a Veteranilor de Război, filiala Prahova și la Asociația Națională „Cultul Eroilor”, filiala Prahova. Este înmormântat în cimitirul din Ariceștii-Rahtivani, alături de buna sa soție, Silvia, originară din localitatea Târzii, județul Vaslui. Nicolae Voinea a avut doi frați, Ion (economist) și Aurel (inginer), precum și o soră, Cornelia (contabilă). Nu a avut copii dar s-a apropiat foarte mult de nepoți și nepoate, care i-au fost foarte dragi.

Colonelul Nicolae Voinea a fost decorat cu mai multe distincții militare: Ordinul „Meritul Militar”, clasele a III-a, a II-a și I-a, Ordinul „Tudor Vladimirescu”, clasa a IV-a, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”, medalia „Crucea Comemorativă al celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”.

Comandor Alexandru ZĂGĂNESCU¹³⁶

Alexandru Zăgănescu s-a născut la data de 27 februarie 1903 în Ploiești, fiind al patrulea fiu în familia Zăgănescu. Părinții săi: Mihail, ofițer, cu gradul de locotenent-colonel, participant la Primul Război Mondial și mama, Maria, profesoară de Desen și artist plastic și-au ajutat fiul să absolute școala primară în Ploiești și Liceul Militar Iași, cu bune rezultate. Pasionat de științele exacte, Alexandru a absolvit în anul 1922 printre primii, Școala Militară Ofițeri Artilerie, Geniu și Marină, specialitatea Geniu.

Sublocotenentul Alexandru Zăgănescu și-a început cariera militară în Regimentul 2 Pionieri. În anul 1925, ofițerul a absolvit Școala Militară Specială Geniu și a fost avansat în gradul de locotenent la data de 1 aprilie 1925. Ofițerul a lucrat și în Regimentul 5 Pionieri, fiind notat *bine* trei ani la rând de colonelul Alexandrescu. Dorind să se apropie de Aviația militară, ofițerul a absolvit în anul 1926 Școala Militară Observatori Aerieni la Tecuci.

Mutat la data de 1 aprilie 1927 în Centrul Instrucție Aeronautică, Alexandru Zăgănescu a făcut primul pas spre Aviația Militară. După patru luni de zile a fost mutat în Comandamentul Escadrilă Aviație. La data de 1 octombrie 1928, ofițerul a fost numit comandantul Escadrilei Parc, fiind notat *foarte bine* de locotenent-colonelul Gheorghe Negrescu, vestitul specialist de aviație, născut în Bârlad.

Perseverând pe linia apropierei de Aviație, Alexandru Zăgănescu a urmat Școala Militară Ofițeri Aviație, specialitatea pilotaj Tecuci, pe care a absolvit-o în anul 1930, fiind confirmat în Arma Aviație Militară. În anul 1931, ofițerul a absolvit Școala Militară Perfecționare Aviație București și Școala Specială Ofițeri Naviganți București.

După absolvirea școlilor de aviație, Alexandru Zăgănescu a fost numit la conducerea Cursului de Pregătire Militară a elevilor din Școala Politehnică București. A fost avansat în gradul de căpitan la data de 15 aprilie 1933 și a lucrat în Școala Politehnică până la 1 octombrie 1936. De la data de 1 octombrie 1936, căpitanul Alexandru Zăgănescu a fost mutat la Baza Aeriană Pipera.

Absolvind Școala Superioară Război București, în anul 1939, Alexandru Zăgănescu a fost avansat în gradul de locotenent-comandor (maior) de aviație. Generalul Alexandru Ioanițiu l-a apreciat ca „un foarte bun ofițer de aviație”. După absolvirea Ș.S.R., Alexandru Zăgănescu a fost mutat pentru un an la stagiul în Comandamentul Forțelor Aeriene din Armata a 3-a Română și apoi la Marele Stat Major. A fost notat *foarte bine* de generalul Gheorghiu, comandantul Aviației Militare.

La data de 15 decembrie 1940, Alexandru Zăgănescu a fost mutat în Regiunea 1-a Aeriană București instruindu-se pe avioanele de vânătoare-bombardament. De la 1 mai 1941, ofițerul a fost mutat la Grupul de Aviație din Armata a 3-a Română, continuând pregătirea pe avioanele de luptă.

Mobilizat la data de 20 iunie 1941, Alexandru Zăgănescu a participat la luptele de eliberare a Basarabiei și la Operațiunea militară Odessa. A fost notat

¹³⁶ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Direcția Cadre și Învățământ / 1974, dosar 17.427.

foarte bine de generalul de aviație Ramiro Enescu, șeful Comandamentului General al Aerului.

De la data de 1 septembrie 1942, locotenent-comandorul de aviație Alexandru Zăgănescu a fost numit șef de Stat major la Regiunea 1-a Aeriană. La data de 7 ianuarie 1943, ofițerul a fost numit șeful Biroului 3 Instrucție în Apărarea Teritoriului. De la data de 1 iunie 1943, ofițerul a participat în zona de operații militare a Corpului Aerian Român. Alexandru Zăgănescu a fost avansat în gradul de căpitan-comandor (locotenent-colonel), la data de 8 noiembrie 1943.

La data de 21 martie 1944, căpitan-comandorul Alexandru Zăgănescu a fost numit șef de Stat major la Regiunea 1-a Aeriană. De la data de 1 septembrie 1944, ofițerul a participat la acțiunile de luptă ale Corpului Aerian. Revenit de pe front, la data de 17 septembrie 1945, căpitan-comandorul Alexandru Zăgănescu a fost numit șef al Biroului 2 din Escadrila 1 Aeriană, regiunea 1 Aeriană București.

În plin proces de reorganizare a Armatei Române, la data de 1 septembrie 1945, căpitan-comandorul Alexandru Zăgănescu a fost numit comandant secund la Flotila 6 Informații.

La data de 6 august 1948, Alexandru Zăgănescu a fost avansat în gradul de comandor de aviație. Ofițerul a fost pensionat la data de 1 august 1949 și a lucrat în calitate de civil în Sibiu. Ofițerul a decedat în anul 1983 și a fost înmormântat la Cluj. S-a căsătorit în anul 1927 cu Paula Rădulescu care, a decedat în anul 1934 și s-a recăsătorit în anul 1939 cu Aurelia Mihai. Frații comandorului Alexandru Zăgănescu au fost: Nicolae, ofițer, ajuns în gradul de general de brigadă, Constantin Zăgănescu, ofițer artilerie, colonel și Dimitrie fost profesor de Desen.

În cursul carierei militare, Comandorul de aviație Alexandru Zăgănescu a fost decorat cu medaliile: Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu militar, Centenarul Regelui Carol I, Cruciada contra comunismului, Ordinele: Sfântul Sava, clasa a IV-a-iugoslav, Steaua României clasa a IV-a, cu spade, Virtutea Aeronautică, Coroana României clasa a IV-a, cu panglică de virtute militară.

Locotenent-colonel Constantin CIOC¹³⁷

Constantin Cioc s-a născut la 16 iulie 1907, în localitatea Posești din județul Prahova. Părinții săi, Gheorghe și Elena, i-au asigurat condițiile necesare pentru absolvirea școlii primare în localitatea natală, după care l-au îndrumat spre Liceul Militar din Craiova. În anul 1928 a absolvit liceul, cu rezultate bune, și s-a înscris la Școala Militară de Ofițeri Infanterie nr.1 din București, pe care a absolvit-o, cu gradul de sublocotenent, la 1 iulie 1930, după cum reiese din nota comandantului școlii, colonelul Tătărăscu.

Ofițerul și-a început cariera militară în cadrul Regimentului „Radu Negru” nr. 28 Infanterie Pitești, la data de 1 august 1930, în funcția de comandant de pluton recruți. Colonelul Hașiganu, comandantul regimentului, îl nota astfel: *„Ofițerul este inteligent, cu o judecată bună, disciplinat și autoritar. Este un trăgător de elită cu pușca și revolverul, clasându-se al doilea la concursul de trageri pe unitate.”*

¹³⁷ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 132-134.

Dorind să-și aprofundeze cunoștințele de specialitate, sublocotenentul Constantin Cioc a urmat cursurile Școlii Militare de Aplicație a Infanteriei din Sibiu, pe care le-a absolvit cu rezultate bune. Avansat la gradul de locotenent, la data de 8 iunie 1934, Constantin Cioc a fost mutat, la cerere, din dorința de a fi mai aproape de părinți, în cadrul Regimentului 7 Dorobanți Prahova (1 aprilie 1935), în funcția de ofițer instructor la Compania a 7-a Infanterie.

Remarcându-se prin dăruire și seriozitate în activitatea de instruire a subordonaților, șefii ierarhici l-au numit, la data de 1 noiembrie 1937, la comanda Companiei a 12-a ostași concentrați, „cărora le *împrespăta cu mult tact cunoștințele de specialitate*”, după cum îl nota comandantul unității, colonelul Arghiropol. În anul 1938 ofițerul a instruit ostașii concentrați din Compania a 11-a Infanterie, participând la aplicațiile practice în zona viitoarelor acțiuni de luptă. A fost notat *bine* de comandantul Regimentului 7 Dorobanți, colonelul Spiridon Oprescu.

Mutat în interes de serviciu, în anul 1939, în cadrul Regimentului 71 Infanterie din Craiova (dublura Regimentului 31 Dorobanți Calafat), locotenentul Constantin Cioc a comandat foarte bine ostașii din subordine, „*remarcându-se prin pricepere, mare putere de muncă și inițiativă în îndeplinirea atribuțiilor funcționale*”, conform aprecierii înscrise în Notarea de serviciu de către comandantul Regimentului 71 Infanterie Craiova, colonelul Ciupercescu.

Avansat în gradul de căpitan, la 8 iunie 1940, Constantin Cioc a fost numit comandant de companie în Regimentul 30 Dorobanți Câmpulung Muscel, subordonat Diviziei 3 Infanterie din Pitești.

Căpitanul Constantin Cioc a participat la luptele desfășurate pentru eliberarea Basarabiei și în cadrul Operațiunii militare Odessa, fiind grav rănit în luptele de la Vigoada (28 august 1941) și evacuat în Spitalul Militar din Tiraspol și apoi la Spitalul Militar nr. 303 din București. Medicii au fost nevoiți să-i amputeze ambele picioare și să-l claseze mare mutilat.

Din 17 octombrie 1941, prin Î.D. nr. 2886 și cu Brevetul nr. 103 a fost avansat maior. Ministerul de Război l-a trecut în retragere, la 8 decembrie 1941, decorându-l cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. Ofițerul a mai fost decorat cu „Virtutea Militară” de pace, cu ocazia participării la înăbușirea rebeliunii legionare din 21-23 ianuarie 1941, și cu Ordinul „Steaua României” (1941).

În anul 1949, Constantin Cioc a fost din nou operat la un picior, fiind salvat de la o mutare cu domiciliul forțat în Bărăgan. În acel an de tristă amintire i-a fost naționalizat pământul primit în anul 1932 de la socri și de la părinți, atunci când s-a căsătorit cu Elena Sersea. Persecuțiile familiei au culminat cu refuzul autorităților de a-l admite pe fiul lor, Dumitru, la cursurile de zi ale facultății din Universitatea București. În cele din urmă acesta a fost nevoit să urmeze facultatea la cursurile serale.

Constantin Cioc a fost avansat până la gradul de locotenent-colonel în retragere. A decedat în anul 1983, fiind înmormântat în cavoul familiei din Cimitirul Bolovani, din Ploiești. Disparația sa a lăsat urme adânci în conștiința fiului său, Dumitru, precum și a nepoților, Valeriu (medic, director al Spitalului din localitatea Cavnic, județul Maramureș) și Sorin (om de afaceri).

Locotenent-colonel Ion DOBRESCU¹³⁸

S-a născut la 15 decembrie 1915 în orașul Ploiești, fiind al șaptelea copil între cei opt ai familiei Petre și Ana Dobrescu: Valerica, Maria, Mihai, Vasile, Alexandru, Paula, Ion și Manole. Tatăl a decedat în anul 1920. Mama sa, o persoană energică și autoritară, și-a crescut copiii în spiritul muncii. Trei dintre băieți au absolvit școli superioare, unul școala de meserii (strungar) și altul a devenit specialist în comerț. Una dintre fete a absolvit pensionul, iar celelalte două școala primară, afirmându-se ca bune gospodine.

Ion Dobrescu a absolvit 5 clase primare, 3 clase elementare de comerț și 4 clase la Școala Superioară de Comerț și Contabilitate. La încheierea studiilor, în anul 1934, cunoscând bine limbile franceză și germană, a lucrat timp de trei luni la un birou de schimb valutar, în orașul Sinaia. Din luna octombrie 1934 și până în luna octombrie 1936 Ion Dobrescu a lucrat la magazinul mamei sale, ca vânzător și contabil.

La data de 1 noiembrie 1936 Ion Dobrescu a fost încorporat la Regimentul 7 Infanterie Prahova și, după câteva zile, a fost repartizat la Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie nr.1 din Ploiești, pe care a absolvit-o cu gradul de plutonier în rezervă.

După trecerea în rezervă a lucrat, în calitate de funcționar, la Primăria orașului Ploiești, până la 30 iulie 1939. Concentrat, la 21 august 1939, în cadrul Regimentului 7 Infanterie Prahova, Ion Dobrescu a fost mobilizat pentru participarea la război, începând cu data de 22 iunie 1941.

Ajuns la respectabila vârstă de 90 de ani își amintește cu emoție ordinul dat de generalul Ion Antonescu: „*Ostași: Vă ordon, TRECEȚI PRUTUL!*”. A participat la eliberarea Basarabiei (26 iulie 1941), la luptele de la Odessa (1 august – 16 octombrie 1941) și la luptele de la Cotul Donului, căzând prizonier la data de 22 decembrie 1942. A fost dus în captivitate în lagărul de la Riazan, situat pe râul Oka.

Formarea Diviziei de Voluntari „Tudor Vladimirescu” la 2 octombrie 1943, pe teritoriul Uniunii Sovietice, din prizonieri de război români, l-a determinat și pe Ion Dobrescu să se înscrie în această mare unitate, dorind să scape din captivitate. A urmat Școala de Ofițeri în Rezervă din orașul Riazan, la absolvire fiind avansat la gradul de sublocotenent și numit la comanda unui pluton din Regimentul 2 Infanterie.

Întors în țară la 24 august 1944, sublocotenentul Ion Dobrescu a participat la luptele pentru eliberarea orașelor Sfântu Gheorghe și Oradea. Pe teritoriul Ungariei a participat la eliberarea orașului Debrețin, la forțarea Tisei și a creștelor din munții Matra. După trecerea în Cehoslovacia a fost grav rănit, la mâna stângă și la piciorul drept, la Tisovec, fiind internat în spitalele din Debrețin, Oradea, Brașov și Sinaia.

Avansat la gradul de locotenent Ion Dobrescu a refuzat să se activeze și a trecut în rezervă, la 16 noiembrie 1945, după 7 ani trăiți în concentrare și război și după 85 de luni de captivitate.

¹³⁸ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 41-43.

Pentru comportarea demnă și curajoasă în război a fost decorat cu Ordinele „Coroana României”, în gradul de cavaler, cu virtute militară și frunze de stejar, „Crucea Serviciul Credincios”, cu spade, și „Meritul Militar”, dar și cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist”, „20 de ani de la încheierea celui de al doilea război mondial” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

După efectuarea unor convocări a fost avansat până la gradul de locotenent-colonel. În perioada 1 decembrie 1945 - 2 februarie 1947 a fost comisar șef la Circa de Poliție nr. 13 Ferentari, din București. Dându-și demisia din poliție a lucrat, până în anul 1951, în funcția de șef serviciu la Cooperativa „Prietenul Plugarului”, din Ploiești. De aici s-a transferat la Întreprinderea Comunală Raională Vălenii de Munte, muncind, până în 1960, în funcția de contabil șef. Din 1960 și până la sfârșitul anului 1975 a fost contabil șef la Autobaza 6 Călători din Ploiești, când s-a pensionat.

Ion Dobrescu s-a căsătorit, în anul 1949, cu Ortansa Constantinescu, care a fost soră medicală în Spitalul Militar Sinaia, și în Spitalul de la Tiraspol, fiind decorată cu Ordinul „Meritul Sanitar”. Familia Dobrescu a avut două fiice: Elena (căsătorită, a lucrat în diplomatie) și Petruța (căsătorită, a fost maistru țesător la Fabrica de Mătase din Vălenii de Munte).

Locotenent-colonel Petre PÂRVU¹³⁹

S-a născut la data de 12 februarie 1921 în orașul Ploiești. Părinții săi, Gheorghe și Elena, i-au asigurat o copilărie liniștită și condițiile materiale necesare pentru a absolvi Liceul „Petru și Pavel” din Ploiești, cu rezultate meritorii. După absolvirea liceului Petre Pârvu a urmat trei ani la Facultatea de Medicină din București. S-a retras fiindcă n-a mai avut resurse materiale pentru a termina studiile. În această situație s-a înscris la Facultatea de Construcții Militare București, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune, la data de 10 mai 1942.

La absolvirea facultății Petre Pârvu a fost avansat la gradul de sublocotenent și a fost numit la Biroul Construcții Militare din Direcția Geniu Construcții. În toamna anului 1942 a fost trimis pe front în Crimeea și Caucaz. Aici a participat la amenajarea și consolidarea lucrărilor genistice pentru trupele de infanterie, cavalerie și vânători de munte din armata română, care au luptat în Crimeea și Caucaz.

Ajuns la vârsta de 86 ani Petre Pârvu își amintește de coșmarul pe care l-a trăit pe front. A fost nevoit să lucreze sub focul bombardamentelor aeriene și al barajelor de artilerie. A scăpat ca prin minune, în primăvara anului 1944, când a primit aprobare să se retragă la Odessa și, de aici, în țară.

În perioada de front a ajutat populația civilă din zonele unde a luptat să-și repare casele afectate de bombardamente. Cetățenii civili au dovedit sensibilitate față de militari, oferindu-le atât cazare, cât și produse alimentare, din gospodăriile lor, foarte afectate de distrugerile războiului.

¹³⁹ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2008, pag. 163-165.

După înapoierea în țară a participat, zi și noapte, la repararea caselor, bisericilor și școlilor, precum și a clădirilor din cazărmi, distruse de bombardamentele anglo-americe, rusești și germane.

Petre Pârvu a fost avansat în anul 1945, la gradul de locotenent, în 1948 la gradul de căpitan și în 1953 la gradul de maior. Ofițerul a muncit foarte mult. În anii 1948-1953 a contribuit la realizarea lucrărilor genistice în Banat, întrucât după excomunicarea Iugoslaviei din rândul Blocului comunist, în anul 1948, președintele Tito și comuniștii sârbi erau considerați dușmani ai Uniunii Sovietice și ai celorlalte state care fuseseră atrase în mrejele comunismului.

Revenit din Banat ofițerul a lucrat la construcția de obiective industriale, împreună cu ostașii din unitățile speciale de construcții militare. Avansat în gradul de locotenent-colonel, în anul 1958, a mai rezistat să lucreze pe șantier până în 1961, când a solicitat trecerea în rezervă. Bolile de stomac și ficat s-au agravat și nu a mai putut rezista regimului infernal de muncă și lipsurilor materiale de tot felul. La toate acestea s-a adăugat și înrăutățirea stării de sănătate a mamei sale.

După trecerea în rezervă a lucrat în calitate de director și director general la Inspekția Financiară din Brașov, în perioada 1961-1964, proiectant, director adjunct și director general la I.O.C.R. și la Cooperativa „Constructorul” din Ploiești (1964-1983).

În anul 1964 Petre Pârvu s-a căsătorit cu Margareta Dobre, împreună aducând pe lume un fiu, Gheorghe, inginer mecanic, căsătorit cu Elena-Carmen, profesor de psihologie.

Locotenent-colonel Petre Pârvu a avut un frate, Ștefan Pârvu, care era student la Facultatea de Drept (fără frecvență), care a participat la război, cu gradul de sublocotenent, în Divizia 3 Munte și a murit în crâncenele lupte de la Marea Azov, din Crimeea.

Pentru participarea la război locotenent-colonelul Petre Pârvu a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, cu spade și panglică de virtute militară, clasa a III-a, și medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”. Fiind foarte bolnav de stomac și ficat, Ștefan Pârvu a fost ajutat mult de soție până a decedat.

Locotenent-colonel Dumitru POPESCU¹⁴⁰

S-a născut în anul 1910 în orașul Câmpina, județul Prahova. Tatăl său, Iancu Popescu, a participat la războiul pentru întregire statală și eliberare națională a românilor oprimați de stăpâniri străine, cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, fiind grav rănit în luptele de la Mărășești. Internat în Spitalul Militar de Campanie din Răcăciuni, județul Bacău, nu a mai putut fi salvat. A fost înmormântat în localitatea Răcăciuni. A fost deshumat după șapte ani, osemintele fiindu-i reînhumate în cimitirul din Câmpina.

¹⁴⁰ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2008, pag. 165-167.

Cei cinci copii rămași orfani (cel mai mare de 16 ani și cel mai mic de doi ani), au fost crescuți de mamă, care a fost o femeie energică și autoritară. Ea nu s-a mai recăsătorit, dedicându-se creșterii și educării copiilor în spiritul dragostei, al muncii și credinței în Dumnezeu. După tradiția franceză, copiii orfani de război au fost declarați copii ai Națiunii Române, având toate înlesnirile în școli și societate.

Băiatul cel mai mare, Nicolae Popescu, care era elev când tatăl său a plecat pe front, și-a continuat studiile și apoi s-a angajat la Secția Parafină din „Rafinăria Steaua Română” Câmpina. Muncind cu dăruire și răspundere a fost promovat șef de secție. După ieșirea la pensie prietenii l-au etichetat „Popescu parafină”. A avut doi copii: Viorel, actor la Teatrul din Constanța și Bogdan, economist. Al doilea copil al lui Iancu și Elena Popescu, Elisabeta, a fost casnică și a avut doi copii: Toma, economist, și Traian, inginer.

Al treilea copil, Constantin, a fost preot-paroh, timp de 46 de ani, în comuna Mănești, județul Prahova, fiind înmormântat în curtea bisericii din satul unde a slujit cu multă credință. Împreună cu soția sa, Maria, presbiteră, a avut trei copii: Adrian, inginer forestier, director al Liceului Forestier din Câmpina și ofițer în rezervă (maior în arma transmisiuni), Iulia, asistent medical principal la Policlinica din Câmpina, Gabriel, preot în satul Stoienești, județul Prahova.

Al patrulea copil, Dumitru Popescu a fost ofițer în armata română și a trecut la cele veșnice. Cel de al cincilea copil, mezinul familiei, Florin a fost tehnician la Institutul de Cercetări și Prospecțiuni Petroliere din municipiul Câmpina, care a trecut la cele veșnice.

Dumitru Popescu a absolvit printre primii Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, județul Dâmbovița, și Școala Militară Ofițeri Artilerie Timișoara, în anul 1930, cu gradul de sublocotenent. Avansat la gradul de locotenent, tânărul Dumitru Popescu a fost numit șef de secție și la scurt timp comandant de Baterie în Regimentul 41 de Artilerie din Brașov.

În anii 1933-1935 Dumitru Popescu a urmat cursurile Școlii Superioare de Război din București și, în paralel, a dat examene și la Institutul Politehnic din București, absolvind în 1937 Facultatea de Mecanică.

Avansat la gradul de căpitan, în anul 1934, Dumitru Popescu a fost trimis, în anul 1935, în Cehoslovacia, la un curs de specializare și concomitent a îndeplinit foarte bine și misiunea de membru în Comisia Militară Română de Supraveghere a executării comenzilor de armament, la firma Skoda, unde a fost însoțit și de soția sa Emilia.

Înapoiat din Cehoslovacia a fost avansat în gradul de maior și numit, în anul 1937, profesor la Școala Militară Ofițeri Artilerie din Timișoara, fiind apreciat de către șefii direcți ca un eminent ofițer.

În anul 1940 ofițerul a fost avansat în gradul de locotenent-colonel și numit comandant de Divizion în Regimentul 5 Artilerie Grea.

După înscrierea României în războiul de reîntregire teritorială și națională, anulând nedreptățile produse poporului român în vara anului 1940, prin jafurile teritoriale efectuate de către statele vecine, sprijinite de puterile fasciste, Armata română a început la 22 iunie 1941, alături de armata germană, acțiunile de luptă pentru eliberarea Basarabiei, părții de nord a Bucovinei și Ținutului Herța. Dumitru

Popescu a contribuit la eliberarea Basarabiei, până la 26 iulie 1941 cu Regimentul 5 Artilerie Grea. A participat și la luptele din Operațiunea militară Odessa.

Rănit grav de o mină, Dumitru Popescu și-a pierdut viața la Dalnik, în Ucraina, fiind transportat în țară prin grija camarazilor și înmormântat alături de părinți în cimitirul din Câmpina. A fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, clasa a III-a, care se adaugă altor trei ordine militare românești și germane. Nu a avut copii și tot timpul vieții și-a exprimat regretul pentru această neșansă.

Locotenent-colonel Ion SALCU¹⁴¹

Ion Salcu s-a născut la 26 decembrie 1916, într-o familie de muncitori din orașul Câmpina. A absolvit școlile primară și gimnazială, precum și Liceul „Dimitrie Barbu Știrbei” (în prezent Colegiul „Nicolae Grigorescu”) în Câmpina.

După absolvirea liceului, neavând posibilități materiale să urmeze o facultate, s-a angajat în calitate de practicant la Societatea „Astra Română” din Moreni. Aici a acumulat cunoștințele necesare despre materialul tubular folosit în industria petrolieră, cunoștințe pe care le-a perfecționat permanent în activitatea desfășurată până la pensionare, în anul 1977.

Venindu-i timpul să satisfacă stagiul militar, la 1 noiembrie 1936 a fost încorporat la Regimentul 83 Infanterie din Cluj. De aici Ion Salcu a fost trimis la Școala Militară de Ofițeri Infanterie în Rezervă din Ploiești, pe care a absolvit-o în anul 1938, cu gradul de sublocotenent, după care a fost lăsat la vatră.

Ion Salcu și-a reluat serviciul la Societatea „Astra Română” din Câmpina. În paralel cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu a urmat cursurile Facultății de Drept, la fără frecvență, absolvindu-le în anul 1944.

În perioada anilor 1939-1940, datorită aglomerării norilor negri ai războiului pe cerul Europei, Ion Salcu a răspuns mai multor concentrări de instrucție, la diferite unități militare subordonate Diviziei 1 Blindate, comandată de generalul de brigadă Aurelian Son.

Concentrat la 15 martie 1941 la unitatea de Specialități Moto, sublocotenentul Ion Salcu a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, în funcția de comandant de pluton tunuri antitanc. Și astăzi își amintește despre luptele foarte grele la care a participat, pentru străpungerea rezistenței armatei sovietice din platoul Corneștilor, în zilele de la 14-16 iulie 1941. Ostașii Diviziei 1 Blindate, din care a făcut parte și sublocotenentul Salcu, au eliberat, în ziua de 16 iulie 1941, orașul Chișinău, împreună cu ostașii români din Divizia 15 Infanterie și cu ostașii germani din Divizia 72 Infanterie.

Eliberarea Chișinăului a avut un puternic ecou în țară și în străinătate. După acest eveniment, Diviziile 1 Blindată română și 15 Infanterie română au urmărit inamicul care se retrăgea către Tighina (azi Bender), acțiune îngreunată de ploile ce au desfundat terenul și drumurile. După forțarea Nistrului, efectivele Diviziei 1 Blindate au fost deplasate la Chișinău, pentru o scurtă refacere a efectivelor și mijloacelor de luptă. În ziua de 31 iulie 1941 ostașii marii unități

¹⁴¹ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 134-136.

au defilat în fața generalului Sion. Ofițerii, subofițerii și soldații evidențiați în luptele desfășurate până la Nistru au fost decorați.

Participarea sublocotenentului Ion Salcu în luptele de la Cotul Donului i-a marcat viața cu amintiri deosebite. Pentru participarea la această mare operațiune militară, Divizia 1 Blindată a fost deplasată din țară de la data de 15 august 1942. Iată ce-și amintește venerabilul veteran despre luptele de la Cotul Donului: *„Dacă în luptele din Basarabia și de la Odessa unitatea din care făceam parte a dispus de tunuri Schneider, calibrul de 47 mm, în luptele de Cotul Donului am fost dotați cu tunuri antitanc de 75 mm, mult mai eficiente, cu ajutorul cărora am reușit să zădărnicișim acțiunile ofensive ale armatei sovietice, dezlănțuite la data de 19 noiembrie 1942. Cele mai crâncene lupte la care am participat în zona Cotul Donului au fost cele de la Mihailovka, Morozovskaia și Cernicevskaia. După aceste lupte, am fost decorat cu ordinul „Coroana României”, cu panglică de virtute militară, clasa a V-a. Regret sincer căderea multor camarazi în luptele la care am participat, precum și căderea în luptele de la Cotul Donului, a bravului general Sion.”*

Ion Salcu a fost avansat în grad, succesiv, până în gradul de locotenent-colonel în retragere. Ofițerul a locuit în Câmpina și s-a bucurat de respectul membrilor familiei, al camarazilor din Asociația Națională a Veteranilor de Război și al cadrelor militare active, în rezervă și retragere.

Maior Traian GEORGESCU¹⁴²

O zi cu un soare strălucitor, cald, fără vântul răutăcios. Natura era plină de parfumul florilor. Așa arăta ziua de 23 iunie 1916 în care a venit pe lume Traian, cel de al treilea copil al familiei Dumitru și Eleonora Georgescu, din Provița de Jos, județul Prahova.

Tatăl a fost învățător al școlii din Provița de Jos și, ulterior, inspector școlar. El a creat Fundația Școlară din județul Prahova, fapt pentru care o clădire din centrul orașului Ploiești, în apropierea Tribunalului a purtat numele lui Dumitru Georgescu. Mama, Eleonora, a fost învățătoare în aceeași comună. Era o femeie frumoasă și blândă, iubită de toți, o adevărată doamnă a Proviței. A decedat în 1956. Familia a avut trei băieți și o fată: Dumitru, Cecilia, Traian și George.

Dumitru, primul născut, a absolvit școli înalte, fiind licențiat în Drept și Filosofie. Prin perseverență muncă, dar și prin capacitățile sale deosebite, a ocupat funcția de Șef al Serviciului Plan în cadrul Prefecturii Prahova. A avut doi copii.

Cecilia a fost învățătoare, iar soțul ei, Ionel Nistor, a fost mulți ani directorul școlii din Provița. George, frumos și deștept, fiind în Liceul Militar de la Mănăstirea Dealul/județul Dâmbovița a murit prea devreme, la doar 18 ani, din cauza unui vaccin administrat greșit.

Traian a fost un copil cuminte, aducând liniște și lumină în jurul său. A fost iubit de locuitorii localității care strigau pe la curți: „A venit domnul Trăienică!”

¹⁴² Material realizat de profesor Emilia Luchian.

și-l poșteau la ei în casă. Era o mândrie pentru localnici, unora botezându-le și cununându-le copiii.

Școala a început-o în localitatea natală, apoi a urmat cursurile Liceului „Gheorghe Șincai” din București. În anii de școală s-a remarcat prin preocupări literare, în special prin poeziile publicate în revistele liceului și prin premiile obținute la concursurile organizate de „Tinerimea română”. Talentul în versificație nu l-a părăsit niciodată, reușind să transpună orice întâmplare în gânduri sensibile. În anii 1937-1938 a fost elev la Școala Militară Ofițeri Jandarmi. A absolvit Facultatea de Drept din București, în anul 1940 (diploma nr. 284/1940). La data de 31 martie 1940, fiind elev la Școala Militară Ofițeri Jandarmi, a fost înaintat în gradul de sublocotenent și numit comandant de pluton.

În perioada iulie-octombrie 1941 a comandat un pluton din Divizia a 3-a Infanterie Pitești. În acest interval de timp a fost trimis în Munții Banatului pentru a distruge formațiunile maghiare certyate cu legile țării. Maghiarii îi încercuiseră pe români, care riscau să piară în acele ambuscade. Cu acel prilej Traian Georgescu, care fusese avansat locotenent, a intervenit, cu mult curaj, conducând plutonul, în zorii unor zile, în „totală liniște”. Apropiindu-se de ascunzătorile maghiarilor a salvat luptătorii români din încercuire. Acest act de eroism al locotenentului Traian Georgescu a fost recompensat cu Ordinele „Coroana României” (în 1941) și „Virtutea Militară”, clasa I-a.

Din anul 1942 locotenentul Traian Georgescu a comandat o companie de jandarmi din aceeași mare unitate. La 23 august 1944 a fost numit comandant la Școala Militară Subofițeri din Timișoara, pe care a condus-o, cu multă competență, până la data de 15 ianuarie 1945.

De la data de 16 ianuarie 1945 și până la 26 august 1946 Traian Georgescu a îndeplinit, succesiv, funcțiile de comandant de sector și șef de birou în cadrul Inspectoratului de Jandarmi București. Avansat la gradul de căpitan, la data de 23 august 1946, a fost promovat în funcția de Adjunct al Comandantului Batalionului 1 Jandarmi București.

Capacitatea de organizare și de conducere a subordonaților, modul exemplar de a-și îndeplini sarcinile de serviciu în acea perioadă tulbure, au determinat șefii direcți să-l numească, la data de 18 august 1950, în funcția de adjunct al Comandantului Biroului de Securitate București.

La 30 aprilie 1952 căpitanul Traian Georgescu a fost trecut în rezervă, în baza Ordinului nr. 55, ca urmare a conflictelor pe care le-a avut cu conducătorii politici de atunci, atitudinea lui fiind considerată prea liberală. Ulterior i-a fost reconsiderată activitatea și avansat la gradul de maior, la 15 ianuarie 1963.

În anul 1940 Traian Georgescu s-a căsătorit cu Livia, din Timișoara, licențiată în litere, fapt pentru care a și activat în Banat. Din această căsătorie a rezultat un fiu, Costin-Corneliu, care a devenit medic și i-a dăruit un nepot, Remus, actualmente în Germania. Divorțând de Livia, Traian Georgescu a plecat din Timișoara și s-a angajat la o unitate petroliferă din Brăila, în anul 1953, în funcția de contabil.

Viața în orașul dunărean l-a încântat pe Traian Georgescu. A iubit plimbările cu barca și cu vaporeșul, peștele pregătit în toate felurile, uitând de neîmplinirile și neajunsurile vremurilor. A fost impresionat de locuri și oameni. Aici a cunoscut pe frumoasa brăileancă Ancuța, fiică de inspector vamal în

Portul Brăila, cu o educație solidă, care, ca multe alte femei, se angajase într-o muncă inferioară pregătirii profesionale pentru a putea să-și întrețină familia. S-au căsătorit la data de 4 noiembrie 1956 și apoi s-au mutat la Ploiești, pentru a se apropia de rudele prahovene.

Familia lui Traian Georgescu s-a întregit mai târziu. Fiica Ancuței, Emilia, a absolvit cursurile Facultății de Istorie din Iași, din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza”, devenind profesoară de istorie. Emilia a fost șefa catedrei „Om și societate” de la Colegiul Național „Mihai Viteazul” din Ploiești. Emilia a fost preocupată de instruirea și educarea copiilor, dar și de cercetarea istorică, amintind de înclinațiile maiorului Traian Georgescu.

Marea împlinire a vieții veteranului maior Traian Georgescu a fost Cora-Cristina, fiica Emiliei, pe care a iubit-o foarte mult. Legăturile între „tataia” și Cora au fost deosebite, Traian Georgescu dorind să-i transmită tot ce a cunoscut frumos și bun, să-i insuflă cultul valorilor morale în care a crezut până la ultima suflare. Linia feminină puternică a familiei este întregită de micuța Thea-Ana, de care înțeleptul „tatae Dan” ar fi fost foarte mândru.

Decesul lui Traian Georgescu, la 22 octombrie 1987, a fost regretat nu numai de familie, dar și de foștii colegi de serviciu de la I.T.L.P.P., care i-au adus un ultim omagiu „domnului Georgescu”.

Căpitan Dumitru PETROVICI¹⁴³

Dumitru Petrovici s-a născut la Câmpina, în anul 1909. A locuit, împreună cu familia, pe strada I.C. Brătianu, nr. 58, colț cu strada Tudor Vladimirescu, peste drum de Rafinăria Steaua Română. Casa a fost bombardată de aviația anglo-americană în 1944.

A avut gradul de căpitan activ. Fiind comandantul Bateriei a 2-a, a participat la lupte pe teritoriul Ucrainei și Rusiei sovietice. Fratele Alexandru, sublocotenent de rezervă în război, povestea că într-o acțiune de luptă bateria comandată de căpitanul Dumitru Petrovici a fost nevoită să lupte în fața infanteriei proprii, împotriva prevederilor regulamentelor de luptă. Artileria sovietică executa foc asupra bateriei, iar artileria germană trăgea asupra pozițiilor artileriei rusești. Artileriștii români au scăpat, dar cu pierderi, din capcana în care căzuseră singuri.

S-a jertfit eroic la Kogârlâc. A fost avansat post mortem la gradul de maior. A fost declarat erou câmpinean mort pe câmpul de luptă în Al Doilea Război Mondial.

Dumitru Petrovici a fost decorat cu Crucea de Fier și post mortem cu Steaua României cu spade și panglică de Virtute Militară.

O stradă din Câmpina a primit numele Maior Petrovici. Această stradă, din 5 octombrie 1948, și-a schimbat denumirea în Maxim Gorki, apoi în Vasile Alecsandri.

¹⁴³ Datele au fost culese de col.(rtr.) Marian Dulă.

Căpitan Nicolae RĂDULESCU-LEMNARU¹⁴⁴

Nicolae Rădulescu s-a născut la data de 14 octombrie 1908 în localitatea Sălciile din județul Prahova. Pronimicul „Lemnar” l-a primit de la strămoșii săi, din Maramureș, refugiați la Mireș, apoi Inotești și Sălciile din Prahova.

Viața profesorului de matematică Nicolae Rădulescu-Lemnar a căpătat noi valențe în timpul celui de Al Doilea Război Mondial. La data de 22 iunie 1941 sublocotenentul Rădulescu se afla la Prut, fiind încadrat în efectivele Diviziei 13 Infanterie Ploiești.

Ajuns la vârsta de 97 de ani își amintea că a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la luptele dintre Nistru și Bug și între Bug și Nipru. La Novocerkask a participat la slujba religioasă desfășurată în catedrala din localitate, pe care guvernarea sovietică o transformaseră în magazie de cereale și grajd pentru cai. Fiind profund mișcat de cele văzute a scris un articol pe care l-a trimis spre publicare revistei „Școala Prahovei”, din al cărei colectiv de redacție făcea parte. În articolul cu pricina, tânărul ofițer proslăvea măreția și frumusețea artistică a catedralei, corul cazacilor, pioșenia împinsă până la suspin a credincioșilor prezenți și critica barbaria sovieticilor.

Acest articol, aparent banal și inofensiv, a deturnat cursul vieții lui Nicolae Rădulescu-Lemnar. După citirea articolului, comandantul Armatei a 3-a, generalul Petre Dumitrescu a ordonat trimiterea în țară a ofițerului, la 12 mai 1942, pentru a fi încadrat instructor la Școala Militară Ofițeri Infanterie în Rezervă, nr.1 din Ploiești, precum și pentru folosirea sa în calitate de corespondent al publicațiilor militare și civile.

În luna august 1944 Nicolae Rădulescu-Lemnar a participat la despresurarea și apărarea orașului Ploiești de trupele germane, remarcându-se prin oprirea debarcării în Gara de Sud a trenului blindat german și silindu-l să se retragă în gara Teleajen, iar de acolo să intre în manevră până la stația Valea Largă, unde ceferiștii demontaseră terasamentul, făcându-i prizonieri pe nemți.

Căpitanul Nicolae Rădulescu-Lemnar a oglindit în scrierile sale teme istorice și evenimentele din război: „Strămoșii” (1936), „Ruinele castelului” (1972), „Fiica lui Zoltes” (1975), „Burebista” (1982), „Povestea caporalului Filip” (1980) ș.a. Pentru faptele sale de arme a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist” și medalia „Crucea Comemorativă al celui de al Doilea Război Mondial” și a primit titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Ploiești.

¹⁴⁴ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 163-165.

Căpitan Gheorghe ENESCU¹⁴⁵

Gheorghe Enescu s-a născut la data de 4 iunie 1919 în comuna Aluniș, județul Prahova. Părinții săi Ion și Anica au dat țării doi fii, Ivan și Gheorghe și două fiice, Anica și Veta. Fratele Ivan a participat la al Doilea Război Mondial 1941-1945 și a decedat în luptele de la Cotul Donului în luna ianuarie 1943.

După absolvirea școlii primare în localitatea natală, Gheorghe Enescu a muncit alături de părinți în gospodăria proprie. În luna martie 1940, Gheorghe Enescu a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 1 Grăniceri, care se găsea pe graniță la Orșova. A fost menținut în serviciul militar și în ziua de 20 iunie 1941 a fost mobilizat în aceeași unitate, participând la cel de al Doilea Război Mondial, 1941-1945, în Campaniile militare din Est și Vest.

Lăsat la vatră în anul 1946, Gheorghe Enescu a lucrat în domeniul petrolului la București, Brașov și Blocul de ulei Teleajen Ploiești. S-a căsătorit cu Maria, împreună dând țării două fiice, Elena și Valerica care îngrijesc părinții lor ajunși la respectabile vârste.

Gheorghe Enescu a fost avansat de A.N.V.R. până la gradul de căpitan și a fost decorat în anul 1994 cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Căpitan Nicolae TUDOSE¹⁴⁶

Nicolae Tudose s-a născut la data de 7 martie 1915 în localitatea Mănești, județul Prahova. În anul 1936 Nicolae Tudose a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești. După parcurgerea etapelor de instruire în cazarmă și în afara cazarmii, prin aplicații desfășurate în zona viitoarelor acțiuni de luptă, Nicolae Tudose a fost avansat în gradul de caporal și numit comandant de grupă recruți.

Lăsat la vatră în toamna anului 1938, în luna martie 1939 a fost concentrat ca urmare a deteriorării situației de pace și a apariției pe cerul Europei a norilor grei al celui de al Doilea Război Mondial. În toamna anului 1939 a fost lăsat la vatră pentru câteva luni de zile, participând la treburile gospodărești, alături de părinți. La data de 15 martie 1940, Nicolae Tudose a fost iarăși concentrat, participând la cunoașterea și folosirea armamentului de infanterie din dotarea unității.

După răpirea de către Uniunea Sovietică a Basarabiei, părții de Nord a Bucovinei și Ținutului Herța, prin Notele ultimative din 26 și 28 iunie 1940, caporalul Nicolae Tudose s-a retras la Vest de Prut, împreună cu camarazii săi, la fel de împietriți de durere. În toamna anului 1940 a fost lăsat la vatră pentru trei luni de zile și apoi a revenit la unitate, participând la noi ședințe de instruire împreună cu camarazii săi.

Avansat în gradul de sergent, Nicolae Tudose a fost mobilizat la data de 21 iunie 1941 și a participat împreună cu camarazii săi la luptele de eliberare a Basarabiei. Regimentul 32 Infanterie „Mircea” a traversat Prutul pe data de 5 iulie

¹⁴⁵ Interviu realizat de col.(ret.) Constantin Chiper la data de 4 iunie 2019.

¹⁴⁶ Interviu luat de col.(rtr.) Cristian Iliescu în ziua de 6 martie 2020.

1941 pe la Ungheni și a desfășurat lupte spre orașul Bălți, contribuind la eliberarea localităților Pârliți, Romanca, Rădeni, Orhei, Chiperceni, Curbeni, Bulăești, Mârzești până la 26 iulie 1941.

Unitatea a participat și la luptele din Operațiunea militară Odessa, până la 16 octombrie 1941, contribuind la eliberarea localităților Vladimirovka, Karpovka, Bogdanovka, Egorovka, Grigoriovka, Odessa, pierzând trei sferturi din efectivele de luptă și multe mijloace de luptă.

După îndeplinirea misiunilor de luptă în Operațiunea Odessa, unitatea cu un sfert din efective s-a retras în țară, ajungând la Ploiești pe data de 8 noiembrie 1941. Rezerviștii au primit concedii, iar unitatea și-a completat efectivele cu recruți și mijloace de luptă.

La data de 1 iulie 1942, efectivele unității au fost din nou mobilizate și au fost trimise să lupte în pustiitoarea Operațiune militară de la Cotul Donului-Stalingrad. În luptele de Cotul Donului, Regimentul 32 Infanterie „Mircea” a pierdut 75% din efective și mijloace de luptă. Sergentul Nicolae Tudose a fost grav rănit, fiind trimis pentru vindecarea rănilor în trei spitale militare din Rusia, Polonia și Austria-Viena. La data de 1 aprilie 1943, resturile unității-32 de ostași, comandați de căpitanul Constantin Nistor au ajuns la Tighina (Bender de azi) pe Nistru.

Sergentul Niculae Tudose își pierduse speranța de a mai ajunge acasă, pesimism exprimat prin versuri: „Donule cu apă amară/Du-mă iar la mine în țară/Să mai văd și eu odată/Pe a mea mamă și al meu tată! Până mai acum o lună/Mă răniră la o mână/Și apoi și la un picior/Credeam Doamne c-am să mor”! Nicolae Tudose a fost decorat cu medaliile Virtutea Militară, Serviciul Credincios și Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945 și a fost avansat până la gradul de căpitan.

Respectabilul veteran este îngrijit de fiica cea mică și de nepoate. În fața veteranilor de război trebuie să ne menținem respirația. Să le ascultăm istorisirile pe care manualele școlare din motive subiective, nu le-au cuprins niciodată.

Locotenent Dumitru CHELARU¹⁴⁷

Dumitru Chelaru s-a născut la 9 februarie 1923 în localitatea Berceni, județul Prahova. Părinții săi Petrache și Alexandra, locuitori de vază ai comunei Berceni, cu dragoste de neam și țară le-au dat o aleasă educație copiilor lor: Dumitru, Elena, Niculaie și Maria. Dumitru a absolvit școala primară în localitatea natală, liceul în Ploiești și Facultatea de Medicină în București.

După absolvirea Facultății de Medicină, tânărul medic Dumitru Chelaru și-a început activitatea profesională în cadrul unui spital din Ploiești. Dar războiul a schimbat destinul tânărului medic, care nu apucase să-și întemeieze o familie.

În anul 1944, locotenentul-medic Dumitru Chelaru a plecat pe front pentru a-i îngriji pe ostașii români răniți în luptele desfășurate cu ostașii germani, pentru eliberarea părții de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei și Cehoslovaciei. În luna martie 1945, tânărul medic Dumitru Chelaru a fost răpus

¹⁴⁷ Cezar Iordache, fost elev la Școala Gimnazială „Sfânta Vineri” Ploiești.

de schijele unei bombe la Ostrava în Cehoslovacia, în momentul când acorda ajutor medical la doi ostași grav răniți.

Familia îndurerată a făcut eforturi pentru aducerea rămășițelor pământești în țară a iubitului lor fiu, Dumitru, căzut eroic la vârsta de 21 de ani. În acest sens, sora Elena s-a deplasat la Ostrava aducând în localitatea Berceni, osemintele fratelui său.

Pentru faptele sale de eroism, în slujba patriei, locotenentul-medic Dumitru Chelaru a fost decorat post-mortem cu Ordinul Steaua României, în grad de ofițer, clasa a III-a.

În crâncenele lupte din cel de al Doilea Război Mondial, 1941-1945 au pierit și alți fii ai comunei Berceni. În semn de recunoștință și de cinstire a memoriei lor, locuitorii localității au ridicat un monument al eroilor, pe care s-au înscris numele eroilor din Berceni, inclusiv al lt.-medic Dumitru Chelaru. Tatăl eroului a făcut închisoare, fiind pedepsit de regimul comunist pentru că a fost un om gospodar. A reușit să revină la familie, jelindu-și fiul și bucurându-se de realizările celorlalți copii: Elena – educatoare, Niculae – inginer la Combinatul Teleajen și Maria – medic.

Locotenentul-medic Dumitru Chelaru a rămas în amintirea familiei și a consătenilor ca un luminos model, care și-a sacrificat viața pentru îngrijirea semenilor, pentru neamul românesc și patria sa pe care le-a iubit cu tot sufletul.

Locotenent Gheorghe MOCIORNIȚĂ¹⁴⁸

Primul copil al familiei Nicolae și Ioana Mociorniță, Stelian, născut la 4 decembrie 1915, a fost avocat și a murit în ziua de 31 decembrie 1941 în luptele de la Sevastopol. Constantin, al treilea fiu, născut la 9 octombrie 1922, a fost ofițer de intendanță și a murit la vârsta de 70 ani. Maria, prima fiică, născută la 29 iunie 1927, a fost răsfățata familiei. A absolvit Facultățile de Filozofie și Limbi Străine, secția Germanistică. Timp de aproape 40 de ani a fost cadru didactic la catedra de Limba și Literatura Engleză a Universității din București. În această postură a luat inițiativa de a se realiza o seamă de lucrări literare, care evidențiază faptele de viață și de muncă ale familiei Mociorniță.

Gheorghe Mociorniță, al doilea fiu al familiei Mociorniță, s-a născut la data de 14 aprilie 1919. A copilărit și a absolvit școala primară în Băicoi, fiind pasionat de la o vârstă fragedă de avioane. În anii 1930-1932 a urmat Liceul „Matei Basarab” din București (clasele I-a și a II-a). În anii 1932-1938 a urmat Liceul „Radu Negru” din Făgăraș (clasele a III-a – a VIII-a). De timpuriu s-a afirmat în domeniul desenului, în București cu lucrările „Stan și Bran”, „Polițistul” și „Irozii”, și al poeziei, în Făgăraș cu „Notesul cu poezii”, „Notesul Jurnal de școală”, „Cântece populare”, „Ionel Ionelule” ș.a. În anii 1938-1940 a urmat cursurile Facultății de Filozofie și Litere, evidențiindu-se în domeniul literaturii.

Destinul său a fost schimbat de rapturile teritoriale pe care le-a suferit România în anul 1940. După militarizarea școlilor de zbor, la 1 iulie 1940,

¹⁴⁸Col.(rtr.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 179-182.

Gheorghe Mociorniță, apelat Gelu de către cei apropiați, s-a înscris la Școala de Pilotaj din Alexandria, instruindu-se pe avioanele Fleet și Klem 25. De la 31 iulie 1940 a urmat cursurile teoretice și practice din Școala de Pilotaj Chitila (București). La data de 1 august 1941 s-a înscris la Școala Militară de Ofițeri Aviație, zburând pe avioanele I.A.R.-27, Nardi și R.W.D., fiind brevetat ca pilot militar la data de 15 iulie 1943 și avansat la gradul de sublocotenent.

Începând cu data de 8 februarie 1943, Gheorghe Mociorniță a urmat cursurile Școlii Militare de Adjutați Aviație Galați. La data de 27 august făcea parte din Flotila 3 Aviație Vânătoare. A participat în garda de onoare pentru funeraliile marelui Constantin Prezan, care a fost înmormântat în cavoul familiei de la Schinetea, județul Vaslui.

De la data de 29 noiembrie 1943 a făcut parte din Escadrila 64 Aviație Vânătoare, antrenându-se permanent și îndeplinind misiuni de combatere a zborurilor anglo-americane, reușind să doboare primul avion american la data de 18 aprilie 1944. La sfârșitul lunii, ca urmare a intensificării bombardamentelor americane în zonele București și Prahova, Grupul 2 Aviație de Vânătoare, din care făcea parte, a fost mutat pe aerodromul de aviație amenajat la marginea localității Pietroșani, din județul Prahova. Aici a fost nevoit să aterizeze cu avionul I.A.R.-81 pe burtă, fiindcă rămăsese în pană de benzină, după ieșirea din 5 mai 1944. În misiunea din data de 7 mai a aterizat forțat pe aerodromul Pipera, fiind lovit la motor. În misiunea de pe podul de la Cârpiți, din ziua de 30 mai 1944, s-a comportat în mod deosebit, fiind citat prin ordin de zi de către superiorii săi din aviație.

Într-o misiune executată la sfârșitul lunii august 1944 a suferit o criză de apendicită. A refuzat însă internarea în spital pentru intervenție chirurgicală, pentru a evita speculațiile cum că s-ar eschiva de la luptele de eliberare a nordului Transilvaniei. Sublocotenentul Mociorniță s-a evidențiat în misiunea de bombardament de la Apahida, județul Cluj, din data de 16 septembrie 1944. În ziua de 7 octombrie 1944 Gheorghe Mociorniță și alți câțiva camarazi au fost avansați la gradul de locotenent. După data de 10 octombrie 1944, Grupul 2 Aviație de Vânătoare, din care făcea parte Gheorghe Mociorniță, a fost mutat pe aerodromul Someșeni, Cluj.

La sfârșitul lunii octombrie 1944 Grupul 2 Aviație de Vânătoare a fost mutat pe aerodromul Turkeve, de pe teritoriul Ungariei. De aici i-a trimis surorii sale, Maria, scrisori emoționante, din care reiese tristețea populației civile ungurești când au plecat aviatorii, stimați pentru comportamentul lor omenesc (i-au ajutat cu alimente și medicamente). Mutați pe aerodromul din orașul Miskolc, aviatorii români au sprijinit acțiunile de luptă ale Corpului 7 Armată Român, a unităților și marilor unități militare din Frontul 2 Ucrainian, în operațiunea militară de la Budapesta.

În anul 1945 Grupul 2 Aviație de Vânătoare a fost mutat pe aerodromul de la Badin, din Cehoslovacia, aproape de Zvolen, efectuând multe zboruri în sprijinul Armatei a 4-a române și Armatei 40 sovietice. Ultima misiune de luptă pe care a executat-o locotenentul Gheorghe Mociorniță i-a fost fatală.

Evenimentul s-a petrecut pe data de 21 aprilie 1945, când, împreună cu coechipierul său, adjutantul-șef Silivan Dumitru, care a relatat evenimentele din acea zi de doliu pentru familia Mociorniță și aviația română, Gelu Mociorniță a

executat misiunea de atacare a unei coloane inamice care se deplasa pe șoseaua ce traversa râul Morava, în zona localității Uherschi-Brod.

Locotenentul Gheorghe Mociorniță, urmat de coechipierul său, a executat cu hotărâre și prin surprindere atacul coloanei inamice, năpustindu-se asupra acesteia și trăgând cu armamentul automat de la bordul avionului. Au fost distruse mai multe mașini. În timp ce piloții români au repetat atacul, inamicul a deschis focul cu câteva tunuri antiaeriene, instalate pe platforma unor camioane. Un proiectil inamic a nimerit carlinga avionului pilotat de locotenentul Gheorghe Mociorniță, care și-a pus avionul pe burtă la marginea șoselei pe care coloana inamică își continua marșul.

Pilotul Gheorghe Mociorniță a fost lovit mortal în cap, iar avionul a luat foc. Coechipierul său, adjutantul-șef Silivan, a relatat: „*Când a văzut coloana germană șerpuiind pe o serpentină, Gelu a spus: Îi atacăm! A glisat pe aripă, vizând mașina din capul coloanei și a început să tragă, incendiind o mașină. După al doilea atac al lui Gelu, avionul a dispărut*”. Cetățeanul Josef Knotek, din localitatea Vlcnov, a relatat istoricului ceh Drebot Jindrich că: „... s-a apropiat de avion și a văzut pilotul în carlingă, având picioarele rețezate, un glonț tras în cap, iar nemții tăiau parașuta cu bricegele să-și facă cămăși. Pilotul a fost înmormântat în cimitirul din Vlcnov, iar pe monumentul funerar bine îngrijit este scris: *Mocioiu Gheorghe*”. Relatarea este confirmată de ambasada română.

Eroul aviator Gheorghe Mociorniță a executat 62 de misiuni de luptă, cu aproximativ 210 de ore de zbor la activ. A murit, ca și fratele său, Stelian, cu câteva zile înainte de a împlini 26 de ani și cu numai două săptămâni înainte de capitularea Germaniei. A fost decorat cu Ordinul „Virtutea Aeronautică”.

Sora sa, Maria, a reușit să editeze, în anul 2004, lucrarea memorialistică „Cântecul orb al destinului. Locotenentul aviator Gheorghe Mociorniță”. Ea a depus la Muzeul Aviației de la Pipera, obiecte care au aparținut eroului aviației și a neamului românesc, Gheorghe Mociorniță.

Locotenent Stelian MOCIORNIȚĂ¹⁴⁹

Familia Nicolae și Ioana Mociorniță a avut patru copii: trei băieți și o fată. Capul familiei, Nicolae Mociorniță, de profesie electrician, a participat la Războiul pentru întregirea neamului românesc 1916-1919, în cadrul Regimentului 6 Călărași din Ploiești.

Stelian a fost primul născut al familiei, la data de 4 decembrie 1915, în localitatea Băicoi din județul Prahova. A copilărit și a absolvit patru clase primare în localitatea natală, apoi a urmat cursul inferior de la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești. Cursul superior de liceu, cu bacalaureat, l-a absolvit în anul 1934, la Liceul „Radu Negru” din Făgăraș.

¹⁴⁹Col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag.182-184.

După absolvirea liceului, Stelian Mociorniță a satisfăcut stagiul militar la Școala Militară Ofițeri de Rezervă Infanterie nr.1 din Ploiești, în calitate de elev. A absolvit școala în anul 1935, cu gradul de sublocotenent în rezervă infanterie.

Inteligent și ambițios, Stelian a fost susținut material și moral de către familie, absolvind, cu rezultate foarte bune, Facultatea de Drept din București, în anul 1939. În luna septembrie 1939 s-a angajat avocat stagiar la Baroul din Ploiești. Dornic să-și îmbogățească bagajul de cunoștințe juridice, în luna octombrie a trecut, cu brio, examenele de admitere la doctoratul juridic.

Întrucât pe cerul țării pluteau norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial, Marele Stat Major al Armatei României a luat măsuri de intensificare a instruirii armatei. În aceste condiții sublocotenentul Mociorniță a fost chemat la o primă concentrare în anul 1940 și apoi la a doua, în februarie 1941, la Batalionul 4 Vânători de Munte din orașul Predeal.

Batalionul 4 Vânători de Munte, înființat în anul 1920, era subordonat Regimentului 1 Vânători de Munte din Brașov. În anul 1939 Corpul vânătorilor de Munte s-a transformat în Comandamentul Trupelor de Munte, iar cele două divizii de munte s-au transformat în trei brigăzi mixte munte (Brigada 1 Sinaia, Brigada 2 Bistrița Năsăud, Brigada 3 Beiuș) și s-a înființat Brigada a 4-a Mixtă Munte la Aiud.

Sublocotenentul Stelian Mociorniță a participat la acțiunile de luptă de la 22 iunie 1941, purtate pe direcția Rădăuți - Orhei. Batalionul 4, din care făcea parte, a ajuns la data de 13 iulie la Nistru, pe care l-a traversat, în urma unor lupte foarte grele, la data de 19 iulie, străpungând linia puternic fortificată Stalin. La data de 20 august 1941, vânătorii de munte au traversat Bugul și au început luptele de urmărire a inamicului, care se retrăgea spre Nipru. În perioada 15 septembrie - 10 octombrie 1941, vânătorii de munte au dat lupte foarte grele cu infanteria, tancurile și aviația sovietică.

După terminarea operației militare din capul de pod de pe Nipru, la data de 10 octombrie 1941, Brigada 1 Mixtă Munte Sinaia și Brigada 8 Cavalerie București au primit ordinul de participare la operațiile militare desfășurate în Crimeea. Executând un marș lung de 150 km, pe o ploaie care apoi s-a transformat în viscol, pe drumuri desfundate, vânătorii de munte au ajuns în Crimeea și, de la 29 octombrie, au început urmărirea inamicului, străbătând 180 km. Începând cu data de 3 noiembrie au trecut în apărare pe coasta de sud a Crimeii, între Alușta și Feodosia.

La sfârșitul lunii decembrie 1941 Vânătorii de munte au ajuns, după lupte foarte grele, la est de Sevastopol, fortăreață care se apăra cu înverșunare. Aici, în zona Schuli, a căzut în lupte, la data de 31 decembrie 1941, ora 24:00, la cumpăna dintre ani, tânărul sublocotenent Stelian Mociorniță, decorat, post-mortem, cu Ordinul „Coroana României”, cu spade, în gradul de cavaler cu panglică de virtute militară, prin Decretul Regal nr. 354, din 15 februarie 1943.

Maria, sora sa s-a ocupat de publicarea unor lucrări biografice ale familiei. În una dintre lucrările sale, Maria povestește episodul prevestitor al morții fratelui ei, Stelian, dintr-o altă perspectivă, aceea a familiei: „*Gelu* (fratele lui Stelian) *se afla la Băicoi în seara de Anul Nou și avea invitați câțiva prieteni. La cumpăna dintre ani, conform datinii, au împușcat anul ce a trecut. Gelu, cu arma de vânătoare a tatei în mână, s-a împiedecat și a căzut. Arma s-a descărcat.*

Gelu, abia auzit, a exclamat: A murit Stelică! Apoi s-a închis în camera lui și a plâns. Peste câteva zile am primit înștiințarea că, într-adevăr, ceea ce văzuse cu ochii minții a fost adevărat. Stelică a murit pe front în acea noapte”.

Locotenent Constantin STĂNILOIU^{150/151 /152 /153 /154}

Consultarea, în luna septembrie 2006, a unor documente din Arhivele Naționale ale Județului Prahova, mi-au adus în față existența unor informații necunoscute legate de personalitatea Locotenentului „post-mortem“ Constantin Stăniloiu, fiu al orașului Câmpina. Numele acestuia nu figurează în lista eroilor din Cimitirul Municipiului. Cu această ocazie am luat legătura cu sora eroului, Elena Stăniloiu, unica reprezentantă, la acea vreme, a familiei, pensionară, fostă salariată a Institutului de Cercetări pentru Petrol și Gaze din Câmpina. După o discuție amplă, am aflat multe amănunte din viața fratelui dispărut, de faptele sale eroice, de înaltele decorații pe care le-a primit, de locul unde a fost înhumat.

Într-o casă modestă, pe actuala stradă a Castanilor, la numărul 11, se naștea, la 2 noiembrie 1923, la Câmpina, Constantin Stăniloiu, unicul fiu al familiei. Constantin a urmat cursul primar și ulterior, Liceul „Dimitrie B. Știrbei“, pe care l-a absolvit în anul 1940.

Constantin Stăniloiu devine absolvent al Școlii Militare de Ofițeri Activi de Cavalerie, în aprilie 1944, fiind avansat sublocotenent și repartizat în Regimentul 5 Roșiori Tecuci. Regimentul 5 Roșiori a făcut parte din Divizia 6 Cavalerie, alături de Regimentul 10 Roșiori Purtat (motorizat), Regimentul 9 Roșiori „Regina Elena” și Regimentul 4 Artilerie Călărească.

Cu această unitate, Constantin Stăniloiu a participat la războiul antihitlerist, comandând plutonul 3 din escadronul 2. Un regiment de cavalerie purtată era format din două divizioane de cavalerie. Primul avea două escadroane identice echipate cu 24 puști mitraliere și două aruncătoare de mine calibru 60 mm. Al doilea avea de asemenea două escadroane. Unul era identic cu primele două, iar al doilea era escadronul de armament greu al regimentului, înzestrat cu 8 mitraliere, 4 mitraliere A.A. calibru 13,2 mm și 6 tunuri A.T. calibru 37 mm. Regimentul de cavalerie obișnuit era de asemenea format din două divizioane a două escadroane fiecare. Trei dintre ele aveau 12 puști-mitraliere, iar al patrulea avea 24.

Divizia 6 Cavalerie a luat ființă pe 15 martie 1942 prin reorganizarea și transformarea Brigăzii 6 Cavalerie și a fost desființată în noiembrie 1944, în urma impunerii de către sovietici a unui protocol adițional la armistițiul semnat de România, prin care Armata română trebuia redusă la 12 divizii.

Constantin Stăniloiu s-a remarcat mai întâi în luptele purtate pe teritoriul patriei, numărându-se printre cei mai destoinici ofițeri ai regimentului. A luptat

¹⁵⁰Locul unde a fost înhumat este Cimitirul Eroilor de la Zvolen, Slovacia.

¹⁵¹ Colonel (r) dr. Leonida Loghin (coordonator), colonel (r) Aurel Lăpușneanu, colonel dr. Constantin Ucrain, Bărbați ai datoriei – 23 August - 12 Mai 1945. Mic dicționar, Ed. Militară, București, 1985.

¹⁵² Arhivele MApN, fond Decorații, dosar nr. 186 „V“, f. 157.

¹⁵³ Monitorul Oficial, partea I, anul CXIV, nr. 293 din 18 decembrie 1946, p. 12 994.

¹⁵⁴ Material realizat de Simona Luncașu.

apoi pe frontul din Ungaria, în zonele Tiszakarad, Tokaj și pe valea Bodrogului. În noaptea de 4 spre 5 decembrie 1944 a pătruns, însoțit de 5 ostași, până în localitatea Bodrogkeresztur. Descoperit de inamic, ofițerul s-a angajat într-o luptă crâncenă și numai cu mare greutate a izbutit să revină în liniile proprii. În ziua de 14 decembrie, în luptele de la Szegylong, a atacat cu un elan demn de admirat, mai multe rezistențe inamice, care se apărau într-un grup de case, neutralizându-le. De la data de 25 decembrie 1944 la 4 ianuarie 1945, sublocotenentul Constantin Stăniloiu a luptat în zona Alsokalosza. La 1 ianuarie 1945, inamicul a atacat cu trupe de munte, încercuindu-i subunitatea. Sublocotenentul Constantin Stăniloiu și subordonații săi au rezistat cu dârzenie și stoicism pe poziție, apoi au primit ajutor din partea altor plutoane și au ieșit din încercuire.

Unitățile de cavalerie care au luptat în Ungaria și Cehoslovacia erau practic unități de infanterie, deoarece le lipseau caii sau camioanele. La sfârșitul războiului, cavaleria era, la fel ca și restul Armatei Române, într-o stare foarte precară în privința echipamentului și a aprovizionării.

În ziua de 4 ianuarie 1945, sublocotenentul Stăniloiu a primit ordin să elibereze localitatea Alsokalosza, puternic apărată de inamic. Replica dușmanului a fost foarte violentă. Dar sublocotenentul Stăniloiu Constantin nu a avut tihnă până ce nu și-a îndeplinit misiunea. A atacat o dată și a fost respins de inamic. S-a avântat încă de două ori la asalt și a fost nevoit tot de atâtea ori să dea înapoi. Apoi, după o puternică pregătire de foc, cum se consemnează într-un document de arhivă, „ofițerul asaltează pentru a patra oară poziția inamicului, însă cade ca un brav, străpuns de gloanțele și schijejele grenadelor inamice“. Transportat la ambulanță, n-a mai putut fi salvat.

A fost decorat post-mortem cu ordinul „Mihai Viteazul“, cl. a III-a cu spade. La începutul anului 1946, Gheorghe Stăniloiu, tatăl eroului s-a adresat Așezământului Național Cultul Eroilor - „Regina Maria“, cu rugămintea de a-i permite instalarea unei cruci, dedicate fiului său, locotenentul post-mortem Constantin Stăniloiu, în „Cimitirul Eroilor Neamului“ din orașul Câmpina. Ca urmare a acestei cereri, prin adresa nr. 1902 din 13 iulie 1946, Așezământul „Regina Maria“ comunică domnului Stăniloiu, prin intermediul Primăriei Orașului Câmpina - Serviciul Tehnic, că pune la dispoziția acestuia o cruce, identică cu cele din cimitir, urmând ca acesta să o ridice și să o inscripționeze corespunzător și asemănător cu cele existente. Ulterior, crucea a fost ridicată de la așezământ și adusă la Câmpina.

Cu ocazia discuției purtate cu sora eroului, acesta m-a condus într-o magazie de la adresa sus menționată (Câmpina, strada Castanilor nr. 11, fostă Vasile Alecsandri) și mi-a prezentat crucea, după ce aceasta a stat, fără ca problema amplasării ei să fie rezolvată. Extraordinar și de necrezut, timp de 63 de ani, nu s-a rezolvat problema. Din păcate și sora eroului a decedat în 2008, la vârsta de 81 de ani, în urma unui atac de cord. Pe patul de spital a murit cu sufletul împăcat, dacă aceasta este o alinare a suferinței, pentru simplul fapt că, colega ei de salon locuia la București, pe strada care purta/ poartă și astăzi numele fratelui ei, erou „Locotenent Post-Mortem Constantin Stăniloiu“.

În anul 2018, prin grija Cultului Eroilor Câmpina, a președintelui col. Marian Dulă, s-a îndeplinit dorința dlui ing. Victor Dumitru, prietenul familiei

eroului, de a se așeza crucea pe un mormânt simbolic, în Cimitirul de Onoare al Eroilor. Locul semnului de căpătâi este aproximativ în poziția stabilită în 1946, după solicitarea familiei de a se pune o cruce pentru eroul Constantin Stăniloiu.

Iată de ce persoana sa, peste care s-a așternut nemiloasa uitare, are dreptul să revină în atenția celor din rândul cărora a plecat în neființă.

Sublocotenent Nicolae TEMISTOCLE¹⁵⁵

Nicolae Temistocle, fiul lui Mircea și al Leontinei Temistocle, s-a născut la data de 23 august 1919, în localitatea Băicoi, județul Prahova. A fost cel de al doilea dintre cei trei fii ai acestei harnice familii. Absolvind cu rezultate foarte bune cursurile școlii primare din localitatea natală a fost îndrumat, de către directorul școlii și părinți, spre prestigiosul Liceu „Sfinții Petru și Pavel”, din Ploiești, pe care l-a absolvit, cu rezultate foarte bune și bacalaureat, în anul 1938.

Fiind pasionat de matematică și fizică, Nicolae Temistocle a fost îndrumat de către profesorul diriginte să susțină examenele de admitere în Școala Militară de Ofițeri Artilerie Antiaeriană București, pe care a absolvit-o, cu rezultate foarte bune, în anul 1941, fiind avansat la gradul de sublocotenent. În carnețelul de însemnări personale Nicolae Temistocle nota: *„În timpul instruirii în școală m-am bucurat de îndrumarea unor profesori deosebiți, în frunte cu comandantul școlii, locotenent-colonelul Ioan Bungescu, locotenent-colonelul Grigore Zadic, căpitanul Constantin Zamfiropol, locotenenții Aurelian Buțan, Mircea Vasiliu și alții, care ne pregăteau profesional și moral prin atitudinea lor profund patriotică”*.

La 22 iunie 1941 sublocotenentul Nicolae Temistocle a fost mobilizat în Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană, subordonat Diviziei 3 Artilerie Antiaeriană. A îndeplinit misiuni de apărare antiaeriană a dispozitivelor de luptă a trupelor române și combaterea aviației inamice, în campaniile militare din Est și din Vest. Pentru comportarea demnă, dâră și curajoasă în toate misiunile primite, sublocotenentul Nicolae Temistocle a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, cu spade, clasa a V-a, în grad de cavaler și panglică de virtute militară. După încheierea războiului, ofițerul a fost trecut în rezervă, folosindu-se argumentul comportării eroice în campania militară din Est.

În anii 1946-1960 a lucrat în calitate de funcționar la Direcția Regională de Poștă. Din 1960 și până la pensionare a îndeplinit funcția de administrator la Fabrica de Legume Gherghița. A decedat în anul 1984.

Nicolae Temistocle a fost căsătorit cu Elena Voinea, funcționară, care i-a păstrat o vie amintire.

¹⁵⁵ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 59-60.

Sublocotenent Nicolae VOINOIU¹⁵⁶

Nicolae Voinoiu s-a născut la 4 martie 1915 în localitatea Drajna de Jos. Părinții săi Stere și Maria au dat țării 11 fii și fiice. Lui Nicolae i-au asigurat condițiile necesare să se califice în meseria de mecanic. În anul 1935, Nicolae a fost încorporat în Flota navală română. După satisfacerea stagiului militar și a două concentrări, Nicolae Voinoiu a fost mobilizat și a participat la al Doilea Război Mondial 1941-1945 în Marina Militară, cu gradul de sergent.

Pentru îndeplinirea cu devotament a misiunilor de luptă, sublocotenentul Nicolae Voinoiu (avansat de A.N.V.R.) a fost decorat cu medalia „Virtutea Militară”, clasa a 2-a și medalia „Crucea comemorativă al celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Nicolae Voinoiu s-a căsătorit în anul 1948 cu Maria Chirilă din Băicoi. După război, Nicolae Voinoiu a lucrat la Uzina Mecanică Moreni, în calitate de mecanic și maistru mecanic.

Nicolae Voinoiu a activat și în calitate de activist sindical. A îndeplinit funcția de președinte a Organizației de sindicat la Întreprinderea „Dacia” și I.C.I.T.P.R. Ploiești.

Împreună cu soția sa, o foarte bună gospodină și croitoreasă a dat țării o fiică Elena care, a fost funcționară la primăria Ploiești și pe fiul Nicolae, de profesie inginer. Au avut patru nepoți.

Nicolae Voinoiu a fost avansat de A.N.V.R. la gradul de sublocotenent în retragere. A trecut în lumea veșnică în anul 2017, după o grea suferință.

Sublocotenent Alexandru CĂLĂVIE¹⁵⁷

Alexandru Călăvie s-a născut la data de 12 septembrie 1914 în localitatea Drajna de Jos, județul Prahova. A absolvit școala primară în localitatea natală și Școala de Arte și Meserii în orașul Vălenii de Munte, însușindu-și meseria de cizmar.

După satisfacerea stagiului militar în Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal, în anii 1936-1938, Alexandru Călăvie a fost concentrat în anii 1939 și 1940 și a participat la cel de al Doilea Război Mondial, Campaniile militare din Est și Vest. S-a remarcat în luptele de eliberare a Bucovinei de Nord, părții de Nord a Basarabiei, în Crimeea și în stepa Kalmucă, fiind martor la decesul vecinului de casă, Alexandru Praf.

La evacuarea Marilor Unități și Unități Militare Române din Crimeea în luna mai 1944, a găsit loc pe un șlep, împreună cu prietenul lui, Gheorghe Rancea. Aviația militară sovietică a bombardat ambarcațiunile române și șleplul pe care se aflau ei a fost scufundat. Alexandru Călăvie s-a salvat cu ajutorul unor mijloace improvizate, însă Gheorghe Rancea s-a înecat în Marea Neagră.

Sergentul Alexandru Călăvie a participat și la Campania militară din Vest, contribuind la eliberarea părții de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei și

¹⁵⁶ Interviu realizat de col.(ret.) Constantin Chiper la data de 4 martie 2016.

¹⁵⁷ Interviu luat de Dumitru Popa la data de 12 septembrie 2019.

Cehoslovaciei. Sergentul Alexandru Călăvie a fost rănit în lupte, de două ori în Est și odată în Vest, la Zvolen-Cehoslovacia.

Pentru faptele de arme săvârșite, Alexandru Călăvie a fost decorat cu Virtutea Militară clasa a 2-a, Bărbăție și Credință, clasa a 2-a, Victoria-sovietică, și medalia Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

Alexandru Călăvie s-a căsătorit în anul 1938 cu Aritinia Manea și împreună au avut patru fii: Nicolae care este patron de firmă, Gheorghe este șofer, Titi lucrează la C.F.R. și Constantin (Liță) este muncitor policalificat. Respectabilul veteran a avut opt nepoți și șapte strănepoți.

După război, Alexandru Călăvie a lucrat la Valea Teleajenului în calitate de constructor, și la Fabrica de ipsos Teișani. A fost împrumutat cu pământ la Drajna Nouă-Călărași. Alexandru Călăvie a trecut la cele veșnice la 10 decembrie 2019, la vârsta de 105 ani. Alexandru Călăvie fost avansat de A.N.V.R. în gradul de sublocotenent în retragere.

Plutonier-adjutant Ion ALEXUȚĂ¹⁵⁸

Ion Alexuță s-a născut la data de 8 aprilie 1905 în localitatea Zâmbroaia, comuna Predeal Sărari, județul Prahova, unde a copilărit și a absolvit cinci clase. La vârsta de 12 ani s-a angajat la Rafinăria „Româno-Americană”, ca muncitor necalificat, și a lucrat până în anul 1927 la extracția țițeiului, la Schela Țintea, calificându-se în meseria de tâmplar.

În perioada 1927-1928 Ion Alexuță a satisfăcut stagiul militar, în cadrul Batalionului 4 Vânători de Munte Predeal. În luna martie 1939 a fost concentrat pentru completarea instrucției, în aceeași unitate.

Mobilizat la 22 iunie 1941, la Batalionul 4 Vânători de Munte, a participat la operațiunile militare din Caucaz, până la data de 14 septembrie 1943. S-a evidențiat în luptele de la Sevastopol și Timoșenco. La data de 23 octombrie a fost evacuat de pe front, cu gradul de sergent.

În decursul luptelor la care a participat, timp de 28 de luni, sergentul Ion Alexuță a fost decorat de Armata Română și de Comandamentul Militar German cu 7 decorații: „Bărbăție și Credință” (de 3 ori), „Serviciul Credincios” (de două ori) și „Crucea de Fier” germană (de două ori). Tot pentru fapte de vitejie în luptă a fost citat, prin Ordinul de Zi nr. 177 al Corpului Vânătorilor de Munte, de către generalul Gheorghe Avramescu. După trecerea în rezervă a fost avansat, succesiv, până la gradul de plutonier-adjutant.

După lăsarea la vatră, Ion Alexuță s-a angajat, în ziua de 7 ianuarie 1944, la Rafinăria „Xenia” din Ploiești, fiind mobilizat pe loc. A lucrat până în anul 1948, când s-a desființat rafinăria. Începând cu data de 1 mai 1950 a fost vânzător la magazinul din Zâmbroaia, timp de 16 ani. A fost pensionat în anul 1966. A fost apreciat și respectat atât de către membrii familiei (cei patru fii, care au familii și gospodării frumoase, sunt pensionari), cât și de către locuitorii din Zâmbroaia.

¹⁵⁸ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 189-190.

La 8 aprilie 2005, cu ocazia împlinirii vârstei de 100 de ani, Asociația Națională a Veteranilor de Război i-a acordat veteranului de război, Ion Alexuță, „Diploma de Excelență” pentru faptele de vitejie înfăptuite în campania militară din est. A mai fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Plutonier-adjutant Mihai IORGU¹⁵⁹

Mihai Iorgu s-a născut la 13 martie 1919 în localitatea Poenarii Rali, comuna Poenarii Burchi, într-o familie de oameni gospodari. A absolvit 5 clase în localitatea natală. În anul 1933 s-a înscris copil de trupă în vestitul Regiment 32 Infanterie „Mircea”. Sub îndrumarea șefilor direcți și a șefului Formației Instrumentale a Garnizoanei Militare Ploiești, Mihai Iorgu a fost pregătit și instruit în domeniul muzicii, reușind să se integreze în cadrul formației de instrumentiști.

Înscrierea României în războiul pentru eliberarea teritoriilor răpite de Rusia Sovietică și Ungaria l-a găsit pe Mihai Iorgu în postura de mobilizat pe loc, îndeplinind misiuni ordonate de comandantul garnizoanei pe timpul desfășurării bombardamentelor aviației anglo-americane.

După întoarcerea armelor împotriva trupelor germane, componenții formației muzicale au participat, împreună cu ostașii Regimentului 32 Infanterie, la dezarmarea trupelor germane din orașul Ploiești și împrejurimile sale, remarcându-se în zilele de 24-28 august în luptele desfășurate la barierele de sud și de vest, unde au contribuit la dezarmarea ostașilor germani, care doreau să reocupe orașul Ploiești.

În anul 1945 sergentul Mihai Iorgu a urmat un curs de specializare la Școala de Muzică din București. După absolvire a fost avansat la gradul de sergent-major și numit, în ianuarie 1946, instrumentist în Formația Instrumentală din Centrul de Instrucție Breaza. În această unitate a lucrat până în anul 1951, remarcându-se prin participarea la acțiunile culturale din unitate și localitățile din împrejurimile frumosului și pitorescului oraș Breaza.

Din anul 1952 până în anul 1958 a lucrat în garnizoana militară Râmnicu Vâlcea. La începutul anului 1959 a fost mutat la Formația Instrumentală a garnizoanei militare Ploiești, unde a fost avansat până la funcția de sub-șef al Formației Instrumentale și la gradul de plutonier-adjutant.

În anul 1969 a fost trecut la pensie, la cerere, din motive medicale. Întrucât în timpul serviciului a locuit în case închiriate, împreună cu soția sa, Constanța, și-a construit o casă spațioasă pe strada Mărășești, la numărul 294, pe care a dorit s-o lase fiului său, Emilian, născut în anul 1967. Din nefericire, în anul 1989 casa i-a fost demolată, întrucât a intrat în perimetrul constructibil. A primit un apartament cu trei camere pe strada Mărășești, devenit proprietatea lui Emil în anul 1995.

¹⁵⁹ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 192-194.

Și-a iubit foarte mult fiul, dar nu a mai trăit să-l vadă căsătorit. A decedat la data de 1 martie 1990, după o grea suferință, determinată și de teama de a nu-și pierde unicul copil, care a participat la apărarea unor obiective politice, economice și culturale în perioada decembrie 1989-februarie 1990, pe când era ofițer la unitatea militară de parașutiști de la Boteni. Emilian Iorgu a fost consilier juridic la Centrul Național de Pregătire pentru Managementul Situațiilor de Urgență. În prezent este pensionar cu gradul de colonel. A fost căsătorit cu Adriana Neacșu și are o fiică, Ruxandra, născută la data de 8 iunie 1998, absolventă a U.P.G. Dintr-o căsnicie anterioară, Emil mai are un fiu, Cătălin. În prezent, Emil este recăsătorit cu Mihaela-Lavinia, inginer topograf.

Plutonierul-adjutant Mihai Iorgu a muncit cu multă dăruire și răspundere, în timpul activității militare fiind decorat cu mai multe ordine și medalii militare: Ordinul „Meritul Militar”, medalia „Bărbăție și Credință”, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”, medalia „Meritul Cultural”, medalia „Meritul Militar”.

Plutonier-adjutant Dumitru ZAHARIA¹⁶⁰

Dumitru Zaharia s-a născut la data de 9 iulie 1923, la Bușteni, județul Prahova. Părinții lui Dumitru, Gheorghe și Margareta, l-au dat la școală și i-au asigurat o educație sănătoasă. A absolvit liceul industrial din Brașov, în specialitatea lăcătușerie.

Tânărul Dumitru Zaharia a fost încorporat la data de 1 iulie 1944, cu mențiunea „bun pentru arma geniu”. Dumitru Zaharia a fost încadrat pe funcția de pușcaș în Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal, apoi a fost trimis la Școala Militară Ofițeri Rezervă. În luna august 1945 a fost mutat în Regimentul 9 Pionieri, în funcția de pionier. La război a participat în perioada 23 august 1944-18 noiembrie 1944 cu Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal. Bază: certificatul nr. 155676/06.03.1933, eliberat de U.M. 02405 Pitești. A fost lăsat la vatră în iulie 1946.

Dumitru Zaharia a lucrat la Fabrica de hârtie din Bușteni și la Schela petrolieră Câmpina, devenită în 1973 Schela Băicoi, în funcția de maestru mecanic. S-a pensionat în anul 1983. A locuit în Câmpina, pe strada Mihai Eminescu, nr. 10.

S-a înscris în A.N.V.R. și a fost avansat succesiv până la gradul de plutonier-adjutant, în anul 2004. A participat la multe din acțiunile organizate de Filiala Câmpina a A.N.V.R.

Dumitru Zaharia s-a căsătorit cu Didina Negru în 1950 și a avut un copil, Marius Zaharia, profesor de istorie la Câmpina. La data de 27 septembrie 2009 a decedat, la vârsta de 86 de ani.

¹⁶⁰ Interviu luat de col.(rz) Marian Dulă în anul 2009.

Plutonier Neculai GOAGĂ¹⁶¹

Localitatea montană Pietriceaua este situată în nord-estul comunei Brebu, din județul Prahova, la o altitudine cuprinsă între 700 și 950 de metri față de nivelul mării. În partea de nord a satului se înalță vârful Barbeș, de 1012 metri, care face parte din Munții Grohotiș. Denumirea localității derivă din conformația solului montan pe care este amplasată. Vechimea localității este atestată de un document din data de 29 mai 1562, emis de Petru cel Tânăr pentru a consfinți stăpânirea „Stanciului cu feciorii lui...”, ca să le fie moșie în vârful Pietricelii (...), pe plaiul Pietricelii până între stâni, iar de aici înainte să le fie pă unde este aleasă de boierii care au hotărnicit”.

În 1872 se menționează așezarea ca fiind subordonată comunei Brebu. De asemenea, în 1897 localitatea era subordonată comunei Brebu și avea 619 locuitori, fapt care pledează pentru vechimea sa. În perioada interbelică situația administrativ-teritorială se menține aceeași, ipostază care persistă și după război, până în zilele noastre. Datele au fost selectate din Dicționarul Istoric al Județului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Neculai Goagă, fiul lui Gheorghe și al Mariei Goagă, s-a născut la data de 5 septembrie 1915 în Pietriceaua. A avut un frate, Constantin (decedat), și o soră, Maria (decedată). Nu și-a cunoscut tatăl, mobilizat în Regimentul 47 Infanterie Ploiești, căzut în luptele pentru întregirea neamului românesc la Căineni (Valea Oltului), în octombrie 1916.

Neculai Goagă a satisfăcut stagiul militar în perioada 10 martie - 15 octombrie 1938, în Plutonul 1 Mitrailiori, din Compania a 4-a, Regimentul 84 Infanterie Bistrița-Năsăud. După efectuarea perioadei de instrucție a fost repartizat la Batalionul 2 Pază, Căile Ferate Române, Compania a 3-a, Cluj, cu gradul de sergent. Până în februarie 1939, Neculai Goagă a asigurat, împreună cu grupa sa, paza la un tunel C.F.R., unde erau două posturi de santinelă.

De la data de 15 februarie 1939, Neculai Goagă a fost mutat la Compania a 3-a C.F.R. Cluj, în funcția de furier. După cedarea Transilvaniei prin Dictatul de la Viena, la 30 august 1940, Batalionul C.F.R. a fost mutat la Sibiu. Din septembrie 1940 și până la 25 mai 1945, sergentul Neculai Goagă a fost mobilizat la aceeași unitate, îndeplinind misiuni de pază și serviciul de furier la Compania a 3-a.

După lăsarea la vatră, în anul 1945, Neculai Goagă a lucrat, până la data pensionării, la Compania de Pompieri din Municipiul Câmpina.

Neculai Goagă s-a căsătorit, în anul 1942, cu Silvia Puiu (decedată în anul 1990), împreună având cinci copii: Petre (pensionar, fost inginer electrotehnist în municipiul Galați, căsătorit cu Liliana Talpă, din Bârlad, pensionară și ea), Mioara (pensionară, fostă profesor de matematică la școala din Pietriceaua), Dorin (pensionar, fost profesor, inginer electrotehnist în București, căsătorit cu Aneta, profesor de fizică și chimie, pensionară), Maria (fostă funcționară, pensionară) și Zina (pensionară, inginer mecanică fină în Ploiești, căsătorită cu Liviu Chiper, inginer electronist).

¹⁶¹Datele au fost culese de col.(tr.) Constantin Chiper din carnetul de notițe al veteranului.

Neculai Goagă a fost avansat la gradul de plutonier, cu sprijinul Asociației Naționale a Veteranilor de Război. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Plutonier Grigore JIPA¹⁶²

S-au scurs 69 de ani de la istorica poruncă a generalului Ion Antonescu, comandantul Armatei Române în cel de al Doilea Război Mondial, de participare la lupte, pe care bunicii și părinții noștri au sperat să fie duse pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei, Ținutului Herței și Transilvaniei: „*Ostași: Vă ordon, treceți Prutul!*”.

Sute de mii de români au pus mâna pe arme și s-au înscris într-un război pustiitor. Între ei s-a aflat și Grigore Jipa, mezinul familiei Costache și Velica Jipa, din Ploiești. Fratele său, Tache, primul dintre copii, căzuse în luptă în timpul Primului Război Mondial, la Mărășești. Cel de al doilea frate, Teodor, se afla pe front. Grigore a lăsat în pragul casei o mamă bătrână, cu lacrimi de jale și durere în ochi, sora și nepoții. Aruncându-și o privire în curtea casei, Grigore Jipa a rostit cuvintele creștinești „*Doamne-ajută!*” și, cu semnul crucii, a pornit în întâmpinarea soartei.

Grigore Jipa a participat la război de la data de 22 iunie 1941, fiind încadrat în Regimentul 7 Dorobanți Prahova, Compania Cercetare. A contribuit la eliberarea Basarabiei. A luptat apoi în operațiunile militare de la Odessa și de la Cotul Donului, căzând eroic în luptele de la Cota 140, situată la 7 km de satul Raspopinskaia. A fost lovit mortal, la cap și în zona stomacului, de schije de brand, rămânând la inamic neînmormântat de către camarazii săi. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a II-a, cu spade, și avansat la gradul de plutonier, prin I.D. nr. 2829, din 22 septembrie 1942.

La intervenția generalului de brigadă în rezervă Pavel Ghiță, făcută la comandantul garnizoanei militare Ploiești, generalul de flotilă aeriană Gheorghe Constantin, și cu sprijinul comandantului Inspectoratului Județean de Poliție Prahova, colonelul Constantin Chirilă, s-a ridicat o cruce în Cimitirul Eroilor „Bolovani”, cu inscripția: „*Plutonier Post-Mortem Jipa Grigore din Regimentul 7 Infanterie Prahova, mort la data de 17 septembrie 1942, în luptele de la Cotul Donului*”. Monumentul a fost dezvelit în ziua de 25 octombrie 2000, de ziua Armatei României.

¹⁶² col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 105-106.

Plutonier Petre PREDA¹⁶³

Petre Preda s-a născut la data de 20 iunie 1916, în comuna Râncezi, din județul Prahova. Din jurnalul personal, întocmit cu un scris ordonat, caligrafic, am extras următoarele informații: *„Am satisfăcut serviciul militar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, în anii 1938-1939, fiind avansat succesiv până la gradul de sergent (10 mai 1939). În luna iulie 1942 am plecat pe front, fiind încadrat pușcaș și furier la Biroul Adjutantură. Am fost debarcați din tren în gara Nicolaev, din Ucraina. De aici ne-am deplasat pe jos până la Marea de Azov, sosind în zona Perlavtoski, la Cartierul Statului Major al Corpului 5 Armată, comandat de generalul Aurelian Son. Continuând deplasarea am ajuns în localitatea Sirki, la Statul Major al Diviziei 5 Infanterie Buzău, comandată de generalul Nicolae Mazarini. Ne-am instalat pe poziție de luptă, în zona Nijni - Forminski și Verniski, reușind să împingem forțele rusești spre fluviul Don. Pe 8 noiembrie 1942 am fost avansați la gradul de sergent-major, toți sergenții cu o vechime în grad mai mare de doi ani. În zilele de 17, 18 și 19 noiembrie 1942, când se lăsase o ceață densă și friguroasă, rușii au lansat un atac masiv cu tancuri, reușind să ne încercuiască. Trupele sovietice, având o superioritate copleșitoare în oameni și mijloace de luptă, precum și motivația apărării pământului lor, ne-au făcut prizonieri de război, în ziua de 19 noiembrie. Ne-au trecut Donul și ne-au îmbarcat câte 100 de prizonieri în fiecare vagon, pe care le-au sigilat. Vagonul în care „am călătorit” și eu s-a deschis după 17 zile de mers. Am consumat toată hrana din ranițe și ne rânduim la lins bruma de pe șuruburile vagoanelor, întrucât nu aveam apă de băut.*

Am fost debarcați într-o gară și închiși în lagărul din Tiula. Aici am făcut baie, în ordinea sosirii eșaloanelor și ne-au echipat cu cojoace și căciuli de blană, lăsându-ne și echipamentul de postav pe care îl aveam. Ne-au încadrat în companii de câte 100 prizonieri, cazându-ne în barăci mari, cu patru paturi suprapuse, cu despărțituri prin stâlpi din tavan până la dușumea. Paturile aveau lungimea de 2 metri și lățimea de 1,5 metri. În fiecare pat dormeau 10 prizonieri, având rezervați numai 15 cm de om. După spusele paznicilor, în lagăr erau 40.000 de prizonieri europeni și asiatici: circa 14.000 de români din Diviziile 5 Infanterie Buzău, 6 Infanterie Focșani și 14 Infanterie București și din Regimentul 18 Infanterie Gorj. Iarna lucram la pădure și vara la consolidarea terasamentelor căilor ferate. Lagărul avea 8 filiale, era dotat cu manutanțe de pâine, lazarete pentru îngrijirea bolnavilor, spital, cluburi cu săli de cinematograf, biblioteci și cărți în toate limbile celor aflați în lagăr. Mâncarea era insuficientă. Tratatamentul oamenilor era civilizat, combătându-se brutalitățile, indiferent de naționalitate. După circa 60 de zile ofițerii au fost duși în alte lagăre.

La 26 septembrie 1943 a sosit în lagăr o comisie de civili, formată din Dumitru Petrescu, Ana Pauker, Gheorghe Stoica, Petre Borilă și alții, care ne-au spus că au „căpătat” din partea lui Stalin aprobarea de a constitui o

¹⁶³ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 212-215.

unitate militară, compusă din prizonieri de război, care să meargă alături de Armata Roșie și să lupte pentru zdrobirea fascismului și în final să se stabilească în țară. Un grup de subofițeri, care n-au fost de acord cu propunerea făcută, a dispărut din lagăr în cursul nopții. Această măsură ne-a speriat și în zilele următoare ne-am înscris toți. Efectivul mării unități s-a completat cu ofițeri din alte lagăre, având surpriza să ne întâlnim cu o parte din foștii comandanți. Eu, fiind furier și, mai ales, știind să scriu rusește (am învățat în lagăr), am lucrat la întocmirea listelor și a registrelor în care treceam numele fiecăruia în subunitățile care se constituiau. Astfel s-a constituit Divizia 1 Infanterie „Tudor Vladimirescu” (2 octombrie 1943), cu un efectiv de 12.626 de oameni, având în organică: trei regimente de infanterie, un regiment de artilerie, un batalion sanitari, un regiment auto și servicii auxiliare necesare administrației. Divizia era comandată de colonelul Nicolae Cambrea, iar șef de stat major era locotenent-colonelul Iacob Teclu. Au mai fost încadrați Mircea Haupt, Ion Tutoveanu, Gheorghe Mihai ș.a. După organizare, marea unitate a fost dislocată în Riazan, pe o insulă situată în albia fluviului Oka, unde se afla o școală militară de ofițeri ai Armatei Roșii. Aici a început școlarizarea ofițerilor din rândul trupei (4 luni). S-au pregătit două promoții: Promoția Vorosilov pentru Infanterie și Promoția Transilvania pentru Artilerie, Geniu și Servicii. Colonelul Ștefan Dinescu, comandantul regimentului din care făceam parte, a insistat să urmez și eu școala, însă am refuzat.

Pe 15 aprilie 1944 ne-am deplasat în Transnistria, cu trenul. Am fost dislocați într-o pădure situată la circa 45-50 km de Nistru. La 29 aprilie ne-am așezat în Comuna Vultureni, din județul Iași. După 20 august infanteria s-a deplasat spre București, rușii urmărind să-i folosească drept forță de sprijin pentru instaurarea unui guvern pro-sovietic. Ajunși în comuna Greci, din județul Ilfov, consilierul sovietic Demcirov a constatat că guvernul instaurat la București, condus de generalul Sănătescu, nu-i susținea pe comuniști. Dându-și seama că Ana Pauker, Teohari Georgescu, Gheorghe Stoica, Petre Borilă nu pot forma un guvern condus de comuniști, sovieticii i-au încadrat în Direcția Politică, înființată în cadrul mării unități. Celelalte efective, între care mă găseam și eu, s-au deplasat pe jos până la Mizil și, de aici, cu trenul, până la Sfântu Gheorghe, făcând joncțiunea cu eșalonul deplasat de la București.

Marea unitate a intrat efectiv în luptă la 5 septembrie 1944, pentru eliberarea părții de nord a Transilvaniei. Primele lupte le-a dat în localitatea Ilieni-Covasna. De la această dată și până la 9 mai 1945, marea unitate a participat permanent la lupte, împreună cu Armata Roșie, căreia i s-a subordonat. Din cei 12.626 de luptători, s-au mai înapoiat în țară circa 3.000, întrucât rușii nu erau interesați să ne mai refacă pierderile. Când ne aflam la Dobrești s-au prezentat câteva sute de voluntari tineri, amăgiți că vor fi promovați în rândul cadrelor militare, însă mulți dintre ei au murit pe front, iar alții au dezertat. Capitulara armatei germane ne-a găsit în Austria. Apoi ne-am întors în țară, dislocându-ne, succesiv, la Lugoj, Pitești, Buftea, București. La 7 noiembrie 1944 cei rămași în viață am fost avansați în grad. Eu am fost avansat la gradul de plutonier de administrație, întrucât în timpul campaniei am lucrat în funcția de șef cancelarie al Serviciului Administrativ din Regimentul 3 Infanterie, condus de maiorul Constantin Timaru, din Covasna. Am fost trecut în

rezervă la data de 17 noiembrie, după trei ani și trei zile de chinuri, într-un război pe care nu l-am înțeles.”

Plutonierul Petre Preda a fost concentrat în anul 1947 și i s-a propus să se reangajeze subofițer activ, însă a refuzat. După trecerea în rezervă s-a căsătorit, în urma mariajului rezultând doi fii și o fiică: Mihai (tehnician hidrolog), Gavriil (colonel în rezervă, profesor doctor în istorie) și Minodora (inginer chimist). A lucrat pământul în gospodăria proprie, a condus treburile C.A.P. din localitatea natală și a lucrat în calitate de funcționar la S.M.A., fiind avantajat de faptul că avea un scris caligrafic. A decedat în anul 2003.

Pentru participarea la război a fost decorat cu medaliile: „Bărbăție și Credință”, „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de-al Doilea Război Mondial. 1941-1945”.

Plutonier Gheorghe VOICU¹⁶⁴

S-a născut la data de 20 mai 1918 în localitatea Bucov, județul Prahova. Părinții săi au reușit să-i asigure bune condiții materiale pentru absolvirea școlii primare și a Școlii Comerciale din Ploiești (actualul Colegiu „I.L. Caragiale”) și, ulterior, a Școlii Tehnice Financiare din București.

A satisfăcut stagiul militar, concentrările și a participat la război cu Regimentul 2 Transmisiuni Iași. După război, în calitate de economist și-a desfășurat activitatea în localitățile Sângeorgiu de Pădure, Vălenii de Munte, Sinaia și în Ploiești, la Secția Financiară. S-a pensionat în 1979.

Gheorghe Voicu s-a căsătorit în anul 1946 cu Maria Cucu, având o căsnicie reușită, din care a rezultat unicul lor fiu, Constantin, născut la data de 15 mai 1947. Fire ambițioasă, fiul a absolvit liceul, apoi în 1971 Școala Militară Ofițeri Activi Tancuri și Auto din Pitești, specialitatea auto.

În cursul carierei militare, Constantin Voicu a îndeplinit mai multe funcții de răspundere: șef serviciu auto la Divizionul 102 Apărare Antiaeriană calibru mic, ofițer control circulație la Divizia 16 Apărare Antiaeriană a Teritoriului, șef stat-major și loțiitor tehnic la Batalionul 416 (Școala de Șoferi Militari) Bucov, comandant Grup Transport la Divizionul Tehnic din Regimentul 4 Apărare Antiaeriană Strejnic și ofițer II Autotractoare la Brigada 46 Radiotehnică Ploiești. Ofițerul s-a pensionat în luna decembrie 1998.

Colonelul Constantin Voicu s-a căsătorit în anul 1972 cu Rodica-Maria Butnaru, profesor de matematică, om de aleasă calitate, decedată în luna noiembrie 1995. Împreună au avut doi copii: Sorin-Cristian și Iuliana-Gabriela.

Ofițerul s-a recăsătorit în decembrie 1996 cu Domnica Sorescu, operator spațiu aerian la U.M. 02107 Ploiești, apoi referent de specialitate la Cercul Militar Ploiești, care în paralel cu activitatea profesională, a desfășurat o susținută și apreciată activitate artistică, recunoscută la nivel județean și național. Domnica Sorescu-Voicu este o apreciată interpretă de romanțe. Are un fiu, Vasile-Dorin Bănescu, care de un an de zile lucrează în Poliție și a absolvit Facultatea de Drept.

¹⁶⁴ Datele au fost culese de Domnica Voicu, din carnetul de notări al socului său.

Sergent-major Constantin BOBESCU¹⁶⁵

Constantin Bobescu s-a născut în localitatea Telega, județul Prahova, la 30 noiembrie 1922. Părinții săi, Nicolae și Ilinca (născută Petrișor) au avut 4 copii: Vasile, Petre, Maria, Zamfir. Tatăl, Nicolae s-a recăsătorit cu Matița, care avea un băiat, Costică. Au crescut toți împreună. Constantin a învățat de la tatăl său meseria de fierar. A fost încorporat de Cercul Teritorial Prahova în aprilie 1943, la arma transmisiuni, fiind repartizat la Regimentul 83 Infanterie „Tribunul Solomon Balint”, Turda. Tânărul Constantin Bobescu a participat la al Doilea Război Mondial, Campania militară din Est, din aprilie 1943 până în august 1944.

Regimentul 83 Infanterie făcea parte din Divizia 20 Infanterie Cluj, împreună cu Regimentul 82 Infanterie, Regimentul 91 Infanterie „Regele Ferdinand I”, Regimentul 39 Artilerie, Regimentul 40 Artilerie. Comandanți ai Diviziei 20 Infanterie au fost: general de brigadă Corneliu Serghievici (21 martie 1943 - 28 aprilie 1944) și general de brigadă Damian Rascu (29 mai 1944 - 14 octombrie 1944).

După întoarcerea armelor, de la 23 august 1944, C. Bobescu aflat pe frontul Moldovei, a fost luat prizonier împreună cu tot regimentul. A fost prizonier de război din august 1944, până în iulie 1948, în U.R.S.S. După marșuri istovitoare, fără hrană și apă a ajuns în Lagărul 7099/7, care era situat în Siberia.

A scris nenumărate cărți poștale către părinți și frați. S-au păstrat câteva:

- 24.02.1946 -

„După atâta timp de despărțire vă pot aduce la cunoștință că până în prezent sunt în viață, mă aflu bine sănătos ceea ce vă doresc și d-voastră în tot momentul. Dragi părinți și frați eu sper că, cu ajutorul bunului D-zeu ne vom revedea iarăși la micuțul nostru cămin și ne vom înveseli cu mare cinste și dragoste. Însă după toate acestea aș dori foarte mult ca să știu și eu ce mai faceți, sunteți bine sănătoși cu toții din frații care mai sunt acasă. Eu cred și sper că în scurt timp voi veni și eu acasă în mijlocul D-voastră. Însă vă rog să-mi răspundeți imediat tot pe această cale unde este locul liber. Va sărut cu drag, Al D-voastră fiu și frate care vă doresc. Costică.”

- 26.07.1946 -

*„Scumpii mei părinți și frați,
Aflați despre mine că sunt bine sănătos care sănătate vă doresc și D-voastră.
Dragii mei părinți aș vrea să aflu și despre D-voastră ce mai faceți sunteți bine sănătoși? Eu cred dragii mei că în cel mai scurt timp ne vom vedea iarăși din nou la căsuța noastră. Vă rog dragii mei să-mi răspundeți imediat ce primiți această c.p. (carte poștală) Nemaiaivând ce scrie vă doresc sănătate și viață fericită. Al D-voastră, C. Bobescu.”*

Deși trecuse doar un an din prizonierat, Costică avea speranța că va reveni acasă foarte curând. Însă așteptarea avea să fie lungă.

¹⁶⁵ Interviu luat de Simona Luncașu.

- 14.11.1946 -

*„Dragii mei părinți și frați,
Aflați despre mine că sunt bine sănătos, ceea ce vă doresc și D-voastră la toți cei dragi.*

Aflați că am primit c.p. de la D-voastră aflând că sunteți bine sănătoși.

Țin să vă mulțumesc că mi-ați răspuns rugându-vă și acum.

Rămân în așteptarea răspunsului D-voastră.

Al D-voastră fiu, Costică.”

- 29.06.1947 -

„Dragi părinți și frați,

Aflați despre mine că sunt sănătos ceea ce vă doresc și D-voastră la toți. Veți ști dragii mei că am primit până în prezent 6 c.p. de la D-voastră prin care am putut afla că sunteți bine sănătoși cu toții. Însă îmi pare rău că de fratele Vasile nu aveți nicio știre. Am aflat că Zamfir a venit acasă și s-a căsătorit dar eu nu știu pe cine a luat și văd că nu vrea să-mi scrie și el. Dragă tătucule și țăță Matița D-voastră ce mai faceți sunteți bine sănătoși? Cu locul meu de la Melicești cum este, cine îl are în grijă. Te rog să-mi scrii și mie. Timpul pe la noi cum este? Ai mai cumpărat bou sau nu. Spuneți-le la toți frații și la cumnate și la nepoți și la toate rudele noastre multă sănătate de la mine și îi rog să-mi scrie. Costică ce mai face, s-a făcut mare? Gheorghe s-a liberat? Cred că s-a însurat. Dar cumnatul? Din știți ceva despre el. Sora Maria ce mai face, s-a făcut mare? Florica și copiii ce mai fac, sunt bine? Unchiul Radu mai este în viață?

Veți ști dragii mei părinți și frați că tare mi-e dor de voi că sunt aproape 4 ani de când nu ne-am văzut. Însă sper și eu că dacă vrea bunul D-zeu ne vom vedea iarăși. Vă rog, dacă primiți această c.p. să-mi răspundeți imediat și să-mi scrieți în plic că puteți scrie mai mult. Spuneți și lui Nelu a lui nenea Neculai Lamba sărutări din partea mea. Termin de scris. Vă sărut cu dor și lacrimi în ochi. Al D-voastră fiu, frate, Costică.”

- 1.09.1947 -

„Dragă frate,

Având posibilitatea de a-ți mai scrie încă o c.p. îți pot aduce la cunoștință că sunt sănătos la fel va doresc și D-voastră la toți sănătate și spor la muncă.

Dragă Petre eu ți-am mai scris o c.p. dar văd că nu am primit răspuns. Voi ce mai faceți, cum o mai duceți cu viața? Te rog răspunde-mi imediat ce primești și dacă vreți trimite-mi și o fotografie că tare mi-e dor de voi. Spune la toți ai noștri sărutări din partea mea. Al vostru fiu și frate. Costică.”

- 3.11.1947 -

„Dragii mei părinți,

Aflați despre mine că sunt sănătos ceea ce vă doresc și D-voastră la toți. Veți ști că am primit cele 2 c.p. pe care le-ați trimis. M-am bucurat foarte mult văzând că sunteți bine sănătoși și totodată mi-ați comunicat cum se prezintă recolta pe anul acesta. Despre Vasile nu ați aflat nimic? Vă rog să-mi comunicați și mie hainele mele le mai țineți sau s-au prăpădit. Întrebați când am să vii acasă. Eu nu pot să știu, când a vrea D-zeu ne vom întâlni iarăși. Acum

vă rog comunicați la toți ai noștri multă sănătate și sărutări calde din partea mea. Altceva ce să vă mai spun decât vă urez la toți în general sărbători fericite. Vă sărut cu dor. Al D-voastră fiu. Costică.”

- 10.01.1948 -

„Dragii mei părinți,

Prin câteva cuvinte vă pot comunica că sunt în viață, sunt sănătos, ceea ce vă doresc și D-voastră la întreaga familie. Dragi părinți eu v-am mai scris câteva c.p. dar văd că nu primesc nici un răspuns. D-voastră ce mai faceți sunteți bine sănătoși cum o mai duceți cu viața? Dragă tăticule matale cum te mai prezinți cu viața? Mi-ai scris că ești cam bolnav. Eu din partea mea îți doresc multă sănătate și zile fericite. Ceilalți frați, surori și cumnate ce mai fac, sunt bine sănătoși? Vă rog dacă primiți această c.p. să-mi răspundeți imediat. Al D-voastră fiu, Costică.”

Frații, dar și părinții, aveau câte o pereche de boi și lucrau la pădure. Când Costică întreabă de recoltă, e vorba de făneță și fructele din livezi.

- 10.05.1948 -

„Dragii mei părinți

Având în vedere că nu am mai primit răspuns de la D-voastră din luna ianuarie, nu știu ce aș putea crede despre acest fapt, făcându-mi impresia că poate sunteți supărați pe mine, sau probabil că s-a întâmplat ceva în familie. Despre mine puteți fi la curent cu toate în vedere că sunt sănătos până în prezent și aștept din zi în zi să sosească ceasul acela de a ne vedea iarăși la casa noastră. După toate informațiile primite de la camarazii noștri activiști cred că cel târziu peste o lună și ceva vom fi împreună. D-voastră ce mai faceți, sunteți bine sănătoși cu toții? Iar despre matale dragă tăticule, eu rog bunul D-zeu să te țină bine sănătos și eu îți urez ani mulți și fericiri. Deoarece știu că bătrânețea te apasă din greu. Iar matale țată Matița te rog să-mi scuzi toate greșelile pe care ți le-am făcut. Spuneți sănătate la toți ai noștri. Eu vă doresc pe toți cu nerăbdare. Al vostru fiu, frate și cumnat care vă sărută. Costică.”

Așteptarea devenise insuportabilă și Costică spera ca părinții și frații să-și lase grijile traiului și schimbărilor social-politice și să-i scrie mai des.

- 8.06.1948 -

„Dragii mei părinți,

Sunt câteva luni de zile de când nu am primit nici o veste îmbucurătoare din partea D-voastră. Dragi părinți, iubiți frați, surori și cumnate, vă rog gândiți-vă că mai aveți unul dezlipit de la sânul vostru de atâția ani de zile care zi și noapte se gândește la voi cu durere în suflet. D-voastră ce mai faceți, sunteți bine sănătoși? Cum o mai duceți cu bătrânețea? Despre mine puteți afla că sunt bine sănătos dar și a mea față care a fost odată s-a trecut ca o floare care se veștejește. V-am promis că am să vin în curând acasă, ceasul și ziua care va fi o mare bucurie pentru noi nu o pot ști. Timpul cum mai este pe la noi? V-am scris să-mi spuneți de cumnatul Din dacă știți de el. Sora Maria și băiatul ce mai face? Florica la fel. Spuneți-le sănătate de la mine. La frați la fel. Și lui

Ilie Popescu la fel. Al D-voastră care vă dorește cu lacrimi în ochi. Fiu, frate și cumnat, Costică.”

La sfârșitul lui iulie 1948 s-a înapoiat în țară. Rușii i-au transportat pe prizonieri pe calea ferată. La graniță i-au dat jos din trenuri și i-au alungat peste frontieră. Au mers pe jos majoritatea drumului. Erau slăbiți, cu haine jerpelite, lipsiți de hrană. Într-un sat din Moldova, își amintește fiul Constantin cum povestea tatăl, au înnoptat la un gospodar moldovean, de prin zona Hușilor. Acesta le-a dat marmeladă din vin, pentru că vinul îl luaseră rușii, aliați acum cu noi. Le-a atras atenția că un cub cât o linguriță trebuie diluat cu multă apă. Unii nu au nimerit concentrația și s-au amețit de-a binelea.

Nu a aflat nimic despre fratele Vasile, nici cât a fost în prizonierat, nici la sosirea acasă. Asta deoarece Vasile a fost dat dispărut și nu s-a mai întors acasă niciodată, fiind fie mort pe front, fie în prizonierat, ca alți mii de români.

La sosirea în țară a vrut să se așeze la casa lui. S-a căsătorit, la 16 ianuarie 1959, la casa comunală, cu Jeana Stoian, născută la 1 noiembrie 1926, în Telega, din părinții Dumitru și Maria. La căsătorie au fost martori: Ion T. Grecu, funcționar și Gheorghe I. Benghea, lăcătuș, ambii din comuna Telega. La căsătorie nu s-a încheiat convențiune matrimonială.

Soții Constantin și Jeana au avut trei copii: Sevastița (născută în 1949), Elena (1951) și Constantin (1955). Fiind de meserie fierar forjor, nu a lucrat în gospodăria proprie, nici nu a lucrat la pădure, ca mulți tineri din Telega, ci s-a angajat la Schela Mislea, ca forjor. Familia Bobescu s-a mutat în Câmpina, Costică angajându-se lăcătuș la Fabrica de acid sulfuric.

În anul 1985 s-a pensionat, ocupându-se cu gospodăria. La 9 mai 1995 a fost avansat la gradul de sergent-major, trecând în corpul subofițerilor. După amputarea ambelor picioare, Constantin Bobescu se stinge din viață la 20 iulie 2000, la Câmpina. Soția, Jeana decedează și ea la 5 iunie 2014.

Acesta a fost destinul unui tânăr, dintr-o familie numeroasă, care a plecat cu gândul la dezrobirea teritoriilor ocupate de bolșevici, dar a zăcut aproape patru ani în lagărul de muncă din Siberia.

Sergent-major Ion-Constantin BUGA¹⁶⁶

Ion-Constantin Buga s-a născut la 16 octombrie 1919, în localitatea Fulga din județul Prahova. Părinții săi, Ion și Anica, i-au asigurat condițiile necesare să urmeze școala primară în localitatea natală. Venindu-i timpul satisfacerii stagiului militar, a fost încorporat, în ziua de 15 februarie 1941, în cadrul Regimentului 7 Dorobanți Prahova, din Ploiești.

După instruirea în cazarmă și împrejurimile orașului Ploiești, precum și la vest de Prut, Ion-Constantin Buga a fost însuflețit de îndemnul transmis la radio, în noaptea de 21/22 iunie 1941, al generalului Ion Antonescu: „*Ostași, vă ordon: Treceți Prutul!*”, participând cu însuflețire la luptele desfășurate pentru eliberarea teritoriului Basarabiei.

¹⁶⁶ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 219-220.

După eliberarea Basarabiei, la data de 26 iulie 1941, soldatul Ion-Constantin Buga, făcând parte din Compania de Pionieri, a participat la luptele din operațiunea militară Odessa. Rănit grav, cu o invaliditate de 40%, la 28 august 1941, la Odessa, și evacuat în spital, Ion-Constantin Buga a fost lăsat la vatră, la data de 19 august 1942, prin Procesul Verbal nr. 184, H. 75, al Comisiei Medico-Militare din Comandamentul 5 Teritorial Prahova. Era suferind de semianchiloză filioasă interfalangiană la degetele 2, 3 și 4, mâna dreaptă, după rană de război, prin glonț, la degetele 2-4. La data de 24 noiembrie 1942 a fost clasat invalid de război. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință” cu spade, clasa a 3-a, și cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Ion-Constantin Buga, la vârsta de 86 de ani, povestea: „... în luptele pentru eliberarea Basarabiei îmi amintesc de acțiunile pe care le-a desfășurat Regimentul 7 Dorobanți Prahova la Orhei, apoi pe Valea Răutului, în continuare la forțarea Nistrului și, mai ales, de rezistența înverșunată a trupelor rusești în bătălia pentru Odessa, unde am fost rănit. Înainte de a fi rănit m-am angajat să execut o misiune de recunoaștere împreună cu alți camarazi. Fiind surprinși de focul foarte puternic al inamicului, am fost grav rănit și apoi evacuat la spital.”

Sergent-major Constantin DĂNCESCU¹⁶⁷

Constantin Dăncescu s-a născut la data de 22 octombrie 1921, în localitatea Ceptura, din județul Prahova, localitate care a dat țării o seamă de personalități, printre care se înscriu generalul Octavian Georgescu, veteran al celor două războaie mondiale, generalul Constantin Degeratu, colonelul-inginer Constantin Avram ș.a.

Constantin Dăncescu a absolvit 7 clase primare în localitatea natală. În anul 1942 a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar la Regimentul 89 Infanterie Brașov.

După efectuarea perioadei de instrucție Constantin Dăncescu a fost mobilizat, la data de 20 iulie 1942, participând la operațiunile militare din Caucaz, Stepa Kalmukă, Stalingrad și pe drumul de întoarcere pe frontul Moldovei (martie-august 1944). A fost avansat fruntaș (15 martie 1943) și apoi caporal (1 aprilie 1944). În perioada 23 - 31 august 1944 a participat la dezarmarea trupelor germane, iar în perioada 15 septembrie - 25 octombrie, la eliberarea părții de nord a Transilvaniei.

Luptând pe teritoriul Ungariei până la Tisa, caporalul Constantin Dăncescu a fost mutat în cadrul Regimentului 30 Dorobanți (Infanterie) Muscel și a participat la luptele din nord-estul Ungariei, până la data de 18 decembrie 1944, și la luptele din Cehoslovacia, până la data de 12 mai 1945.

După înapoierea unității în țară, caporalul Dăncescu a primit câteva concentrări, a primit concedii și apoi, a fost lăsat la vatră la data de 4 ianuarie

¹⁶⁷ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 220-221.

1946. Constantin Dăncescu s-a căsătorit, la 14 noiembrie 1948, cu Eufrosina Păsculescu, împreună dând țării doi copii: Emil, profesor de matematică, fost director al Școlii nr. 29 din Ploiești „Emil Palade” Ploiești, pensionar și Magdalena, căsătorită Suliman, profesor de matematică, și director al Școlii „Nicolae Iorga” Ploiești. Copiii i-au dăruit trei nepoți: Radu Dăncescu, absolvent al Facultății de Agronomie București, Cornelia Dăncescu, absolventă a Facultății de Limbi Străine Sibiu, și Dan Suliman, absolvent al Universității Politehnice București.

Venerabilul veteran a fost decorat cu medaliile: „Bărbăție și Credință” clasa a II-a, „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Sergent-major Gheorghe ENACHE¹⁶⁸

Gheorghe Enache s-a născut la 15 octombrie 1922, în comuna Bănești, județul Prahova, într-o familie numeroasă (opt copii: Ion, Vasile, Victor, Ana, Gheorghe, Ana, Lazăr și Nuți). Părinții, Alexandru și Elena, au reușit să crească și să educe bine pe cei opt copii cu toate greutățile materiale ale vremii. Gheorghe a avut o copilărie liniștită. După absolvirea școlii primare de 5 ani din Bănești, Gheorghe a urmat școala Industrială de Instalații de Apă și Gaze din Câmpina. Găsind un anunț în ziarul Curentul, Gheorghe Enache s-a înscris la Școala de radiotelegrafiști din București. După absolvirea ultimei clase, Gheorghe Enache a rămas la Școala de radiotelegrafiști, subordonată Regimentului din Ghencea, București.

În noiembrie 1940, Gheorghe Enache a fost încorporat, la Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană Ghencea, Bateria 296 TFF (telefonie fără fir), până în martie 1941, când a efectuat aplicații în teren cu posturile de emisie-recepție, în regiunea Giurgiu - Rusciuc (Bulgaria). Până în 1941 s-a primit aparatură nouă. Cursanții au fost selecționați și repartizați pe grupe de câte 5 persoane, în posturi de execuție în teren, pe aeroportul din Buzău, la diferite unități militare. Gheorghe Enache a fost încadrat la Flotila 3 Informații, pentru recunoaștere cu ajutorul avioanelor de bombardament ușor, cu sediul la Buzău.

După două luni, România a intrat în războiul contra Rusiei bolșevice. Gheorghe Enache a executat misiuni de recunoaștere a tipului de avion, numărul motoarelor, apartenența de stat și direcția de zbor. Flotila 3 Informații s-a îmbarcat și a ajuns la Tighina. Au trecut Prutul, apoi Nistrul, baza stabilindu-se la Tiraspol. Posturile de radiotelegrafiști s-au instalat în spatele frontului, pe sectoare, în cadrul formațiunilor de observații. Antenele erau ascunse în păduri, pentru a nu fi observate de ruși și a transmite direcțiile avioanelor înspre front și dinspre front. Două dintre posturile de radiotelegrafiști au fost prinse de ostașii ruși, iar ostașii români au fost duși într-un cumplit lagăr din Siberia și nu s-a mai știut nimic de ei. Unitatea a luptat și în Caucaz, până la Marea de Azov.

Revenită în țară, după 23 august 1944, Flotila 3 Informații a fost dislocată în Făgăraș, a predat documentele și a intrat în lupta contra nemților, schimbând

¹⁶⁸ Datele au fost culese de lt.col. Olaru.

sistemul de comunicare. În localitatea Rupea s-a înființat un post de emisie-recepție, după care efectivele flotilei s-au deplasat la Oradea și în continuare, pe aerodromul Miskolc (Ungaria), participând la acțiuni de luptă la Debrețin. Din Ungaria, efectivele flotilei s-au înapoiat în țară. Nu au participat la operațiile militare din Cehoslovacia.

Înapoiată în țară, Flotila 3 Informații a predat la București autovehiculele și aparatura rămasă de pe front. După lăsarea la vatră, Gheorghe Enache a fost încadrat ca tehnician instalații de apă și gaze și șef de depozit la Baza 3 Băicoi, Institutul de Petrol și Gaze Câmpina, Electromontaj în perioada 1945-1983.

Pentru merite deosebite Gheorghe Enache a fost distins cu Ordinul Muncii, clasa a III-a, cu medalia Eliberarea de sub jugul fascist, medalia Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945. Fiind o fire activă și perfect sănătos, Gheorghe Enache a participat cu însuflețire la acțiunile organizate de Primăria Câmpina și Asociația Cultul Eroilor „Regina Maria”.

Sergent-major Ion GHEORGHE¹⁶⁹

Târgșoru Vechi, comună de șes amplasată pe malurile canalului Leaotu („afluent” artificial al Prahovei, pe stânga), se învecinează la nord cu municipiul Ploiești, la sud-est cu comuna Brazi, la sud-vest cu comuna Mănești, la nord-vest cu comuna Ariceștii Rahtivani și la nord cu comuna Blejoi. Comuna este formată din satele: Strejnic (reședință de comună), Stăncești, Târgșoru Vechi și Zalhanaua. Suprafața comunei însumează 4.843 ha, din care 4.027 ha reprezintă suprafața agricolă. La circa 500 m vest de moara din Târgșoru Vechi s-a depistat o așezare tracică, numită Tei, bogată în materiale arheologice.

Satul apare atestat documentar abia la 25 august 1413, în salvoconductul comercial pe care Mircea cel Bătrân (1386-1418) îl reînnoiește pentru brașoveni sub denumirea de „Novum Forum” (Târgul cel Nou), spre a fi deosebit de Târgoviște. La 22 august 1456, Vlad Țepeș înfrânge la Târgșor oștile lui Vladislav al II-lea. Importanța economică a târgului care se ridică a determinat o creștere a însemnătății sale politice sub Neagoe Basarab (1512-1521), când devine oraș de scaun. În privilegiul acordat brașovenilor, în anul 1517, acesta îi îndeamnă „*să târguiască numai unde este scaunul domniei mele, la Târgoviște și la Câmpulung și la Târgșor*”. Solii brașovenilor găsesc pe voievodul Alexandru al II-lea Mircea (1568-1577), de asemenea, la Târgșor. În anii 1537, 1538 sau 1540 Radu Paisie (Petru de la Argeș), în anul 1598 Mihai Viteazul, iar în 1622 Radu Mihnea emiteau hrisoave din reședința de la Târgșor. Localitatea a jucat un rol important în secolele XVI-XIX. Se pare că aici a existat o școală începând din secolul al XV-lea.

Între monumentele din localitate se remarcă termele romane ale castrului Legiunii a XI-a Claudia Pia Fidelis, ruinele bisericii albe (biserica veche, ctitorită de Vladislav al II-lea), ruinele curții domnești, conacul Moruzi, monumentul memorial „Nicolae Iorga”, cu inscripția: „*În acest loc a fost*

¹⁶⁹ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 75-79.

asasinat de către legionari, la 28 noiembrie 1940, savantul de reputație mondială Nicolae Iorga (născut în anul 1871)”. Datele au fost culese din Dicționarul Istoric al Județului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Cristache și Niculina Gheorghe, oameni harnici din Târgșoru Vechi, au dat viață la opt copii: Elena, Steliana, Maria, Chira, Stelian, Dumitru, Ion și Constantin.

Dumitru Gheorghe a participat la război, în rândurile Regimentului 6 Călărași, căzând în lupte la Kerci, în ziua de 10 mai 1942.

Ion Gheorghe s-a născut la 16 aprilie 1919. Absolvent al Facultății de Teologie, Ion Gheorghe a fost încorporat, în anul 1942, în cadrul Batalionului 1 Vânători de Munte din Sinaia, pentru a satisface stagiul militar cu termen redus. După perioada de instrucție a fost trimis, pentru completarea instrucției, la Școala Militară Ofițeri de Rezervă Infanterie nr.1 din orașul Ploiești. Întrucât la sfârșitul anului 1942 Ion Gheorghe a fost preoțit, cu aprobarea Statului Major General a fost lăsat la vatră, cu gradul de sergent.

Preotul Ion Gheorghe a slujit, cu har duhovnicesc, la Biserica din localitatea Buștenari și la Biserica „Sfântul Vasile” din Ploiești.

Deși a activat doar pentru o scurtă perioadă de timp în unitatea operativă de vânători de munte, preotul Ion Gheorghe a fost avansat la gradul de sergent-major.

Demnă de respect este și activitatea literară desfășurată de preotul Ion Gheorghe. A început să scrie versuri din perioada tinereții. Una dintre poeziile care l-a caracterizat este „Patru brazi”:

A avut mămica patru brazi înalți
Și pe toți la oaste i-a trimis soldați.
Pe Tircă primul, l-a trimis cu cal
Călăraș cu schimbul pe-al său animal.

Pe Mitică, cel de al doilea venit,
Că era din fire mai pipernicit
L-a trimis la oaste pe jos
Cu ranița-n spate spre a-i fi de folos.

Nu știu ce folos avu așa mergând
Dar curând pe fronturi a ajuns plângând
Și de ce-i fu frică, d-aia n-a scăpat,
Că un glonț dușman pe el l-a cătat.

S-a umplut văzduhul de-atâta oftat...
Amintesc în treacăt că al nostru sat
S-a umplut de ură față de dușman
Pentru armele proptite în tăpșan.

Și-a rămas mămica cu doi fii acasă
Unul la o școală într-un vechi oraș
Așteptând prilejul de a se preoți,
Să scape de armată cu ale ei greutăți.

Dară iată că și-acesta a fost condus
La gară, la tren, ca un umil supus
Alt prilej la plecare de-a se boci
Că nu știi armata cât va dăinui.

Și-a plecat Ionete la Sinaia-n munți
Unu vânători de munte, fără punți
Că punte-a lăsat-o jos la adăpost
Să spună altora că pe aici a fost.

Și-așa scăpai de oaste cu-ale ei urmări
De-mbrăcai sutana uitată-n cămări.
Pe Costică cel de al patrulea băiat
Vârsta-i mititică de front l-a scăpat

Și-a rămas mămica doar cu un glonț primit
Dar destul de-adânc în inimă-nfipt
C-acolo pe front, departe-n Caucaz
Zace în mormânt fiul ei cel viteaz.

Ultima poezie scrisă de preotul Ion Gheorghe, la data de 19 martie 2006, se intitulează „Gânduri”:

A sosit ziua din urmă
Când de-aicea am să plec,
Mulțumescu-ți ție turmă
Că m-ai ajutat să trec.

Mi-ai dat liniștea de seară
Și somnul cel prea dorit
De aceea-n rugăciune
Mereu te-am pomenit

Merg la casa mea dorită
De copii înconjurat,
Cu nepoții laolaltă
Care Domnul mi-a dat.

De aceea, Ție, Doamne,
Mă tot rog, neîncetat,
Să-mi ajuți ca-n aste toamne
Prea mult bine-mi fie dat.

Ca din nou să-ți strig ție:
Liniștește-mi viața mea
Ca de-acuma ea să-mi fie
Sprijinul ce-aș merita.

Preotul Ion Gheorghe a fost căsătorit cu Constanța Țugulea. Împreună au dat țării pe Ion și Petruța. Ambii sunt ingineri și au lucrat, în același birou, la D.S.P.A.C. Copiii le-au dăruit două nepoate și un nepot. Preotul Ion Gheorghe a trecut în lumea veșnică în anul 2007.

Sergentul-major Ion Gheorghe a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Sergent-major Neculai Ivan¹⁷⁰

Neculai Ivan s-a născut la data 1 aprilie 1915 în localitatea Filipeștii de Pădure, comuna Dițești, azi comuna Filipeștii de Pădure, județul Prahova. A copilărit și absolvit școala primară în localitatea natală. De la vârsta de 14 ani a lucrat în extracția țițeiului, până la încorporare pentru satisfacerea stagiului militar, în anul 1937, în Batalionul 4 Vânători de munte din Predeal. La încheierea stagiului militar, în anul 1938, Neculai Ivan a fost lăsat la vatră cu gradul de sergent.

La data de 20 martie 1939, sergentul Neculai Ivan a fost concentrat pentru pază la o unitate de căi ferate din București. Lăsat la vatră, în luna septembrie 1940, sergentul Neculai Ivan a fost concentrat în luna noiembrie 1940 la Batalionul 4 Vânători de munte Predeal, subordonat Brigăzii 1 Mixte Vânători Munte Sinaia, care atunci era dislocat în zona Câmpulung Moldovenesc, pentru instruirea efectivelor și paza graniței de nord a României, jecmănită de teritorii de către Rusia bolșevică.

Ordinul generalului Ion Antonescu transmis armatei în noaptea de 21/22 iunie 1941 răspundea clar nevoilor realizării idealului național: *„Ostași, vă ordon: Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul din răsărit și miazănoapte! Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații voștri cotropiți! Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre”*.

Cu aceste îndemnuri în inimă și în suflet, în ziua de 3 iulie 1941, Corpul de Munte, cu Brigăzile 1, 2 și 4 Mixte Munte, au trecut la ofensivă în Bucovina de Nord, pentru eliberarea acestui vechi ținut românesc. Ostașii Batalionului 4 Vânători Munte Sinaia, din care a făcut parte și sergentul Neculai Ivan, au contribuit la eliberarea Bucovinei și a părții de Nord a Basarabiei, deplasându-se prin lupte foarte grele, în Crimeea. Sergentul Neculai Ivan își amintește și acum greutatea întâmpinate în timpul luptelor pentru cucerirea fortăreței Sevastopol, la data de 2 iulie 1942.

Fiind numit comandant de tun, sergentul Neculai Ivan a participat și la luptele din Caucaz. În luna mai 1943, sergentul a fost mutat în Regimentul 2 Artilerie Antiaeriană Iași, care era dislocat în orașul Bârlad. Aici a condus o grupă care deservea o mitralieră antiaeriană.

În februarie 1944 sergentul Neculai Ivan a fost mutat în Regimentul 6 Artilerie Antiaeriană, conducând o grupă care, de asemenea, deservea o mitralieră antiaeriană. Împreună cu camarazii săi, sergentul Neculai Ivan a

¹⁷⁰Datele au fost culese de col.(rtr.) Constantin Chiper.

participat la luptele de dezarmare a trupelor germane din capitală și apoi la apărarea capitalei, până la data de 1 iunie 1945, când a fost lăsat la vatră.

Respectatul veteran Neculai Ivan a fost căsătorit cu domnișoara Zotescu, împreună având doi fii și două fiice. Gheorghe, fost lăcătuș mecanic la mina de extracție cărbuni din Filipeștii de Pădure, împreună cu soția sa, Eugenia, cu fiul și cu nora lor îl îngrijesc pe veteranul care la data de 1 aprilie 2015 a împlinit vârsta de 100 de ani. Cel de doilea fiu, Petre, fost inginer la Uzinele „Tractorul” din Brașov, este pensionar. Prima fiică, Maria, este pensionară și cea de a doua fiică, Elena, lucrează la C.F.R. Neculai Ivan are șase nepoți și doi strănepoți. Pentru participarea la război, Neculai Ivan a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a 2-a, și medalia Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

La sărbătorirea sa, în ziua de 1 aprilie 2015, au participat membrii familiei, Daniela Niculae, secretara Consiliului Popular al comunei Filipeștii de Pădure, Colonelul (rtr) Constantin Chiper, ca reprezentant din partea ANVR, filiala Prahova și ANCE „Regina Maria”, filiala Prahova, precum și locotenent-colonelul Constantin Tănase și locotenentul Roxana Davidovicsh, din partea comandantului Bazei 2 Logistice „Valahia”. Participanții la eveniment au înmănat sărbătoritului diplome, reviste și cărți și au contribuit financiar la ajutorarea acestuia.

Sergent-major Ion Petre¹⁷¹

Bunicul meu, sergentul-major Ion Petre, a fost un om de onoare. Fiind chemat să apere patria, nu s-a eschivat să îndeplinească grele misiuni de luptă, în confruntarea cu inamicul, în Campania Militară, pe frontul de Est, în al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

Datele înscrise în Foaia Matricolă, Contingentul 1941, din Registrul Matricol întocmit de Cercul Militar Teritorial Prahova, ce se păstrează la Arhivele Militare Naționale din Pitești (Unitatea Militară 02405 Pitești), atestă următoarele informații:

Ion Petre a satisfăcut stagiul militar și apoi a fost concentrat în Batalionul 12 Vânători Munte din orașul Târgu Neamț, participând la luptele pentru eliberarea Bucovinei de Nord și a părții de Nord a Basarabiei, în perioada 22 iunie - 26 iulie 1941.

De la data de 8 august 1941 unitatea a participat la luptele din Ucraina, pătrunzând de la data de 1 noiembrie 1941, împreună cu celelalte unități de vânători de munte în Crimeea, contribuind la data de 2 iulie 1942, la ocuparea fortăreței Sevastopol.

Până la data de 28 februarie 1944 a desfășurat lupte foarte grele în Crimeea și Caucaz. Ca urmare a insucceselor din anul 1943, armata germană și armata română au început retragerea spre vest, unitățile de vânători de munte române, o parte din unitățile de infanterie și artilerie au fost forțate să se retragă pe frontul din Moldova.

¹⁷¹Date furnizate de ing. Silviu Petre.

Acestea au luptat, de la data de 2 aprilie și până la 23 august 1944, pe frontul: Carpații Orientali - Târgu Neamț - Pașcani - Târgu Frumos - Iași - Chișinău.

Bunicul meu, Ion Petre, a fost rănit la data de 11 mai 1944, în luptele din munții Neamțului, fiind spitalizat în Spitalul Militar din Iași. Apoi a primit concediu medical, până la data de 20 iulie 1944. Înapoiat pe front, a luptat până la 23 august 1944, fiind luat prizonier de către noul aliat în războiul antifascist, armata sovietică, în apropiere de orașul Roman.

Ostașii capturați în zona Roman și Bacău au fost deplasați, pe jos, până în orașul Bălți, din Basarabia. Aici erau triați cei mai rezistenți oameni și apoi erau trimiși în lagărele din Siberia. Mulți dintre prizonieri au decedat pe drum sau au fost împușcați pentru că nu se mai puteau deplasa. Alții au murit în acest lagăr de tristă amintire. Bunicul a fost mai norocos, fiind trimis în țară la data de 25 octombrie 1944.

În calitate de veteran de război, bunicul a fost avansat până la gradul de sergent-major în retragere. Bunicul meu a decedat, în anul 2004 și este înhumat în Cimitirul din localitatea natală.

Președintele Asociației Județene Cultul Eroilor Prahova, filială a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, col.(rtr.) Constantin Chiper m-a ajutat să primesc fișa cu datele personale ale bunicului meu de la Arhivele Militare Pitești și în semn de recunoștință i-am donat suma necesară de bani, în anul 2018, destinată realizării bustului „Regina Maria”, pe care a dispus-o la sediul Asociației din Ploiești.

Sergent-major Ion UȚĂ¹⁷²

Sergentul-major Ion Uță, fiul lui Mușat și Paraschiva, s-a născut la data de 16 septembrie 1922 în frumoasa și bogata localitate Drăgănești, județul Prahova. Ion Uță a copilărit și absolvit școala primară în localitatea natală. Dorind să îmbrățișeze o meserie a „evadat” din sat, mergând la Ploiești unde, cu sprijinul unor oameni cu suflet bun, s-a calificat în meseria de turnător metale. Ajuns la vârsta majoratului s-a căsătorit cu Dumitra Paraschiv, împreună dând țării trei copii: Vasile, pensionar, fost turnător fontă, Gheorghe, zugrav, și Ani casnică în localitatea Ciupelnița, județul Prahova.

Venindu-i timpul satisfacerii stagiului militar, Ion Uță a fost recrutat în luna martie 1942 la Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești. După efectuarea perioadei de instrucție, în luna aprilie 1944, împreună cu ceilalți camarazi, Ion Uță a fost repartizat la Partea Operativă a Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, care în acel timp, se afla pe frontul din Moldova.

Participând la lupte pe frontul Târgu Neamț - Pașcani - Târgu Frumos - Iași - Chișinău - Tighina, pe data de 6 iulie 1944 a fost rănit cu schije de brand, în piept, și internat în Spitalul Militar din Iași. După refacerea sănătății a fost rechemat pe frontul din Moldova. Comportându-se dârz în lupte, la data de 1 august 1944 a fost avansat la gradul de fruntaș. După 23 august 1944 Ion Uță a

¹⁷² Col.(rz) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2008, pag. 181-182.

participat la dezarmarea trupelor germane și apoi la luptele pentru eliberarea părții de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei și Cehoslovaciei.

Fruntașul Ioan Uță a fost trecut în rezervă în toamna anului 1945. În anul 1949 Ion Uță a fost recrutat în Trupele Ministerului de Interne, fiind angajat milițian cu gradul de sergent. A executat misiuni de pază și ordine pe străzile din Ploiești, până la trecerea la pensie.

Pentru participarea la război Ion Uță a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial 1941-1945”.

Sergent Ion ALDEA¹⁷³

Ion Aldea s-a născut la data de 9 septembrie 1889 în localitatea Dițești, comuna Filipeștii de Pădure, din județul Prahova. A fost fiul lui Lixandru și al Frusinei Aldea. A fost căsătorit și a avut 7 (șapte) copii.

În anul 1912, la vârsta de 22 ani, a fost încorporat pentru satisfacerea serviciului militar la Batalionul 3 Vânători de câmp (Infanterie) din Ploiești. În luna iulie 1916 a fost concentrat la Regimentul 3 Vânători (unitatea fusese ridicată la rang de regiment), subordonat Diviziei 5 Infanterie Buzău. În seara zilei de 14 august 1916, ora 21:00, pe când fruntașul Ion Aldea se găsea, împreună cu camarazii din regiment, în dispozitivul de luptă de pe graniță, în zona Măneciu-Pământenii, au fost declanșate prin surprindere, luptele cu inamicul. Deși luptele au fost dure, ostașii români au pătruns, cu mult curaj, în dispozitivul inamic, reușind să înainteze, până la 15 septembrie, în zona Brașov.

Schimbarea situației pe frontul de sud, precum și suplimentarea forțelor germane și maghiare în partea de nord a Transilvaniei, au fost motivele care au determinat Statul Major al Armatei române să oprească ofensiva trupelor române și apoi să le retragă treptat, prin luptă. Ostașii Regimentului 3 Vânători au fost puși la dispoziția Diviziei 6 Infanterie Focșani, la data de 19 septembrie, și s-au retras prin dârze lupte la Tabla Buții, județul Prahova, pe Valea Siriului și Valea Buzăului. Unitatea a respins inamicul la Pătârlagele, asigurând condițiile pentru retragerea Diviziei 6 Infanterie pe Valea Buzăului. În continuare unitatea a desfășurat lupte grele la Odobești și Pralea.

În luna ianuarie 1917 regimentul a fost trimis, pentru refacere, în comuna Trușești, din județul Botoșani. Ion Aldea a fost avansat caporal și numit comandant de grupă, întrucât s-a comportat curajos în luptele desfășurate în Campania militară din 1916.

În ziua de 24 iulie 1917 a început marea bătălie de apărare a Mărășeștilor. Unitățile militare din Prahova au participat și ele în această bătălie. Ostașii Regimentului 3 Vânători s-au acoperit de glorie în legendarele lupte de apărare de la Cosmești și Doaga, îndeosebi în zilele de 25, 27, 28, 30 iulie și 6 august 1917. Pentru faptele de eroism săvârșite la Doaga, drapelul Regimentului 3 Vânători a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, conform Î.D. nr. 1171, din 9 octombrie 1917.

¹⁷³ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, pag. 221-223.

La sfârșitul lunii ianuarie 1918 regimentul a fost trimis în Basarabia unde, până la sfârșitul lunii iunie, a contribuit la curățarea Basarabiei de trupe bolșevice rusești și ucrainiene.

După remobilizarea armatei, la data de 28 octombrie 1918, Regimentul 3 Vânători a fost subordonat Diviziei 2 Vânători din Chișinău și a participat la dezarmarea trupelor maghiare din Transilvania, la capturarea armamentului și a munițiilor de la civili, precum și la asigurarea liniștii publice. Regimentul 3 Vânători a participat la campania militară din Ungaria, din anul 1919.

Trecerea armatei române pe picior de pace, la data de 1 aprilie 1921, i-a găsit pe bravii ostași infanteriști din Regimentul 3 Vânători la Huedin. Concentrații au fost demobilizați.

Ion Aldea a fost avansat la gradul de sergent și decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință” clasa a II-a și „Virtutea Militară”, clasa a II-a pentru comportarea curajoasă și dărză în luptele de la Doaga.

În anul 1923, Regimentul 3 Vânători a fost dislocat la Bolgrad și în octombrie 1940 a fost desființat, deoarece sovieticii au dezarmat ostașii, la sfârșitul lunii iunie 1940.

Între urmașii lui Ion Aldea se remarcă Elisaveta, căsătorită cu Ion Croitoru, maestru construcții petroliere, decedat și înhumat la Moinești. Fiul lor, Constantin Croitoru, a îmbrățișat cariera militară. Datorită meritelor sale a fost avansat până la gradul de general de divizie (general maior) și încadrat într-o funcție importantă la Statul Major General al Armatei României. Generalul Croitoru are un fiu absolvent al Facultății de Drept din București.

Sergentul Ioan Aldea a decedat la data de 1 ianuarie 1974, fiind regretat de familie și prieteni.

Sergent Nicolae BONDOC¹⁷⁴

Nicolae Bondoc s-a născut la 24 octombrie 1922, la Breaza, județul Prahova. Părinții săi Ion și Stana le-au asigurat educația necesară celor doi copii: Nicolae și Silvia. Nicolae a absolvit 7 clase primare, două clase industriale și 1 an școală de mecanici locomotive C.F.R.

A fost încorporat de Cercul Teritorial Prahova, în februarie 1941, cu mențiunea „bun pentru unități de autotransport”, prezentându-se ca voluntar, sub semnătura surorii, care era majoră, ferindu-se de decizia părinților. A fost încadrat la Baza Regimentului 3 Artilerie Antiaeriană București, în funcția de șofer. Din mai 1942, până în martie 1943 a fost încadrat comandant de tun în Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană. Regimentul era dotat cu tunuri antiaeriene Flak de 88 mm, de producție germană.

Pe lângă varianta originală produsă de Krupp, Rheinmetall a creat mai târziu un tun antiaerian mai puternic, Flak 88 mm, model 41, cu o bătaie eficace de 14.810 m, pentru ținte terestre și 7.620 m, pentru ținte aeriene. Tunul Rheinmetall de 88 mm a intrat și în dotarea bateriilor de artilerie antiaeriană

¹⁷⁴ Datele au fost furnizate de col.ing. Viorel Bondoc, din carnetul cu amintiri din război al tatălui său.

românești. În campania militară a anului 1942, Bătălia de la Cotul Donului și Stalingrad, așa cum este denumită în istoriografia universală, a constituit un eveniment de importanță majoră în domeniul militar, care a produs o cotitură în desfășurarea celui de Al Doilea Război Mondial și a ocupat, prin amploarea și tragismul operațiilor militare, locul primordial.

Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană, având în componență și Bateria 112 Rheinmetall, a avut dispozitivul de luptă la Budahowka și Berdiansk. În perioada 15 august 1942 – 3 februarie 1943, s-a desfășurat Campania militară la Cotul Donului, Stepa Calmucă și Stalingrad. Artileria antiaeriană română a participat cu un număr apreciabil de unități și de subunități. Misiunea lor consta în apărarea antiaeriană a marilor unități, precum și a altor obiective importante din compunerea Armatei a 3-a și Armatei a 4-a române: aerodromurile aviației române și germane; puncte obligate de trecere, vizate de inamic (poduri și localități); depozite de muniții și formațiuni de servicii.

Bateria de artilerie antiaeriană, din care făcea parte sergentul Bondoc Nicolae, dispusă în eșalonul întâi, în afara misiunii principale – lupta cu aviația inamică – îi mai revenea și misiunea de a lupta cu inamicul terestru pătruns în raionul pozițiilor de tragere, tancuri, autoblindate și chiar cu infanteria de pe acestea.

Iată ce i-a povestit fiului său, Viorel: „La locul unde cotea Donul au făcut rușii ceva care nu a fost descoperit nici de armata română, nici de cea germană și anume, au făcut un pod de fier sub apă, care nu se vedea nici din avion și noi ne miram cum rușii treceau noaptea, că se vedeau lumini, se auzea vorbă rusească, treceau tancuri, iar ziua nu se vedea nimic. Aviația noastră de observație n-a găsit nimic, după aceea s-a aflat. Și în acest fel, acest cap de pod a putut să fie permanent aprovizionat, fără nicio împiedicare, și să reziste asalturilor germane, iar după aceea asalturilor Armatei Române”.

Artileriștii antiaerieni din grupa condusă de sergentul Bondoc Nicolae, ca de altfel toți militarii români, au luptat cu bărbăție, au dovedit rezistență în condițiile grele în care s-au desfășurat luptele, făcând cinste armatei noastre. La 15 octombrie 1942, „... subunitățile de artilerie antiaeriană au fost atacate direct de către aviația sovietică la Bucovskaia”; la 12 octombrie, aviația inamică a executat recunoașteri la Novocerkask, unde urma să fie instalat postul de comandă al Grupului de Armate „Mareșal Antonescu”.

În ultima decadă a lunii octombrie, s-au înregistrat incursiuni ale inamicului aerian asupra liniei întâi a Armatei a 3-a române: Rubaskin, Golovski, Bukovskaia, Tacinskaia, Blinovski, Kletskaia, Gromki.

În perioada 1 noiembrie - 19 noiembrie 1942, adică până la declanșarea ofensivei trupelor sovietice, acțiunile aviației inamice au fost deosebit de puternice producând pierderi trupelor noastre, inclusiv subunităților de artilerie antiaeriană. Faptul că pozițiile de tragere ale bateriilor de artilerie antiaeriană deveniseră obiective tot mai mult vizate de inamicul aerian este relevant și de numărul mare de morți și răniți înregistrați în această perioadă în rândul tunarilor antiaerieni.

Nicolae Bondoc era impresionat de activitatea preotului militar ortodox, care a oficiat în fiecare duminică și de sărbătorile religioase serviciul religios prin diferite comune prin care au trecut sau unde erau cantonate unitățile. În decurs de două luni, preotul lor a botezat circa 500 copii și a oficiat

parastase pentru morții locuitorilor din diferitele comune prin care au trecut. La sfârșitul fiecărei slujbe religioase, preotul ținea populației civile predici de educație creștinească, pentru că regimul bolșevic îndepărtase de la credință mulți locuitori.

Sergentul Nicolae Bondoc a povestit, în continuare: „*Din septembrie 1944, până în mai 1945 am participat alături de camarazii mei, la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei. Pozițiile bateriilor de Artilerie Antiaeriană erau în apropierea unui aerodrom de lângă Praga, preluat de către sovietici. În noaptea de 8/9 mai 1945, militarii, români și sovietici, au auzit bubuituri de tunuri. Atunci au aflat că s-a terminat războiul, urmând să înceteze focul. Au luat decizia sa tragă și ei câteva salve, cu muniția care prinsese rugină, nemaifiind nevoiți să o curețe înainte de depozitare.*

Din luna mai 1945, au început desconcentrările și lăsarile la vatră chiar din unitățile aflate în zona de operațiuni din Cehoslovacia și Ungaria. La început, au fost desconcentrate contingentele mai vechi: meseriași, medici, ofițeri de rezervă, ulterior desconcentrarea executându-se și în țară.

Regimentul a trecut la structura de pace, cu mult mai redusă, concomitent cu organizarea afluirii în țară de pe front. În curând ne-am pus în marș către țară, unde au ajuns în iulie 1945”.

După război, Nicolae Bondoc s-a angajat la Fabrica de hârtie Bușteni, ca lăcătuș mecanic. Apoi a urmat cursuri de mecanic de locomotivă. S-a transferat la C.F.R., executând transporturi cu trenuri de marfă și călători. În anul 1975 a ieșit la pensie de la calea ferată.

Nicolae Bondoc a avut un fiu, Viorel, de a cărei educație s-a ocupat îndeaproape. Fiul a urmat cariera armelor, avansând până la gradul colonel inginer auto la o unitate de vânători de munte.

Sergentul Nicolae Bondoc a decedat la 6 decembrie 1984, în orașul Bușteni, județul Prahova, cu ultimul domiciliu în strada M. Eminescu nr. 35.

Sergent Ioan NICOLAE^{175 / 176}

Comuna Brazi este situată în zona de câmpie din sud-vestul județului Prahova, pe malul stâng al Leaotului. Se învecinează cu municipiul Ploiești la nord, cu comuna Târgșoru Vechi la nord-vest, cu comuna Mănești la sud-vest, cu comuna Șirna la sud, cu comuna Tinosu la sud, cu comuna Puchenii Mari la sud-est și cu comuna Bărcănești la est. Denumirea localității derivă de la topografia trecută a locului, „brazi” semnificând pădure tânără și foarte deasă.

Comuna este formată din satele: Brazii de Sus (reședință, situată în sud), Bătești, Brazii de Jos, Negoiești, Popești și Stejaru. Suprafața comunei este de 4.542 ha, din care 3.378 ha suprafață agricolă. Pe teritoriul comunei s-au descoperit vestigii din neolitic, la Negoiești, din prima treaptă a fierului, la

¹⁷⁵ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 89-92.

¹⁷⁶ Dicționarul Istoric al Județului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Popești, din perioada daco-geților și din cea a formării poporului român, la Bătești, sec. V-VII d.H. Atestarea documentară datează de pe la începutul secolului al XV-lea când Mircea cel Bătrân a întărit, prin 1400-1403, fiilor lui Batea și celor ai lui Neagotă locurile numite „la Mociurițe” (cu timpul au devenit Bătești), scutindu-i de dări și slujbe, în afară de oaste. Satul Negoiești apare atestat pe la 30 septembrie 1454-1455, când Vladislav al II-lea a ratificat lui Dragomir, Coman, Stano și lui Iancu, cu fiii lor, ocină la Negoiești. În prima jumătate a secolului al XVI-lea, în 1537, Radu Paisie validează grămăticului Vuia și fratelui său Luca ocine „în Popești, două ogoare și un vad de moară lângă hotarul de lângă Negoiești... în Crângul lui Manea un loc de vie, cât poate un om să arunce în patru părți cu bățul”. Popeștii constituie satul de baștină al domnitorului Antonie Vodă (1669-1672), mazilit de turci după trei ani de domnie. În aceste locuri s-au implicat, prin măsuri sociale, economice și politice, domnitorii Mihai Viteazul (1593-1600), Radu Șerban (1602-1610), Alexandru Iliăș, Grigore Ghica, Matei Basarab. În 1776 s-a înființat o manufactură de hârtie, pe moșia Bătești, situată pe Leaot, iar în 1841 la Popești s-a înființat o fabrică de tutun.

În aprilie 1934 Societatea Creditul Minier (înființată în 1919 la București) a început construirea unei rafinării la Brazi, pe care a dat-o în funcțiune la 15 iunie 1935. Bombardată de anglo-americani în timpul războiului, rafinăria a fost reparată după război și naționalizată, la 11 iunie 1948. După 1960 la Brazi s-a construit una dintre cele mai mari și moderne platforme petrochimice și o mare centrală termoelectrică.

Cei peste 9.000 de locuitori ai comunei se ocupă cu agricultura, olăritul și lucrul în industrie. Școala a fost înființată în anul 1838 și a evoluat permanent. În comună există cămin cultural, bibliotecă și au fost ridicate monumente ale eroilor din primul și al doilea război mondial.

Ioan Nicolae s-a născut la 27 iulie 1912 în localitatea Brazi. A satisfăcut stagiul militar, în perioada anilor 1934-1936, în Regimentul 7 Dorobanți (Infanterie) Prahova. Mobilizat, la 20 iunie 1941, Ion Nicolae a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, în luptele de la Odessa și de la Cotul Donului.

În perioada 25 februarie 1943 - 10 martie 1944 a îndeplinit misiuni de pază în zona petrolieră. De la 15 martie și până la 30 iulie 1944 a participat la acțiuni de luptă pe frontul din Moldova, în zona Târgu Frumos. După 23 august 1944, ostașii de la Partea Sedentară a Regimentului 7 Prahova au participat la eliberarea zonei petroliere, acționând la Boldești și Lipănești. Din luna octombrie 1944 sergentul Ion Nicolae a fost mutat la o unitate de căi ferate, care efectua repararea și întreținerea liniilor de pe Valea Prahovei.

Ion Nicolae a fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a, și „Eliberarea de sub jugul fascist”.

După lăsarea la vatră, în iulie 1945, Ion Nicolae a lucrat la căile ferate. În anul 1954 a absolvit Școala de Acari – Frânari, din cadrul Grupului Școlar Grivița București. A lucrat în Căile Ferate Române până în anul 1965, când a decedat, în urma unui ulcer duodenal, cernind sufletele soției Steliana și celor șapte copii. Din mariajul lui Ioan Nicolae cu Steliana Petrance au rezultat șapte copii: Gheorghe (pensionar, a lucrat la Combinatul Petrochimic Brazi și este căsătorit cu Alexandrina, cu care are doi băieți și două fete), Frusina (pensionară,

a lucrat ca bucătăreasă și este căsătorită cu Gheorghe Gheorghe, cu care are doi băieți și o fată), Anghel (pensionar, a lucrat ca zidar la Combinatul Petrochimic Brazi și este căsătorit cu Niculina, cu care are două fete și un băiat), Marin (pensionar, a lucrat ca zidar și este căsătorit cu Elena, cu care are doi băieți), Ștefan, Ana (pensionară, a lucrat la Combinatul Petrochimic Brazi și a fost căsătorită cu Valentin Stoica, cu care are două fete; Valentin Stoica, fost șofer de TIR, a decedat într-un tragic accident de circulație în localitatea Călinești, din județul Argeș) și Petre (lăcătuș mecanic la Combinatul Petrochimic Brazi, este căsătorit cu Niculina și au două fete și un băiat.

Dintre cei șapte copii ai sergentului Ioan Nicolae numai Ștefan, cel de al cincilea, a îmbrățișat cariera militară. S-a născut la data de 17 august 1948. Urmându-și tatăl, a absolvit Școala Profesională a Căilor Ferate Române în anul 1965. A lucrat trei ani la electrificarea și centralizarea Căilor Ferate. După absolvirea Școlii de Maiștri Militari Radiolocație din Brașov, în anul 1970, a fost repartizat la Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice. În anul 1972 a fost detașat la Batalionul Radiotehnic Chitila, pentru doi ani de zile. În anul 1974 a fost mutat la Atelierul de Reparații Tehnică de Radiolocație al Brigăzii 46 Radiotehnice Berceni. După înființarea Secției de Reparat Tehnică de Radiolocație și Artilerie Berceni, din cadrul Diviziei 16 Apărare Antiaeriană Ploiești, a fost mutat în această unitate. Timp de 27 de ani a lucrat la reparația tuturor tipurilor de tehnică de radiolocație. De asemenea, timp de 10 ani a executat intervenții pentru punerea în capacitatea de luptă a tehnicii din subunitățile Diviziei 16 Apărare Antiaeriană. În decursul carierei militare a fost notat *bine* și *foarte bine*. În aprilie 2002 a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie.

Ștefan Nicolae s-a căsătorit cu Mariana Sârbu, în anul 1975, împreună având doi copii. Soția lui Ștefan a decedat. Cadru militar în rezervă, tenace și perseverent, îndeplinește în prezent funcția de secretar al Asociației Profesionale „Verșina”, a cadrelor de radiolocație din Ploiești, al cărui membru fondator este.

Sergent TR Teodor ONEA¹⁷⁷

Sergentul TR Teodor Onea, fiul lui Teodor și Victoria, s-a născut la data de 19 august 1918 în satul Baraboi, județul Bălți. După absolvirea școlii primare, în localitatea natală, s-a înscris la Școala Normală „Trei Ierarhi ” din Iași, pe care a absolvit-o în anul 1938.

Teodor Onea și-a început cariera didactică în satul natal, unde a cunoscut-o pe învățătoarea Victoria Emanoil, cu care s-a căsătorit, împreună având doi copii: Octavian și Lelia.

Octavian s-a născut la data de 12 februarie 1944, la Spitalul „Sfântul Spiridon” din Iași. Înainte de naștere Victoria Onea a fost internată în spitalul din orașul Bălți, din Basarabia, timp de aproape o lună de zile. Teodor Onea se afla concentrat în Regimentul 6 Vânători (Infanterie) din Bălți și, dându-și seama că armata sovietică se apropia de Basarabia, și-a dus soția la Iași, unde, după o săptămână, aceasta a născut. Teodor s-a înapoiat la Baraboi și a sacrificat

¹⁷⁷ Profesor Octavian Onea, carnetul de notițe al tatălui său.

un porc, aducând o jumătate din el la Iași, unde l-a botezat pe Octavian, nași fiind plutonierul-adjutant Balițchi (din Regimentul 6 Vânători Bălți) și plutonierul-adjutant Botezatu, ambii consăteni ai lui Teodor.

După botez Teodor Onea și-a transportat soția și fiul, cu trenul, la Degerați (azi Vâlcele), județul Prahova, unde soția sa avea o soră. Întrucât trenul era foarte aglomerat, doamna Onea a fost primită într-un compartiment de către un grup de ofițeri germani, care, pe rând, au ținut copilul în brațe. La Degerați, Teodor Onea le-a amenajat soției și copilului un bordei, ca adăpost împotriva bombardamentelor și apoi s-a înapoiat la unitate, care se afla pe frontul din Moldova.

După 23 august 1944 Regimentul 6 Vânători (Infanterie) Bălți a fost dislocat în județul Dolj și nu a mai fost trimis pe frontul de Vest, protejându-se viața ostașilor basarabeni, care luptaseră împotriva armatei sovietice. Sergentul TR Teodor Onea a participat la eliberarea Basarabiei, în luptele de la Freudenthal (Odessa), localitate așezată pe râul Baraboi, unde a fost rănit. Apoi a luptat la Cotul Donului și pe calea de înapoiere în Moldova, pe frontul Iași - Chișinău.

Fratele lui Teodor, Ion Onea, fost învățător, a luptat în război cu gradul de căpitan, la arma artilerie. A fost luat prizonier de către trupele sovietice, la 23 august 1944, în zona Roman, și trimis în Lagărul Mănăstârca. Aici și-a rupt gradele și s-a dat drept soldat frizer și apoi s-a înrolat în Divizia „Horia, Cloșca și Crișan”. S-a înapoiat în țară în 1946 și a fost trecut în rezervă în anul 1947. Soția lui a fost primită de către cumnate la Degerați, Prahova. A profesat ca învățător la Colceag și Filipeștii de Pădure.

După terminarea războiului Teodor Onea a muncit împreună cu soția sa în învățământ, în localitățile Boiștea și Petricani, din județul Neamț, apoi în Ivrinez, Ciobănița și Mereni, din Dobrogea, și, în final, în Colceag și Vâlcele, în Prahova, după care s-au pensionat și s-a așezat în Câmpina. Doamna Victoria Onea a decedat în anul 2000 și este înhumată în Cimitirul din Câmpina.

Fiul lui Teodor și Victoria Onea, Octavian, a absolvit gimnaziul și Liceul „I.L. Caragiale” din Ploiești și apoi Facultatea de Istorie din Universitatea „C.I. Parhon” din București. A lucrat la Muzeul Județean de Istorie și Arheologie din Ploiești și la Prefectura Județului Prahova, consilier. Octavian Onea s-a pensionat recent. Este ofițer în rezervă (locotenent) în arma vânători de munte. Octavian Onea s-a căsătorit cu Doina Popescu, muzeograf la Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova și la Muzeul Național al Petrolului din Ploiești. Împreună au patru copii: Cătălin, inginer electronist, Anda, jurist, Șerban, inginer electronist, și Adrian, avocat.

Fiica lui Teodor și Victoria Onea se numește Lelia. Ea este născută la 6 mai 1947, în Constanța, și este căsătorită cu inginerul naval Cezar Bărbulescu din Brăila. Lelia a lucrat ca profesor de educație fizică în Brăila și Galați. Familia Bărbulescu are trei fiice: Irina, specialist în relații internaționale, Oana, economistă, și Irina, medic generalist.

Veteranul de război Teodor Onea a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Sergent Mihai-Iorgu PĂPUȘĂ¹⁷⁸

Mihai-Iorgu Păpușă s-a născut la data de 29 martie 1919, în comuna Lipănești din județul Prahova. Părinții săi, Mihai și Anica, au avut șase copii. Tatăl lor a participat la luptele pentru Întregire națională și statală, căzând prizonier în luptele desfășurate la Turtucaia. Dintre cei șase copii numai Mihai-Iorgu a participat la cel de al Doilea Război Mondial, pe care bunicii noștri l-au dorit să fie pentru eliberarea teritoriilor răpite din trupul României în anul 1940.

Mihai-Iorgu Păpușă a fost încorporat la data de 30 martie 1941 pentru a satisface stagiul militar la Partea Sedentară a Regimentului 9 Dorobanți din Râmnicu Sărat. După efectuarea perioadei de instrucție, soldatul Păpușă a plecat, împreună cu ceilalți recruți în Moldova, în zona Slobozia - Conachi, unde se afla Partea Operativă a Regimentului 9 Râmnicu Sărat, în subordinea Diviziei 5 Infanterie din Buzău.

La data de 22 iunie 1941 Armatele 3 și 4 Române, în cooperare cu Armata 11 Germană, au început luptele de eliberare a Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutului Herței, răpite de Rusia Sovietică prin notele ultimative din 26 și 28 iunie 1940. Basarabia a fost eliberată până la data de 26 iulie 1941, prin dârzenia și înaltul spirit de sacrificiu al ostașilor români.

Soldatul Mihai-Iorgu Păpușă a fost rănit la pulpa piciorului stâng, în ziua de 17 iulie 1941. A fost evacuat la Spitalul Militar Zonal Roman, care se afla în localul Seminarului Ortodox „Sfântul Gheorghe”. După intervenția medicală a fost trimis în concediu medical, timp de două luni. Beneficiind de această perioadă s-a căsătorit cu Dumitra Nicolescu.

Înapoiat pe front a fost avansat la gradul de fruntaș și a participat la luptele de la Cotul Donului, care l-au marcat pentru toată viața: *„Regimentul 9 Dorobanți Râmnicu Sărat, subordonat Diviziei 5 Infanterie Buzău, comandată de generalul Mazarini, a pierdut peste 200 luptători din efectivul pe care-l mai avea. În ziua de 21 noiembrie 1942 cei mai mulți au fost luați prizonieri, între care m-am aflat și eu. Rușii ne-au împărțit pe detașamente de muncă: un detașament a fost trimis pentru muncă la Moscova (printre ei se afla și consăteanul meu, Petrică Plopeanu, care a murit acolo) și un altul, cel în care am fost repartizat și eu, a trecut Donul și s-a stabilit în grajdurile unui colhoz. Am fost împărțiți pe echipe de muncă, în funcție de meseriile pe care le cunoșteam. Meseriașii auto, printre care mă aflam și eu, am fost cazați într-o școală și am primit sarcina să reparăm mașini și tractoare. Ne hrăneau cu mei dimineața, la prânz și seara. În acest atelier am lucrat cu câțiva camarazi: Vasile Buta, un brutar din Lunca Bradului, județul Mureș, Gheorghe Ion, din Brăila, Mihai Huțanu, din Fălticeni.*

Într-o noapte din luna iunie 1943, împreună cu Huțanu și Gheorghe, am evadat din lagăr și, după 9 nopți de deplasare pe câmp, orientându-ne după steaua polară, consumând pâinea luată de la brutăria localității, unde se afla lagărul și unde muncea Buta, mâncând fructe și legume din grădinile gospodarilor de la marginea satelor pe lângă care treceam și bând apă din fântâni și pâraie, am ajuns la Zaporoje, împreună cu Huțanu. Gheorghe Ion murise lângă o clăie cu fân, neputând rezista efortului. Aici, comandantul

¹⁷⁸ Date culese de învățătoarea Doina Constantin, din Lipănești.

Comendurii Germane ne-a dat uniforme germane și hrană. Un Căpitan român ne-a interogat în fiecare zi, timp de o săptămână, pentru a se convinge că nu suntem spioni. După o săptămână de refacere am fost trimiși la Râmnicu Sărat, unde am ajuns la data de 15 septembrie 1943. Am primit două luni de concediu, iar la sfârșitul lunii noiembrie m-am prezentat la unitate. În luna ianuarie 1945 am fost mutat la Partea Sedentară a Diviziei 5 Infanterie Buzău și până la 20 august 1945 am lucrat la atelierul de reparat mașini. De aici am fost deplasați în Oltenia, la Caracal, și am reparat mașini până în luna septembrie 1945, când am fost trecut în rezervă.

După trecerea în rezervă, am lucrat la Schela Boldești, ca șofer. Pentru participarea la război am fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Sergent Vasile PETRESCU¹⁷⁹

S-a născut la data de 21 ianuarie 1921 în localitatea Puchenii Moșneni, județul Prahova. A fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar, la data de 1 martie 1941, în Regimentul 14 Dorobanți (Infanterie teritorială) Roman.

Unitatea s-a înființat în anul 1880 pe scheletul Batalionului 1 Dorobanți, din fostul Regiment 14 Dorobanți Roman, care a participat la Războiul de independență din anii 1877-1878. Regimentul 14 Dorobanți Roman a participat la cel de al Doilea Război Balcanic (1913), la Războiul pentru întregirea neamului românesc (1916-1919) și la cel de al Doilea Război Mondial (1941-1945).

După încheierea perioadei de instrucție Vasile Petrescu a fost mobilizat și a participat la eliberarea Basarabiei, răpită în mod samavolnic prin Notele Ultimative ale guvernului sovietic, din 26 și 28 iunie 1940. Retras la Partea Sedentară, după data de 26 iulie 1941, întrucât s-a îmbolnăvit, Vasile Petrescu a fost internat și tratat în Spitalul Militar Central din București. Comisia Medicală din spital l-a clasat „apt limitat pentru război” și a fost lăsat la vatră.

La 15 martie 1942 Vasile Petrescu a fost vărsat la Detașamentul Pază, în zona petrolieră Prahova. Despre misiunile îndeplinite pentru paza zonei petroliere își amintește cu emoție și astăzi. I-au rămas în memorie distrugerile pricinuite populației civile, gărilor de cale ferată, rafinăriilor și uzinelor de către aviața anglo-americană, în anii 1942-1944.

După încheierea celui de al Doilea Război Mondial, Vasile Petrescu a fost lăsat la vatră și s-a căsătorit, în anul 1946. Din mariajul său a rezultat un băiat, Nicolae, născut în anul 1951.

Nicolae a absolvit Facultatea de Istorie din cadrul Universității București, în anul 1976. A fost inspector general adjunct în cadrul Inspectoratului Școlar al județului Prahova și apoi profesor de istorie în Colegiul Tehnic Energetic „Elie Radu”. În prezent este pensionar și scriitor talentat. Fiul său, Stelu-Claudiu, absolvent al Facultății de Administrație Publică, este inspector la Primăria Municipiului București.

¹⁷⁹ Profesor Nicolae Petrescu-Redi, carnetul de notițe al tatălui său.

Apreciindu-i contribuția la îndeplinirea misiunilor de luptă, Asociația Națională a Veteranilor de Război l-a înscris pe sergentul Vasile Petrescu în rândurile sale, cu calitatea de membru. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Sergent Gheorghe RĂDULESCU^{180/181}

Localitatea Mărgineni este așezată pe malul stâng al pârâului Provița, în vestul comunei Filipeștii de Târg. Așezarea a apărut în documentele Țării Românești la 6 august 1440, în hrisovul lui Vlad Dracul pentru Drăghici a lui Stoica din Mărgineni. Așezarea este menționată și în hrisovul din 27 mai 1510 prin care voievodul Vlad cel Tânăr (1510-1512) dăruia „*cinstitului vlastelin jupân Neagoe al lui Drăghici cu fiii lui (...), ce să le fie satele anume Mărginenii toți...*”. Mărginenii de Jos este împărțit în două: una a pământurilor propriu-zise și alta a țiganilor aduși, cândva, de pe valea Ruda-Ederile (astăzi în județul Dâmbovița), de unde și numele de „Pârliți”, semnalat de Alexandru Zagoriț. În localitate se găsesc ruinele casei Mihai Cantacuzino, casa spătarului Mihai Cantacuzino, o biserică din secolul a XVIII-lea, ctitorie a spătarului Toma Cantacuzino. În prezent satul este subordonat comunei Filipeștii de Târg.

Familia Ion și Maria Rădulescu, oameni harnici și gospodari ai localității Mărgineni, județul Dâmbovița (în prezent județul Prahova), a avut cinci copii: Constantin (născut în 1909), Gheorghe (născut în 1914), Grigore (născut în 1917), Vasilica (născută în 1919) și Smaranda (născută în 1921).

În anul 1921 Ion Rădulescu a fost lovit de boală și a decedat. Primii doi copii au fost obligați să muncească la câmp, alături de mama lor, pentru a-și asigura cele necesare traiului de zi cu zi.

Gheorghe Rădulescu a absolvit cursurile școlii primare din localitatea natală. În anul 1936 a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, în Centrul de Instrucție Jandarmi din Odorhei, județul Covasna. După șase luni de școală a fost avansat la gradul de sergent și transferat la Comandamentul Legiunii de Jandarmi din orașul Cetatea Albă.

În luna aprilie 1939 Gheorghe Rădulescua fost lăsat la vatră, însă subprefectul județului Cetatea Albă, din Basarabia, care îi fusese comandant la Centrul de Instrucție din Odorhei, l-a angajat la Centrala Telefonică a Prefecturii din orașul Cetatea Albă. Întrucât pe cerul Europei pluteau norii negri ai celui de al doilea război mondial, sergentul Gheorghe Rădulescu a fost concentrat la Legiunea de Jandarmi din Cetatea Albă, la centrala telefonică, la 15 septembrie 1939.

Notele Ultimative ale guvernului sovietic, din 26 și 28 iunie 1940 (se însciau în prevederile anexelor secrete ale Pactului Ribentrop-Molotov, din 23 august 1939), au produs stupeoare în sufletele românilor. Guvernul sovietic cerea guvernului României să ia măsuri de retragere de pe teritoriul Basarabiei a administrației și a armatei, până la 30 iunie.

¹⁸⁰ Interviu luat veteranului de război, în anul 2006, de către autorul lucrării.

¹⁸¹ Dicționarul Istoric al Județului Prahova, Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Și aceste prevederi au fost încălcate, trupele rusești trecând Nistrul în ziua de 28 iunie, după ora 10:00, creând mari greutăți în retragerea administrației, armatei și a populației civile.

Sergentul Gheorghe Rădulescu își amintește, cu multă durere, de umilințele la care a fost supus de ruși: „Am părăsit ultimul unitatea, în ziua de 28 iunie 1940, după ce m-am echipat în haine civile (ostașii și o parte din cadrele militare, origine din Basarabia au rămas în oraș sau au mers la familiile lor). Cu mijloace de transport ocazionale am ajuns la Ungheni, pe data de 2 iulie, ora 16:00. Aici am fost arestat de grănicerii ruși și trimis cu un tren de marfă la Odessa, unde am fost judecat, împreună cu alți români, de un complet de judecată criminal, care m-a condamnat la 8 ani de închisoare, la muncă silnică în Siberia, fiind acuzat că eram împotriva comunismului. În anul 1948 am fost eliberat din lagărul de la Viatca și mi s-a stabilit domiciliu forțat în Republica Kazahă, în orașul Kustanai. În acest oraș am fost angajat în Combinatul nr. 514. Aici am cunoscut-o pe Serafima Russchih, văduvă de război, și m-am căsătorit cu ea. Ca urmare a înțelegerilor stabilite între guvernul sovietic, reprezentat de Hrușciiov, și guvernul SUA, au fost eliberați o parte dintre prizonieri, între care și eu.

Eliberat la data de 20 noiembrie 1955 am plecat spre România, cu familia mea. Am ajuns în România pe data de 2 ianuarie 1956, împreună cu soția și copiii: Zenaida, Alexandru, Valentina și Victor. La scurt timp am primit casă în strada Găgeni, la nr. 105 B, și serviciu la Întreprinderea Cimentări și Operațiuni Speciale Sonde, unde am lucrat ca operator. Împreună cu soția am crescut copiii, care au reușit să-și găsească un rost în viață: Zenaida, funcționară (în prezent pensionară), Alexandru, inginer (împreună cu soția lui, Mariana, pensionari), Valentina, pensionară, și Victor, pensionar. Nu am participat la război, însă am pătimit foarte mult, timp de 15 ani. Văzând ororile pricinuite de cel mai pustiitor război, mă rog bunului Dumnezeu să ferească omenirea de războaie care, aduc un cortegiu de suferințe pentru oameni”.

Gheorghe Rădulescu a decedat pe data de 3 ianuarie 2007, fiind comemorat de fiii, ficele sale, gineri și nurori, precum și de nepoatele și nepoții săi la biserică și în familie.

Sergent Nicolae Stan¹⁸²

S-a născut la data de 25 februarie 1916, cu șase luni înainte de înscrierea României în războiul pentru întregire statală și națională 1916-1919. Tatăl său, Ilie Stan, a participat la acest război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, căzând în crâncenele lupte de la Mărășești, în ziua de 25 iulie/7 august 1917, zi în care au căzut în luptele duse cu trupele germane mulți ostași, în frunte cu comandantul unității, locotenentul-colonel Vasile Stamate. Nicolae Stan, care nu-și cunoscuse tatăl, a rămas orfan, împreună cu cei doi frați mai mari, ei fiind crescuți în condiții deosebit de grele de către mama lor. După majorat cei trei bărbați au participat la luptele celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

¹⁸²Datele au fost culese de col.(rtr.) Constantin Chiper.

În anul 1938 Nicolae a fost încorporat la Regimentul 85 Infanterie Oradea, subordonat Diviziei 17 Infanterie Oradea. După parcurgerea etapelor de instrucție în cazarmă, în aplicații și manevre militare, Nicolae Stan, avansat la gradul de caporal, a participat la luptele de eliberare a Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele de la Odessa (8 august - 16 octombrie 1941), la luptele de la Cotul Donului (15 iulie 1942 - 2 februarie 1943), precum și la luptele purtate pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova: Carpații Orientali - Pașcani - Târgu Frumos - Iași - Chișinău (2 aprilie -20 august 1944).

După începerea ofensivei armatei sovietice, la 20 august 1944, armata română s-a retras spre sudul țării. În ziua de 23 august 1944, Regimentul 85 Infanterie ajunsese la Mărășești. Avangarda trupelor rusești a făcut prizonieri de război peste 150.000 de ostași români, în perioada 23 august - 12 septembrie 1944, când s-a încheiat armistițiul sovieto-român. Între ei s-a aflat și Nicolae Stan, ajuns la gradul de sergent.

Trecut prin lagărul de triere de tristă amintire, de la Bălți - Basarabia, Nicolae Stan a fost trimis într-un lagăr din Siberia. După externarea din lagăr s-a întors în satul natal, Ploieștiori, comuna Blejoi, județul Prahova, unde s-a căsătorit cu domișoara Pătruna. Din mariajul lor au rezultat două fete – Maria și Constanța – pe care le-au crescut lucrând pământul primit atât de la părinți, cât și prin împrumutarea efectuată în baza Reformei agrare din anii 1945-1946.

Pentru participarea la război Nicolae Stan a fost decorat cu Medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941–1945”.

La festivitatea prilejuită de omagierea împlinirii a 100 de ani de viață au participat reprezentanții primăriei comunei Blejoi, inspectorul de stare civilă, Andreea Ștefan, și directorul ziarului „Info Blejoi”, Marian Macovei, care au oferit, din partea primăriei, o sumă de bani și un aranjament floral format din 100 de trandafiri. De asemenea, au fost prezenți reprezentantul CMJ Prahova, locotenent-colonelul Adrian Oprea, și reprezentantul ANVR Prahova și al Asociației Județene „Cultul Eroilor” Prahova, col.(rtr.) Constantin Chiper, care au oferit bani, diplome și Reviste „România Eroică” și „Prahova Eroică”. La festivitate au mai participat Constanța Meșca, una dintre fiicele veteranului, care-l îngrijește cu multă atenție, precum și nepoții Cristinel Meșca și Marian-Cătălin Meșca și unii strănepoți ai celui sărbătorit.

Sergent Nicolae ȚILIMPEA¹⁸³

Nicolae Țilimpea s-a născut la data de 6 decembrie 1918, în localitatea Trenu, comuna Chiojdeanca, județul Prahova, din părinții Marin și Sultana. El a mai avut doi frați: Ion mort de tifos și pe Dumitru. Și tatăl său Marin Țilimpea a murit de tifos exantematic.

Nicolae a copilărit în localitatea natală și a absolvit școala primară în Chiojdeanca. Până în anul 1939 Nicolae a lucrat alături de părinți în localitatea natală.

¹⁸³ Interviu luat de autor doamnei prof.dr. Mariana Gheorghe, nepoata lui Dumitru Țilimpea.

Puterile totalitare, Germania hitleristă și Rusia bolșevică, la data de 23 august 1939 au încheiat la Moscova Pactul Ribentrop–Molotov, prin care stabileau în Anexele secrete atacarea țărilor pașnice Polonia, România și Țările Baltice.

La data de 1 septembrie 1939, Germania hitleristă, dornică să participe la împărțirea lumii în noi sfere de influență, a atacat Polonia la granița din vest și apoi de la 17 septembrie 1939 din est a atacat Uniunea Sovietică, condusă de dictatorul Stalin. Așa a început cel de Al Doilea Război Mondial, care a produs omenirii imense pierderi de vieți omenești, materiale și suferințe sociale.

Rând pe rând s-au înscris în acest război pustiitor Franța, Anglia, Italia, Japonia și alte state constituindu-se două tabere care, s-au măcelărit fără gândire logică până în toamna anului 1945.

În situația deosebit de critică în care s-a aflat România, îndeosebi din vara anului 1940, când a fost răstignită, răpindu-i-se teritoriile Basarabiei, Partea de Nord a Bucovinei, Ținutul Herța, partea de Nord a Transilvaniei și Cadrilaterul, guvernul României a trecut la măsuri de întărirea apărării țării, complet izolată de marile puteri europene Franța și Anglia.

Tânărul Nicolae Țilimpea a fost chemat la încorporare în luna noiembrie 1939, pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, unul din cele mai titrate regimente din Armata Română. Partea Sedentară a Regimentului 32 Infanterie Mircea se afla în Cazarma de pe str. Mărășești nr.278, unde au fost chemați recruții pentru instruire. Partea Activă (Operativă) a unității era dispusă în apărare, la vest de Prut în dispozitivul tactic Vișoara – Manoleasa – Ripiceni – Dornești, județul Botoșani, pentru a preveni o agresiune sovietică.

Recruții încorporați, între care și Nicolae Țilimpea au parcurs perioada instruirii soldatului, grupei și plutonului în cazarma din Str. Mărășești nr. 278, iar din luna octombrie 1940 în localitatea Albești Paleologu, unde fusese dislocată unitatea.

Prin Decretul de mobilizare al Armatei Române din 21 iunie 1941, primit cu Ordinul nr. 6500 din 21 iunie 1941 al Corpului 5 Armată, Regimentul 32 Dorobanți (denumire primită în 1933) „Mircea” și-a mobilizat efectivele. Începând cu data de 25 iunie 1941, efectivele Regimentului 32 „Mircea” a trecut Prutul, înaintând de la Ungheni spre orașul Bălți.

Regimentul 32 „Mircea” Ploiești a contribuit la eliberarea prin dârze lupte a localităților din Basarabia: Pârliți, Romanca, Rădeni, Cosmești, Orhei, Chiperceni, Curbeni, Bulăești, Văscăuți, Mârzești, până la data de 26 iulie 1941.

De la data de 8 august 1941, unitatea a participat la luptele din Operațiunea militară Odessa, aducându-și aportul la eliberarea localităților: Vladimirovka, Karpova, Bogdanovka, Egorovka, Ostrovka, Grigorovka, Odessa. În luptele din Ucraina, regimentul a pierdut trei sferturi din efective.

După luptele de la Odessa, unitatea a primit aprobare să se înapoieze în țară, ajungând în Ploiești, în ziua de 8 noiembrie 1941. Ajunsă în cazarmă, unitatea a început activitatea de reorganizare, completarea efectivelor și a mijloacelor de luptă, precum și activitatea de instruire a efectivelor.

În ziua de 3 decembrie 1941, fruntașul Nicolae Țilimpea a primit o permisie de 10 zile, sărbătorind onomastica împreună cu familia, pe data de 6 decembrie 1941.

La data de 1 iulie 1942, unitatea subordonată Diviziei a 5-a Infanterie Buzău a primit ordin să se mobilizeze și să plece la Cotul Donului – Stalingrad, unde a desfășurat lupte împotriva trupelor sovietice, de la 15 august 1942. Fruntașul Nicolae Țilimpea a fost avansat în gradul de caporal și a fost numit comandant de grupă pușcași.

În ziua de 19 noiembrie 1942, Armata sovietică a început o puternică contraofensivă la Cotul Donului, încercuind în zilele următoare unitățile subordonate Diviziilor a 5-a Infanterie Buzău, a 6-a Infanterie Focșani, a 13-a Infanterie Ploiești, a 14-a Infanterie Iași și a 15-a Infanterie Chișinău (această mare unitate s-a înființat la Constanța în 1914, a luptat în Campania militară din anul 1916 în Dobrogea, la Oituz și în vara anului 1917 în marea bătălie de la Mărăști. În anii 1918-1922 a luptat în Basarabia, alungând trupele rusești și ucrainiene peste Nistru, iar din 1923 a fost dislocată în Chișinău).

Caporalul Nicolae Țilimpea a dispărut la Cotul Donului și nu s-a mai înapoiat în țară, fiind plăns de părinți și celelalte rude și prieteni.

Fratele său mai mic, Dumitru Țilimpea a fost căsătorit cu tânăra Maria Rugu. Împreună au avut o fiică Elena, care trăiește în Cartierul Bereasca din Ploiești. Elena în vârstă de 72 de ani are o fiică Maria – Mariana, prof. dr. de Istorie, inspector școlar, căsătorită cu inginerul Cristian Gheorghe. Tânăra familie Gheorghe are un fiu Radu, absolvent al facultății de Marketing din București.

Sergent Constantin NEMEȘ^{184/ 185}

Constantin Nemeș s-a născut la data de 27 mai 1917, în localitatea Valea Călugărească, județul Prahova. Părinții săi se trăgeau din zona Alba Iulia. Tatăl, Ioan Nemeș, era din Sân Benedic, iar mama, Aurelia, din localitatea Pânade, unde s-a născut și marele om de știință Timotei Cipariu.

Părinții săi s-au căsătorit religios în anul 1912, când Ardealul se afla sub stăpânirea Austro–Ungariei. În acel an, în zona Alba s-au comis numeroase atrocități împotriva românilor, ceea ce i-a determinat pe unii dintre ei să-și riște viața și să se refugieze în România. Tinerii Ioan și Aurelia Nemeș au riscat și au reușit să se refugieze în județul Prahova.

Inițial s-au așezat în localitatea Valea Călugărească, cu aprobarea organelor administrației României. După o perioadă de acomodare, cu aprobarea conducerii Prefecturii Prahova s-au stabilit cu domiciliul în orașul Ploiești, unde au găsit locuri de muncă în industria petrolieră și condiții de cazare, cu chirie.

Constantin Nemeș a absolvit școala primară din Cartierul Dorobanți, unde-și avea domiciliul familia. De la vârsta de 15 ani a învățat meseria de zidar, cu antreprenori germani și italieni, în Ploiești și București, el învățând în acel timp și limbile germană și italiană.

În anul 1939 tânărul Constantin Nemeș a fost recrutat de către Cercul de Recrutare Prahova, pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 7

¹⁸⁴ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Registre de Foi Matricole realizate de Cercul de Recrutare Prahova, Contingentul 1939.

¹⁸⁵ Carnețel cu notițe personale, păstrat de familie.

Grăniceri Arad. După parcurgerea etapelor de instruire a soldatului, grupei și plutonului, Constantin Nemeș a fost selecționat pentru școala de gradați, pe care a încheiat-o cu rezultate bune, fiind avansat la gradul de sergent și numit comandant de grupă grăniceri, la Pichetul de Grăniceri de la Curtici.

La data de 15 ianuarie 1942 sergentul Constantin Nemeș a fost mutat în Regimentul 19 Artilerie Ploiești. Aici a fost încadrat comandant de grupă artilerie, în plutonul unu, bateria întâia, divizionul unu, și a participat la aplicații practice și marșuri pentru fortificare fizică, în cazarmă și pe terenurile de instrucție din localitățile Strejnic și Târgșor.

De la data de 15 iulie 1942 Regimentul 19 Artilerie a fost introdus în luptele de Cotul Donului – Stalingrad, în subordinea Diviziei 5 Infanterie Buzău.

Datorită marilor pierderi în oameni și tehnică de luptă, după prima contraofensivă a armatei sovietice, de la 19 noiembrie 1942, la data de 27 noiembrie 1942 sergentul Constantin Nemeș a fost mutat în Regimentul 91 Infanterie Alba Iulia, unde a îndeplinit tot funcția de comandant de grupă.

După a doua contraofensivă victorioasă a Armatei sovietice de la Kursk - Orel, din vara anului 1943, armatele germană și română au început retragerea treptată spre Ucraina și frontul din Moldova.

De la data de 19 noiembrie 1942 și apoi în anul 1943, armata sovietică a capturat mulți ostași germani și români. Printre ei s-a aflat și sergentul Constantin Nemeș, care, după două zeci de zile de transport cu trenurile de marfă, a ajuns în lagărul Oranki, din Siberia. Abia repartizați pe detașamente, toți prizonierii români au primit propunerea de a se înrola în Divizia de Voluntari Români „Tudor Vladimirescu”, înființată la data de 2 octombrie 1943.

Sergentul Constantin Nemeș a refuzat înrolarea în această mare unitate și a participat la lucrările ordonate în lagăr, aici suferind de foame, frig și de lipsă de medicamente. La data de 8 ianuarie 1947 a fost eliberat, nu înainte de a primi propunerea să rămână în U.R.S.S. și să se căsătorească cu o femeie din arealul sovietic, care pierduse în război 20 de milioane de bărbați.

Cu mare bucurie a ajuns la familie în primăvara anului 1947. După neagra perioadă de prizonierat, Constantin Nemeș a participat la reconstrucția țării. Ploieștiul se situa, după capitală, pe locul al doilea la capitolul distrugerilor pricinuite de bombardamentele anglo-americe, sovietice și germane.

În anul 1959 Constantin Nemeș s-a căsătorit cu Elena Vasile, din localitatea Tinosu, județul Prahova. Elena era prima fiică din cei 12 copii ai familiei Vasile.

Soții Constantin și Elena Nemeș au avut patru copii: Elisabeta, născută în anul 1959, Constantin, născut în anul 1960, Rodica (Marga) născută în anul 1961 și George, născut în 1969.

Elisabeta, de profesie jurist, pensionară, este căsătorită cu Nicolae Petre, pensionar, fost cadru militar M.A.I. Cei doi au o fiică, Elena, de profesie filolog, și un fiu, Vlad, muzician.

Constantin, de profesie inginer, este căsătorit cu Elena Nedelcu, de profesie economist. Cei doi soți au doi fii, ambii arhitecți: Bogdan-Alexandru și Sorin-Gabriel.

Rodica (Marga), funcționară, este pensionară. A fost extrem de atașată de părinți, ajutându-i foarte mult în treburile gospodărești.

George, inginer, este căsătorit cu Dana, jurist. Cei doi au o fiică, Ana, în vârstă de 5 ani, un copil inteligent, căreia i se întrevede o puternică personalitate.

Caporal Teodor JIPA¹⁸⁶

Teodor, fiul lui Costache și al Velicăi Jipa, s-a născut la data de 24 martie 1911 în orașul Ploiești, județul Prahova. După absolvirea școlii primare nr. 11 din orașul Ploiești, Teodor Jipa s-a angajat băiat de prăvălie la diferite magazine alimentare și de coloniale din urbea natală. Ulterior s-a calificat în meseria de ospătar și a lucrat la Restaurantul „Trocadero” din Ploiești, până în anul 1935, când a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, la Regimentul 1 Transmisiuni, Batalionul 2 Transmisiuni.

Înapoiat la vatră după satisfacerea serviciului militar, cu gradul de fruntaș, Teodor Jipa a lucrat, de la data de 1 septembrie 1937, în diferite restaurante din orașul Ploiești, în meseria de ospătar.

Teodor Jipa a fost concentrat, în anul 1939, la Regimentul 1 Transmisiuni, Batalionul 2 Transmisiuni. A fost avansat la gradul de caporal și a participat la campaniile militare din est, în perioada 22 iunie - 15 aprilie 1943 (eliberarea Basarabiei, luptele de la Odessa și de la Cotul Donului). A fost grav rănit în luptele din ziua de 15 aprilie 1943.

Pe frontul de est a luptat și fratele său mai mic, Grigore, încadrat în Regimentul 7 Dorobanți Prahova, care a murit la Cotul Donului, fiind lovit, în zona capului și a stomacului, de schijele unui brand.

Fratele lor, Tache, primul dintre copii, a participat la Războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919), cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, și a murit în ziua de 27 iulie 1917, la Mărășești.

Lăsat la vatră în luna mai 1943, caporalul Teodor Jipa s-a căsătorit cu văduva Alexandrina Trandafirescu, care avea 2 copii. El i-a înfiat pe copii și, împreună cu soția sa, i-au crescut cu multă dragoste. Deoarece Alexandrina era de profesie bucătar, soții Jipa au deschis un restaurant în localitatea Blejoi, județul Prahova, iar după anul 1948, după naționalizarea mijloacelor de producție, au lucrat la stat, ajutându-și copiii să se realizeze profesional.

Caporalul Teodor Jipa a decedat la data de 5 mai 1986 și a fost înmormântat de familie în Cimitirul Bolovani din Ploiești.

Caporal Ioan STĂNESCU¹⁸⁷

Ioan Stănescu s-a născut la data de 8 februarie 1918, în pitoreasca localitate Vălenii de Munte. A absolvit 7 clase în localitatea natală. S-a pregătit pentru meseria de frizer, printr-un stagiul de ucenicie, și, de la vârsta de 15 ani, s-a încadrat în muncă.

La data de 15 martie 1940 Ioan Stănescu a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, în Regimentul 32 Dorobanți (Infanterie) „Mircea” din Ploiești, una dintre cele mai prestigioase unități luptătoare din Armata

¹⁸⁶ col. (r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 102-103.

¹⁸⁷ col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 107-108.

Română. După încheierea perioadei de instrucție, tânărul ostaș a fost concentrat, la Partea Operativă a unității, participând la instrucție în zona viitoarelor acțiuni probabile de luptă.

În ziua de 20 iunie 1941, Ioan Stănescu a fost mobilizat și a participat la luptele dârze de eliberare a Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele din operațiunea militară Odessa (1 august - 16 octombrie 1941) și la luptele de la Cotul Donului (15 august 1942 - 3 februarie 1943).

Luptătorul Ioan Stănescu s-a comportat eroinic în luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului, precum și pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova, fiind avansat la gradul de caporal și decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a. Cu atât mai mare i-a fost deziluzia, la data de 27 august 1944, când a fost luat prizonier de război și dus în lagărele foarte dure de pe teritoriul Uniunii Sovietice. A fost eliberat din detenție la data de 15 iunie 1946.

Revenit în țară, Ioan Stănescu s-a căsătorit cu Constanța Radu, coafeză, cu care a avut doi copii pe care, i-a ajutat să se realizeze din punct de vedere moral și profesional: Petruța-Anisia (absolventă a Facultății de Filologie, profesoară de Limba Română) și Dan (absolvent al Institutului Politehnic din București, de profesie inginer electronist).

Din notițele respectatului veteran de război, decedat în anul 1993, am desprins câteva amintiri de război: *„În lagăr am mâncat cartofi cruzi și coajă de copaci. Am rezistat fiindcă oamenii civili din zona lagărului ne mai dădeau de mâncare când eram scoși la muncă. În încercuirea de la Cotul Donului am căutat să ne salvăm. Cei care s-au îndreptat spre unitățile germane au fost împușcați, întrucât erau acuzați de trădare, iar cei care ne-am îndreptat spre ruși am fost luați prizonieri de război.”*

Soldat Marin ANCA¹⁸⁸

Marin Anca s-a născut în anul 1920, în apropiere de Câmpina.

El a făcut parte din Grupul Specialități Moto II, din Câmpina. A decedat la data de 25 august 1944, ora 20:00, la vârsta de 24 de ani.

Pe Marin Anca îl găsim în tabelul cu persoanele decedate din Câmpina ca Erou căzut în războiul antihitlerist născut în zona Câmpina.

În Registrul de morți este trecut la numărul 159/1944.

Prin Decretul 130 al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România din 14 aprilie 1971, o stradă din Câmpina poartă numele, Strada Soldat Erou Marin ANCA.

¹⁸⁸Studiu realizat de col.(ret.) Marian Dulă.

UNITĂȚI MILITARE ȘI CADRE MILITARE DECORATE CU ORDINUL „MIHAI VITEAZUL”

Sistemul de decorații a fost constituit în România în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, mai exact în anul 1872. Decorațiile erau acordate pentru merite deosebite în serviciul țării. O componentă esențială a acestui sistem a constituit-o categoria decorațiilor de război.

Decorațiile de război au reprezentat, de la înființarea lor, o înaltă cinstire adusă vitejiei, curajului și spiritului de sacrificiu dovedite pe câmpurile de luptă, un omagiu adus acelor care nu și-au precupețit viața pentru a-și servi patria. Sistemul decorațiilor de război românești cuprindea, în ordine ierarhică: ordine, cruci și medalii.

Cel mai înalt ordin militar de război al statului român este Ordinul „Mihai Viteazul”, ordin înființat de regele Ferdinand I – într-un moment de cumpănă a neamului românesc, când însăși ființa statului era în pericol, în dramatica iarnă a anilor 1916/1917 – prin Legea nr. 3.249, publicată în Monitorul Oficial, partea I-a, nr. 223, din 23 decembrie 1916.

Încă de la început, ordinul a fost destinat exclusiv ofițerilor care s-au distins prin fapte excepționale de război în fața inamicului, fapte precizate prin regulamentul ordinului.

Ordinul are trei clase (clasa I-a, clasa a II-a și clasa a III-a) și, obligatoriu, se conferă în mod succesiv, începând cu clasa a III-a.

Însemnele ordinului și modalitățile de purtare au fost modificate de mai multe ori, existând ordine model 1916, model 1938 și model 1941.

Ordinul „Mihai Viteazul” a fost conferit în primul război mondial la 302 ofițeri români (din care 117 post-mortem) din cei 17.921 ofițeri participanți la război, iar în al II-lea război mondial la 1.285 ofițeri români (870 ofițeri decorați în est și 415 ofițeri decorați în vest, din care 343 post-mortem), din cei circa 200.000 ofițeri, care au participat la război.

Astăzi, Cavalerii Ordinului „Mihai Viteazul” sunt organizați în Asociația Cavalerilor Ordinului „Mihai Viteazul”, cu sediul în București. O parte dintre Cavalerii Ordinului „Mihai Viteazul” au primit titlul onorific de „Cetățean de Onoare”, remarcându-se, prin receptivitatea dovedită în acest sens, Asociația Cultural-Istorică „Mihai Viteazul” din municipiul Ploiești.

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Ca urmare a eroismului, dârzeniei, vitejiei și înaltului spirit de sacrificiu dovedite în campaniile militare din toamna anului 1916 și vara anului 1917, unitățile militare și cadrele militare prahovene au fost decorate cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a.

UNITĂȚI MILITARE

1. *Regimentul 32 Infanterie „Mircea”* – Înalt Decret nr. 1.171, din 9 octombrie 1917: decorat la 26 mai 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iași, pentru legendarele atacuri date în localitatea Moara Roșie, în zilele de 25-29 iulie 1917.

2. *Regimentul 3 Vânători (Infanterie)* – Înalt Decret nr. 1.171, din 9 octombrie 1917: decorat la 8 noiembrie 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iași, pentru vitejia și elanul remarcabile cu care au luptat cadrele și trupa acestui glorios regiment, în zilele de 24-29 iulie 1917, în localitatea Doaga.

3. *Regimentul 47 Infanterie* – Înalt Decret nr. 1.356, din 15 noiembrie 1917: decorat la 26 mai 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iași, pentru vitejia și hotărârea cu care au luptat în pădurea „La Răzoare”, îndeosebi în ziua de 6 august 1917, când au contraatacat și alungat trupele germane până în localitatea Satul Nou.

4. *Regimentul Prahova nr. 7* – Înalt Decret nr. 902, din 16 aprilie 1918: decorat în luna iunie 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iași, pentru vitejia și înaltul spirit de sacrificiu dovedite în zilele de 25-29 iulie 1917, la Mărășești (localitatea Moara Albă, pădurea Călinei și Valea Jugastrului).

CADRE MILITARE

1. *Sublocotenent Arion Mihai*, Regimentul 6 Călărași, Înalt Decret nr. 370, din 20.04.1917.

2. *Căpitan Curculescu Ștefan*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.

3. *Locotenent (r.) Danielescu Gavril*, Regimentul 7 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.

4. *Maior Mareș Petre*, Regimentul 47/72 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.366, din 18.11.1917.

5. *Sublocotenent (r.) Manolescu Gheorghe*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 378, din 27.04.1917.

6. *Maior Malamuceanu Constantin*, comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 3.812, din 17.09.1920.

7. *Sublocotenent (r.) Popa Ioan*, Regimentul 47/72 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.366, din 18.11.1917.

8. *General de brigadă Popescu Ioan*, comandantul Diviziei a 13-a Infanterie, Înalt Decret nr. 1.137, din 03.10.1917.

9. *Căpitan Sîpiceanu Ion*, Regimentul 3 Vânători, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.

10. *Locotenent-colonel Radu Rosetti*, comandantul Regimentului 47/72 Infanterie Prahova.

11. *Maior Ignătescu Alexandru*, Regimentul 3 Vânători.

12. *Căpitan Dumitrescu Vasile*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”.

13. *Căpitan Sadoveanu Ion*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”.
14. *Locotenent Pălăngeanu Emil*, Regimentul 3 Vânători.

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL^{189/190/191}

UNITĂȚI MILITARE

Unitățile militare prahovene s-au comportat în mod deosebit în campaniile militare din est și din vest, fiind decorate cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a II-a și a III-a. În continuare sunt prezentate unitățile militare decorate ca urmare a participării glorioase la războiul pentru întregirea neamului românesc.

1. *Divizia 1-a Mixtă Munte* – Decret Regal nr. 774, din 14.03.1942: decorată cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, și stindard de comandament.
2. *Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”* – Decret Regal nr. 1.160, din 21.04.1942: decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a.
3. *Regimentul 4 Roșiori* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a II-a.
4. *Regimentul 10 Roșiori* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a II-a.
5. *Regimentul 3 Călărași* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a.

CADRE MILITARE

Cadrele militare prahovene, care s-au acoperit de glorie în acțiunile militare desfășurate în campaniile militare din anii 1941-1945, au fost decorate cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a.

1. *Sublocotenent Albeanu Ioan*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.467, din 04.08.1945.
2. *Maior Albu Emil*, Regimentul 3 Călărași, Decret Regal, nr. 2.886 din 17.10.1941, decorat post-mortem.
3. *Sublocotenent Aldica Gheorghe*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
4. *Locotenent aviator Alexiu Florian*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 517, din 9.03.1944, decorat post-mortem.
5. *Sublocotenent Alexiu Mircea*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal, nr. 353, din 15.02.1943, decorat post-mortem.
6. *Căpitan Anineanu Radu-Vîfor*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 399, din 18.02.1943.

¹⁸⁹Scafeș, C. ș.a., *Armata română/1941-1945*, Editura R.A.I., București, 1996.

¹⁹⁰Stănescu, E., Stănescu, I., Preda, G., *Cavaleri ai Ordinului „Mihai Viteazul”*, Editura Universal Cartfil, Ploiești, 1996.

¹⁹¹*Revista „România eroică”*, nr. 6-7/1999 și nr. 8-9/1999.

7. *Căpitan Arsenescu Nicolae*, Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.
8. *Locotenent Băcescu Virgiliu*, comandantul Bateriei nr. 192 Artilerie Antiaeriană din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.
9. *Căpitan Budurăscu Ioan*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.
10. *Căpitan aviator (r.) Cantacuzino Constantin*, dublu decorat: a fost distins prima oară când era comandantul Escadrilei 53 Vânătoare din Grupul 7 Vânători, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943, și a doua oară când era comandantul Grupului 9 Vânătoare, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.
11. *Locotenent-colonel Cazacu Veniamin*, comandant al Regimentului 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 2.469, din 04.08.1945.
12. *Căpitan Căpitănescu Nicolae*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943, decorat post-mortem.
13. *Sublocotenent Cârsteanu Sorin*, Regimentul 6 Călărași, Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942.
14. *Sublocotenent (r.) Checiu Ioan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
15. *Sublocotenent aviator Claru Vasile*, Flotila a 2-a Vânătoare, Grupul 8 Vânătoare, Decret Regal nr. 2.844 din 11.10.1941, decorat post-mortem.
16. *Sublocotenent Cepleanu Dan*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
17. *Maior Cojocăreanu Constantin*, comandant secund al Batalionului 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
18. *Căpitan Constantinescu Teodor*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942.
19. *Căpitan Costăchel Ioan*, Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie, Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942.
20. *Maior Corbeanu Alexandru*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943, decorat post-mortem.
21. *Căpitan Corbu Vasile*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
22. *Căpitan Crăciun Dumitru*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
23. *Sublocotenent Crăciunescu Gheorghe*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945, decorat post-mortem.
24. *Sublocotenent Cârsteanu Sorin*, Regimentul 6 Călărași, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.
25. *Sublocotenent Crintea Eugen*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.468, din 04.08.1945.
26. *Colonel Crețoiu Vasile*, comandantul Regimentului 7 Infanterie Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.
27. *Locotenent (r.) Crețulescu Aurel*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.

28. *Căpitan Curteanu Marin*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
29. *Locotenent-colonel Dămăceanu Dumitru*, comandantul Regimentului 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
30. *Maior Derlogea Nicolae Mihail*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.
31. *Locotenent-colonel Dinculescu Gheorghe*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942, decorat post-mortem.
32. *Locotenent (r.) Drăgănescu Ioan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942, decorat post-mortem.
33. *Maior Enculescu Ion*, șef stat major la Brigada 1 Mixtă Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942.
34. *Căpitan Enea Traian*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 506, din 21.02.1945, decorat post-mortem.
35. *Locotenent Eșanu Victor-Grigore*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.
36. *Maior Evolceanu Alexandru*, Divizia 1 Vânători de Munte, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943.
37. *Căpitan Galeș Ioan*, Regimentul 32 Dorobanți „Mircea”, Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942, decorat post-mortem.
38. *Locotenent aviator Gavrilu Vasile*, Escadrila 56 Vânătoare, Grupul 9 Vânătoare, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.
39. *Maior Georgescu Aurel*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
40. *Locotenent Georgescu Constantin*, comandantul Bateriei 175 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.
41. *Sublocotenent Georgescu Stelian*, Regimentul 32 Dorobanți „Mircea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.
42. *Căpitan Ghering Leon*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
43. *Locotenent Ghiță Gheorghe*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 3.587, din 11.12.1946.
44. *Sublocotenent Haralambie Spiridon*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 1.492, din 4.05.1945.
45. *Sublocotenent Holban Mircea*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
46. *Locotenent-colonel Ignat Virgiliu*, șeful de stat major al Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
47. *Locotenent-colonel Ionescu Constantin*, comandantul Batalionului 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
48. *Sublocotenent Klaus Ervin*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
49. *General de divizie Lascăr Mihail*, comandantul Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.88,6 din 17.10.1941.
50. *Căpitan Marinescu Constantin*, Regimentul 32 Dorobanți „Mircea”, Decret Regal nr. 2.040, din 16.07.1942.

51. *Căpitan Meculescu Cristache*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942, decorat post-mortem.
52. *Locotenent aviator Micu Ioan*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.
53. *Căpitan Mihăiescu Constantin*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942, decorat post-mortem.
54. *Căpitan Mihuț Gheorghe*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.
55. *Sublocotenent (r.) Milea Vasile*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 2.469, din 4.08.1945, decorat post-mortem.
56. *General de brigadă Mociulschi Leonard*, comandant secund al Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
57. *Sublocotenent Moise Marin*, Regimentul 7 Dorobanți Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.
58. *Căpitan Nedan Naum Ioan*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
59. *Locotenent-colonel Negrișescu Ioan*, dublu decorat: a fost distins prima oară în perioada în care făcea parte din Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943, și a doua oară în calitate de comandant al unității, Decret Regal nr. 1.494, din 4.05.1945.
60. *Maior Niculescu Eugeniu*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
61. *Locotenent-colonel Niculiu Gheorghe*, comandantul Grupului de Vânători Niculiu din Divizia 1-a Munte, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
62. *Sublocotenent (r.) Niță Alion*, Regimentul 32 Dorobanți „Mircea”, Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
63. *Sublocotenent (r.) Niță Petre*, Regimentul 7 Dorobanți Prahova, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943.
64. *Sublocotenent Pandele Gheorghe*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.463, din 4.08.1945, decorat post-mortem.
65. *Căpitan Petit Eugen*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1945.
66. *Sublocotenent observator (r.) Popescu Eliade*, Escadrila 11 Informații, Flotila a 2-a Aviație Informații, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.
67. *Locotenent-colonel Portășescu Ștefan*, comandantul Regimentului 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 97, din 17.01.1944.
68. *Locotenent aviator Pretorian Vasile*, Flotila a 2-a Informații, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.
69. *Căpitan Râreanu Gheorghe*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.
70. *Căpitan Schneider Erwin*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 361 din, 15.02.1943.
71. *Sublocotenent (r.) aviator Selei Erich Richard*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.
72. *Locotenent-colonel Siminel Victor*, comandantul Regimentului 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.

73. *Sublocotenent Simionescu Nicolae*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

74. *Sublocotenent (r.) Slăvescu Dan*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 284, din 2.02.1943.

75. *Sublocotenent (r.) State Aurelian*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 711, din 30.03.1944.

76. *Sublocotenent Stoenescu Grigore-Nicolae*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

77. *Sublocotenent (r.) Stoenescu Ștefan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

78. *Sublocotenent (r.) Stoienescu Ștefan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

79. *Sublocotenent (r.) aviator Sekei Erich Richard*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.

80. *Locotenent (r.) Socor Mircea*, Regimentul 7 Dorobanți Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.

81. *Căpitan Stanciu Constantin*, Regimentul 7 Dorobanți Prahova, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1947.

82. *Locotenent Ștefănescu Ioan*, Regimentul 19 Artilerie, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.

83. *Colonel Șutzu Mihail*, comandantul artileriei Diviziei 1-a Vânători de Munte, Decret Regal nr. 1.908, din 30.06.1942.

84. *Sublocotenent Tache Dumitru*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.469, din 4.08.1945.

85. *Colonel Talpeș Constantin*, comandantul Regimentului 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

86. *Locotenent (r.) Tamviceanu Nicolae*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.01.1941.

87. *Locotenent (r.) Tănăsescu Dumitru*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

88. *Căpitan Teodoroiu Vlad*, Regimentul 10 Roșiori Purtat, Decret Regal nr. 399, din 12.02.1942.

89. *Locotenent-colonel Tâlvescu-Pleșoianu Aurel*, comandantul Regimentului 3 Călărași, Decret Regal nr. 506, din 21.02.1945.

90. *Sublocotenent Toncea Octavian*, Regimentul 8 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 807, din 23.03.1945.

91. *Căpitan Trandafir Nicolae*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

92. *Locotenent Vasiliu Constantin*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.

93. *General de brigadă Vasiliu-Rășcanu Constantin*, dublu decorat: a fost distins prima dată în perioada în care se afla la comanda Diviziei 1-a Munte (1942-1943), Decret Regal nr. 2.549, din 1.09.1942 și a doua oară în calitate de comandant al Corpului 5 Armată Teritorial (1943-1944), Decret Regal nr. 2.254, din 22.11.1944.

94. *Căpitan Văsescu Ilie-Gheorghe*, Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 1.494, din 4.05.1945.

95. *Căpitan Vizitiu Traian*, Regimentul 3 Călărași Purtat, Decret Regal nr. 2.468, din 4.08.1945.

96. *Căpitan Vergatti Lelius*, Regimentul 19 Artilerie, Decret Regal nr. 1.647, din 16.06.1943.

97. *General de divizie Voiculescu Constantin*, comandantul Diviziei 1-a Vânători de Munte (1943-1944), Decret Regal nr. 1.071, din 30.05.1944.

98. *Locotenent (r.) Voinea Aurel*, Regimentul 32 Dorobanți „Mircea”, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.

99. *Colonel Zăgănescu Nicolae*, comandantul Regimentului 9 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945.

100. *Colonel Zotter Toma*, șef de stat major al Corpului 5 Armată Teritorial, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945.

Eroi ploieșteni căzuți în al Doilea Război Mondial

Căpitan tănase constantin;

Locotenenți: cocoș cristea și negoiață ioan,

Sublocotenent marinescu iosif;

Adjutant aviator bosânceanu ioan;

Plutonier t.r.: dincă nicolae și ghiță ioan;

Sergent-major: bicănicolae și șiman ioan;

Sergenți: Alexandrescu M. Ovidiu, Alexe I. Paraschiv, Beleguță Ștefan, Dotez Stan, Brătulescu Mihalache, Bucur Ioan, Bugulescu Alexandru, Constantinescu Gheorghe, Cristescu Spiru, Dărmănescu Constantin, Dumitrescu Constantin, Dumitrescu Vasile, Ghizdăvescu Nicolae, Gramp Wilhelm, Gheorghe Gh. Traian, Ion I. Tănase, Ionescu T. Ioan, Ionescu R. Toma, Jipa Grigore, Nițu Ilie, Oprea Constantin, Stanciu Gheorghe, Stănciulescu I. Ion, Stoica Dumitru, Tănăsescu T. Constantin, Temelie C. Ioan și Vasile Mihai;

Caporali: Andronache Șt. Gheorghe, Bran I. Nicolae, Bujor Mihail, Constantinescu Gheorghe, Crivăț Gheorghe, Georgescu Ioan, Gheorghe Ioan, Grigorescu Gheorghe, Crivăț Gheorghe, Ioan Ioan, Ion Gh. Petru, Ionescu Grigore, Ionescu Hariton, Ionescu Petre, Leca T. Roman, Lefterescu Gh. Gheorghe, Mihai Vasile, Nicolae Gheorghe, Nițu Dumitru, Oancea V. Ilie, Petrescu I. Stelian, Pintiliș Șerban, Pârvulescu Constantin, Păunescu Trodor, Popescu C. Petre, Rădulescu Gheorghe, Sabo Iordan, Străchinescu Alexandru, Stroie Mihai și Țari Mihail;

Soldați: Andraș M. Mihail, Andrei P. Mihai, Andronie Timoftei, Andronescu Șt. Mircea, Angelescu Gheorghe, Apostolescu Alexandru, Asanache Tudorache, Angelescu George, Anton V. Constantin, Antonescu M. Petre, Anastasescu V. Nicolae, Avramescu I. Nicolae, Avramescu I. Gh-Ioan, Barbigu-Barbieri Petre, Badea Gheorghe, Badea Vasile, Bădulescu Stelian, Baicu Vasile, Bănică Marin, Belciug Tănase, Blaga Gheorghe, Boca D. Mihai, Barbieri C. Petre, Berte-Bențea Nicolai, Botescu I. Constantin, Brânză Gh. Alexandru, Barbălată T. Stelian, Bucuroiu Miron, Cador Petre, Căciuneanu A. Nicolae, Călin Vasile, Candrea Ioan, Candrea Stelian, Calistrat T. Dumitru, Cărdașel Constantin, Cărbuneanu Alexandru, Chiriță Marin, Chiriță M. Constantin,

Constantin Petre, Constantin Vasile, Constantinescu Alexandru, Constantinescu Gheorghe, Constantinescu Marin, Costache Ion, Cristea P. Teodor, Casaschi V. Gheorghe, Caravia I. Gheorghe, Constantinescu Șt. Gheorghe, Constantinescu N. Gheorghe, Cristescu I. Dănilă, Cârliș I. Cristea, Călin N. Vasile, Crăciun C. Florea, Constantinescu V. Dumitru, Constantinescu I. Nicolae, Danciu Grigore, Dărmănescu Constantin, Demetrian Ion, Diac Dumitru, Dima M. Gheorghe, Dobrescu Petru, Drăgan Gheorghe, Dragomir Iancu, Dumitrache Ion, Dumitrescu Constantin, Demetrian Ion, Diac Dumitru, Dobrescu Petru, Drăgan Gheorghe, Dragomir Iancu, sold. Dumitrache Ion, sold. Dumitrescu N. Dumitru, Dumitrescu Gheorghe, Dumitrescu Petre, Dumitrescu Teodor, Dumitru I. Alexandru, Dumitru I. Anton, Dumitru Gheorghe, Duran Andrei, Dumitru V. Gheorghe, Dârdiac D. Ioan, Duță I. Vergiliu, Eftimie I. Gheorghe, Enescu Cr. Petre, Filip Vasile, Florea Pavel, Gabor Nicolae, Georgescu Alexandru, Georgescu P. Atanasie, Georgescu Dumitru, Georgescu Ioan, Gheorghe Stelian, Gheorghiu Gheorghe, Gheorghiu Gogu, Ghina Petre, Grigorescu Dumitru, Gheorghe I. Marin, Gheorghe I. Roman, Gavrilă P. Petre, Grigorescu P. Constantin, Georgescu I. Constantin, Georgescu Șt. Doru, Gunicu A. Ilie, Guran A. Andrei, Haralambie Constantin, Ilie Constantin, Ioan Ioan, Ionescu Alexandru, Ionescu Gheorghe, Ionescu Nicolae, Ionescu P. Teodor, Iorga C. Mihail, Ionescu I. Ioan, Ilie I. Vasile, Ion E. Vasile, Ionescu V. Ioan, Ionescu I. Virgiliu, elev plt.-adj. Lazăr Constantin, Luca Tudor, Lupu Andrei, Lebedeb Grigore, Marcian T. Vasile, Marin Radu, Marinescu N. Constantin, Marinescu D. Nicolae, Martin Gheorghe, Matei I. Andrei, Mesericov Petre, Mărgineanu D. Niculae, Mladin I. Marin, Mosor I. Ion, Nedelcu C. Ioan, Nica V. Mihai, Nica V. Radu, Nicolae I. Gheorghe, Nicolae Ioan, Nicolae Nicolae, Nicolae M. Petre, Nicolae A. Traian, Nicolescu Șt. Nicolae, Niculae M. Vasile, Niță R. Alexandru, Niță C. Stelian, Nițescu Gh. Mircea, Panaitescu Dumitru, Pal Samoilă, Pană Constantin, Pantazi C. Ioan, Pavelescu I. Ioan, Păun D. Ilie, Păunescu I. Constantin, Păunescu Constantin, Pârtoacă G. Nicolae, Pârcălab P. Nicolae, Perșa Traian, Petre Ioan, Petre State, Petculescu C. Ion, Petrescu Petre, Petrovici V. Oprea, Popa Gh. Ioan, Popescu N. Alexandru, Prodan T. Mihai, Predeleanu S. Nicolae, Pucher Simion, Raiz Ioan, Răducan Vasile, Rădulescu N. Dumitru, Roșculeț Dumitru, Ruse Ioan, Ruse C. Dumitru, Sabo Andrei, Scarlea Gheorghe, Stănescu S. Petre, Stănescu Gh. Sebastian, Simion D. Vasile, Sitas C. Vasile, Stan Gheorghe, Stănel Gh. Ion, Stăvărache V. Gheorghe, Stoicescu Aurel, Stoichiciu B. Ion, Stoicu Gheorghe, Stuparu M. Ioan, Șerban Alexandru, Tănase Gh. Constantin, Tănănescu V. Ștefan, Tănăsie Ion, Teodorescu Nicolae, Teodorescu V. Nicolae, Teodorescu Șt. Gheorghe, Tudor Ion, Tudor M. Marin, Tudorache Nicolae, Ulman Gh. Alexandru, Ursaru I. Constantin, Ursaru I. Ion, Valenta Romulus, Vezendan Iosif, Voicilă Constantin, Voicu Ion și Voinea Florea.

Ostași ploieșteni dispăruți în lupte¹⁹²

Sergenți dispăruți la Cotul Donului în 1942: Călinescu D. Stelian, Dumitrescu Șt. Gheorghe, Nicolescu A. Constantin.

Caporalii, dispăruți la Cotul Donului în 1942: Ionescu I. Ion, Ilie T. Gheorghe, Dinescu N. Gheorghe, Toma T. Mircea, dispărut în Ucraina, la 01.04. 1944.

Soldați dispăruți pe frontul din Basarabia: Popescu I. Ioan (26.07.1941); Soldați dispăruți în Ucraina: Ionescu V. Constantin (23.11.1941), Ruse C. Florea (15.03.1943), Mihai Dumitru (27.05.1943), Georgescu G. Gheorghe (27.05.1943), Vlăsceanu I. Dumitru (14.11.1943), Andrei T. Alexandru (23.11.1943), Ionescu N. Ștefan (18.03.1944), Frt. Vasiliu S. Mihai, dispărut în Ucraina la 30.05.1943.

Fruntași dispăruți la Cotul Donului în 1942: Iliescu Gh. Ion, Tache N. Toader, Marin V. Ion, Petre I. Petre.

Soldați dispăruți la Cotul Donului în 1942: Niță C. Mihail, Bădulescu C. Ion-Nicolae, Mihail T. Mircea, Tudor Șt. Marin, Costache M. Gheorghe, Grigore Gr. Alexandru, Ioan N. Gheorghe, Cristea Ion, Bodor Gh. Florea, Tofana Vasile, Ionescu N. Constantin, Șerbănescu I. Alexandru, Vasile D. David, Mihail T. Mircea, Andronescu E. Dumitru, Costache F. Gheorghe, Manolache P. Teodor, Oprea P. Dumitru, Danis C. Ion, Papazoglu Gh. Mihail, Tănase D. Vasile, Teodor D. Gheorghe, Rădulescu A. Ioan, Rădulescu D. Nicolae, Drfoesa Șt. Ion, Moiescu N. Gheorghe, Stănescu Nicolae, Crăciunescu Gh. Alexandru, Ionescu V. Mihail, Constantinescu C. Alexandru, Ionescu A. Nicolae, Dumitrescu A. Gheorghe, Niță C. Mihail, Mihalache T. Marin, Gologan I. Gheorghe, Florescu A. Petre, Bănanu D. Ștefan, Ardeleanu G. Alexandru, Constantin A. Ion, Cristescu V. Mircea-Alexandru, Danielenco Vasile, Ionescu I. Vasile, Teodosiu D. Nicolae, Trandafirescu I. Ioan, Nicolae Z. Ioan, Orenciuc E. Romulus, Dinescu Gh. Nicolae, Mărgineanu Gr. Aurel, Mogoș Valeriu, Ebe I. Stelian, Gulia (Gulie) F. Constantin, Oprea V. Vasil, Neacșu A. Zaharia, Drăgulănescu D. Gheorghe, Ștefan C. Traian, David I. Ștefan, Radu C. Dumitru, Radu C. Dumitru, Irmes T. Grigore-Vasile, Ciocoiu N. Nicolae, Țiței A. Constantin, Scarlat V. Oprea, Panaitescu E. Ioan, Nicolescu Șt. Dumitru, Ghiță T. Gheorghe, Gheorghiu N. Nicolae, Dumitru C. Nicolae, Popescu A. Dumitru, Iordan T. Vasile, Radu I. Constantin, Drăgan N. Gheorghe, Teodorescu N. Nicolae, Vasile P. Constantin, Ciulin C. Ioan, Niță C. Stelian, Ioan A. Constantin, Rădulescu S. Petre, Zamfirescu Gh. Ioan, Ștefan D. Mincu, Ion M. Andre, Nagy I. Zinon, Ruse C. Florea, Eftimescu P. Anton, Zamfirescu Gh. Ioan, Niculescu Gh. Emil, Constantinescu C. Athanasie, Mincu D. Ștefan, Soldat Vasile C. Bucur, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 12.05.1944, Soldat Munteanu D. Valeriu dispărut la Sevastopol, la 13.05.1944, Soldat Gheorghe A. Anghel dispărut la Sevastopol, la 13.05.1944, Soldat Anghel M. Gheorghe dispărut la Sevastopol, la 13.05.1944, Soldat Bădulescu Șt. Ioan dispărut în luptele de la Odessa - Ucraina, la 25.08.1941, Soldat Vizireanu C. Gheorghe dispărut în luptele de la Odessa - Ucraina, la 28.08.1941, Soldat Iacob A. Ion dispărut la Odessa - Ucraina, la

¹⁹² Datele au fost culese din Registrele matricole ale Cercului Teritorial Prahova, păstrate la Arhivele Militare Naționale Române Pitești.

29.09.1941, Soldat Ioan N. Octavian, dispărut în Ucraina, la 21.11.1941, Soldat Nicolescu Alexandru Nicole, dispărut în luptele din Crimeea, 20.12.1941, Soldat Ciucurescu B. Mircea-Nicolae, dispărut în luptele din Ucraina, la 30.12.1941, Soldat Vasilescu V. Apostol, dispărut în Crimeea-Sevastopol, la 04.06.1942, Soldat Popescu A. Dumitru, dispărut din Spitalul militar german, în Crimeea, la 01.12.1942, Soldat Ionescu A. Nicolae, dispărut la Stalingrad, la 21.01.1943, Soldat Nicolescu Gh. Emil, dispărut la Stalingrad, la 22.01.1943, Soldat Iosif N. Dumitru, dispărut în Crimeea, la 01.03.1943, Soldat Vasilescu V. Apostol, dispărut în Crimeea, la 15.11.1943, Soldat Dimăncescu C. Sterie dispărut în Ucraina, la 20.12.1943, Soldat Niță C. Petre, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 25.04.1944, Caporal Comănescu C. Ioan, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 09.05.1944, Caporal Lobonț G. Ioan, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 11.05.1944, Soldat Anghel M. Gheorghe, dispărut la Capul Podului Sevastopol, la 12.05.1944, Caporal Vasile C. Bucur, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 12.05.1944, Soldat Munteanu D. Valeriu, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 13.05.1944, Caporal Constantin Șt. Anton dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 14.05.1944, Caporal Dan Gh. Ioan dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 14.06.1944, Caporal Berea I. Nicolae, dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 14.06.1944, Soldat Dumitrescu O. Nicolae dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Soldat Petrescu C. Gheorghe dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Soldat Ionescu A. Gheorghe dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Soldat Iordan M. Gheorghe dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Soldat Ivan D. Gheorghe dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Soldat Simion N. Radu dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Soldat Manole N. Ioan, dispărut la Ianca - Brăila, la 25.08.1944, Soldat Pop F. Gheorghe dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Caporal Nicolescu I. Anton, dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Caporal Ilie I. Gheorghe dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Caporal Anghel G. Andrei, dispărut pe frontul Iași - Chișinău, la 23.08.1944, Caporal Anghelescu I. Ioan, dispărut pe frontul Iași - Zona Târgu Neamț, la 23.08.1944, Soldat Grigorescu Gh. Ioan, dispărut pe frontul Iași, Zona Pașcani, la 23.08.1944, Soldat Constantin A. Ștefan dispărut pe frontul Iași, Zona Târgu Neamț, la 23.08.1944, Soldat Drăcianu Șt. Dumitru dispărut pe frontul Iași, Zona Târgu Neamț, la 23.08.1944, Soldat Ardeleanu I. Pavel dispărut în luptele din Transilvania, la 29.09.1944, Soldat Vasilescu Gh. Ion-Nicolae dispărut în Ungaria, la 21.11.1944, Soldat Ioan N. Octavian dispărut în Ungaria, la 21.11.1944, Soldat Nicolae A. Marcu dispărut în Ungaria, la 25.11.1944, Soldat Nicolae Șt. Gheorghe dispărut în Cehoslovacia, la 23.01.1945, Soldat Caraghiorghe C. Vasile, dispărut în Cehoslovacia, la 06.05.1945, Soldat Ilie A. Dumitru dispărut în Cehoslovacia, la 06.05.1945.

Eroi și veterani din Breaza

Bălan Gh. Traian, Boncu C. Gheorghe, Boncu C. Neagoe, Chifănescu I. Ion, Dragomir I. Alexandru, Enache I. Constantin, Iagă G. Ion, Iarca I. Ion, Nedelcu C. Haralambie, Noica I. Stan, Ologu A. Ion, Pavel I. Nicolae, Stoica M. Vasile, Strehioiu V. Gheorghe, Tudose I. Ștefan, Vâlcu P. Constantin, Vrabie N. Ion, Băcioiu I. Alexandru, Ciusă E. Alexandru, David Gh. Gheorghe, Darstoru I. Ion, Diconaru I. Ion, Dumitrașcu A. Ion, Frățilă D. Dumitru, Funieru C. Ion, Ghioancă I. Dobre, Ghicarcă Gh. Gheorghe, Itșfan A. Andrei, Machidan I. Dumitru, Opriș V. Mihail, Pavel I. Gheorghe, Pavel T. Teodor, Petre Gh. Alexandru, Pârvuță N. Nicolae, Pânta I. Ion, Țapu C. Mihail, Ungureanu Constantin, Vasile C. Ion, Vișoiu I. Constantin, Vâjeu M. Stelian.

Eroi și veterani din Bănești

Cazan I. Vasile, Marin O. Ion, Radu V. Stan, Stoica I. Gheorghe, Niculescu Șt. Nicolae, Șerban E. Stelian, Ene I. Gheorghe, Niță I. Toma, Stroe I. Alecu, Grigore I. Vasile, Buruiană Gh. Mihai, Ighim M. Toma, Ilie Șt. Gheorghe.

Eroi și veterani din Câmpina

Barta I. Albert-Carol, Botez Ioan, Bucătaru Nicolae, Căciulă Gheorghe, Cergan I. Mihail, Ceobanu Ioan, Corcodel Gheorghe, Corcodel Gheorghe, Corcodel Vasile, Dănescu Constantin, Darabană Constantin, Dumitrescu Constantin, Duțescu Dumitru, Frânculescu Dumitru, Ghiță Alexandru, Ionescu Virgil, Lazăr Ioan, Munteanu Ioan, Niculae Ștefan, Radu Ion, Stăniloiu Constantin, Stoianovici Voevod, Stroescu Radu, Teodorescu Dumitru, Toma Nicolae, Zaharia Șt. Gheorghe, Gheorghe M. George, Răducanu P. Constantin, Rădulescu A. Afois, Stan M. Vasile, Zaharia Șt. Gheorghe, Mărăcineanu G. Nicolae, Șeazăr A. Ion, Botescu I. Vasile, Baboi I. Ion, Cives L. Angelo, Geambașu I. Ion, Ionescu D. Octavian, Ivanof S. Ion, Niculescu V. Nicolae, Olteanu I. Gheorghe, Olteanu V. Gheorghe, Popișteanu P. Victor, Telegescu I. Mihail, Boeru C. Alexandru, Vrânceanu Gh. Gheorghe, Lt. Rainovici Dumitru.

Eroi și veterani din Sinaia

Ciobanu Gh. Gheorghe, sg. Bursuc M. Emil, frt. Turcu Șt. Ioan, Iagă G. Ion, Mateiu M. Ioan, Totpal Mihai, Platez Gh. Fredichi, Iordache Fl. Aurel, Voicilă Gh. Petre, Labiș C. Vasile.

Eroi și veterani din Azuga

Vintilă I. Gheorghe, Râșnoveanu G. Ion, Șaghior I. Gheorghe, Danci E. Adam, Păunescu C. Ioan, Pitic M. Gheorghe, Părăuță N. Nicolae, Voicilă Gh. Petre, Bondoc S. Ion, Tudoran I. Ion.

Eroi și veterani din Bușteni

Chivu N. Ion, Dinu I. Ștefan, Ghionoiu I. Stelian, Boca Gh. Dumitru, Gavrilesco C. Gheorghe, Bălănică N. Aurelian, Coman Gh. Ioan, Muscalu N. Petre, Schneider I. Victor, Bălan I. Constantin, Secăreanu G. Gheorghe, Moise D. Nicolae, Buștuc I. Aurel, Pavel F. Petre.

Eroi și veterani din Berceni, Corlătești

Cap. Toma Gh. Constantin, Anastase R. Badea, Gheorghiceanu C. Gheorghe, Tache N. Dumitru, Muscalu Gh. Vasile, Pătăchie C. Constantin, Toma Al. Constantin, cap. Toma Gh. Constantin, Voicu N. Dumitru, Pană M. Constantin.

Eroi și veterani din Băicoi

Jilăveanu G. Ion, Tache G. Dumitru, Gurău C. Ioan, Jinga C. Gheorghe, Bucurescu M. Nicolae, Potecă I. Gheorghe, Scarlat M. Niculae, Zaharia C. Toma, Stroie N. Nicolae, Șerban I. Ion, Constantinescu N. Gheorghe, Găgiu G. Alexandru, Prună V. Nicolae, Rușină C. Niculae, Stroilescu I. Toma, Stroilescu C. Nicolae, Gugui M. Constantin, Dinu I. Marin, Stănel Gh. Ion, Anton C. Manole, Pătulea N. Ion, Brezan C. Constantin, Lazăr I. Constantin, Oancea P. Petre, Băicoianu I. Grigore, Groasa G. Șerban, Bercariu Gh. Dumitru, Ciobanu I. Vasile, Rușină A. Ion, Potecă I. Ilie.

Eroi și veterani din Boldești-Scăeni

Bârlan M. Ion, Duță Gh. Stelian, Cârțoiu N. Stan, Băciu R. Gheorghe, Marin I. Constantin, Seceleanu I. Nicolae, State C. Ioan, Popa D. Nicolae, Stroe G. Atanase, Simion I. Dumitru, Dorobanțu I. Ion, Manole I. Ion, Pitan Dumitru.

Eroi și veterani din Bărcănești și Tătărăni

Aldea T. Ion, Istrate M. Florea, Iancu R. Gheorghe, Ștefan M. Matincă, Chivu (Cuivu) M. Gheorghe, Neagu P. Vasile, Aldea I. Ion, Pană M. Constantin, Pantelimon P. Lazăr, Iancu R. Gheorghe, Pandelea N. Marin, Petic D. Constantin, Ștefan M. Matincă, Pavel F. Petre.

Eroi și veterani din Comarnic

Andrașora Ștefan, Bălțoiu Ioan, Băjenaru Vasile, Bălăceanu Stelian, Banu I. Stelian, Beleguță Ștefan, Botoacă N. Ioan, Brânzea Ion, Chițu I. Neculae, Clinci S. Gheorghe, Clinci Gheorghe, Clinci Iancu, Clinci M. Ion, Clinci P. Stelian, Codreanu Gheorghe, Cojocaru Șt. Gheorghe, Cojocaru I. Petre, Chivu I. Alexandru, Comșa I. Vasile, Crețu Anton, Dascălu I. Constantin, Dodoț I. Gheorghe, Drăcea I. Alexandru, Dulamă Gh. David, Enoaie (Enore) I. Iancu, Furchă Stelian, Făcălă A. Vasile, Găgeanu Constantin, Găgeanu I. Ioan, Ghioagă Ion, Goga Gheorghe, Harapu R. Ion, Hogeia G. Stelian, sg. Hogeia Stelian, Hogeia Stelian, Ilie M. Marin, Iordache I. Alexandru, Iordache Gheorghe, cap. Iordache Gheorghe, Jugănaru N. Ion, Mauriciu Ioan, Mincu N. Traian, Moacă Alexandru, Moroianu Stelian, Neacșu Constantin, Negroiu I. Ioan, Nicolae G. Constantin, Nicoară I. Stelian, Năpăruș G. Vasile, Mușat N. Ion, Oprică M. Ioan, Picioarea P. Petre, Păun G. Ion, Popa Ioachim, Purcaru C. (G.) Ioan, Purcaru Stelian, Purceluș H. Alexandru, Sbârcea I. Petre, Șchiopu D. Ioan, Șchiopu M. Dumitru, Șovăială Stăvărache, Spurcaci I.(P) Constantin, Staicu Alexandru, Stăicuț C. Mircea, Terecoasă I. Ioan, Toma I. Stelian, sg. Turea I. Stelian, Vișan Gh. Constantin, Voicu M. Alexandru, Voicu Soare, Vâjgu I. Mihalache, Picioarea P. Petrea.

Eroi și veterani din Comuna Ciorani

Catargiu G. Gheorghe, Chiru C. Ilie, Cosma C. Constantin, Cotișosu C. Constantin, Curea S. Ion, Dinu M. Marian, Dobre M. Mirică, Duță V. Petre, Ene T. Ristea, Frățilă I. Marin, Frățilă T. Marin, Ghinea D. Simion, Ghinea P. Vasile, Iancu S. Niculae, Ivan M. Toma, Marin V. Ilie, Matei Gh. Aurel, Mirică M. Dobre, Mirică S. Simion, Mihai Mihai, Neculai N. Mirică, Niculae S. Iancu, Palotă D. Costache, Petre N. Neculae, Petre P. Petre, Petre N. Tănase, Pârvu I. Petre, Pârvu N. Petre, Păun D. Matei, Popescu A. Vasile, Popescu Al. Vasile, Răcaru T. Ion, Rădoiu N. Pârvu, Teodorescu A. Dumitru, Toader M. Nicolae, Trandafir N. Ion, Vasile N. Ioan, Vasile N. Grigore, Vasile L. Gheorghe, Vasile N. Gheorghe, Vlad V. Ion, Voicu N. Vasile, Voicilă D. Constantin, Voinea I. Gheorghe, Voinea N. Ștefan, Voinea R. Constantin.

Eroi și veterani din localitatea Colceag

Gheorghe V. Constantin, Gheorghe Șt. Mitică, Gojnea D. Nicolae, Radu G. Constantin, Carpen E. Ștefan, Niță G. Stelian, Savu P. Constantin, Panea I. Paraschiv, Militaru M. Gheorghe, Popa P. Dumitru, Lupu C. Ștefan, Andrei Șt. Vasile, Groparu M. Ștefan.

Eroi și veterani din Călugăreni-Tătaru

Banu S. Dumitru, Stan C. Ion, Cernat N. Dumitru, Gheorghe M. Vasile, Galeș B. Dumitru, Alecu M. Petre, Roman I. Iordache, Galeș B. Alexandru, Colț V. Ion.

Eroi și veterani din Cosminele

Mihai Vasile, Peneș S. Ilie, Pârvu N. Constantin, Tache G. Nicolae, Bujor Gh. Alecu, Toacă V. Alexandru, Toacă I. Alexandru, Constantin Gh. Constantin, Petra V. Ion, Dinu Gh. Constantin, Duță I. Vasile, Nițescu I. Ioan, Tudorache I. Constantin.

Eroi și veterani din Vărbilău

Jugănaru I. Ion, Nițu I. Nicolae, Păun N. Gheorghe, Vâlsan M. Anghel, cap. Mocanu I. Constantin, Petre A. Nicolae, Opreș I. Ștefan, Vicanu D. Constantin, Vidanu D. Constantin, Bucur C. Ioan, Arvatu G. Ștefan, Țâncă P. Tudor, David I. Niculae, Cernat Gh. Ion, Vieanu D. Ioan, Vieanu D. Gheorghe, Floroiu C. Gheorghe, Nistor Gh. Constantin.

Eroi și veterani din comuna Cornu

Chițulescu D. Alexandru, Burchiu Gh. Gheorghe, Bucur I. Petre, Neagoe Șt. Gheorghe, Drăgan V. Vasile, Țacă I. Alexandru, Geantă I. Iordan, Savu F. Aurel, Croitoru V. Constantin, sg. Bărboiu I. Gheorghe, Duțică I. Gheorghe, Pietraru I. Aurel, sg. Bârloiu I. Gheorghe, Gratia A. Gheorghe, Constantin A. Matache, Muscalu M. Tudor, Alexandru A. Constantin, Redi I. Aurel, Mihai Leopold.

Eroi și veterani din comuna Podenii Noi

Apostolescu Gheorghe, Badea Gheorghe, Banu Ion, Bucea Petre, Cazacu Ion, Carpen Stelian, Constantinescu Vasile, Dorobanțu N. Constantin, Dumitra Nicolae, Dumitru N. Nicolae, Grecu C. Grigore, Iordache R. Dumitru, Lepa N. Ștefan, Marin P. Dumitru, Manea S. Gheorghe, Manolache I. Iordache, Mîtreă N. Gheorghe, Măciașă C. Ion, Mocanu A. Ion, Mocanu G. Constantin, Moise I. Ion, Neagu I. Gheorghe, Niculicea Gheorghe, Ovreltă V. Gheorghe, Pavel Dumitru, Puiuleț T. Vasile, Păun M. Constantin.

Eroi și veterani din Ștefești

Diaconu C. Ion, Flintașu I. Niculae, Porumb I. Petre, Tudoran G. Vasile, Stroescu R. Ilie, Costache E. Constantin, Istrate V. Ion, Ristea I. Dumitru, Tudor N. Gheorghe, Neagu V. Constantin, Neagu V. Petre, Dinescu M. Dumitru, Fan

A. Gheorghe, Mușat I. Ion, Stroiescu I. Ilie, Vlad D. Constantin, Ioan-Vasile I. Ioan, Ursaru Nicolae.

Eroi și veterani din orașul Vălenii de Munte

Luncașu Gheorghe, Toma Gheorghe, Iorga Ion, Lăzărescu Gheorghe, Mirică G. Nicolae, Popa C. Gheorghe, Curcă Gheorghe, Enache I. Gheorghe, Văcăruș I. Nicolae, Rusu C. Gheorghe, Mânzicu I. Gheorghe, Zemoiu C. Bratu, Dovleac I. Gheorghe, Preda M. Nicolae, Stoica T. Traian, Simion M. Alexandru, Pușcașu G. Constantin, Marinică I. Alexandru, Păduraru I. Gheorghe, Brânzoiu M. Vasile, Petre Ion, Păduraru I. Gheorghe, Gogot N. Gheorghe, Ciobanu S. Nicolae, Ciobanu N. Alexandru, Dobrescu A. Alexandru.

Eroi și veterani din Aluniș

Enescu I. Ion, Pascu G. Constantin, cap. Roman G. Ion, cap. Tudorache G. Constantin, Dănăilă A. Gheorghe, cap. Vărghileanu C. Gheorghe, Vișan Gh. Ion, sg. Poenaru M. Ion, Calotă I. Gheorghe, sg. Dumitran D. Ion, Dumitran V. Constantin, Istrate I. Constantin, Pantazi A. Constantin, Stanciu C. Ion, Bucur Gh. Gheorghe, sg. Nicolae N. Constantin, Neaguțu D. Ion, Popa V. Costea, sg. Mic C. Constantin, Zincă V. Gheorghe.

Eroi și veterani din Posești

Badea N. Dumitru, Mirică A. Gheorghe, Mareș I. Andrei, Moiescu Gh. Constantin, Condrea I. Ion, Popescu A. Nicolae, Badea T. Gheorghe, Bacea E. Petre, Șerpescu C. Dumitru, Vals N. Dumitru, Goicea N. Gheorghe, Badea I. Vasile, Oprișan C. Vasile, Florescu Gh. Ion, Aldoiu Gh. Ștefan, Rușinaru D. Constantin, Constantin I. Nicolae, Șerpescu D. Dumitru, Tudoroiu Gh. Nicolae, Vasile A. Aurelian, Șupescu (Lupașcu) D. Dumitru, Goicea D. Nicolae.

Eroi și veterani din Telega

Dumitrică C. Stelian, Micu Gh. Nicolae, Nichifor I. Dumitru, Ciuta I. Nicolae, Copilu C. Ion, Comorniceanu Gh. Pavel, Filip M. Ștefan, Cristache (Pristache) I. Vasile, Șperlea C. Ion, Vasilache M. Constantin, Dumitrașcu N. Dumitru, Stoian M. Dumitru, Mihalache Gh. Ioan, Mocanu Gh. Ion, sg. Stoian C. Ion, Stoian Mihai, Ungureanu C. Alexandru.

Eroi și veterani din Păcureți

Istudor P. Vasile, Șerbănoiu N. Apostol, Văduva D. Vasile, Drăghiciu N. Nicolae, Anghel D. Nicolai, Stanciu N. Gheorghe, Bica D. Constantin, Gheorghe M. Petre, Paraschiv D. Stelian, Andreiana Gh. Gheorghe, Antonescu M. Petre, Paraschiv Gh. Ioan, Constantinescu D. Vasile.

Eroi și veterani din comuna Olteni

Arnăutu I. Ion, Mărșulescu D. Ciprian, Păiș M. Toma, Paraschival D. Ioan, Anghelache C. Dumitru, Voinea S. Alexandru, Cojocea A. Gheorghe, cap. Dan C. Ion, cap. Pârvu I. Ion, Atanaciu A. Vasile, Constantinescu I. Constantin, Diniță D. Ion, Petre T. Păun, Păiș C. Gheorghe.

Eroi și veterani din Măneciu Pământeni

Crăciun I. Ion, Joja Gh. Ioan, Onea D. Vasile, Cursaru G. Gheorghe, Drugă I. Ion, Dănilă I. Ion, Dănilă D. Constantin, Filipoiu C. Ion, Toader I. Gheorghe, Ionescu V. Nicolae, Mănecianu C. Ioan, Botezatu A. Ștefan, Joja M. Ioan, Neagu I. Gheorghe, Stoichiță A. Alexandru, Irimia A. Ion, Irimia D. Ion, Angelescu C. Anghel, Beznea N. Gheorghe.

Eroi și veterani din Măneciu Ungureni

Cârstocea D. Constantin, Savu I. Vasile, Gogonea C. Gheorghe, Negoită I. Ion, Pușcă G. Ion, Gogan G. Ion, David I. Ion, Turbatu Al. Gheorghe, Gogan Gh. Ioan, Miclescu I. Gheorghe, Făcăianu N. Anghel, Cepoiu Al. Ioan, Căprăruș A. Ion, Chicioreanu Ion B. Neculai, Burlacu N. Ion, Chicioreanu Gh. Ion, Chicioreanu I. Anghel, Cursaru D. Petre, Cursaru Gh. Ion, Munteanu C. Traian, Preda A. Haralambie, Teodorescu R. Moise, Sloneanu I. Niculae.

Eroi și veterani din Albești Paleologu

Coman D. Ioan, Neagu D. Stelian, Grigore G. Constantin, Tinca I. Iosif, Vlădescu M. Constantin, Moise I. A. Tudor.

Eroi și veterani din Slănic Prahova

Coman D. Ilie, Codescu C. Constantin, cap. Dumitru Șt. Victor, Mazâl I. Gheorghe, Mustătea Gh. Ion, cap. Rusu N. Ion, Vraciu C. Petre, Drăgan I. Ioan, Moldoveanu I. Constantin, Stănescu I.(S) Gheorghe, Moldoveanu I. Constantin, Vasilescu A. Petre, Sercău I. Petre, Saulea G. Gheorghe, Cioboată I. Victor,

Dudu I. Alexandru, Șerban I. Ilie, Chiru I. Constantin, Mocanu M. Constantin, Arnăutu C. Aureliu, Brutaru S. Constantin, Fulău Șt. Mihail, Meșteru C. Ion, Șperlea D. Gheorghe, Avram G. Constantin, Rusu C. Gh., Bănică A. Alexandru, Neagu Z. Dumitru, Olteanu N. Ilie, Popescu A. Ion, Stanciu A. Petre, Spaici V. Aurelian, Ionescu D. Ștefan.

Eroi și Veterani din Urlați

Bădiu Nicolae, Catrinescu Constantin, Ioana Gheorghe, Micla P. Constantin, Dragomir I. Ion, Frâncu I. Gheorghe, Pavel I. Vasile, Pârlogea I. Niculae, Tabacu P. Mihail, Mărcuceanu S. Nicolae, Găjban C. Mihai, Balamace T. Alexandru, Dumitrescu A. Aurel, Catrinescu Șt. Ion, Datcu T. Constantin, Mihai Vasile, Pătrușel A. Grigore, Pătrușel A. Grigore, Cojocaru A. Aurel, Cojocaru P. Aurel, Mareș M. Constantin, Merițoiu Șt. Ion.

Eroi și veterani din comuna Chiojdeanca

Sandală Vasile, Dobre Gheorghe, Dobre I. Constantin, Frâncu V. Ion, Simion N. Ștefan, Cazacu G. Constantin, Geană I. Petre, Vlad P. Toma, Berbec R. Constantin, Cazacu P. Constantin, Dumitrașcu I. Ștefan, Andronache C. Ion, Neacșu Gh. Ion, Dragomir V. Gheorghe, Chiorpec I. Petre.

Eroi și veterani din comuna Apostolache

Stan Ion, Vișan Gheorghe, Budiu N. Șerban, Marin N. Grigore, Olteanu Gh. Constantin, Băluță I. Alexandru, Cârciumarul O. Nicolae, Mircea I. Grigore, Frățilă Al. Ion, Moiescu P. Constantin, Cârciumarul O. Gheorghe, Nicolae G. Petre, Romulescu Gr. Vasile, Tudose I. Vasile, Barbu M. Nicolae, Stoica G. Tudor, Tudor M. Alexandru, Dinescu G. Petre, Lambriu M. Gheorghe, Vișan M. Petre, Matei N. Tudor, Matei A. Gheorghe, Ionici D. Stanimir.

Eroi și veterani din comuna Bucov

Frt. Dima I. Gheorghe, Pârcălabu Gh. Voicu, Ene Gh. Nicolae, Marin C. Toma, Ene Gh. Nicolae, Ungureanu C. Constantin, Tricu I. Ștefan, Pătrana V. Petre, Barbu Gh. Constantin, Dicu V. Gheorghe, Mișcă Gh. Ion, Barbu Gh. Constantin, Dobre N. Marin (Pleașa), Alecu T. Niță (Pleașa), Dima I. Gheorghe, Pârcălabu Gh. Voicu.

Eroi și veterani din comuna Valea Călugărească

Răducanu S. Gheorghe, Pitu P. Grigore, cap. Șerban P. Ion, Gheorghe G. Stere, Urzică T. Dumitru, Bălănescu I. Dumitru, Cucu E. Ion, Gheorghe I. Constantin, Ionescu N. Gheorghe, Iordache I. Ion, Mirică B. Nicolae, Iordache I. Dumitru, Han A. Gheorghe, Rupeanu F. Eugen, Balbarici D. Ștefan, Iordache I. Ștefan, Cucu E. Ion, Răducanu S. Gheorghe, Popescu N. Aurică.

Eroi și veterani din comuna Aricești Rahtivani

Ciobanu Gh. Gheorghe, Ene Gh. Gheorghe, Constantin Gh. Ion, Diță P. Gheorghe, Scarlat D. Gheorghe, Popa I. Gheorghe, Mihai Ion, Bădici M. Nicolae, Constantin G. Stelian, Alexe Aurelian, Scarlat P. Petre.

Eroi și veterani din comuna Filipeștii de Târg

Constantin A. Stelian, Cojocarui Ioan, Negrilă C. Vasile, Manea I. Tudor, Popescu N. Ioan, Cârstea N. Gheorghe, Constantin G. Gheorghe, Duță Nicolae, Cornea Aurelian, Cafadaru Gheorghe, Cornea Șt. Nicolae, Cafadaru Gh. Nicolae, Răducanu Vasile, Tudose P. Ion, Iliana T. Petre.

Eroi și veterani din Strejnic

Stroe M. Ion, Stroe T. Ioan, Mauda T. Gheorghe, Mărgărit R. Nicolae, Dumitru N. Gheorghe, Manda I. Gheorghe, Mărgărit R. Nicolae, Oprea Gh. Marin.

Eroi și veterani din Târgșoru Nou

Anton D. Nicolae, Călina I. Gheorghe, Mihalache S. Ovecov, Neagu I. Vasile, Nedelcu P. Gheorghe, Neagu I. Gheorghe, Stan I. Ion, Tismănarui P. Constantin, Ștefan N. Radu, Mihalache N. Gheorghe, Pavel C. Ion.

Eroi și veterani din Târgșoru Vechi

Herea Șt. Constantin, Jilescu D. Nicolae, Gruia M. Ion, Neculae N. Ion, Cărnățu I. Nicolae, Soare V. Ioan, Andronache M. Radu, Oprea M. Ion.

Eroi și veterani din Sângeru

Verzea I. Nicolae, Andraș D. Gheorghe, Bădoiu F. Nicolae, Cojan V. Bănică, Vișain I. Vasile, Nistor A. Constantin, Sava A. Grigore, Ungureanu Șt. Vasile.

Eroi și veterani din Brazi

Dima Gr. Ion, Mârzea I. Savu, Oancea C. Nicolae, Preda V. Gheorghe, Spiridon I. Lazăr, Constantin Gh. Nicolae, Spiridon T. Ioan, Ghica I. Vasile, Barbu C. Badea, Petru I. Marin.

Eroi și veterani din Gornet Cricov

Beliguță S. Ștefan, Gheorghe A. Toma, Gheorghe Constantin, Andreescu I. Stelian, Pană Gheorghe, Stan V. Ioan, Gheorghe I. Răduță, Ionescu P. Ion, Alexandru D. Nicolae, Costache B. Gheorghe, Mihăescu I. Petre, Manolache G. Constantin, Bădulescu E. Constantin, Soare A. Gheorghe, Nițu I. Gheorghe, Iordache I. Dumitru, Dumitru M. Mandache, Nițu Al. Gheorghe, Păun I. Dumitru, Damian N. Radu, Dumitru N. Mandache, Marin Gr. Vasile, Radu Gh. Eugeniu, Nițu C. Ion.

Eroi și veterani din Plopeni

Spătaru P. Ion, Ghiță N. Nicolae, sg. Vintilă I. Alexandru, Geangu D. Dumitru, Niculae R. Ion, Ștefănescu G. Ion, cap. Stanciu C. Dumitru, Geangu Gh. Gheorghe, Stan A. Vasile, Iordache N. Ion, Jaravete V. Vasile.

Eroi și veterani din comuna Blejoi

Frâncu I. Ion, Lisandru S. Stelian, Moise C. Grigore, Voicu P. Ilie, Tudor M. Tudor, cap. Bucur G. Stelian, Pârveu D. Vasile, Ioniță I. Constantin, Dobre N. Gheorghe, Toboș D. Toma.

Eroi și veterani din comuna Ceptura

Bălașa N. Alexandru, Băjenaru I. Nicolae, Colceag Gh. Alexandru, Crețu I. Gheorghe, Voica I. Constantin, Gurgu G. Spiridon, Lefter G. Dumitru, Glucerescu M. Gheorghe, Tănase N. Vasile, Vătășelu D. Constantin, Zahiu Gh. Vasile, Crăciun M. Vasile, Bărbuceanu P. Alexandru, Nicolae M. Nicolae, Stroe M. Mihai, Coman M. Gheorghe, Muscalu D. Tudor, Coltănel M. Ion, Radu I. Ion, Dragomir C. Ion, Dragomir I. Dumitru, Marinescu L. Leonida, Munteanu I.

Nicolae, Miricescu L. Leonida, Ștefănescu S. Nicolae, Baniță Gh. Nicolae, Drăgulin C. Vasile, Voica N. Vasile, Cucu A. Aurelian, Sandu D. Zamfir.

Eroi și veterani din comuna Păulești

Nistor V. Gheorghe, Niță N. Ilie, Ghiță Gh. Stelian.

Eroi și veterani din comuna Cerașu

Hristache Traian, Nițu Alexandru, Tudorache Iosif, Staicu Nicolae (Slon), Baci Alexandru, Piroiu Alexandru, Popescu Alexandru, Barbu I. Dumitru, Soroiu Nicolae, Sandu Dumitru, David I. Alexandru (Slon), David I. Alexandru, Stanciu L. Constantin, Cojocar M. Gheorghe, Tudose Dumitru, Băjenaru D. Gheorghe, Roșu G. Ion, Filcea I. Constantin, Onoiu N. Alexandru, Petre Stelian, Petre N. Mircea, Stăicu I. Gheorghe, Cioinaru I. Gheorghe, Enache I. Ion, Geantă N. Gheorghe, Moinea G. Ion, Frâncu G. Constantin, Nenciu G. Ștefan (Slon), Andriescu R. Constantin (Slon), Condrea G. Ion, Pătin I. Stelian, Curcă Gheorghe, Enache I. Gheorghe, Văcăruș I. Nicolae, Ilie N. Stere, Dragomir Ion, Burlacu I. Mihail, Gavrilă C. Constantin (Slon), Manta Constantin.

Eroi și veterani din comuna Brebu

Goagă A. Vasile, Ghinca T. Nicolae, Drăgan Șt. Gheorghe, Ioana Gr. Dumitru, Dobrescu I. Dumitru, Savu V. Gheorghe, Spătaru I. Ion, Peneș A. Nicolae, Gratie N. Dumitru, Sora Gh. Ion, Toporaș Gh. Nicolae, Ioana I. Nicolae, Peneș A. Gheorghe, Iordache I. Vasile, Găină N. Aurelian, Lupu E. Nicolae, Mireanu Gh. Nicolae, Oprescu I. Constantin, Buzățoiu Gh. Gheorghe, Covrig M. Vasile, Dobrescu D. Nicolae, Ilioiu D. Ion, Lungu Gh. Vasile, Lungu I. Gheorghe, Marin N. Aurică, Maholea P. Gheorghe, Ochia Gh. Ion, Șuță N. Ion, Voinea Gh. Ion.

Eroi și veterani din comuna Gorgota

(Poienari Apostoli: Bănuță Șt. Constantin, Dumitru L. Mirică, Păun I. Dumitru, Bucur V. Ion, Spiridon V. Vasile), (Poienari Crainici: Bunea I. Stelian, Costache Șt. Gheorghe, Mircea C. Vasile, Răducu S. Ion, Constantin N. Nicolae), Apostol Gh. Radu, Sandu I. Lazăr, Nistor G. Radu, Roșu Radu, Frățilă I. Dumitru.

Eroi și veterani din Comuna Gherghița

Andrei C. Nicolae, Anton G. Tudor, Giuroiu D. Gheorghe, Ioniță D. Gheorghe, Menscalu I. Nicolae, Cârjan I. Vasile, Stoian T. Anastase, Simion D. Velu, Trică Gh. Ion, Tănase V. Dumitru, Ghiță Gh. Gheorghe, Curte D. Constantin, Crețu P. Vasile, Miroiu P. Gheorghe, Popescu D. Vasile, Vasile T. Constantin, Năstase T. Dumitru, Mănescu T. Gheorghe.

Eroi și veterani din Ciumați

Neașu L. Ion, Răduca G. Vasile, Ghinea P. Vasile, Mirică M. Dumitru, Ștefan D. Ștefan, Irimescu S. Nicolae, Ștefan N. Constantin, Iancu Gh. Tudor, Iancu N. Anghel, Nan N. Petre, Stoica L. Marin, Savu R. Ion, Sinu T. Ion, Florea P. Gheorghe, Vlad Z. Gheorghe, Coman I. Nicolae, Păun S. Ștefan.

Eroi și veterani din Ciupelnița

Gheorghe Ion, Streinu Petre, Gheorghe Ion, Ioan I. Andrei, Dinu T. Dumitru, Trandafir M. Anghel, Dumitru C. Mihail, Lazăr I. Conorea, Barbu N. Vasile, Bucur Gr. Ion, Bujor G. Alecu, Chiriță N. Vasile, Cristea G. Irimia, Spânu D. Petre, Chiriță B. Stan, Păvălache D. Nicolae, Zamfir T. Nicolae.

Eroi și veterani din Balta Doamnei

Șerban I. Petre, Dragomir B. Toma, Grigore D. Gheorghe, Păvălache D. Nicolae.

Eroi și veterani din comuna Drăgănești

Iordache Alexandru, Dragomir Gh. Ion, Mirică D. Vișan, Vlădăreanu Șt. Anton, Goța I. Vasile, Cozea T. Dumitru, Croitoru C. Gheorghe, Ciorobea T. Mihail, Georgescu G. Mihail, Dinu C. Ion, Ionescu I. Vasile, Niculescu N. Ion, Voicu C. Stelian, Moviesceanu S. Lazăr, Ene P. Ștefan, Ion T. Vasile, Drăgulin S. Pandelescu, Petre V. Nicolae.

Eroi și veterani din Starchiojd

Grigore Constantin, Pisău C. Toma, Chelba D. Vasile, Popescu Șt. Nicolae, Neamțu N. Aurelian, Popescu N. Ștefan, Borcea G. Gheorghe, Hristea C. Gheorghe, Matei N. Constantin, Tudorie H. Nicolae, Bocan I. Gheorghe, (C.) Ghelba I. Niculai, Lungă N. Pompiliu, Tănăsescu D. Nicolae, Coman M. Nicolae, Gârbea S. Dumitru, Pisău I. Gheorghe, Vintilă D. Neculai, Vizireanu I. Dumitru, Frigea M. Gheorghe, Matache I. Victor, Popescu Gh. Victor, Pană P.

Aurelian, Borcea D. Zaharache, Borcea D. Ion, Brânzea N. Nicolai, Bratu N. Ion, Vâjâiac I. Ștefan, Bratu I. Ion.

Eroi și veterani din comuna Drajna^{193/194 /195}

Comuna Drajna este situată în zona subcarpatică din nord-estul județului Prahova, pe ambele maluri ale gârlei omonime. Se învecinează, la est, cu comuna Posești, la sud-est cu comuna Aricești-Zeletin, la sud cu comuna Predeal Sărari, la sud-vest cu orașul Vălenii de Munte, la vest cu comunele Teișani, Izvoarele și Măneciu, iar la nord cu comuna Cerașu.

Denumirea este de origine slavă, „draj” însemnând repede, energetic sau limită teritorială, hotar (depinde de autori). Comuna este formată din satele: Drajna de Sus (reședință, așezată oarecum central), Cătunu, Ciocrac, Drajna de Jos, Făget, Ogretin, Piatra, Pițigoi, Plai, Podurile și Poiana Mierlei. Suprafața comunei este de 5.608 ha, din care doar 3.611 ha este suprafață agricolă. În Drajna de Jos s-a descoperit un depozit de bronz, compus din 240 de piese, dintre care 199 de seceri, datând din perioada halstatiană timpurie (circa 800-450 î.Hs.), care atestă vechimea așezării. În Drajna de Sus a fost localizată, ipotetic, cetatea cu nume de rezonanță getică, Ramidava, menționată de Ptolemeu ca existând pe la poalele Carpaților din Muntenia. Pe dealul Grădiște, a cărui denumire înseamnă loc înalt cu urme de întărituri, șanțuri străvechi și așezări omenești foarte vechi, săpăturile arheologice au descoperit zidurile din piatră ale castrului roman și resturile pretoriului. Castrul de aici supraveghea drumul care străbătea câmpia munteană, venind de la Dunăre pe la Târgșor, Mălăiești, Gura Vitioarei, Văleni, Drajna, Cerașu, Slon, Vârful lui Craiu, Tabla Buții, Vama Buzăului, către Transilvania. S-au găsit aici cărămizi cu ștampile, atestând prezența unor trupe romane: Cohors 1-a, Flavia Commagenorum, pomenită și într-o diplomă militară din anul 105 d.Hs. și trei detașamente din Legiunile 1-a Italica de la Novac (Șiștov), a V-a Macedonica de la Troesmis (Iglița) și a XI-a Claudia Pia Fidelis de la Durostorum (Siliștra). Acestea au fost prezente pe timpul domniei lui Traian. După retragerea romană sub Aurelian (271-275), urmele ceramice dovedesc existența unei populații geto-dace. Primul document de atestare documentară se referă la satul Stănești (înglobat astăzi Drajnei de Jos), datat 1 decembrie 1429 și semnat de domnitorul Dan al II-lea pentru a întări unor boieri ai săi (Dumitru din Maniaci, Balea, Bârseanu) satele Maniaciul, Poenile Vărbilăului, jumătate din Izvoareanii de la Dealul Mare (azi Valea Călugărească), precum și a treia parte din Stănești (azi Drajna de Jos). În 1864 au fost împrăștiți 341 locuitori din Drajna de Sus și din Drajna de Jos. Îndeletnicirile de bază a locuitorilor sunt: pomicultura, creșterea animalelor,

¹⁹³Dumitru POPA, fost primar al comunei Drajna, președinte al Biroului Asociației „Cultul Eroilor” din Drajna de Jos.

¹⁹⁴Mihai GAVRILĂ, primar al Comunei Drajna și Ioan MARINOIU, fost tehnician principal la U.M. 01394 Ploiești, pensionar, membru supleant în Biroul Organizației Cadrelor Militare în Rezervă și Retrageră din Vălenii de Munte.

¹⁹⁵Profesor Apostol, M., „Dicționar istoric al județului Prahova”, Editura Ploiești-Mileniul III, anul 2004, pag. 164-167.

exploatarea pădurilor, prelucrarea lemnului ș.a. Cel mai însemnat obiectiv cultural din zonă este Castrul Roman, situat în punctul Grădiște (La Cetate). Cărămizile cu inscripții romanice atestă faptul că aici au acționat o vreme detașamente ale Legiunilor 1-a Italica, a V-a Macedonica, a XI-a Claudia Pia Fidelis și a Cohortei 1-a Flavia Commagenorum (cu sediul permanent). Alt obiectiv important este Conacul Filipescu-Crețulescu, din Drajna de Jos.

De pe teritoriul comunei au fost concentrați în cel de al Doilea Război Mondial:

1. Căpitan Dumitru CURSARU, născut la 13 decembrie 1913, în comuna Drajna, a copilărit și absolvit școala primară în comuna natală. Până la chemarea în armată, în scopul îndeplinirii stagiului militar, a lucrat în gospodăria părinților. Încorporat în luna octombrie 1936 la Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, a fost selecționat și trimis, la începutul anului 1937, la Școala Militară Subofițeri Infanterie, pe care a absolvit-o în anul 1938, cu rezultate bune, fiind avansat la gradul de sergent-major.

După absolvirea școlii militare sergentul-major Dumitru Cursaru a fost repartizat la Batalionul 7 Vânători de Munte Zalău, în funcția de instructor pluton (arma Vânătorilor de Munte s-a reorganizat la 1 aprilie 1937 pe batalioane și brigăzi; cele trei Divizii de Munte - 1, 2, 3 - s-au transformat în Brigăzile 1 Mixtă Sinaia, 2 Mixtă Bistrița Năsăud și 3 Mixtă Beiuș; în anul 1939 s-a mai înființat Brigada 4 Mixtă Munte Aiud; fiecare brigadă avea două Batalioane de vânători de munte, un grup de Artilerie și un Batalion pionieri munte).

Mobilizarea armatei române, în iunie 1941, l-a găsit pe sergentul-major Dumitru Cursaru în Batalionul 7 Vânători de Munte, subordonat Brigăzii 3 Munte. Toate brigăzile de munte se aflau în subordinea Corpului de Munte și a Armatei a 3-a române, cu ostașii pregătiți să treacă la acțiuni hotărâtoare de luptă, pentru a contribui la eliberarea părții de nord a Bucovinei, Ținutului Herței și a Basarabiei, teritorii străvechi românești furate de Uniunea Sovietică prin Notele Ultimative din 26 și 28 iunie 1940.

Vânătorii de Munte au săvârșit adevărate fapte de eroism, contribuind la eliberarea celor trei provincii românești și apoi la înfrângerea unui numeros inamic în luptele dintre Nistru - Bug - Nipru, în Crimeea și Caucaz. Avansat la gradul de plutonier, Dumitru Cursaru a participat la crâncenele lupte din Crimeea și Caucaz, în condiții deosebit de grele de climă (geruri aspre, zăpadă abundentă, cu grosimea stratului de 1-3 m), cu un relief accidentat și o apărare foarte hotărâtă a trupelor sovietice, susținute de fanaticele detașamente de partizani.

După revenirea la eșalon divizie, la data de 15 martie 1942, Divizia 1 Munte și Divizia 4 Munte au luptat în Crimeea, iar Diviziile 2 și 3 Munte în Caucaz. Plutonierul Dumitru Cursaru a fost rănit în Caucaz, la Nalcik, la data de 6 martie 1943, și apoi spitalizat în spitale militare de campanie și, în cele din urmă, la Spitalul Militar din București, amputându-i-se trei sferturi din piciorul drept. Fiind declarat invalid de război 60%, a fost clasat la data de 1 decembrie 1944.

Pentru faptele de eroism și sacrificiu săvârșite pe front, plutonierul-adjutant Dumitru Cursaru a fost decorat cu medaliile: „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a, „Virtutea Militară de Război”, clasele a II-a și I-a, „Crucea de Fier”, clasa a II-a (germană), și „Crucea Comemorativă al celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”.

Trecut în rezervă, cu gradul de plutonier-adjutant și cu drept de pensie, Dumitru Cursaru s-a înapoiat în localitatea natală și s-a căsătorit, în anul 1945, cu Felicia Cotuna, împreună ducând o viață liniștită. Au dat naștere la doi copii, care le-au adus multe bucurii: Platon, subinginer, 57 ani, domiciliată în București, și Victoria, asistent medical, 55 ani, domiciliată în Canada.

În anul 1950 s-a stabilit în București și a lucrat în calitate de vânzător la un debit de tutun și presă. În 1973 și-a întocmit dosarul și a fost pensionat. Apoi s-a înapoiat la casa părintească din Drajna.

Demne de reținut sunt și eforturile depuse de acest veteran de a conduce Asociația Veteranilor de Război și Asociația „Cultul Eroilor” din comună. După decesul soției, în anul 1998, a fost tot mai apăsător de viață. În semn de recunoștință pentru activitatea desfășurată, Consiliul de Conducere al Primăriei i-a acordat în anul 2004 titlul de Cetățean de Onoare al Comunei Drajna. Asociația Națională a Veteranilor de Război l-a propus și susținut la organele de stat, fiind avansat până la gradul de căpitan.

2. Plutonier Nicolae ȚAPOREA, s-a născut la 20 noiembrie 1914. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1935-1936, la regimentul 19 Artilerie Ploiești. Concentrat în anii 1939-1940, și-a aprofundat cunoștințele de luptă în arma artilerie. Mobilizat, în luna iunie 1941, a participat la eliberarea Basarabiei, în funcția de observator artilerie. Remarcat în luptele de la Bălți și Soroca a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, decorația fiindu-i prinsă pe piept de către generalul Rozin, comandantul Diviziei 13 Infanterie Ploiești.

Ulterior a participat la luptele de la Odessa, în cele de la nord de Marea de Azov și în Peninsula Kerci, ca observator artilerie, fiind decorat cu medalia „Cruciada împotriva comunismului”. În luptele de la Cotul Donului a săvârșit un act de mare curaj: fiind observator înaintat, la 200 m de locul de camuflare, după creasta unui deal, a identificat trei tancuri rusești, amplasate pentru tragere. A dirijat artileria spre cele trei tancuri care au fost distruse. Inamicul s-a retras pe alt aliniament, presat de focul intens al infanteriei armatei române. Caporalul Nicolae Țaporea a fost descoperit de către inamic, care l-a acoperit cu pământ deși se afla în viață. Salvat de către camarazi, a fost decorat cu „Virtutea Militară de Război”, clasa a II-a. În martie 1943 a fost decorat, în luptele din Kuban, cu medalia „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a. În anul 1943, când soția a născut primul copil, a primit o permisie de 7 zile. Înapoiat pe front a constatat cu stupeoare că Regimentul 19 Artilerie pierduse trei sferturi din efective. În toamna anului 1943 unitatea s-a înapoiat în țară, pentru refacere. Caporalul Nicolae Țaporea a fost trecut în rezervă.

În anii 1945 și 1946 Nicolae Țaporea a fost primarul comunei Drajna și, împreună cu consătenii săi, a împrumutat cu pământ văduvele de război, pe participanții la război înapoiți la vetrele lor și pe cei săraci, care au primit pământ în comuna Dragalina, județul Călărași. Pe acele locuri s-a format satul Drajna Nouă. În perioada 1954-1976 a lucrat la Întreprinderea Transport Țiței prin Conducte (Conpet), ca muncitor.

În anul 1941 s-a căsătorit cu Maria Cotuna, împreună având trei copii: Constantin, 64 de ani, inginer silvic, domiciliat în Drajna, Dumitru, 60 de ani, inginer petrolist, fost subprefect și vicepreședinte al Consiliului Județean

Prahova, în prezent vicepreședinte al Camerei de Comerț și Industrie Prahova, și Nicolae, 58 de ani, funcționar în Vălenii de Munte. Veteranul Nicolae Țaporea a decedat în anul 1999.

3. Soldat (sergent-major ANVR) Alexandru CĂLĂVIE, a satisfăcut stagiul militar în anii 1936-1937 în Regimentul 4 Vânători de Munte Predeal. A participat la război cu Batalionul 4 Vânători de Munte, servind în calitate de pușcaș și grenadier, în luptele din Bucovina, apoi în cele de la Nistru - Bug - Nipru și în Crimeea. A fost decorat cu medaliile: „Virtutea Militară de Război”, clasa a II-a, „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit în anul 1938 cu Maria Aritina și împreună au patru copii: Nicolae, administrator al unei firme cu activitate agricolă în Ostrov, Constanța, Toader, 44 de ani, CFR-ist, Gheorghe, pensionar în Slobozia, Constantin, muncitor metalurgist în Drajna.

4. Soldat Dumitru MIU, născut la 24 august 1913, a satisfăcut stagiul militar la Regimentul 4 Vânători, în anii 1935-1936. Concentrat și apoi mobilizat la Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal, a participat, împreună cu Alexandru Călăvie, la eliberarea Bucovinei, Ținutului Herței și a nordului Basarabiei. După insistențele lui Hitler, armata română a participat și la operațiunile militare de la Odessa, din Crimeea, Caucaz și de la Cotul Donului, Stalingrad. Veteranul Miu a participat la luptele dintre Nistru - Bug - Nipru și apoi în Crimeea, unde a fost grav rănit, la 20 decembrie 1942. După spitalizări lungi a rămas fără mâna dreaptă, fiind declarat invalid 80%. Pentru jertfele sale a fost decorat cu medaliile: „Virtutea Militară de Război”, clasa a II-a, „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A fost căsătorită cu Elena Miu. A lucrat ca paznic, în anii 1950-1976, la Fabrica de Cărămidă Pleașa. A decedat în 1988.

5. Sergent-major (ANVR) Nicolae ȚAPOREA, s-a născut în anul 1919, în Drajna. A fost încorporat la Regimentul 3 Grăniceri, la 15 februarie 1941. A participat la război cu Regimentul 8 Grăniceri, în perioada decembrie 1943 - mai 1945. A fost rănit în luptele de lângă Râșca, Suceava, la 23 august 1944, împreună cu comandantul său de companie, locotenentul Valeriu Roban, care ulterior a murit. După refacere, în spitalele de la Piatra Neamț, Bacău și Sibiu, a participat la luptele din vestul țării, din Ungaria și Cehoslovacia. A fost în proprietărit cu 3,2 ha pământ în Dragalina (Drajna Nouă, Călărași). Aici s-a căsătorit cu Silvia Popa și s-a stabilit în Drajna Nouă. A lucrat la CAP și la IAS Ciulnița. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. Din căsătorie au rezultat patru copii: Elena, tehnician chimist la Ploiești, Alexandru, strungar, Maria, casnică în Drajna Nouă, și Gheorghîța, textilistă în București.

6. Sergent Constantin BUZEA, s-a născut în anul 1919, în Drajna de Jos. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1939-1940, la Regimentul 27 Infanterie Bacău. A participat la campaniile militare din Est și din Vest, fiind rănit în luptele de la Budapesta, după care a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, pentru comportarea curajoasă în luptele de la Odessa. S-a căsătorit cu Filofteia Tavangiu, decedată în 1990, cu care a avut trei copii: Toma, maistru în Drajna Nouă, Călărași, Ana,

tehnician agronom în Călărași, și Smaranda, funcționar în Drajna Nouă, Călărași. Constantin Buzea a decedat în anul 1985, în Drajna Nouă, Călărași.

7. Sergent Gheorghe DURSINA, s-a născut în 1919, în Drajna de Jos. A fost încorporat, la 15 februarie 1941, la Regimentul 1 Grăniceri. A participat la război cu Regimentul 1 Grăniceri, până la Nistru. Din septembrie și până în octombrie 1944 a participat la luptele de eliberare a părții de nord a Transilvaniei. Fiind împroprietărit cu 6 ha pământ în Drajna Nouă, și-a stabilit domiciliul acolo. S-a căsătorit în 1946 cu Despina Zinca, având un singur fiu, Ion, mecanic agricol, domiciliat în Perișoru, Călărași. După colectivizare veteranul a lucrat la I.A.S. Dragalina, Călărași.

8. Sergent-major (ANVR) Vasile BLENDEA, s-a născut în 1915, în Drajna de Jos. A satisfăcut serviciul militar, în anii 1937-1939, în Regimentul 1 Grăniceri. Participant la bătălia de la Cotul Donului a fost luat prizonier, la 21 noiembrie 1942, fiind grav rănit și vindecat de un medic german, închis în același lagăr. A fost eliberat din detenție la 24 octombrie 1945. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit cu Maria Boștină și au avut o fiică, Maria, casnică în Ploiești. Din 1950 și până în 1980 Vasile Blendea a lucrat la I.C.I.L. Ploiești. A decedat în anul 2004.

9. Sergent-major (ANVR) Alexandru CIOC, s-a născut în 1919, în Drajna de Jos. Încorporat, la 19 februarie 1941, în Regimentul 1 Grăniceri, după 4 iulie 1941 a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, la Odessa și la Cotul Donului. Rănit în lupte, în martie 1943, a fost spitalizat până-n februarie 1942, când a fost trecut în rezervă. S-a căsătorit în 1947 cu Ioana, având împreună doi copii: Constantin, profesor, fost director la școala din Drajna de Jos, și Dumitru, tehnician silvic la Ocolul Silvic Vălenii de Munte.

10. Caporal Trandafir DUDU, s-a născut în anul 1920. A fost încorporat, în februarie 1942, la Regimentul 32 Infanterie „Mircea”. A participat la război la Cotul Donului, pe calea de înapoiere fiind luat prizonier în septembrie 1943. S-a înapoiat în țară la 1 august 1947. S-a căsătorit în 1949 cu Steliana Cotuna, rezultând fiul, Ion, inginer petrolist, Șef Punct Distribuție Gaze Vălenii de Munte. În anii 1950-1980 a lucrat ca laborant la Combinatul Petrochimic Brazi. A decedat în anul 1985.

11. Sergent Traian POPESCU, s-a născut în anul 1919, în Drajna de Jos. Mobilizat, în iunie 1941, a participat la război cu Regimentul 1 Grăniceri, până la 17 februarie 1944. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit cu Maria Năstăsoiu, în anul 1946, împreună având doi copii: Maria, casnică, și Steliana, contabil în Ploiești. A decedat în anul 1993.

12. Caporal Gheorghe PRAF, s-a născut în anul 1908. A făcut stagiul militar la Batalionul 3 Vânători de Munte Brașov. A participat la război, cu aceeași unitate, de la 22 iunie 1941 și până la 26 august 1941, când a fost grav rănit la brațul stâng și ambele picioare, la Bug. A fost internat în Spitalul Militar din București și clasat invalid de război. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. S-a căsătorit în anul 1943 cu Steliana Văcărelu, împreună având doi copii: Dumitru, pensionar în Vălenii de Munte, și

Constanța, pensionară, căsătorită în București cu un colonel M.Ap.N. A decedat în anul 1982.

13. Plutonier (ANVR) Ion DRAGOMIRESCU, s-a născut în anul 1919, în Drajna de Jos. Încorporat în 1944 la Regimentul 14 Dorobanți Roman, a fost instruit și apoi a participat la război, de la 1 septembrie 1944 până la 15 aprilie 1945, în Transilvania și Slovacia. Rănit, în luna octombrie 1944, a fost spitalizat până în ianuarie 1945. Căsătorit cu Smaranda Plăișanu a avut doi copii: Dezideriu, lăcătuș mecanic în Ploiești, și Steliana, pensionară în Drajna. Ion Dragomirescu a lucrat ca muncitor în Urziceni, apoi ca președinte al Cooperativei de Consum și președinte CAP în Drajna. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A decedat în anul 2006.

14. Sergent-major (ANVR) Ion COTUNA, s-a născut în 1922, la Drajna de Jos. Încorporat, la 1 aprilie 1943, la Regimentul 4 Vânători de Munte Predeal, a participat la dezarmarea trupelor germane și la eliberarea Transilvaniei, Ungariei și Cehoslovaciei, până la 9 mai 1945. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit în anul 1968 cu Floarea Zaharia, împreună având doi copii: Octaviana, muncitoare în Spania, și Nicolae, muncitor în Spania. Veteranul a lucrat ca șofer la Schela Boldești-Scăeni. A decedat în anul 2002.

15. Soldat Gheorghe CORNEA, născut în 1912, în Drajna de Jos, nu a satisfăcut stagiul militar, fiind întreținător de familie (mama era văduvă din Primul Război Mondial). Mobilizat, la 22 iunie 1941, la Regimentul 19 Artilerie Ploiești, în calitate de potcovar la cai, a fost rănit la 13 aprilie 1943, la nord de Marea Azov. Spitalizat până în martie 1944, a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. S-a căsătorit cu Sofia Chiriac, împreună având patru copii: Constantin, colonel, decedat, pilot pe avioane de vânătoare, Dumitru, 64 ani, pensionar în Drajna de Jos, Carmen, pensionară, și Smaranda, pensionară în Slobozia. Veteranul a lucrat la Întreprinderea „Valea Teleajenului” din Vălenii de Munte.

16. Caporal Ștefan MOȘOIU, s-a născut în anul 1913, la Drajna de Jos. A satisfăcut serviciul militar la Regimentul 6 Călărași și a participat la război cu Regimentul 3 Călărași Ploiești, fiind luat prizonier de război la Cotul Donului. În ianuarie 1944 a fugit din lagăr și la 12 aprilie 1944 a fost încadrat la Regimentul 5 Roșiori Tecuci, participând la luptele din Moldova, Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit în anul 1937 cu Smaranda Dragomirescu, care trăiește și are 93 ani. Împreună au avut trei copii: Gheorghe, 69 de ani, pensionar, Ion, 66 de ani, pensionar, și Dorina, 63 de ani, pensionară. Veteranul a decedat în anul 1997.

17. Sergent-major (ANVR) Nicolae POTOȘCĂ, s-a născut în anul 1923, în Drajna de Jos. A fost încorporat la 20 mai 1944 și a participat la acțiunile de luptă pentru dezarmarea trupelor germane, de la 24 august 1944, și, în continuare, la luptele din Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia, cu Regimentul 6 Călărași Ploiești (mutat la Brașov). A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea

Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit în anul 1946 cu Iulia Rogozea și au doi copii: Gheorghe, strungar la Uzina Mecanică Plopeni, și Doina, casnică în Măgurele. Veteranul a lucrat, în perioada 1952-1978, ca rafinor, la Rafinăria Vega Ploiești.

18. Sergent-major (ANVR) Nicolae ȘERBĂNESCU, s-a născut în 1920, la Drajna de Jos. Încorporat, la 20 martie 1942, a participat la luptele de la Cotul Donului, cu Regimentul 7 Dorobanți (Infanterie) Prahova. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit în anul 1947 cu Maria Cornea, care are 81 ani, și împreună au avut șase copii: Ana, casnică, Felicia, asistent medical în Drajna, Elena, stabilită în Posești, Georgeta, pensionară în Teișani, Steliana, pensionară în Teișani, și Ion, mecanic de locomotivă, stabilit în Vălenii de Munte. Nicolae Șerbănescu a lucrat pe șantierul de construcții din Prahova. A decedat în anul 2006.

19. Sergent-major (ANVR) Alexandru VĂCĂRELU, s-a născut în anul 1919, la Drajna de Jos. Încorporat în februarie 1941 la Regimentul 1 Grăniceri a participat la eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941) și la luptele de la Odessa (8 august - 16 octombrie 1941). De la 5 septembrie 1942 și până la 9 mai 1945 a participat la luptele de la Cotul Donului, apoi la cele purtate pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova, la eliberarea părții de nord a Transilvaniei, a Ungariei și Cehoslovaciei, cu Regimentul 6 Grăniceri. A fost decorat cu „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A fost căsătorit cu Elena Buzea, din anul 1940, și au avut trei copii: Aurelian, decedat la 27 de ani, Remus, muncitor, și Viorica, inginer în Măgurele. Alexandru Văcărelu a lucrat ca muncitor la IGO Văleni (1946-1952), a fost primar al comunei Drajna (1953-1964, perioadă în care a reușit să asigure electrificarea comunei Drajna de Jos) și funcționar la I.G.C.L. Vălenii de Munte. A decedat în anul 2003.

20. Sergent Stelian CIUSCOIU, s-a născut în anul 1913, în Drajna de Jos. În perioada anilor 1935-1937 a satisfăcut stagiul militar. Mobilizat, în aprilie 1942, a participat cu Regimentul 20 Artilerie la bătălia de la Cotul Donului, unde a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, la luptele din Banat, în septembrie 1944, și la luptele din Ungaria, până la Budapesta, fiind rănit și clasat invalid gradul doi. S-a căsătorit în 1940 cu Elena Crețu, împreună având doi copii: Mihai, fost maistru militar, decedat la 45 ani, și Doinița, pensionară, domiciliată în Ploiești. Veteranul a decedat în anul 1991.

21. Sergent-major (ANVR) Ștefan GHIONOIU, s-a născut în anul 1911, în Drajna de Jos. Mobilizat, la Regimentul 19 Artilerie Ploiești, a participat la luptele din Basarabia și din Crimeea, iar din aprilie 1944 până în septembrie 1944, cu Regimentul 40 Artilerie, pe frontul Iași - Chișinău și în Transilvania. A fost căsătorit cu Elisabeta și au avut trei copii: Ion, pensionar în Ploiești, Elisabeta-Aurelia, casnică în Drajna, și Vasile, agricultor în Drajna de Jos. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. Veteranul a lucrat la Ceramica Pleașa. A decedat în Drajna de Jos.

22. Caporal Ioan LUPU, s-a născut în anul 1916, în Drajna de Jos. A participat la război cu Divizionul 2 Tunuri Munte, fiind grav rănit în luptele de la Marea de Azov, unde a fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios”, cu

spade, clasa a III-a. Spitalizat în perioada 22 septembrie 1944 - 9 mai 1945, i s-a amputat piciorul drept și a fost declarat invalid de război. A fost decorat și cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A fost căsătorit cu Sultana Iordache, împreună având patru copii: Elena, pensionară în București, Aurelian, muncitor, domiciliat în Drajna de Jos, Lilioara, pensionară în Drajna de Jos, și Virginia, pensionară în București. Veteranul a fost gestionar și a decedat în anul 1995.

23. Sergent-major (ANVR) Dumitru CIOC, s-a născut în anul 1919, în Drajna de Jos. Încorporat în februarie 1942 la Regimentul 7 Dorobanți (Infanterie) Prahova a participat la război, în perioada 1 martie 1942 - 20 septembrie 1942, când a fost rănit grav la nord de Marea de Azov. Spitalizat și declarat invalid de război, a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medaliile „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”. S-a căsătorit cu Sevastița Moșoiu. Neavând copii au înfiat-o pe Virginia Militaru. Veteranul a muncit la Vinalcool Vălenii de Munte.

24. Plutonier (ANVR) Gheorghe TRIFON, s-a născut în 1918 în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 2 Artilerie Grea, de la 20 aprilie 1943 și până la 16 august 1944. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit în 1945 cu Ana Cremeneanu, având o fiică, Margareta, fostă muncitor sticlar, decedată în 2001. Veteranul a lucrat la Schela Boldești-Scăeni și la Cooperativa de Consum Vălenii de Munte. A decedat în 1996.

25. Caporal erou Gheorghe VĂCĂRELU, s-a născut în anul 1914 și a decedat în 1943, în Lagărul de Prizonieri din Urali (a fost văzut de către Alexandru Cursaru, care a revenit în țară în 1947). Mobilizat la 22 iunie 1941 la Regimentul 6 Călărași Brașov (fost Ploiești) a participat la eliberarea părții de nord a Basarabiei, la luptele dintre Nistru și Nipru și la Cotul Donului, unde a căzut prizonier de război. Căsătorit cu Sevastița, a avut trei copii: Maria, pensionară, Vasile, pensionar în Vălenii de Munte, și Elena, decedată.

26. Caporal Ion IORGOIU, s-a născut în anul 1909 în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 39 Infanterie Florești, Basarabia. A luptat pentru eliberarea Basarabiei, la Odessa și la Cotul Donului, după care a fost trecut în rezervă, fiind bolnav de tuberculoză. S-a căsătorit în anul 1934 cu Eleonora Stanciu, care are 93 de ani, având împreună patru copii: Maria, pensionară în Drajna, Ștefan, pensionar în Drajna, Virginia, casnică, și Mircea, muncitor metalurgist. Veteranul a decedat în anul 1969.

27. Sergent-major (ANVR) Tudor IORDACHE, s-a născut în anul 1915, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 19 Artilerie Ploiești, de la 1 iunie 1942, remarcându-se în luptele de la Cotul Donului, unde a fost rănit, la 19 ianuarie 1943, și trimis în țară pentru spitalizare. După refacere, în aprilie 1944 a fost trimis pe frontul Iași-Chișinău și a avut ghinionul să cadă prizonier la 23 august 1944, fiind dus în Siberia. S-a înapoiat în țară la 8 octombrie 1945. A fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a. În anul 1947 s-a căsătorit cu Elena Iordache. Împreună au avut un fiu, Petre, care din anul 2004 este viceprimar al Comunei Drajna. Veteranul a decedat în anul 1992.

28. Sergent Grigore VĂCĂRELU, s-a născut în 1921. Încorporat în februarie 1942 a participat la lupte, de la 23 august 1942, cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, până la 12 aprilie 1945. În ultima lună de război a îndeplinit misiuni de luptă la Depozitul de Muniții al Corpului 5 Armată. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”. A lucrat la Întreprinderea 1 Mai Ploiești și la Sanatoriul T.B.C. Drajna. În anul 1948 s-a căsătorit cu Elena Călinoiu, având trei copii: Traian, funcționar, Marin, director al Căminului Cultural Drajna de Jos, și Ana, inginer în S.U.A. A decedat în 1993.

29. Sergent Constantin ZĂBREUȚEANU, s-a născut în anul 1922, la Drajna de Jos. Încorporat, la 20 aprilie 1943, la Regimentul 10 Infanterie Focșani, a fost trimis pe front la 1 februarie 1944, cu aceeași unitate. De la sfârșitul lunii octombrie 1944 a luptat, cu Regimentul 21 Infanterie Ilfov, pe fronturile din Moldova, Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1942”. A lucrat la Trustul de Construcții Prahova. În anul 1941 s-a căsătorit cu Maria Țaporea, având șase copii: Marian, muncitor constructor, Viorica, casnică, Ana, infirmier la Sanatoriul T.B.C. Drajna, Ion, muncitor, Eliza, casnică, și Madi, muncitoare în Spania.

30. Sergent Dumitru BUZEA, s-a născut în anul 1920, în Drajna de Jos. Încorporat, în luna februarie 1942, la Regimentul 53 Infanterie Iași, a fost numit comandant grupă mitraliere și trimis pe front cu Regimentul 21 Infanterie Ilfov. A luptat pe fronturile Iași - Chișinău, în Transilvania și în Ungaria. A fost rănit la Budapesta și trimis în țară pentru tratament. A lucrat în agricultură. S-a căsătorit în anul 1945 cu Ana Buzea, împreună având trei copii: Aurelia, casnică, Ion, muncitor constructor, și Veronica, casnică. A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”. A decedat în anul 1992.

31. Sergent Constantin VOINEA, s-a născut în anul 1914, în comuna Posești. A fost trimis pe front în octombrie 1943, cu Regimentul 11 Infanterie „Siret” Galați, luptând în Crimeea, pe frontul din Moldova, în Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia. Cunoscând limba rusă, cehă și germană, șefii direcți l-au folosit în calitate de translator pentru prizonierii ruși și germani. În munții Tatra, fiindcă a fost amenințat că va fi trimis în Siberia, a fugit la nemți, care l-au închis într-un lagăr în zona Oder. A fost eliberat de armata sovietică. După război a lucrat la Combinatul Chimic Valea Călugărească. S-a căsătorit în anul 1950 cu Maria, împreună având pe Traian, magistrat, președintele Judecătoriei Vălenii de Munte. A decedat în anul 1993.

32. Sergent Ion BURLACU, s-a născut în anul 1923, în Drajna de Jos. A participat la război cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia, contribuind la eliberarea Transilvaniei, Ungariei și Cehoslovaciei. S-a căsătorit în anul 1950 cu Aritina Albu, copiii: Virginia, casnică, Constantin, metalurgist, și Vasilica, economist. Veteranul a lucrat ca maistru în construcții. După cutremurul din 1977, până în anul 1983, a construit blocuri în Vălenii de Munte. A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”. A decedat în anul 1990.

33. Caporal Vasile CIUSCOIU, s-a născut în 1921, în Drajna de Jos. A fost trimis pe front în august 1942 cu Regimentul 7 Prahova, luptând la Cotul

Donului, unde a fost rănit. Spitalizat în țară, a fost trecut în rezervă. Rechemat, la 23 august 1944, și inclus în efectivele Diviziei 3 Infanterie Pitești, a luptat pentru dezarmarea trupelor germane în zona Argeș, în Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia. A fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat la „Ceramica” Pleașa și la Întreprinderea de Legume Vălenii de Munte. A fost căsătorit cu Zinca Păulescu, cu care l-a înfiat pe Cristian, care este în vârstă de 40 de ani, muncitor. Veteranul a decedat în anul 1984.

34. Sergent Alexandru GRIGORE, s-a născut în 1907, în Drajna de Jos. Mobilizat la Regimentul 63 Artilerie, a participat la eliberarea Basarabiei și în luptele din Ucraina, fiind luat prizonier de război la Dolna Miclăușeni și internat în Lagărul Celiabinsk. A lucrat în construcții, fiind eliberat în octombrie 1948. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a lucrat ca maistru dulgher la Întreprinderea de Construcții Prahova. Căsătorit în anul 1928 cu Smaranda Vlăsceanu, a avut trei copii: Elena, proiectant, pensionară în Ploiești, Gheorghe, proiectant principal, pensionar în Ploiești, și Alexandru, economist-finanțist, pensionar în București. A decedat în anul 1996.

35. Fruntaș Ion LUNGU, s-a născut în anul 1916, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 30 Infanterie Câmpulung Muscel, în perioada 27 noiembrie 1944 - 9 mai 1945. A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”. După război a lucrat ca sondor la Schela Boldești-Scăeni. S-a căsătorit în 1946 cu Elena Praf, împreună având un fiu, Puiu, maistru instalator. A decedat în anul 1991.

36. Sergent (plutonier ANVR) Stelian IORDACHE, s-a născut în 1915. A fost trimis pe front, cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, la 22 iunie 1941. Participând la luptele de la Cotul Donului a fost luat prizonier de război, la 23 noiembrie 1942, și internat în Lagărul de la Oranki. S-a înscris în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu”, la 2 octombrie 1943. De la 5 septembrie 1944 Divizia „Tudor Vladimirescu” a luptat în zona Sfântu Gheorghe, Brașov, apoi în zona Bihor, în luna octombrie 1944, contribuind la eliberarea orașului Oradea, la 12 octombrie 1944, și mai departe pe teritoriul Ungariei, remarcându-se în luptele de la Debrețin, fapt pentru care Sovietul Suprem al U.R.S.S., la propunerea comandantului Frontului 2 Ucrainian, mareșalul Malinovski, a aprobat să se adauge în titulatura diviziei numele orașului Debrețin. Mai departe a luptat până la eliberarea întregului teritoriu al Ungariei și a teritoriului Cehoslovaciei, până la 9 mai 1945. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, „Victoria” (sovietică), „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a lucrat ca șofer la diferite întreprinderi. S-a căsătorit cu Elena Praf, în 1939, și au avut trei copii: Steliana, căsătorită cu Filip, (ofițer M.Ap.N., Filip, pensionar, și Paul, pensionar. A decedat în anul 1997.

37. Sergent Ion DINESCU, s-a născut în anul 1918, în Drajna de Jos. A fost mobilizat la Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal, subordonat Brigăzii 1 Munte Sinaia. Ion Dinescu a fost trimis pe front la 18 noiembrie 1942, cu Batalionul 4 Vânători de Munte, luptând în Crimeea. În luna mai 1944 diviziile

1, 2, și 3 Munte au ajuns în garnizoanele de reședință, iar Divizia a 4-a a ocupat dispozitiv de apărare pe Nistru. Ion Dinescu a profitat de situația creată (Batalionul 4 se afla la Predeal) și, primind o lună de zile concediu, în luna august, s-a ascuns în beci pentru a nu fi găsit de sovietici. Ajunși în zona Drajna la sfârșitul lunii august 1944, aceștia i-au găsit boneta militară ascunsă în pod și, în cele din urmă, l-au descoperit pe Ion Dinescu, luându-l cu ei. Acesta a găsit un moment prielnic, a fugit din unitatea sovietică și s-a prezentat la unitatea românească. Împreună cu camarazii săi a luptat în zona Sfântu Gheorghe, Târnăveni, Turda, munții Apuseni, contribuind la eliberarea părții de nord a Transilvaniei, la 25 octombrie 1944. După 25 octombrie a participat la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei, în calitate de șofer și pușcaș. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a și „Eliberarea de sub jugul fascist”. După război a lucrat la Blejoi, în ultimii ani de viață fiind brigadier la C.A.P. S-a căsătorit în 1949 cu Eleonora Tudoroiu și împreună au avut doi copii: Liviu, colonel M.Ap.N., fost atașat militar în Cehia, pensionat în 2004, și Marilena, inginer horticol. Veteranul a decedat în anul 1970.

38. Sergent Nicolae GOGOT, s-a născut în anul 1916, în Drajna de Jos. A participat la luptele de eliberare a Basarabiei, precum și la luptele din Ucraina și Crimeea, cu Divizionul 3 Artilerie Călărească. Rănit grav de explozia unui obuz de brand (i-a fost arsă fața și corpul), a fost spitalizat în țară și clasat invalid de război. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat la Rafinăria „Vega” din Ploiești, ca rafinor. S-a căsătorit în anul 1941 cu Maria Grigore și împreună au avut doi copii: Elisabeta, pensionară, și Constantin, pensionar. Veteranul de război a decedat în anul 1986.

39. Fruntaș (sergent-major ANVR) Ion COMAN, s-a născut în anul 1920, în Drajna de Jos. A participat la război, în perioada 1942-1944, cu Regimentul 6 Călărași Brașov (mutat de la Ploiești), îndeplinind funcțiile de pușcaș și fierar-potcovar. A lucrat la Schela de Extracție Țiței Boldești-Scăeni. După pensionare a lucrat la realizarea rețelei de aducțiune apă în Drajna de Jos. S-a căsătorit în anul 1935 cu Elena Iorgoiu și au adus pe lume un fiu, Ion, pensionar, fost metalurgist. A decedat în anul 1993.

40. Fruntaș (sg-maj ANVR) Sterie IORGOIU, s-a născut în anul 1917, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 17 Infanterie Turnu Severin, contribuind la eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele din Ucraina și Cotul Donului. A fost prizonier de război de la 29 august 1944, și s-a înapoiat din detenție la 28 august 1946. A învățat bine limba rusă. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a fost tâmplar la Întreprinderea „Valea Teleajenului” Văleni. S-a căsătorit în 1948 cu Maria Bolănu. A decedat în anul 2004.

41. Fruntaș (sergent-major ANVR) Ion IORGOIU, s-a născut în 1919, la Drajna Nouă. A participat la război cu Regimentul 28 Infanterie Pitești, în anii 1942-1943, fiind luat prizonier de război la Cotul Donului, în Stalingrad, la 28 ianuarie 1943. Înscriș în Divizia „Tudor Vladimirescu”, în octombrie 1943, a participat la lupte cu începere de la 23 august 1944 și până la 26 martie 1945. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit în

1946 cu Adriana, văduva eroului Alexandru Praf. S-au mutat în Drajna Nouă, Călărași, fiind împroprietăriți cu câte 6 ha pământ fiecare. Au crescut copilul eroului Alexandru Praf, Ilie. Și fratele său, Sterie Iorgoiu, a fost prizonier de război. A decedat în 2005.

42. Sergent erou Alexandru PRAF, născut în anul 1920, a murit în septembrie 1943, în luptele din Stepa Kubanului. A plecat pe front cu Regimentul 1 Vânători de Munte Sinaia, la 22 iunie 1941, participând la eliberarea părții de nord a Bucovinei, a Ținutului Herței și a părții de nord a Basarabiei, la luptele din Ucraina (traversând râurile Nistru, Bug și Nipru), și Crimeea. A fost comandant de grupă pușcași. S-a căsătorit în anul 1937 cu Adriana Iordache, împreună având un copil, Ilie, care a fost crescut de Adriana și de cel de-al doilea soț al său, Ion Iorgoiu.

43. Soldat erou Gheorghe LUNGU, născut în 1913, a decedat la 19 noiembrie 1942, în luptele de la Cotul Donului. Făcea parte din Centrul de Instrucție Infanterie Făgăraș. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. S-a căsătorit în anul 1937 cu Elena Dudu, împreună au avut un fiu, Vasile.

44. Plutonier TR erou Gheorghe DINESCU, născut în 1921, la Drajna de Jos, a luptat cu Regimentul 7 Infanterie Prahova. A decedat în 1944 în Lagărul de Prizonieri „Iacuț”, din Siberia. Absolvent al primului an la Facultatea de Litere, a plecat voluntar pe front, fiind încadrat corespondent de război în Regimentul 7 Infanterie Prahova. A căzut prizonier la Cotul Donului. Tatăl său, Virgil, veteran al Primului Război Mondial, a murit în 1993. A avut 7 frați și surori, din care mai trăiesc patru: Emil, pensionar, Vasile, pensionar, Ion, pensionar și Teodora, pensionară.

45. Fruntaș (sergent-major ANVR) Gheorghe VLĂȘCEANU, s-a născut în anul 1915, în Drajna de Jos. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, participând la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Odessa și Cotul Donului. A căzut prizonier în iunie 1943 și s-a înscris în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu”, cu care a participat la luptele purtate în zona Sfântu Gheorghe, Brașov, în Bihor, Ungaria și Cehoslovacia. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat în CFR și la CAP. S-a căsătorit în 1946 cu Elena Călinoiu și au avut doi copii: Stelian, pensionar, și Viorel, muncitor sudor. A decedat în anul 1993.

46. Sergent Apostol COTUNĂ, s-a născut în anul 1906, la Drajna de Jos. A participat la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Odessa și de la Cotul Donului, cu Regimentul 8 Infanterie Buzău. Fiind grav rănit, a fost spitalizat și clasat invalid de război, la 15 martie 1943. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat la Feroemail Ploiești și la I.F.E.T. Măneciu. S-a căsătorit în 1932 cu Maria Axinte și au avut opt copii: Victor, pensionar, Angela, pensionară, Paulina, pensionară, Dumitru, tâmplar, decedat, Ion, pensionar, Nicolae, pensionar, Lucian, salariat de stat, și Octavian, pensionar. A decedat în anul 1992.

47. Fruntaș (sg-maj. ANVR) Alexandru ILIOIU, s-a născut în anul 1909, la Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 5 Artilerie Călărească, luptând, de la 22 iunie 1941 și până la 27 noiembrie 1944, în Basarabia, zona

Nistru - Nipru, Caucaz, Odessa, la înapoiere spre frontul din Moldova, în Transilvania și Ungaria. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a lucrat în industria morăritului. S-a căsătorit în 1929 cu Sevastița Dursina și au avut trei copii: Gheorghe, pensionar, Silvia, pensionară, Ilie, pensionar. Veteranul a decedat în anul 1996.

48. Caporal (plutonier ANVR) Dumitru IORGOIU, s-a născut în 1916, la Drajna de Jos. A participat la război cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia, luptând în Bucovina, Basarabia, zona Nistru - Nipru. A fost rănit și spitalizat în țară, în perioada 24 august - 7 decembrie 1941. La 31 martie 1944 a fost retrimis pe front și a luptat în Crimeea, Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia. A fost decorat cu medaliile „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a, și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a lucrat la Ocolul Silvic din Vălenii de Munte. S-a căsătorit cu Maria Dudu și au avut 5 copii: Nicolae, tâmplar, Dumitru, șofer profesionist, Gheorghe, pensionar, Genoveva, casnică, și Luminița, casnică. A decedat în anul 2002.

49. Caporal (plutonier ANVR) Ion DOBRIN, s-a născut în anul 1917, la Drajna Nouă. Mobilizat la Regimentul 5 Grăniceri, a luptat în Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia (1 august 1944 - 9 mai 1945). A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război s-a căsătorit cu Ana Popa. S-au mutat în Drajna Nouă, Călărași, în 1950, și au fost împroprietăriți cu 6 ha pământ. A lucrat și la IAS Dragalina (1960 - 1980). A avut trei copii: Natalia, pensionară, Mimi, casnică, și Ana, casnică. A decedat în anul 2002.

50. Fruntaș (sergent-major ANVR) Ion IORGOIU, s-a născut în anul 1920, la Drajna de Jos. Mobilizat la Regimentul 30 Dorobanți Câmpulung Muscel, a participat la dezarmarea trupelor germane (23 august - 31 august 1944), la eliberarea Transilvaniei (5 septembrie - 25 octombrie 1944), Ungariei (26 octombrie - 18 decembrie 1944) și Cehoslovaciei (19 decembrie 1944 - 9 mai 1945). A primit medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A fost căsătorit cu Maria Cotună. S-au mutat în Drajna Nouă, fiind împroprietăriți cu 6 ha pământ. Ion Iorgoiu a lucrat și la IAS Dragalina. A avut patru copii: Vasilica, casnică, Constantin, mecanic auto, Ion, colonel S.R.I., și Marilena, casnică. Veteranul a decedat în anul 2005, la Drajna Nouă, Călărași.

51. Caporal (plutonier ANVR) Constantin ANGHELACHE, s-a născut în 1919, la Drajna de Jos. Mobilizat la Regimentul 3 Grăniceri a participat la luptele de la Cotul Donului și pe calea de întoarcere, la Nistru (20 august 1942 - 24 februarie 1944). A fost decorat cu medalia Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit cu Maria Iordache, mutându-se în anul 1950 în Drajna Nouă, Călărași, unde au primit 6 ha pământ. A avut 8 copii: Gheorghe, pensionar, Filofteia, casnică, Dumitru, decedat, Constantin, pensionar, Nicolae, colonel S.R.I. în retragere, Victor, muncitor, Elena, funcționar, și Margareta, muncitor. A decedat în anul 1998 la Drajna Nouă, Călărași.

52. Soldat (sg-maj ANVR) Sterie PLEȘEA, s-a născut în 1909, la Drajna de Jos. A participat la luptele din Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia (19 septembrie 1944 - 12 aprilie 1945), cu Regimentul 32 Infanterie „Mірcea” Ploiești, unit din noiembrie 1944 cu Regimentul 90 Infanterie Orăștie. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A lucrat ca dogar-rotar particular și, din 1961, la I.P.I.L.F.Vălenii de Munte. S-a căsătorit cu Alexandra Moșoiu și au avut patru copii: Caliopia, pensionară, Elena, pensionară, Aurelia, pensionară, și Gheorghe, sudor. A decedat în anul 2002.

53. Plutonier (ANVR) Gheorghe ANGHELACHE, s-a născut în anul 1922, în Drajna de Jos. Mobilizat la 8 aprilie 1944, a luptat în Ucraina, cu Regimentul 91 Infanterie, fiind rănit, la data de 26 iulie 1944, și spitalizat. A fost readus pe frontul din Cehoslovacia (28 februarie - 9 mai 1945) la Regimentul 18 Infanterie Târgu Jiu. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. Din 1951 a lucrat în Cooperația de Consum. S-a căsătorit în 1950 cu Maria Năstăsoiu, cu care a avut trei copii: Cornel, inginer, Aurelian, lăcătuș mecanic, și Marian, lăcătuș mecanic.

54. Sergent erou Dumitru PLEȘEA, s-a născut în anul 1917 și a decedat în lagăr, în Siberia. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mірcea” Ploiești. A dispărut în luptele de la Cotul Donului, la data de 21 noiembrie 1942. S-a căsătorit în anul 1941 cu Maria (recăsătorită Boșovei, decedată). Fiul lui, Ion, în vârstă de 65 ani, este conducător auto.

55. Sergent-major (ANVR) Alexandru FLOREA, s-a născut în anul 1912, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 15 Artilerie, în perioada 6 februarie - 9 mai 1945, unde a fost conducător auto. A fost decorat, cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”. S-a căsătorit în 1938 cu Elena Florescu, copiii lor: Virginia, asistent medical, pensionară, Olga, pensionară, și Alexandru, tâmplar în Vălenii de Munte. Veteranul de război a decedat în anul 2002.

56. Plutonier (ANVR) Stelian PĂIȘ, s-a născut în anul 1922. A participat la luptele din Basarabia și Transilvania (9 aprilie - 16 septembrie 1944), cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit cu Eugenia, în 1947, și au avut doi copii: Petruța, funcționar în București, și Ion, inginer TCM în Lugoj. A lucrat în meseria de croitor până în anul 1962 și apoi a fost președintele CAP Drajna de Jos, 20 de ani.

57. Sergent Gheorghe MIU, s-a născut în anul 1922. A fost trimis pe front de la 23 august 1944, cu Regimentul 3 Călărași Ploiești, participând la eliberarea părții de nord a Transilvaniei, a Ungariei și Cehoslovaciei. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A lucrat ca lăcătuș revizie la C.F.R. S-a căsătorit în anul 1949 cu Maria Pleșea, care are 80 de ani, împreună având doi copii: Elena, contabil, și Vasilica, coafeză.

58. Sergent Alexandru GAVRILĂ, s-a născut în anul 1906, în Drajna de Jos. A participat la război cu Batalionul 1 Căi Ferate, în perioada 22 iunie 1941 - 15 noiembrie 1942. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a

celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A lucrat în meseria de mecanic mori. S-a căsătorit în anul 1936 cu Sevastița Călin, având împreună șase copii: Ion, pensionar, fost mecanic agricol de elită, Florinel, pensionar, Stelian, pensionar, Constantin, pensionar militar, Mihai, tehnician, primar al comunei Drajna de Jos în perioada 2004-2008, și Ilie, maistru metalurgist. În anul 1947 Alexandru Gavrilă poseda două tractoare și o batoză de treierat păioase, mașini cu care toți locuitorii din zonă își lucrau pământul. I-au fost naționalizate. A decedat în anul 1998.

59. Caporal Dumitru GRIGORE, s-a născut în 1914, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 5 Călărași, căzând prizonier, în octombrie 1943, în Caucaz. S-a înapoiat în țară la 10 septembrie 1946. S-a căsătorit în 1934 cu Steliana Grigore, croitoreasă din București. Au avut patru copii: Mineta, pensionară, Mihai, croitor particular, Nicolae, instalator, și Margareta, casnică. Veteranul a lucrat, după război, ca tâmplar pe șantierul de construcții din Slobozia. A decedat în 1976, în București.

60. Soldat erou Nicolae GRIGORE, s-a născut în anul 1915. A participat la război cu Regimentul 36 Infanterie Constanța (22 iunie 1941 - 20 noiembrie 1942), decedând la 20 noiembrie 1942, la Cotul Donului. Până la mobilizare a lucrat în București, ca muncitor. Nu a fost căsătorit.

61. Sergent-major erou Gheorghe GRIGORE, s-a născut în anul 1917. Practica meseria de croitor particular. Mobilizat la 22 iunie 1941, în Regimentul 9 Roșiori, a participat la campania militară din Est și, după întoarcerea armelor împotriva armatei germane, în luna septembrie 1944 lupta împotriva nemților în zona Sibiu, unde a căzut la datorie, în fruntea plutonului pe care-l comanda.

62. Sergent-major (ANVR) Constantin GRIGORE, s-a născut în 1922, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 4 Vânători de Munte Predeal, în perioada 7 iulie 1944 - 29 septembrie 1944, luptând în Basarabia, Transilvania și Ungaria. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A fost căsătorit cu Smaranda, împreună având doi copii: Lucia, pensionară, și Carmen, funcționar. Veteranul a lucrat la C.F.R. Se observă ușor că doi dintre frații Grigore au murit în război și doi s-au înapoiat valizi la familii. Veteranul a decedat în anul 2005, în București.

63. Caporal erou Gheorghe IORDACHE, s-a născut în 1920, fiind unul dintre cei zece copii ai familiei Iordache, din Drajna. Dintre copiii lui Nicolae Iordache cinci purtau numele Iordache, iar ceilalți cinci numele Cursaru, ei urmând să-l moștenească pe unchiul lor, foarte bogat și fără copii. Recrutat în aprilie 1942, Gheorghe s-a instruit în Regimentul 53 Infanterie Iași, care era dislocat la Odobești, Vrancea. În luna septembrie 1942 este vărsat la Regimentul 21 Infanterie Ilfov și, în drum spre Cotul Donului, se întâlnește cu fratele său, Alexandru Cursaru, cu care s-a întreținut două ore, acestea fiind ultimele momente petrecute împreună. Gheorghe Iordache a scăpat din iadul de la Cotul Donului și moartea l-a atacat în apropiere de orașul Roman, în ziua de 23 august 1944. Cazul l-a impresionat foarte mult pe fostul medic al Regimentului 21 Infanterie, colonelul Ion Vasilescu (medic specialist la Policlinica Militară din Ploiești), care, în anul 1964, publica în ziarul Flamura Prahovei un articol prin care condamna războiul: „*Îmi aduc și acum aminte cuvintele ostașului infanterist*

Iordache Gheorghe din Drajna: „Salvați-mă! Mi-e dragă viața și, dacă mor, ochii mamei nu se vor mai usca niciodată.” L-am văzut dându-și sufletul, cu dinții înfipti în capul patului de campanie.” Doctorul se întreba: „Oare ochii mamei lui Iordache Gheorghe s-or fi uscat?”. Ochii mamei lui Gheorghe Iordache nu s-au uscat până la moarte, la fel ca ochii altor mii de mame.

64. Fruntaș Alexandru CURSARU, s-a născut în anul 1910. În calitate de frate cu Gheorghe Iordache a fost mai norocos. Mobilizat la război cu Regimentul 32 infanterie „Mircea” din Ploiești, a contribuit la eliberarea Basarabiei și a participat la luptele de la Odessa și de la Cotul Donului, în funcția de împospător de muniție, cu căruța. Aproape de Cotul Donului s-a întreținut, pentru ultima dată, timp de două ore, cu fratele său, Gheorghe Iordache. A căzut prizonier la 10 aprilie 1943, înapoiindu-se din aspra detenție în luna iunie 1948. A povestit multe despre necazurile din lagăr, dar cea mai mare grozăvie este cea referitoare la un camarad, care a tăiat carne din pulpa unui prizonier mort și a prăjit-o în pauza de lucru la tăiat lemne în pădure. Insuficiența hranei l-a determinat să facă acest gest, care i-a produs și lui un sentiment de refuz al cărnii la masă, în hrana zilnică. Se căsătorise cu Maria Moșoiu, în anul 1937 (în prezent acesta are 90 de ani). Au adus pe lume doi copii: Maria, pensionară, și Gheorghe, decedat în 2004, la 67 de ani. Întrucât soția a fost împrumărită în Drajna Nouă, Călărași, în calitate de văduvă de război, deoarece nu se mai știa nimic despre Alexandru, după înapoierea din lagăr a acestuia au lucrat împreună pământul primit. După 1961 s-au înscris în CAP, Alexandru ducând în colectiv căruța și caii săi. La decesul său, în anul 1967, a fost condus pe ultimul drum cu căruța proprie și însoțitorii au văzut cum curgeau lacrimi din ochii cailor.

65. Plutonier-major (ANVR) Dumitru RANCEA, s-a născut în 1924. Înscriș voluntar în Regimentul 89 Infanterie Brașov, a participat la luptele din Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia. A fost rănit la Balomir, lângă Orăștie. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit, în anul 1948, cu Ana Dudu și împreună au trei copii: Dumitru, colonel M.Ap.N. în retragere, Nicolae, colonel M.Ap.N., și Elisabeta, bibliotecar în Sibiu.

66. Caporal Constantin LUPU, s-a născut în anul 1913, în Drajna de Jos. Mobilizat în luna iunie 1941, a fost încadrat bucătar la Armata a 4-a română. După război a lucrat ca bucătar șef la cantina orașului Vălenii de Munte. S-a căsătorit în anul 1938 cu Silvia și au avut patru copii: Maria, pensionară, Pompiliu, pensionar, Viorica, instructor la liceul din Vălenii de Munte, și Titinica, casnică. A decedat în anul 1992.

67. Locotenent erou Dumitru COTUNA, s-a născut în anul 1919. Fiind student în ultimul an la Institutul Politehnic București s-a înscris voluntar în Regimentul 11 Infanterie „Siret” din Galați. După un an de pregătire în Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie din Ploiești a fost avansat sublocotenent și numit comandant de pluton. Participând la luptele din partea de nord a Transilvaniei și a Ungariei, a căzut erou în fruntea ostașilor din plutonul pe care-l comanda, la 4 decembrie 1944. A fost avansat, post-mortem, la gradul de locotenent și decorat cu medalia „Virtutea Militară de Război”, clasa a II-a. Părinții săi i-au ridicat o troiță lângă Monumentul Eroilor drăjneni din primul

război mondial. Au fost cinci frați și mai trăiesc doi: Ilie, în vârstă de 90 de ani și Virginia Cernat, în vârstă de 70 de ani. Sunt pensionari în Drajna de Jos.

68. Plutonier erou Constantin CURSARU, s-a născut în anul 1912, în Drajna de Jos. Absolvent al Școlii Normale, a fost mobilizat la Divizia 10 Infanterie. De la 22 iunie 1941 a participat la luptele din sudul Basarabiei, la Odessa și în Crimeea, unde a fost grav rănit. I-a fost amputat piciorul drept, fiind clasat invalid de război, în 1943. A fost decorat cu „Virtutea Militară de Război”, clasa a II-a. Nu s-a căsătorit, fiind infirm. Din 1950 și până la pensionare a fost profesor de limba română în Drajna. Stadionul din localitate îi poartă numele. A decedat în anul 1985.

69. Sergent Gheorghe POPA, s-a născut în anul 1907. A participat la război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, în luptele de eliberare a Basarabiei, la Odessa și Cotul Donului. A fost rănit la cap de o schijă care a ricoșat după ce un glonț inamic a explodat prin impact cu mitraliera pe care o mânuia, în septembrie 1942. A fost trimis în țară. După spitalizare a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat la Plopeni și, după mutare la Drajna Nouă, Călărași, a lucrat la Fabrica de Bumbac din Ciulnița. S-a căsătorit cu Maria Ludea și au avut cinci copii: Virginia, contabil, pensionară, Nicolae, maistru, pensionar, Zamfira, contabil, pensionară, Teodor, tehnician, și Aurelia, pensionară. A decedat în 1983.

70. Plutonier (ANVR) Nicolae CORNEA, s-a născut în anul 1916, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 40 Artilerie, în perioada 18 martie 1942 - 18 aprilie 1944. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a lucrat ca tâmplar la Fabrica de Ulei din Slobozia și, din 1978, la Autobaza din Vălenii de Munte. A coordonat lucrările de construire a bisericii și a unei troițe în Drajna de Jos. S-a căsătorit în anul 1940 cu Sevastița Buzea și a avut trei copii: Elena, pensionară, Nicolae, pensionar, și Alexandru, pensionar. A decedat în anul 1997.

71. Soldat Nicolae STANCIU, s-a născut în anul 1921. Mobilizat în august 1940 la Regimentul 7 Grăniceri, a participat la dezarmarea trupelor germane, de la 23 august 1944, și apoi la luptele din Transilvania, până la 25 octombrie 1944. În perioada 27 februarie - 9 mai 1945 a participat la eliberarea Cehoslovaciei, cu Batalionul 10 Vânători de Munte Sighetul Marmației. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a lucrat la Rafinăria Teleajen, ca rafinor. S-a căsătorit în anul 1945 cu Lucreția Dudu și împreună au avut patru copii: Gheorghe, pensionar C.F.R., Silvia, pensionară, Rodica, pensionară, și Gabriela, casnică. A decedat în 1995.

72. Sublocotenent post-mortem erou Marian MOLDOVEANU, s-a născut la 15 iunie 1968. Absolvent al Liceului nr.7 Teleajen, din Ploiești, a fost încorporat la U.M. 01305 București, la 13 septembrie 1989. După perioada de instrucție a fost numit furier. În ziua de 22 decembrie 1989 a fost trimis în misiune. Între timp s-a schimbat parola și la înapoierea din misiune, neștiind noua parolă, a fost considerat diversionist și împușcat mortal. A fost considerat erou martir, conform Ordinului nr. 1 din 14 ianuarie 1990. Este nepot după mamă al veteranului Nicolae Stanciu.

73. Fruntaș Ion PLEȘEA, s-a născut în anul 1914, în Drajna de Jos. A participat la război cu Batalionul 12 Vânători de Munte Câmpeni, în perioada 22 iunie 1941 - 28 noiembrie 1943. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. A muncit în gospodăria proprie și la CAP. S-a căsătorit cu Elena și au avut o fiică, Maria, căsătorită Pană, pensionară. Veteranul de război a decedat în anul 1987.

74. Soldat Gheorghe BLENDEA, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentul 6 Artilerie, în perioada 21 aprilie 1944 - 6 noiembrie 1944. A lucrat la primărie, ca gardian. S-a căsătorit cu Lina Ionescu și au avut patru copii: Elena, decedată în 2004, Steliana, pensionară, Dumitru, pensionar, și Viorel, inginer metrologie în București. Veteranul a decedat în anul 1994.

75. Soldat Nicolae PLEȘEA, s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia, în perioada 16 noiembrie 1942 - 12 mai 1944, în Crimeea. A fost luat prizonier în momentul când vânătorii de munte se pregăteau de îmbarcare în vapoare și avioane, pentru a se retrage la Constanța. A fost ținut în detenție în perioada 12 mai 1944 - 2 octombrie 1948. A lucrat ca tâmplar. S-a căsătorit în 1938 cu Maria Văcărelu și au avut nouă copii: Gheorghe, inginer silvic, fost șef al Inspectoratului Silvic Prahova, Dumitru, pensionar, Elena, pensionară, Ion, inginer, Steliana, asistent medical, Eugen, taximetrist, Romeo, textilist, Alexandru, textilist, și Viorel, tehnician silvic.

76. Soldat (sergent-major ANVR) Alexandru CĂLINOIU, s-a născut în anul 1917. Mobilizat la Brigada 1 Cavalerie, a participat la acțiuni militare pentru eliberarea părții de nord a Bucovinei, Basarabiei, la luptele dintre Nistru și Nipru, în Caucaz și la Cotul Donului (22 iunie 1941 - 20 martie 1943). A fost rechemat și la luptele din Basarabia, pe calea de întoarcere (12 aprilie - 23 august 1944). A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial 1941-1945”. După război a lucrat la Centrul Regional Recepție Produse Agricole și la I.A.S. Valea Călugărească. S-a căsătorit în anul 1945 cu Ioana și au avut doi copii: Ion, ofițer M.A.I. în retragere, și Alexandrina, profesoară de matematică.

77. Caporal (maistru militar ANVR) Neculaie VOINOIU, s-a născut în anul 1915. Mobilizat la marina militară, a fost fochist pe nava „Mărășești”, în perioada 22 iunie 1941 - 5 septembrie 1944. Din aprilie 1944 a contribuit la evacuarea luptătorilor și materialelor din Crimeea. A fost decorat cu medaliile „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A fost maistru la Rafinăria Astra și proiectant la Institutul Petrochimic Ploiești. S-a căsătorit cu Maria, în 1946, și au avut doi copii: Elena, economist, și Nicolae, inginer la Ministerul Muncii.

78. Soldat Silvestru POPA, s-a născut în anul 1915, la Starchiojd. Mobilizat la Divizia 5 Infanterie Buzău a luptat în Basarabia, la Odessa, unde a fost rănit, și Cotul Donului. S-a căsătorit în anul 1947 cu Sevasta Dumbravă, căreia i-a crescut copilul ca și cum ar fi fost al lui. A lucrat ca dulgher la Întreprinderea Forestieră Măneciu. A decedat în anul 1997.

79. Locotenent-colonel erou Eugen-Trandafir COTUNA, s-a născut la 29 martie 1952, în Drajna de Jos. Tatăl său, Alexandru, a decedat când Eugen era copil, iar mama a decedat în 2003. Eugen a absolvit Colegiul Militar

„Dimitrie Cantemir” Breaza, Școala Militară Ofițeri Transmisiuni din Sibiu și Academia Militară. Soția ofițerului, Ana, absolventă a Facultății de Chimie, lucrează la Ministerul Apărării. Din căsnicia lor au rezultat doi copii: Carmen, 29 de ani, și Alexandru, 20 de ani. Fratele lui Eugen, Ion, care a fost colonel doctor, a decedat în 2006. În ziua de 24 decembrie 1989, împreună cu colonelul Troșca, din trupele U.S.L.A., și cu alte cadre au fost chemați să apere sediul M.Ap.N., dar au fost împușcați mișelește din ordinul generalului Nicolae Militaru, fostul ministru al Apărării Naționale.

80. Sergent-major (ANVR) Gheorghe DOICILĂ, s-a născut în anul 1912. Mobilizat la Regimentul 10 Infanterie Focșani a fost rănit în luptele din Ucraina, la data de 11 noiembrie 1941, și clasat invalid de război. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A muncit în gospodăria proprie și la CAP Drajna. S-a căsătorit cu Maria, în anul 1937, și au avut o fiică, Ana, pensionară. Veteranul de război a decedat în anul 1994.

81. Locotenent Petre NICULESCU, s-a născut în anul 1914. A absolvit Liceul Militar din Cernăuți și Academia Militară de Marină, fiind declarat pilot-observator la Flotila de Hidroaviație Palazu Mare, Constanța. A decedat în anul 1938, pe Lacul Razelm, în cadrul unei aplicații de luptă. A fost înmormântat cu onoruri militare în Cimitirul Militar „Ghencea” București. La ceremonialul militar au participat reprezentanți ai Ministerului Aerului și Marinei, camarazi din Flotila de Hidroaviație, o delegație de ofițeri și subofițeri, precum și o companie de onoare de la Flotila de Aviație Pipera. În anul 1940 autoritățile din Drajna i-au ridicat o troiță lângă Monumentul Eroilor dezvelit în anul 1929.

82. Caporal Gheorghe DUDU, s-a născut în anul 1921. A participat la război în perioada 15 noiembrie 1942 - 17 iulie 1943, cu Divizia 1 Blindată, în calitate de șofer, în zona Don, Kuban și de la 23 august 1944 și până la 20 februarie 1945 la luptele din Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia, cu Regimentul 9 Roșiori. După război a lucrat ca șofer la Sanatoriul T.B.C. Drajna. S-a căsătorit cu Smaranda și a avut copiii: Elena, pensionară, Gheorghe, pensionar, și Steliana, tehnician proiectant. A decedat în anul 1986, în Drajna de Jos.

83. Sergent-major (ANVR) Dumitru BUTOI, s-a născut în anul 1913. Mobilizat, la 22 iunie 1941, a participat la luptele din Bucovina de Nord, Basarabia și între râurile Nistru și Nipru, cu Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal. Remobilizat în august 1944, pe frontul din Basarabia, a fost luat prizonier la 23 august 1944, de către trupele sovietice și eliberat la data de 21 august 1945. A lucrat în gospodăria proprie și apoi în C.A.P. Drajna. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit cu Elisabeta. Nu au avut copii. A decedat în anul 2000, în Drajna de Jos.

84. Sergent-major (ANVR) Ion MIU, s-a născut în anul 1922. Mobilizat la război în Regimentul 2 Transmisiuni Iași, a luptat de la 23 aprilie 1944 și până la 18 iulie 1944, pe frontul Iași - Chișinău. La 18 iulie 1944 a fost mutat la Batalionul 50 Transmisiuni, luptând până la 27 aprilie 1945. A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”. După război a lucrat ca lăcătuș de revizie în gara C.F.R. Ploiești Sud. S-a căsătorit în anul 1949 cu Elisabeta,

împreună având doi copii: Nicolae, mecanic, decedat în 2005, și Gheorghe, maistru la LUKOIL Ploiești. A decedat în anul 1989, în Drajna de Jos.

85. Soldat erou Dumitru MIHĂILĂ, s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești și a decedat în luptele de la Vigoda, din Ucraina, la data de 15 octombrie 1941. Eroul a căzut după forțarea unui râu și realizarea unui cap de pod. Contraatacul rușilor a produs decimarea tuturor ostașilor din grupa care apăra podul (relatarea aparține unui fost camarad de arme către fiul său, Vasile). A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. S-a căsătorit cu Elena Bolănu, în 1937, și au avut un fiu, Vasile, maistru mecanic.

86. Caporal Gheorghe CIUCIULA, s-a născut în anul 1916. A participat la luptele purtate în Basarabia și la Odessa, cu Regimentul 6 Artilerie Grea.

87. Plutonier-major Ioan COTUNĂ, s-a născut în anul 1923 și a participat la luptele din Transilvania, în calitate de elev T.R.

88. Plutonier-adjutant Aurelian DUMITRU, s-a născut în anul 1923. A participat la lupte cu Școala Ofițeri Rezervă Infanterie din Ploiești, la Slănic. A fost absolvent al Academiei Comerciale.

89. Sergent-major (ANVR) Ștefan Ghionoiu, s-a născut în anul 1911. A participat la război cu Regimentul 19 Artilerie Ploiești, în perioada 9 aprilie - 10 septembrie 1944. A luptat pe fronturile din Moldova și din Transilvania.

90. Sergent (plutonier ANVR) Dumitru IORDACHE, s-a născut în anul 1920. A participat la război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea” (15 august - 25 noiembrie 1942), în luptele de la Cotul Donului.

91. Fruntaș (sergent-major ANVR) Ioan IORGOIU, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 1 Transmisiuni Aero. După război a fost diriginte P.T.T.R.

92. Caporal (plutonier ANVR) Ion LUPU, s-a născut în anul 1913 în Ogretin. A participat la război cu Compania Cercetare din Regimentul 32 Infanterie, luptând la Cotul Donului. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

93. Soldat (sergent-major ANVR) Gheorghe MAREȘ, s-a născut în anul 1921. A fost mobilizat în anul 1944, în funcția de șofer, la Baza 1 Aeriană.

94. Soldat (sergent-major ANVR) Andrei MICU, s-a născut în 1920. A participat la război cu efectivele Diviziei 10 Infanterie, ca șofer.

95. Soldat (sergent-major ANVR) Ștefan MIHĂILĂ, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat pentru pază, în perioada ianuarie - decembrie 1942, în Transnistria.

96. Sergent (plutonier ANVR) Ștefan NICOARĂ, s-a născut în anul 1918, în Ogretin. A participat la război cu Regimentul 54 Artilerie.

97. Caporal (sergent-major ANVR) Anton RENȚEA, s-a născut în anul 1918. A participat la luptele din Basarabia și de la Odessa.

98. Soldat (sergent-major ANVR) Alexandru PLĂIȘANU, s-a născut în anul 1914. A participat la luptele din Basarabia și Odessa, în perioada 22 iunie - 16 octombrie 1941.

99. Sergent (plutonier ANVR) Dumitru RĂDULESCU, s-a născut în 1924. S-a înscris, voluntar, în Regimentul 1 Vânători (Infanterie) și a participat la luptele din Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia.

100. Sergent (plutonier ANVR) Stelian SAVU, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentul 18 Infanterie Gorj, în perioada iulie - octombrie 1944.

101. Soldat (sergent-major ANVR) Ioan STANA, s-a născut în anul 1920. A participat la luptele din Transilvania și Ungaria, cu Batalionul 4 Vânători de Munte din Predeal.

102. Fruntaș (sergent-major ANVR) Neculai ȘERBĂNOIU, s-a născut în anul 1916. A participat la luptele din Basarabia și Odessa. cu Regimentul 19 Artilerie Ploiești.

103. Soldat (sergent-major ANVR) Constantin TUDOR, s-a născut în anul 1914. A participat la luptele din Basarabia și Odessa cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, din Ploiești, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

104. Caporal (sergent-major ANVR) Ion VASILE, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Batalionul 5 Vânători de munte Abrud.

105. Fruntaș (sergent-major ANVR) Stan VASILE, s-a născut în anul 1921. A participat la război în anul 1944, cu Regimentul 21 Infanterie Ilfov. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”.

106. Fruntaș (sergent-major ANVR) Gheorghe Vulpe, s-a născut în anul 1923. A participat la luptele din Cehoslovacia cu Regimentul 19 Infanterie Caracal.

107. Locotenent (rz.) Stelian CĂLINOIU, s-a născut în anul 1915, în Drajna de Jos. Mobilizat, în iunie 1941, a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, la Odessa și la Cotul Donului (22 iunie 1941 - 19 noiembrie 1942). A căzut prizonier la 19 noiembrie 1942 și s-a înscris, la 2 octombrie 1943, în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu”, participând la luptele din zona Sfântu Gheorghe, zona Oradea, în Ungaria și Cehoslovacia. Activat, la 23 mai 1945, a lucrat în armată până la 23 iulie 1954, când a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medaliile „Victoria” (sovietică) și „Eliberarea de sub jugul fascist”. S-a căsătorit, în anul 1940, cu Steliana și au avut un copil, Dumitru, inginer la Direcția Generală din Ministerul Muncii și Protecției Sociale. După trecerea în rezervă a muncit la C.A.P. Drajna, ca brigadier. A decedat în anul 1988.

De pe teritoriul comunei au fost concentrați în timpul războiului de independență:

1. **Toma GHIONOIU** - a căzut în luptele de la Grivița.
2. **Ion VĂCĂRESCU** - a căzut în luptele de la Grivița.
3. **Ioan-Ene VĂCĂRELU** - a căzut în luptele de la Plevna.
4. **Ilie Ion NĂSTĂSOIU** - Smârdan.

De pe teritoriul comunei au fost concentrați în timpul războiului de întregire statală și națională, 1916-1919: sergent Vasile DRAGOMIRESCU, sergent Grigore-Trică DUDU, sergent Andrei VĂCĂRELU, sergent Ștefan

VLĂSCÉANU, sergent Ștefan MOȘOIU, sergent Nicolae ȚAPOREA, caporal Panait VĂCĂRELU, caporal Ion Anton PĂIȘ, caporal Nicolae BUTOI, caporal Traian LUDEA, caporal Dumitru BLENDEA, caporal Sterie SIMION, caporal Ion BLENDEA, caporal Ion POTOȘCA, caporal Alexandru VĂCĂRELU, soldat Radu BASA, soldat Petre NECȘIU, soldat Gheorghe MICU, soldat Neculae ȘERBAN, soldat Neculae BASA, soldat Anton TARSAR, soldat Gheorghe PORLOGEA, soldat Ion MIHĂILĂ, soldat Sterie COMAN, soldat Neculae CIUSCOIU, soldat Ioniță BRATU, soldat Gheorghe VOINOIU, soldat Gheorghe PĂIȘ, soldat Petre VĂCĂRELU, soldat Toma COTUNA, soldat Vasile VIROAGĂ, soldat Ion GHIONOIU, soldat Ilie CORNEA, soldat Gheorghe DINESCU, soldat Stan MICU, soldat Toma ILIOIU, soldat Negoiță BLENDEA, soldat Radu SIMION, soldat Neculae ARSENIE, soldat Alexandru CĂLINOIU, soldat Constantin PIUARU, soldat Ion LAZĂR, soldat Ioniță CĂPITANU, soldat Gică CERNAT, soldat Mateiu BASA, soldat Dumitru RANCEA, soldat Ion LUNGU, soldat Ion ARSENIE, soldat Ion CIUSCOIU, soldat Ion RENȚEA, soldat Gheorghe BRATU, soldat Ion CIOBANU, soldat Sterie LUPEA, soldat Ștefan CĂLĂVIE, soldat Vasile ARSENIE, soldat Ion LUDEA, soldat Gheorghe VĂDUVA, soldat Petre BORDEA, soldat Vasile CURȘARU, soldat Soare BOCĂNCEL, soldat Ion FLOREA, soldat Ion BOCĂNCEL, soldat Gheorghe GOGOT, soldat Constantin VĂCĂRELU, soldat Sterie PLĂIȘANU, soldat Gheorghe GRIGORESCU, soldat Petrache BASA, soldat Dumitru DOICILĂ, soldat Neculai MAREȘ, soldat Sterie MANU, soldat Gheorghe PLEȘEA, soldat Ilie POPA, soldat Mateiu BOȘOVEI, soldat Dumitru PLĂIȘANU, soldat Nicolae DUDU, soldat Ștefan VĂCĂRELU, soldat Gheorghe BLENDEA, soldat Ion NĂSTĂSOIU, soldat Gheorghe BORDEA, soldat Ion ARSENIE, soldat Neculae MIHĂILĂ, soldat Dumitru BURDUȘEL, soldat Nicolae MOȘOIU, soldat Gheorghe ȚAPOREA, soldat Ion FRASONE, soldat Neculae PLĂIȘANU, soldat Neculae PĂIȘ, soldat Niculae ARSENIE, soldat Gheorghe CIUSCOIU, soldat Gheorghe CĂLINOIU, soldat Neculae ROȘCA, soldat Gheorghe CĂLINOIU, soldat Neculae BORDEA, soldat Constantin GHIONOIU, soldat Neculae VĂDUVA, soldat Ilie RENȚEA, soldat Ion VĂCĂRELU, soldat Gheorghe PĂIȘ, soldat Ion TRĂSCĂU, soldat Sterie POPA, soldat Vasile ROȘCA, soldat Ilie MOȘOIU, soldat Ion POPESCU, soldat Dumitru SAVU, soldat Toma CREȚU, soldat Ion DOICILĂ, soldat Gheorghe VĂCĂRELU, soldat Alexandru STANCIU, soldat Sterie BOLDEA, soldat Neculae TĂTUC, soldat Dumitru LUPU, soldat Neculai SPĂNU, soldat Sterie CIOC, soldat Vasile POPA, soldat Gheorghe CĂLINOIU, soldat Dumitru CIOBANU, soldat Vasile BLENDEA, soldat Iamandi STANCIU, soldat Anton CURELEA, soldat Sterie BLENDEA, soldat Ivan BUZEA, soldat Ioan TUDOROIU, soldat Toma FECIORU, soldat Neculai BLENDEA, soldat Sterie VLĂSCÉANU, soldat Ioan BORDEA, soldat Gheorghe GHIONOIU, soldat Moise IORGOIU, soldat Neculai MIHĂILĂ, soldat Gheorghe ROȘCA, soldat Ioan CURȘARU, soldat Gheorghe CĂLIN, soldat Gheorghe NĂSTĂSOIU, soldat Gheorghe ROGOZEA, soldat Andreiu TURTURICĂ, soldat Dumitru ARSENIE, soldat Ion CURȘARU, soldat Neculai BOLBOCEANU, soldat Soare CREȚU, soldat Neculai BURDUȘEH, soldat Petre RENȚEA, soldat Gheorghe VIROAGĂ, soldat Ilie BORDEA, soldat Gheorghe TRASCĂU, soldat

Gheorghe DRAGOMIR, soldat Panait BUZEA, soldat Oprea ARSENIE, soldat Alexandru CIOBANU, soldat Ilie BLENDEA, soldat Gheorghe GHIONOIU, soldat Vasile DURSINA, soldat Vasile BORDEA, soldat Vasile ILIOIU.

Eroi și veterani din comuna Fulga¹⁹⁶

Localitatea Fulga este situată în zona de șes din sud-estul județului Prahova, acolo unde râul Bălana formează limanul Fulga. Fulga se învecinează la est cu județul Buzău, la sud-est cu comuna Boldești-Gradiștea, la sud cu Ciorani, la vest cu comuna Colceag, și la nord cu comuna Baba Ana. Numele vechi, atestat de documente, era Zmârciu sau Smârciul și semnifica smârc, mocirlă sau mlaștină. Suprafața comunei este de 6.247 ha, din care 5.667 ha suprafață agricolă. Istoricul comunei este vechi. Numeroasele movile din preajma comunei, atribuite de tradiție tătarilor, sunt după unii autori „*mormintele strămoșilor traco-geți, iar originea satului de azi se pierde în negura vremii*”. În mod cert satul este vechi, însă data atestării este 1 iunie 1526. Muzeul de Istorie și Arheologie Prahova păstrează în patrimoniul său un fond de documente din secolul al XV-lea, care se referă la procesul de dezmembrare a obștii satești. Printre ele este zapisul din 21 ianuarie 1640 dat de jupâneasa Zamfira „*la mâna lui Stanciu Manii Smârceanul*” pentru vânzarea unei ocini „*ot sel Smârciul din hotarul lui Drăghici...*”. În același an, la 21 iunie, Radu Armașu vindea moșia sa de la Gorgănașe fratelui său, Preda, pentru 15 unghii (galbeni ungurești de aur), în valoare de 200 de bani vechi unghiul. La 11 aprilie 1645 „*Drăghici logofătul, sin Dragului ot Afumați*” vindea, mai multor megieși din Smârciu, jumătatea sa de „*ocină de la Smârciu (...) ce merge din apa Cricovului până la Amarul*”. La 6 august 1652 „*văleat 7160, Udrea, feciorul Balei ot Ruși ot sud Ilfov*” vindea, la rândul său, uncheașului Radu Podgoreanu, partea sa de moșie „*de în Afomăciorii cei Mici de la Amarul și de la Călmățuii, de în județul Săcuianilor*”. Un alt document, din data de 6 martie 1656, atestă vânzarea a 40 stânjeni din moșia Afomăciorii cei Mici, de către frații Dobre și Dragu, „*feciorii lui Stan Albie ot Fințești*”, către un anume Neagoe. Documentele menționează că tot cu acel prilej vindea și „*Călin sin Bocsii, iar frate cu Dobre și cu Dragu ot Fințești moșie Afumăciorii cei Mici, stânjeni 18 (...) alături cu ceia stânjeni care sântu mai sus scriși și tot de întru moș*”. La 20 aprilie 1661 „*feciorii Buei portariul ot Brănești ot sud Saac*” Dima, Duca și Micu vindeau lui Constandin Căpitanul, „*feciorul Negului portarului ot Vaideei ot sud Prahova*” 150 de stânjeni din moșia „*den Zmârci, den partea Toțească, aleasă și împietrită (marcată) încă de părinții noștri. Însă se știe semnele în lungul, den valea lui Voico până la Petra Alecsie despre Cricov...*”. La 24 decembrie 1662 frații Iane și Preda, „*feciorii Nicăi logofătul ot Tătulești*”, vindeau „*lui Neagoe și a fie-său Radului de sat den Podgoreani (...) 240 de stânjeni de moșie de câmp den Călmățuii până în marginea Sărătorilor în tufe, care moșie să chiamă șutitilea, care iaste alătura cu moșia mănăstirii Brebului pe din jos*”. La 7 octombrie 1669 un anume Șerbu vindea lui „*Drăghici sin ego Dobre o moșie la Smârci, multă- puțină, cât să vă alege (...)*”

¹⁹⁶Datele au fost furnizate de fratele caporalului Ion Dumitru, plutonierul-adjutant Ștefan Dumitru, care este tată a două fete: Cornelia (inginer) și Eugenia (economist).

cu știrea fraților și den sus și den jos". La 30 martie 1682 apare pe aceste meleaguri, în calitate de cumpărător de moșii, aga Constantin Bălăceanu, ginerele lui Șerban Cantacuzino. El a cumpărat de la „*Drăgan, feciorul lui Dobre Zmărceanul, Vărul său Dumitru-feciorul lui Stan Zmărceanul, Iane, Stan și Stoica, feciorii Bordii celui mic, Badea-socrul lui Drăghici, Stan și Sâmbotin-feciorii lui Ciocârlan și Coica zet Bărantoate părțile lor de moșie den Zmărciu (...), care moșie ne iaste și nouă de la moși și de la părinții noștri și de cumpărătoare din hotarul ce să chiamă Tuliceasca și din hotarul lui Moș și din hotarul lui Drăghici și din hotarul Feștelească*". Făcând și alte cumpărături, Constantin Bălăceanu ajunge să stăpânească, în anul 1682, peste 1201 stânjeni de pământ în această zonă. După asediul Vienei din anul 1683, Constantin Bălăceanu s-a înscris în oastea austrieților cu gradul de colonel. Noul domnitor, Constantin Brâncoveanu, l-a acuzat de „hiclesenie” (viclenie) și i-a confiscat averea. El a căzut în luptele cu oastea Țării Românești, de la Zărnești, din 1690. În secolul al XVIII-lea s-a ivit un nou cumpărător de terenuri în zonă, în persoana marelui ban Dimitrache Ghica. Mănăstirea Brebu a făcut schimb de terenuri agricole cu banul Ghica, cedându-i terenurile din zona Fulga, în schimbul unei vii roditoare din „*dealul Bucovului pe piscul văii lui Gratie*". Este primul document care atestă denumirea de Fulga.

Ulterior moșia a trecut în stăpânirea beizadelei Grigore Ghica. Țăranii din Fulga au atacat conacul lui Grigore Ghica în 1821 dar, după ajungerea la domnie a acestuia, în 1825, mulți dintre țărani au fost condamnați la ocnă. Ridicări la luptă a țăranilor din Fulga, împotriva moșierilor, vor mai avea loc în 1848, 1898, 1907 și 1910.

Ocupația de bază a locuitorilor comunei Fulga o constituie agricultura, creșterea animalelor, piscicultura și apicultura. Școala a fost înființată în anul 1848, fiind cunoscuți învățătorii Duță Sorescu și Teodor Ioniță (1861). La sfârșitul secolului al XIX-lea erau 208 știutori de carte în comună. În această localitate a avut moșie și specialistul în agricultură, economie și politică liberală, Petre Aurelian.

Biserica a fost ctitorită, în anul 1834, de către vătaful Iordache Rusescu și postelnicul Dimache, împreună cu soția sa, Ralița. În satele Fulga de Jos și Fulga de Sus sunt amplasate două monumente ale eroilor. Datele au fost culese din Dicționarul Istoric al Județului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Mulți dintre locuitorii din Fulga au participat la luptele celui de al Doilea Război Mondial: Chiran N. Ioan, Dumitru N. Petre, Enache Petre Dragu, Sârbu P. Păun, Dimache Gh. Alexandru, Panait C. Cătălin, Zapciu R. Alexandru, Nistor C. Ion, Cuzea A. Iancu, Chivu R. Nicolae, Ilie C. Paraschiv, Jercălău R. Ion, Zecheru T. Vasile, Ghiță D. Gheorghe, Mihalcea R. Gheorghe, Militaru T. Aurel, Matache Gh. Aurel, Negoită M. Ion, Negoită N. Ion, Dragu I. Marin, Paraschiv O. Tudor, Stoian R. Răducanu.

1. Caporal Gheorghe ARION, fiul lui Ioan și Elisabeta, s-a născut la 15 noiembrie 1914. Tatăl său, Ioan Arion, a fost preot la parohiile din Grădiștea, Tătaru și Fulga. Împreună cu soția sa, Elisabeta, a avut 7 copii: Elena, Virginia și Eugenia, toate căsătorite cu preoți, Gheorghe, Ilie (seminarist, decedat în anul 4 de studii, la Seminarul „Nifon” din București), Petre, Ecaterina și Nicolae.

Caporalul Gheorghe Arion a participat la campania militară din est cu Regimentul 7 Dorobanți (Infanterie) Prahova, căzând în crâncenele lupte de la Odessa, din octombrie 1941.

Gheorghe Arion a fost căsătorit cu Ioana Iancu, născută în anul 1922. Împreună au dat viață unicului fiu, Leon, la data de 15 decembrie 1940. Mama lui Leon, rămasă văduvă la vârsta de 19 ani, l-a crescut foarte greu pe copilul lipsit de sprijinul și de căldura unui cămin cu frați și surori. Ioana, evlavioasă din fire, și-a petrecut toată viața îmbrăcată în negru. A muncit din greu pământul pentru a putea plăti impozitele și a achita cotele mari de produse agricole către stat. Fiul său, ajuns preot, își amintește cu mare tristețe că mama vindea în fiecare an, înainte de Crăciun, porcul, și înainte de Paști, mieii, pentru a putea supraviețui.

Leon a urmat școala generală în comuna natală. În perioada 1954-1959 a urmat cursurile Seminarului Teologic din Buzău, către care fusese îndrumat de mama sa, care a îndeplinit dorința testamentară a bunicului Ioan, decedat în 1941.

Premiant la Seminar, Leon a urmat cursurile Institutului Teologic din București, în perioada 1959-1963, luându-și licența cu teza „Problematika socială a prediciei secolului al XIV-lea”. Inteligent și ambițios, Leon a urmat, în anii 1963-1966, în cadrul aceleiași institut, cursurile de doctorat, la zi, specializându-se în studiul Noului Testament. În anul 1968 a susținut examenul aprofundat de admitere la teza de doctorat.

Preotul Leon Arion și-a început cariera preotească în luna iulie 1967, la Parohia „Sfântul Gheorghe Nou”, din municipiul Ploiești, unde slujește și în prezent. Prin eforturi proprii, susținute de enoriași, în anii 1971-1973 a fost rezidită biserica parohială, fostă ruină timp de 30 de ani, care fusese distrusă parțial în timpul bombardamentului anglo-american din 4 aprilie 1944. A fost finalizată biserica cea nouă, la data de 6 august 1974, iar târnosirea s-a făcut la data de 8 mai 1985. A fost refăcută și completată, în anii 1973-1975, Casa Parohială din Strada Boldescu, nr. 16, care timp de 30 de ani a funcționat în calitate de Capelă Parohială.

În anii 1990-1994 preotul Leon Arion a fost ales protopop al Protoieriei Ploiești. Preotul a funcționat și ca lector la Institutul Teologic București, în anul universitar 1976-1977, predând Studiul Noului Testament. Din anul 1991 a funcționat ca lector în cadrul Universității Oradea. Absolvind examenul de doctorat, la data de 7 februarie 1995, la Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna” din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, cu teza „Epistola I Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan, introducere, traducere și comentariu”, apreciată cu calificativul „foarte bine”, a fost promovat conferențiar la Facultatea de Teologie din cadrul Universității Oradea, din anul 1996. Aici a funcționat neîntrerupt, până la data de 1 decembrie 2000, când s-a transferat, pe același post și cu același grad didactic, la Facultatea de Teologie din cadrul Universității „Valahia” din Târgoviște. În anul universitar 2001-2002 a primit titlul de profesor universitar, iar în anul universitar 2003-2004 a fost numit șef de catedră la specialitatea Asistență Socială.

Preotul Leon Arion a publicat 6 cărți și peste 20 de studii de specialitate în reviste teologice românești și străine. În anul 1991 preotul Leon Arion a participat la Congresul Diaconal din Aix-en-Provence, din Franța, susținând, în limba franceză, un referat care a fost publicat în revista „Communion et

Diaconie”, în numărul din iulie-august 1991. Preotul doctor Leon Arion este căsătorit cu Rodica Puia, casnică, împreună având 4 copii: Mihai (preot), Alexandru (lector universitar, doctor în teologie), Ioan (preot) și Elena (teolog, asistent al directorului economic Gheață de la Rafinăria VEGA).

2. Caporal Ion DUMITRU, s-a născut în anul 1920. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 72 Infanterie Mizil, în anul 1942. După efectuarea perioadei de instrucție a fost mobilizat și a participat la război împreună cu trupele Regimentului 32 Dorobanți (Infanterie) „Mircea” din Ploiești, fiind luat prizonier la data de 19 noiembrie 1942. A decedat în vagonul de marfă care-i transporta pe prizonieri spre lagărul Oranki.

Ion Dumitru a fost căsătorit cu Tudora Dimache, având împreună doi copii: Ecaterina (casnică) și Tănase (agricultor). Soția își amintește cu multă durere de ultima îmbrățișare primită de la soțul său: *„În luna iunie 1942 Regimentul 32 Dorobanți desfășura o aplicație pe raza comunei Fulga. Eu, însoțită de fetiță și de băiat, ne deplasam la ogor și Ionel ne-a văzut. Fără să ceară permisiunea comandantului de pluton a ieșit din formație și ne-a îmbrățișat, fapt pentru care a fost pedepsit să alerge în jurul formației plutonului de zeci de ori”*. Excesul de zel al comandantului de pluton le-au marcat viața pentru totdeauna, soției și copiilor, gest amplificat de dispariția lui în război.

3. Caporal Petre STOIAN¹⁹⁷, fiul lui Dionisie și Ioana-Maria, s-a născut în anul 1916. A rămas orfan de tată în vara anului 1917, atunci când Dionisie, tatăl sau, a căzut în luptele de la Mărășești. Petre Stoian a satisfăcut stagiul militar, în anul 1938, în Regimentul 32 Dorobanți (Infanterie) „Mircea” din Ploiești. Mobilizat în aceeași unitate, ca observator-cercetaș, caporalul Petre Stoian a căzut în luptele de la Cotul Donului, la data de 19 noiembrie 1942.

Eroi și veterani din comuna Lipănești¹⁹⁸

Comuna Lipănești este dispusă pe malul stâng al râului Teleajen, fiind o așezare de câmpie. Se învecinează la sud-est cu orașul Boldești-Scăeni, la sud-vest cu comuna Păulești, la vest cu orașul Plopeni, la nord-vest cu comuna Dumbrăvești, iar la nord-est cu comuna Măgurele. Denumirea comunei vine de la boierii locali Lipănescu (prin extensie rezultă pluralul Lipănești). Comuna este compusă din satele: Lipănești (reședința comunei), Satul Nou, Șipotu și Zamfira. Suprafața comunei măsoară 1.824 ha, din care 1.385 ha constituie suprafață agricolă. Actualele sate sunt cunoscute din secolul al XVIII-lea. Biserica mică din cimitirul mănăstirii Zamfira a fost ctitorită în anul 1743, de jupâneasa negustorului Manoil Apostol, Zamfira (de unde și numele mănăstirii, dar și al satului), împreună cu nora sa, Smaranda Bălăceanu, urmașa boierilor Bălăceanu (ramura prahoveană). Se pare că satul a fost întemeiat în secolul anterior sau chiar mai înainte. Primul document scris, care atestă că așezările din Lipănești

¹⁹⁷Col.(rz) Constantin Chiper, Veterani în slujba patriei, vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, pag. 127.

¹⁹⁸Col.(rz) Constantin Chiper, Veterani în slujba patriei, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2008, pag. 219-223.

datează din februarie 1784 și constituie „catastiful din avutul sfintei mănăstiri a Târgșorului, atât mișcătoare cât și nemișcătoare”. În 1815 Dionisie Fotino, în Istoria vechii Dacii, pomenea Lipăneștii (63 familii), Șipotul (57 familii) și Zamfira (31 familii). Din 1968 Lipănești este declarată comună de sine stătătoare. Școala, care a început să funcționeze din 1838, se numește, din anul 2005, „Școala Eroilor” (prima din țară cu acest nume), în amintirea celor care s-au jertfit în războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919) și în războiul pentru reîntregire statală și națională (1941-1945). Există aici un colectiv de cadre didactice entuziaste, cu un foarte dezvoltat spirit patriotic. Datele au fost culese din lucrarea profesorului Mihai Apostol: Dicționar Istoric al județului Prahova, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

De pe teritoriul comunei au fost concentrați în cel de al Doilea Război Mondial:

1. Fruntaș (sergent-major ANVR) Victor ALEXANDRU, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentul 89 Infanterie Brașov, luptând la Cotul Donului (15 august 1942 - 3 februarie 1943) și pe frontul din Moldova (aprilie - august 1944). Mutat la Regimentul 2 Dorobanți (Infanterie) Râmnicu Vâlcea, a participat la dezarmarea trupelor germane (23 - 31 august 1944), la eliberarea Transilvaniei (5 septembrie - 25 octombrie 1944), eliberarea Ungariei (5 octombrie 1944 - 15 ianuarie 1945) și a Cehoslovaciei (15 ianuarie - 9 mai 1945).

2. Soldat (sergent-major ANVR) Constantin ANTON, s-a născut în anul 1920, în Plopeni. Mobilizat în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești a participat la dezarmarea trupelor germane în Prahova și apoi la luptele pentru eliberarea părții de nord a Transilvaniei (este momentul când Regimentul 32 Infanterie, Partea Operativă se unește cu Regimentul 90 Infanterie Orăștie, Partea Operativă). A participat și la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei. Locuiește în Lipănești.

3. Soldat (sergent-major ANVR) Nicolai CÂRCIOIU, s-a născut în anul 1919 și a participat la marea bătălie de la Cotul Donului, cu Regimentul 5 Pionieri.

4. Soldat (sergent-major ANVR) Ion GHINDGANU, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 1 Artilerie Antiaeriană, ca mecanic auto.

5. Soldat (sergent-major ANVR) Gheorghe HEROIU, s-a născut în Șoimari. A fost mobilizat la Batalionul 3 Vânători Munte Brașov.

6. Plutonier (maistru militar principal ANVR) Petre IANCU, s-a născut în 1917. A participat la război cu Batalionul 3 Vânători Munte (1941-1943) și cu Regimentul 32 Infanterie (8 iunie - 14 octombrie 1944). A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

7. Sergent (plutonier ANVR) Gheorghe ION, s-a născut în anul 1918. A participat la misiuni de apărare antiaeriană, cu Regimentul 5 Apărare Antiaeriană.

8. Fruntaș (sergent-major ANVR) Constantin IONESCU, s-a născut în anul 1922. A participat la luptele de pe frontul din Moldova și la eliberarea Transilvaniei, cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

9. Fruntaș (sergent-major ANVR) Nicolaiu ION, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentele 7 Prahova și 6 Infanterie.

10. Sergent (plutonier ANVR) Dumitru PAHONȚU, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 19 Artilerie Ploiești, în perioada 1943-1944. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

11. Sergent (plutonier ANVR) Niculae PAHONȚU, s-a născut în anul 1921. A participat la luptele de eliberare a Transilvaniei, Ungariei și Cehoslovaciei.

12. Sergent (plutonier ANVR) Aldea PANĂ, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Batalionul 24 Vânători Munte, în perioada 1943-1944. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, și „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a.

13. Fruntaș (sergent-major ANVR) Mihai-Iorgu PĂPUȘĂ, s-a născut la 26 martie 1919. A fost singurul din cei șase copii ai lui Mihai și Anica care a participat la războiul pentru reîntregirea statală și națională a României. A fost încorporat, la 30 martie 1941, pentru a satisface stagiul militar la Partea Sedentară a Regimentului 9 Dorobanți (Infanterie) Râmnicu Sărat. După efectuarea perioadei de instrucție a plecat în Moldova, în zona Slobozia-Conachi, unde se afla Partea Operativă a Regimentului 9 Infanterie. A participat la luptele de eliberare a Basarabiei, unde a fost rănit la pulpa piciorului stâng, la 17 iulie 1941. A fost trimis la Spitalul Militar zonal Roman, care se afla în localul Seminarului Ortodox.

După spitalizare a primit două luni de concediu medical, de care a profitat căsătorindu-se cu Dumitra Nicolescu. Înapoiat pe front a fost avansat la gradul de fruntaș și a participat la luptele de la Cotul Donului, despre care-și amintește: *„În ziua de 21 noiembrie 1942 am fost luat prizonier, împreună cu alți camarazi. Duși într-un lagăr am fost împărțiți pe detașamente de lucru. Un grup, din care am făcut parte și eu, a fost repartizat la repararea mașinilor agricole. Într-o noapte din luna iunie 1943, împreună cu Mihai Huțanu din Fălticeni și Ion Gheorghe din Brăila, am evadat din lagăr și, după 9 zile de mers prin păduri, am ajuns la Zaporoje, împreună cu Mihai Huțanu (Ion Gheorghe a murit lângă o clae de fân și l-am îngropat la marginea unei păduri). Aici comandantul Comendurii Germane ne-a dat uniforme germane și hrană. Un căpitan din armata română ne-a interogat o săptămână, crezându-ne spioni. După o săptămână de refacere ne-a trimis cu documente de transport la Râmnicu Sărat. Am ajuns la 15 septembrie 1943 și ni s-au dat două luni de concediu. În luna noiembrie m-am prezentat la unitate și în luna ianuarie 1944 am fost mutat la Partea Sedentară a Diviziei 5 Infanterie Buzău. Până la 20 august 1944 am lucrat la atelierul de reparat mașini. De aici am fost mutat la Caracal și am lucrat la atelierul de reparat mașini până în septembrie 1945, când am fost trecut în rezervă.*

După înapoierea acasă am fost șofer la Schela Boldești. Pentru participarea la război am fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

14. Sergent (plutonier ANVR) Stratilat RISTEA, s-a născut în anul 1920. A fost mobilizat la Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană Prahova.

15. Caporal (sg-maj ANVR) Ion STANA, s-a născut în anul 1920. A fost mobilizat la Regimentul 10 Grăniceri.

16. Soldat (sergent-major ANVR) Gheorghe ȘANDRU, s-a născut în anul 1919. A fost mobilizat la Regimentul 7 Prahova, participând la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Cotul Donului, la cele de pe frontul din Moldova și la eliberarea Transilvaniei.

Eroi și veterani din comuna Măgurele^{199 / 200}

Comuna este amplasată în zona de interferență a câmpiei cu dealul, pe Valea Teleajenului. Se învecinează cu comuna Gornet, la est, cu comuna Bălțești, la sud-est, cu orașul Boldești Scăeni, la sud, cu comuna Lipănești la sud-vest, cu comuna Dumbrăvești, la vest, cu comuna Vărbilău, la nord-vest și cu comuna Gura Vitioarei, la nord. Numele de Măgurele vine de la dealurile din jur și este confirmat în documentele Țării Românești de pe la începutul secolului al XVI-lea, mai precis de prin 1510-1512. Comuna este formată din satele: Măgurele (reședința comunei, situată central), Coadă Malului și Iazul. Suprafața comunei măsoară 2.747 ha, din care 2.035 ha reprezintă suprafață agricolă. La Coadă Malului a fost descoperit, în 1936, un tezaur de argint, daco-getic, păstrat astăzi la Muzeul Național de Istorie a României, din care fac parte un colier, două brățări, două fibule (agrafe de metal cu care se încheiau veșmintele) și un tub protector pentru un lanț din zale. Localitatea este atestată documentar prin hrisovul emis de Vlad Călugărul, la 2 septembrie 1493, logofătului Staico, ginerele domnitorului prin căsătoria sa cu fiica acestuia, Caplea, și întâiul său sfetnic, și fiilor săi, Pârveu și Barbu, prin care se confirmă stăpânirea satului Bucov și a jumătății satului Suhara, scutiți de slujbe și dăjdi. Se arată în acel document că o parte din Bucov o cumpărase de la jupân Vlaicu din Cozleci, căruia îi dase, în schimb, Toplițele toate (sat dispărut, situat lângă actualul sat Iazul) și 5.000 de aspri. După un secol au fost emise de la cancelaria lui Mihai două hrisoave (la 20 mai 1597 și la 10 mai 1598), primul emis la Ploiești, care amintesc și de ocinele convenite slujitorului domnesc, postelnicul Ștefu, la Frijureni (un alt sat dispărut, aflat pe teritoriul actualei localități Măgurele) și în apropiere la Ghitioara, Valea Călugărească și în alte părți. Se presupune că atât Toplițele cât și Frijureni erau așezări constituite cu mult înainte, începuturile lor putând fi datate prin secolul al XIV-lea, sau chiar mai vechi. La 25 septembrie 1630 voievodul Leon Tomșa întărea ocini în Măgurele spătarului Leca, cel pe care Mihai îl trimisese cu oaste în jurul Oradiei Mari, asediate de turci, în 1598, dar care ulterior l-a trădat. Alte înscrieri sunt din anii 1777-1786, cu privire la pricina dintre slugerul Mihalache Conduratu și cumnatul său Mihalache sin stolnicul Scarlat pentru stăpânirea părților de moșie din Măgurele. Contemporană cu aceste documente este construirea bisericii „Sf. Ioan

¹⁹⁹Col.(rz) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2008, pag. 223-231.

²⁰⁰Unele date au fost culese și din lucrarea profesorului Mihai Apostol: *Dicționar Istoric al județului Prahova*, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Botezătorul” din Măgurele (1780), de către Ancuța Oniceasca și fiul ei, căminarul Ioan Caramanlău.

În anul 1888 întreprinzătorul Alexandru Ghiuță a deschis la Măgurele o fabrică de gaz cu o capacitate de producție de 307 tone anual, la un capital investit de 10.000 lei. În 1900 s-a deschis la Măgurele noua fabrică de gaz „Speranța”. În 1907 țărani din Măgurele s-au răscolat împotriva proprietarului de pământ Săbăreanu, care nu respecta învoielele agricole. În 1908 au fost expropriate suprafețe de teren necesare pentru construcția liniei ferate Ploiești - Măgurele.

Până la 1845 localitatea Măgurele a făcut parte din fostul județ Saac. În 1872 se menționează comuna Măgurele de Jos, care împreună cu satele Coada Malului și Măgurele de Sus făceau parte din plasa Podgoria a județului Prahova. În 1897 cele două Măgurele apar unificate, având în componență cătunele Coada Malului, Protosinghelu și Zamfira. În 1968 comuna Măgurele avea în subordine satele: Coada Malului, Făgetul, Fundeni și Iazul. După un an satele Fundeni și Făgetul au revenit la Gura Vitioarei. Școala a început să funcționeze din 1838. În fața bisericii se află un frumos monument al eroilor comunei, ridicat prin grija regretatului primar, profesorul Iulian Mușat, decedat în februarie 2007.

De pe teritoriul comunei au fost concentrați în cel de al Doilea Război Mondial:

1. Sergent Gheorghe DINU, fiul lui Cristu și Ecaterina, s-a născut la 9 noiembrie 1915 în localitatea Protosingher, comuna Măgurele. A avut doi frați și două surori: Ion, decedat pe frontul de est, Aurel, gospodar în sat, Elisabeta, decedată, și Maria, decedată. Mobilizat la Regimentul 35 Infanterie (fost Siliștra), a fost înscris și la Școala Ofițeri Rezervă Infanterie nr. 2 din Bacău. A participat la luptele de eliberare a părții de nord a Bucovinei și Basarabiei și la cele de la Cotul Donului, unde a fost rănit la mâna dreaptă. Operat de un medic german și-a revenit și a fost remobilizat, fiind luat prizonier de război la 23 august 1944, în luptele de la Purcani, județul Cetatea Albă. Dus în lagărele sovietice a îndeplinit misiunea de translator pentru limba germană. S-a înscris în Divizia de Voluntari „Horia, Cloșca și Crișan”, revenind în țară în 1946. Absolvind Liceul Comercial a lucrat în calitate de merceolog în domeniul farmaceutic și, ulterior, controlor la I.C.S. Alimentara. Fiind invalid de război scria cu mâna stângă. S-a căsătorit în anul 1948 cu Viorica Voica, având o fiică, Eugenia, absolventă a Liceului „Nicolae Bălcescu” (șefă de promoție în 1966) și a Facultății de Istorie din București, profesoară de Istorie la Colegiul Economic „Virgil Madgearu”. Eugenia este căsătorită cu inginerul Nicolae Teodosiu, absolvent al Facultății Automatică București, care a lucrat la S.C. Conpet S.A.

Gheorghe Dinu a divorțat de soția Viorica, în anul 1952, motivând că a fost amenințat de organele de conducere ale P.M.R. cu excluderea din partid și din serviciu, întrucât soția provenea din rândurile micii burghezii. Din a doua căsnicie a rezultat Eftimie, absolvent de liceu în Ploiești, salariat la S.C. Amplo S.A. Ploiești, finul familiei Teodosiu.

Tatăl lui Nicu Teodosiu, Alexandru Teodosiu s-a născut la 24 ianuarie 1916 la Adjud. A participat la dezarmarea trupelor germane la Slănic Prahova, în zilele de 27-30 august 1944, fiind elev al Școlii Militare Ofițeri în Rezervă Infanterie nr.1 Ploiești, detașată în aprilie 1944 la Slănic Prahova. Fratele său,

eroul Nicolae Teodosiu, luat prizonier la Cotul Donului, a fost internat în Lagărul „Oranki”. S-a înrolat în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu” și a decedat în luptele de eliberare a Cehoslovaciei, în munții Tatra. Alexandru Teodosiu a decedat la data de 10 octombrie 1900 în Ploiești.

2. Caporal erou Nicolae CRISTESCU, s-a născut la data de 16 octombrie 1916. A participat la război cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, în campaniile militare din Est. A decedat în luptele de la Cotul Donului.

3. Caporal Ioan ALBU, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia. Rănit în luptele de la Sevastopol, la 14 iunie 1942, a fost spitalizat în țară și, în luna iulie 1943, a fost remobilizat, fiind rănit la mâna dreaptă în luptele purtate cu partizanii, la Baccisarai, în Crimeea.

4. Soldat erou Mișu APOSTOLESCU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești și a participat la eliberarea Basarabiei și la luptele din Ucraina, de la Odessa. În ziua de 26 august 1941 a dispărut în timpul luptelor.

5. Caporal Stelian BRĂTIANU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Centrul de Instrucție al Infanteriei Făgăraș.

6. Soldat Dumitru BUGHEANU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 83 Infanterie.

7. Fruntaș erou Gheorghe CĂPRARU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Regimentul 40 Artilerie, luptând și apoi dispărând în ultima zi a bătăliei de la Stalingrad, la data de 3 februarie 1943.

8. Caporal Nicolae CÂRSTEA, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Regimentul 8 Grăniceri (1941-1943) și la Batalionul 3 Vânători de Munte Brașov, dispărând în capul de pod de la Sevastopol, la 11 mai 1945. S-a înapoiat din captivitate la data de 26 noiembrie 1946.

9. Soldat Ștefan DINU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 85 Infanterie.

10. Sergent Gheorghe DUMITRICĂ, s-a născut în anul 1916 și mobilizat la Divizionul 3 Artilerie Călărească.

11. Caporal Ioan ENACHE, s-a născut în anul 1916 și mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești.

12. Sergent Ioan ENACHE, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 6 Grăniceri.

13. Soldat Ioan GHIȚĂ, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 1 Artilerie Moto.

14. Caporal erou Gheorghe GHEORGHE, s-a născut în anul 1916. Mobilizat în Regimentul 83 Infanterie, a fost rănit mortal în luptele de la Davideni, Neamț, la data de 28 iulie 1944.

15. Soldat Nicolae ILIE, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentul 83 Infanterie.

16. Soldat Ioan IONESCU, s-a născut în 1916. A fost mobilizat în Regimentul 83 Infanterie și Batalionul 1 Vânători Munte Sinaia.

17. Fruntaș Mihail ILIE, s-a născut în anul 1916 și mobilizat la Batalionul 8 Vânători de Munte Bistrița Năsăud.

18.Fruntaș Vasile MANU, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, fiind rănit la mâna dreaptă, la data de 20 octombrie 1942.

19.Plutonier Zincă MIHALACHE, s-a născut în anul 1916. Absolvent al Școlii Normale și al Școlii Ofițeri Rezervă Infanterie Bacău, a fost mobilizat la Regimentul 10 Infanterie Focșani.

20.Caporal Toader MATEI, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Uzinele Mărgineanca, fiind adus de la regimentul 8 Grăniceri.

21.Caporal Nicolae MODORAN, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la uzinele Rogifer Tohan.

22.Caporal Constantin NICOLAE, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 5 Roșiori Lugoj și, din februarie 1943, la C.F.R. Văleni de Munte.

23.Caporal erou Constantin NEGOIȚĂ, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Batalionul 12 Vânători de Munte Câmpeni, decedând în luptele de la Valea Arinului, în Caucaz, la 24 septembrie 1942.

24.Fruntaș erou Ilie OBILOIU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 82 Infanterie și a fost grav rănit în luptele de la nord de Marea de Azov. A decedat în ambulanța Diviziei 20 Infanterie.

25.Caporal erou Nicolae PREDĂ, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 83 Infanterie și a fost rănit la mâna stângă în ziua de 8 august 1942. A dispărut în ziua de 24 august 1944.

26. Soldat Gheorghe PETRICIOIU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Regimentul 7 Infanterie.

27.Fruntaș Ioan RĂDUCU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Regimentul 14 Infanterie Roman.

28.Soldat Gheorghe STOICA, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Batalionul 8 Vânători Munte Bistrița-Năsăud.

29.Caporal Traian STĂNESCU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Batalionul 10 Vânători de Munte Sighetul Marmației.

30.Caporal erou Ilie SOARE, s-a născut în 1916. A participat la război în Batalionul 1 Instrucție din Centrul de Instrucție Făgăraș. A decedat în luptele de la Timoškenko, în Ucraina, la 27 septembrie 1941.

31.Sergent erou Gheorghe STOICA, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Batalionul 11 Vânători de Munte Beiuș. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a și „Virtutea Militară de Război”, clasa a II-a. A dispărut în luptele din Hudsol-Tinca, Bihor.

32.Caporal Ștefan BĂLĂCEANU, s-a născut în anul 1916. A fost reformat.

33. Soldat Vasile CÂRSTEA, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat în Regimentul 85 Infanterie.

34.Caporal Ioan ALEXANDRU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat în Regimentul 10 Infanterie Focșani, fiind rănit la Pavlovka, în Ucraina, la data de 27 august 1941. După refacere a fost din nou mobilizat. A dispărut în noiembrie 1943.

35.Soldat Florea CEAUȘU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat în Regimentul 7 Infanterie.

36.Caporal Vasile CEAUȘU, s-a născut în anul 1915. A participat la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa, în Ucraina. A fost rănit și a dispărut la 26 august 1941.

37.Caporal Ioan CRĂCIUNOIU, s-a născut în 1915. A participat la război cu Centrul de Instrucție 4 Jandarmi și C.I. 3 Jandarmi București.

38.Fruntaș Dan ZINCĂ, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 2 Grăniceri.

39.Fruntaș Ioan DRAGOMIR, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la C.I. 4 Jandarmi.

40.Fruntaș Constantin DOBRE, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie.

41.Fruntaș erou Ioan ENACHE, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea“ Ploiești. A dispărut la Cotul Donului, la data de 22 noiembrie 1942.

42.Caporal Ștefan GHITĂ - s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Secția de Pompieri Ploiești.

43.Sergent Nicolae IONESCU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie.

44.Caporal Ștefan MIRICĂ, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat în Regimentul 89 Infanterie.

45.Caporal Nicolae MILITARU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 9 Roșiori.

46.Sergent Ion MARIN, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 72 Infanterie.

47.Fruntaș Ștefan NICOLAE, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 5 Artilerie.

48.Soldat Ioan NEGOIȚĂ, s-a născut în anul 1915. A fost preot.

49.Caporal erou Ioan PASCU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, murind în luptele de la Orhei, la data de 18 iulie 1941.

50.Caporal Ștefan ROȘU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 30 Infanterie Muscel.

51.Fruntaș Dumitru STOICA, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 7 Infanterie.

52.Fruntaș Gheorghe TOBOC, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 10 Infanterie Focșani.

53.Fruntaș Nicolae NIȚU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Compania 5 Sanitară Buzău.

54. Soldat (sergent-major ANVR) Tudor ALDEA, s-a născut în anul 1923. A fost mobilizat la Regimentele 7 Infanterie și 11 Infanterie „Siret” Galați.

55.Fruntaș (sergent-major ANVR) Aurică ALEXANDRU, s-a născut în anul 1922. A fost mobilizat la Regimentul 83 Infanterie, participând la eliberarea Transilvaniei, Ungariei și Cehoslovaciei.

56.Sergent (plutonier ANVR) Alexandru DIMOFTE, s-a născut în anul 1922. A participat la eliberarea Transilvaniei, Ungariei și Cehoslovaciei.

57.Fruntaș (sergent-major ANVR) Ion MILITARU, s-a născut în 1919. A luptat cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, în anii 1941-1944, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

58.Soldat (sergent-major ANVR) Aurică DINU, s-a născut în anul 1923. A participat la luptele din Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia, cu Regimentul 2 Care de Luptă Târgoviște.

59.Soldat (sergent-major ANVR) Gheorghe POPENECIU, anterior Ionescu, s-a născut în anul 1922. Absolvent al Școlii Normale, a fost mobilizat în Centrul de Instrucție nr. 5 Sărata, în perioada 1941-1943.

60.Soldat (sergent-major ANVR) Ștefan VASILE, s-a născut în 1923. A participat la eliberarea Transilvaniei, cu Regimentul 9 Grăniceri.

61.Plutonier Dumitru ONOIU, fiul lui Costică și Maria, s-a născut la data de 19 noiembrie 1914, în Ploiești. A participat la război cu Regimentul 2 Infanterie Fortificații și Regimentul 7 Dorobanți (Infanterie) Ploiești în perioada 16 iulie 1941 - 9 mai 1945. A fost rănit pe câmpul de luptă la datele: 16 octombrie 1941 (în ziua căderii Odesei), 26 septembrie 1943 (în Ucraina) și 12 martie 1945 (în Cehoslovacia). A fost decorat cu medaliile „Virtutea Militară”, clasa a II-a (1942) și „Virtutea Militară”, clasa I-a (1945).

62. Caporal Petrache PĂRTOACĂ, s-a născut în comuna Aluniș. A participat la războiul de independență (1877-1878) cu Batalionul 2 Vânători (Infanterie) Prahova, remarcându-se în luptele de la Grivița, Opanez și Smârdan. Pentru vitejia probată pe câmpul de luptă, a fost decorat cu ordinele „Serviciul Credincios”, „Carol I”, cu mare cruce, și „Coroana României”, cu mare cruce, precum și medaliile „Virtutea Militară”, „Bărbăție și Credință” și „Trecerea Dunării”. A fost împrumutat cu 5 ha de pământ dat de țară. Pentru participarea la războiul de întregire statală și națională (1916-1919), cei doi fii ai săi au fost împrumutați cu pământ și răsplățiți cu onoruri militare. În anul 1949 cei doi fii au fost deportați de către organele puterii de stat. Urmașii lor au revenit în comună solicitând pământul moștenit de la părinți, însă Petre Duțescu, primarul din anul 1949, în prezent administrator general al legii funciare, le-a refuzat cererea.

Eroi și veterani din comuna Poenarii Burchii²⁰¹

Comuna este situată pe malurile râului Ialomița, în câmpia din sud-vestul județului Prahova. Se învecinează la est cu comuna Gorgota, la sud cu județul Ilfov, la vest cu județul Dâmbovița, la nord-vest cu comuna Șirna și la nord cu comuna Tinosu. Numele și componența comunei derivă din toponimul „poiană”, cu sensul de „loc lipsit de vegetație lemnoasă, în interiorul pădurii (Codrul Vlăsiei), sau cu sol foarte umed”, determinativul Burchii putând fi raportat la antroponimul omonim Burchi sau Burchiu. Comuna este formată din satele: Poenarii Burchii, Cărbunari, Ologeni, Pionești, Podu Văleni, Poenarii Rali, Poenarii Vechi și Tătărăi. Suprafața comunei însumează 4.901 ha, din care 4.176 ha reprezintă teren agricol. Vechimea se marchează prin hrissoul semnat de

²⁰¹ Col.(rz) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2008, pag. 231-234.

Mihai Viteazul, la data de 21 septembrie 1594, prin care întărea jupâniței Ana o ocină în Poiana (Poenari).

Poenarii Rali este așezarea dispusă în sud-vestul comunei Poenarii Burchi, pe malul drept al Ialomitei. Denumirea localității ca și în cazul Poenarilor Apostoli sau Burchi, derivă de la vreo poiană, determinativul Rali rezultând de la antroponimul lui Ralea Poenaru, proprietarul moșiei care ar fi înființat așezarea. Istoricul localității este amintit de generalul rus de origine germană Friedrich Wilhelm von Bauer (1731-1783) în scrierile sale și cert este mai vechi. Dimitrie Frunzescu, în Dicționarul Topografic și Statistic al României (1872), precizează că localitatea era comună a plășii Târgșor, având 400 de locuitori. Vechea denumire a localității ar fi fost Gârliciu, care înseamnă: intrare îngustă în pivniță, sau locul pe unde merg oile la muls, sau jgheabul teascului, sau gaura de la mijlocul pietrei alergătoare a morii prin care grăunțele trec între cele două pietre unde se macină.

Dicționarul Geografic al județului Prahova, ediția 1897, menționează comuna ca făcând parte din plasa Crivina, având o populație de 774 locuitori, care aveau 100 de case de locuit. Încă din 1838 învățătorul Petru Dumitru din Poenarii Apostoli îi învăța carte și pe copii din Poenarii Rali, iar în 1861 învățătorul Barbu Ștefan lucra chiar la Poenarii Rali. Școala a primit local propriu în 1908, la inaugurarea sa participând însuși ministrul Cultelor și Învățământului Public, Spiru Haret. În perioada interbelică localitatea Rali mai funcționa drept comună a plășii Câmpu, fără a avea alte sate în componență. După reorganizarea administrativă din 1968 localitatea face parte din comuna Poenarii Burchi. Din Poenarii Burchi și Poenarii Rali au fost concentrați în cel de al Doilea Război Mondial: Dinu I. Ion, Ioniță P. Stelian, Preda Gh. Vasile, Lepădatu D. Gheorghe, Sandu T. Nicolae, Ion M. Andrei, Sandu B. Gheorghe, Sterian Gh. Ioan, Ioniță V. Gheorghe, Dinu I. Marin.

1. Locotenent Grațian GHEȚE, s-a născut la data de 9 august 1913, în municipiul Oradea. A fost al zecelea copil al unei familii de țărani gospodari, din localitatea Nojorid, de lângă Oradea. Absolvent al Școlii Normale Române Unite din Oradea, în anul 1934, a funcționat ca învățător în Școlile Șicula (Arad), Săpânța (Maramureș) și Bocsig (Arad). În localitatea Bocsi s-a împrietenit și s-a căsătorit pentru o viață frumoasă cu învățătoarea Georgeta Ghinea, descendentă, după mamă, a familiei Cazaban, originară din Carcasson, Franța, și, după tată, a profesorului Ghinea, din Poenarii Rali. Împreună au avut doi urmași: Rodica-Georgeta, căsătorită Dumitru, profesoară de limba română în Poenarii Rali și Poenarii Burchi, și Radu-Grațian, președinte al Asociației Bancare, prim-vicepreședinte al Alpha Bank din București și director general al CEC.

Învățătorul Grațian Ghețe a absolvit Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie din Ploiești, fiind avansat sublocotenent în anul 1938. A refuzat să se prezinte la concentrarea ordonată de stăpânirea horthyistă în octombrie 1940, dând curs mobilizării Marelui Stat Major din armata română, în luna iunie 1941, la Regimentul 92 Infanterie Arad. În calitate de comandant de pluton sublocotenentul Grațian Ghețe a participat la eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la încheierea luptelor fiind avansat la gradul de locotenent. De la 8 august 1941 a participat la luptele de la Odessa, unde a căzut prizonier de război,

fiind eliberat la 5 august 1945 din aspra detenție. Pentru comportarea demnă în război a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, cu panglică, clasa a V-a.

La propunerea soției, în anul 1948 familia Ghețe s-a mutat în localitatea Poenarii Rali, la rudele soției din partea tatei, unde, timp de 25 de ani, profesorii Ghețe au educat și instruit copiii din localitate. Grațian, care absolvise și Facultatea de Istorie-Geografie, a predat aceste frumoase discipline și a fost și director al școlii. Cei ce l-au avut profesor și director își amintesc cu mult respect de dânsul, ca și de soția sa, învățătoarea Georgeta Ghețe. Cei doi soți sunt înmormântați în cimitirul din Poenarii Rali.

2. Sergeant (ANVR) Constantin STAN, s-a născut la data de 15 noiembrie 1921, în localitatea Poenarii Rali. A participat la război cu Batalionul 3 Vânători Munte Brașov. După război a lucrat la Combinatul Petrochimic Brazi. A fost căsătorit cu Rada Radu, având o fiică, Mariana, care a fost profesoară de biologie și director al Școlii Poenari Rali, în prezent pensionară.

3. Caporal Grigore ANDREI, s-a născut la data de 2 aprilie 1883 în localitatea Poenarii Burchii, plasa Târgșor, județul Prahova. Părinții săi, Ion și Nastasia, au avut 18 copii, dintre care au trăit șase.

Grigore Andrei a satisfăcut stagiul militar în Batalionul 9 Vânători (Infanterie) Ploiești, care apoi a fost mutat la Constanța. A participat la cel de al Doilea Război Balcanic (1913) cu Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Ploiești și la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919), tot cu aceeași unitate. Curajosul ostaș a luptat cu foarte multă dârzenie și eroism la Mărășești. După război a lucrat la C.F.R.

4. Sergeant Vasile ANGHEL, s-a născut la 23 noiembrie 1922 la Poenarii Burchii, plasa Târgșor, județul Prahova. S-a căsătorit cu Voica Grigore, împreună având trei copii: Elena, pensionară, Geta, pensionară, Alexandru, electrician auto, decedat.

Vasile Anghel a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în anul 1942 la Grupul de Pompieri Ploiești. În perioada 14 aprilie 1943 - 14 aprilie 1945 a fost mobilizat la Grupul de Pompieri Ploiești, unitate foarte solicitată pe timpul bombardamentelor anglo-americane. Vasile Anghel căra morții cu camionul și-i ducea la cimitir. De multe ori lua o gustare așezându-și mâncarea pe corpurile morților. De la 14 aprilie 1945 și până la 18 mai 1945 a îndeplinit misiuni în Compania de Pompieri Sibiu și la 18 mai 1945 a fost mutat la Grupul de Pompieri București. A fost lăsat la vatră la data de 11 iulie 1946.

După război, Vasile Anghel a lucrat la Atelierele „Grivița Roșie” București, ca sudor autogen și tinichigiu auto. A fost decorat cu medalia „Victoria împotriva fascismului”.

Datele au fost culese de la ANVR Ploiești, de către general de brigadă Pavel Ghiță, și de la Geta, fiica veteranului, căsătorită cu fostul maestru la CFR, Gică Iorgu, gospodari respectați în localitatea Poenarii Rali. Ei au trei copii: Daniel, Irina și Felicia.

Gică Iorgu a condus Asociația „Cultul Eroilor” din Poenarii Rali.

Eroi și veterani din comuna Șoimari^{202/203}

Localitatea Șoimari este situată în zona colinară subcarpatică din estul județului Prahova, la confluența pâraurilor Lopatna și Lopatnița. La est se învecinează cu comuna Chiojdeanca, la sud cu comuna Podenii Noi, la sud-vest cu comuna Păcureți, la vest cu comuna Surani, la nord-vest cu comuna Cărbunești, iar la nord-est cu județul Buzău. Denumirea comunei ar deriva fie de la ocupația primilor locuitori, care dresau șoimii pentru vânatoare, unde îi și purtau pe braț sau pe umăr, fie de la antroponimul Șoimu plus sufixul arii, care exprimă ideea de grup. Apare în documentele Țării Românești de pe la 1520. Comuna are în componență satele Șoimari (reședință, situat central), Lopatnița și Măgura. Suprafața comunei însumează 3.787 ha, din care 2.118 ha reprezintă suprafața agricolă. Localitatea a făcut parte din plaiul Teleajen al fostului județ Săcuieni și este atestată ca atare în „Istoria Generală a Daciei sau a Transilvaniei, Țerei Muntenesci și a Moldovei”, din anul 1815, concepută de Dionisie Fotino, dar și în „Analele Parlamentare”, din anul 1831, care consemnau că la acea dată așezarea avea 101 familii. După 1 ianuarie 1845, când Săcuienii s-au desființat, Șoimarii au trecut la județul Prahova. „Dicționarul Geografic al Județului Prahova”, ediția 1897, consemna existența cătunului Atârnați, în componența comunei Șoimari. O statistică a industriei extractive din anul 1897 menționa că la Șoimari existau puțuri din care se extrăgea petrol. Prin 1900-1901 aici funcționa o fabrică de petrol, a lui V.N. Predescu. În perioada interbelică populația din zonă se ocupa cu pomicultura, creșterea animalelor și munca în industrie. Școala a început să funcționeze din 1838, având învățător pe Nicolae Stanciu, schimbat în 1841 cu Dobre Cernat. Din Șoimari sunt originari sculptorul Gheorghe Damian (1901-1972), doctor inginer tehnolog Ion Zărână (născut în 1931), artistul-plastic Ligia Popescu-Bălaj (născută în 1952) ș.a. Biserica a fost ridicată în anii 1868-1870. În anul 1976 s-a înălțat o cruce a eroilor și în anul 2002 un monument al eroilor căzuți în război.

1. Sergent Petre ALEXANDRU, s-a născut în anul 1891 în localitatea Șoimari. A satisfăcut stagiul militar, în perioada anilor 1913-1914, la Regimentul 19 Artilerie din Ploiești. În anul 1913 a participat la cel de al doilea război balcanic, cu Regimentul 19 Artilerie, îndeplinind funcția de servanț la tun și comandant de tun. În luna mai 1916 a fost concentrat pentru completarea instrucției și în ziua de 14 august 1916 a fost mobilizat la Regimentul 19 Artilerie, subordonat Diviziei 5 Infanterie din Buzău. Unitățile subordonate diviziei au fost organizate în Grupul „Bratocea”, descinzând, în noaptea de 14/15 august 1916, în Transilvania. Prin lovituri precise și masate asupra dispozitivului inamic, ostașii Regimentului 19 artilerie au pregătit acțiunile de luptă ale Diviziei 5 Infanterie Buzău, Brigăzii 9 Infanterie Ploiești și unităților de infanterie: Regimentul 3 Vânători Ploiești, Regimentul 7 Prahova, Regimentul 32 „Mircea” din Ploiești, precum și ale Regimentului 6 Călărași Ploiești.

²⁰² Col.(rz) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploiești, pag. 239-243.

²⁰³ Unele date au fost culese din „Dicționarul Istoric al Județului Prahova”, editat sub egida „Societății Culturale Ploiești-Mileniul III”, autor profesor Mihai Apostol.

Luptând cu multă dârzenie și curaj, ostașii marii unități au înaintat până la 1 septembrie 1916 în zona Odorhei și apoi, până 15 septembrie, la nord de Brașov. Cu mult eroism au luptat bravii artileriști și în bătălia de pe Argeș – Neajlov, din luna noiembrie 1916. După refacerea din punct de vedere organizatoric, material și al instrucției, artileriștii Regimentului 19 Artilerie s-au acoperit de glorie în luptele de la Mărășești, din vara anului 1917 (25 iulie - 19 august). Pregătirile de artilerie ale unității de la Nămolosa, Doaga și Cosmești au rămas înscrise în Istoria Militară a Poporului Român. Petre Alexandru a fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință” și „Virtutea Militară” și a fost avansat, succesiv, până la gradul de sergent. S-a căsătorit, în anul 1921, cu Maria Bădicioiu și a avut 7 copii: Leonte, Petruța, Stela, Aurica, Nicolae (maistru strungar, pensionar, consilier la primărie), Constantin (subinginer, frigatehnist în Ploiești).

2. Sergent Gheorghe DRAGOMIR, s-a născut în anul 1901 în localitatea Șoimari. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1923-1924, în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, fiind avansat la gradul de caporal. Unitatea s-a înființat în anul 1883, la Brăila, cu efective asigurate de Batalionul 1 din fostul Regiment 9 Dorobanți Făurei-Brăila. În anul 1889 unitatea a fost transferată la Mizil și în 1893 la Ploiești. Efectivele sale au participat la cel de al Doilea Război Balcanic (1913) și la Războiul pentru întregirea neamului românesc (1916-1919), acoperindu-se de glorie în luptele din vara anului 1917 de la Mărășești (în localitatea Doaga s-au desfășurat legendarele atacuri în cămăși din zilele de 25, 27, 28, 29, 31 iulie și 6 august). Unitatea a participat și la cel de al Doilea Război Mondial, cu dorința eliberării provinciilor românești răpite în anul 1940 de către statele vecine (Basarabia, partea de nord a Bucovinei, Ținutul Herței, partea de nord a Transilvaniei și Cadrilaterul). Caporalul Gheorghe Dragomir a fost concentrat la data de 15 martie 1939 fiindcă asupra țării planau norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial. Avansat la gradul de sergent și numit comandant de grupă la Compania Depozit, Gheorghe Dragomir a participat la luptele de eliberare a Basarabiei. Înapoiat în garnizoana Ploiești, sg. Gheorghe Dragomir a fost mutat la Partea Sedentară a unității.

Gheorghe Dragomir a fost căsătorit cu Ioana Iordache, împreună având 7 copii: Aurelia, Elena și Niculina, pensionare, Maria, decedată, Ion, pensionar, Constantin, maistru auto, ales primar ales în anul 2004, Marin, electrician auto, Luminița, asistent-șef la Spitalul Bălțești, județul Prahova.

3. Sergent Gheorghe-Vlaicu MUȘAT, s-a născut în anul 1910 în localitatea Șoimari. În anul 1925 Gheorghe-Vlaicu Mușat s-a înscris copil de trupă la o unitate militară din Brașov. În anii 1930-1932 s-a înscris voluntar, pentru satisfacerea stagiului militar, în Regimentul 32 Infanterie „Mircea”. A fost concentrat în anul 1939, pentru instruire, la Inspectoratul de Jandarmi Teleorman. Mobilizat, la 22 iunie 1942, Gheorghe Mușat a participat la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa, despre care a scris într-un memoriu personal, înainte de a deceda: „În luptele de la Odessa o schijă de brand mi-a rețezat o mână. Unui camarad de grupă i-a fost perforat abdomenul, ieșindu-i intestinele, și nu știu dacă brancardierii l-au transportat la timp la spital pentru a fi salvat”. Gheorghe Mușat a fost clasat invalid de război, cu o invaliditate de 80%, de către Comisia Medicală a Comandamentului 5 Teritorial.

A fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios”, clasa a III-a. S-a căsătorit în anul 1930 și a avut 5 copii: Gheorghe, Ioan, Constantin, Niculae și Floarea. Toți băieții au fost muncitori. A avut peste 25 de nepoți și strănepoți.

4. Sergent Vlaicu SĂRARU, s-a născut la 28 februarie 1912 în Șoimari. În anii 1932-1936 a satisfăcut serviciul militar în Regimentul 15 Infanterie „Războieni” Piatra Neamț. Concentrat în anul 1939 și mobilizat, la data de 22 iunie 1941, Vlaicu Săraru a participat la eliberarea Basarabiei, remarcându-se în luptele de la Otachi, în zona Nistru, la data de 21 iulie. Cu prilejul forțării Nistrului, unitatea a fost pusă la dispoziția armatei germane. Trecând la ofensivă pe direcția Moghilev - Pavlovka, în Ucraina, a ajuns la Bug. După îndeplinirea misiunii unitatea a participat la operațiunea militară Odessa, acționând în sectorul Vajni - Oktiabri - Dalnik până la căderea Odessei. În perioada 15 august - 22 septembrie 1942, reintrând în subordinea Diviziei 6 Infanterie Focșani, s-a deplasat la Cotul Donului, cu trenul, pe itinerariul Cernăuți – Lemberg – Stalino – Nipru – Doneț, ajungând la Cotul Donului, în seara zilei de 22 septembrie, unde a ocupat poziție de luptă la Cota 133. În zorii zilei următoare unitatea a început atacul în satul Raspopinskaia. În bătălia de la Cotul Donului au căzut în lupte mulți ostași din regiment. Înapoiat în țară, la sfârșitul lunii martie 1943, fruntașul Vlaicu Săraru a primit două luni de concediu. Remobilizat, în luna iunie 1943, Vlaicu Săraru a fost mutat la Grupul 9 Vânători de Munte, participând la luptele din Crimeea, apoi la luptele din zona Târgu Neamț și Piatra Neamț (1944), căzând în lupte, la data de 20 aprilie 1944, la Tamaș. A fost avansat, post-mortem, la gradul de sg. și decorat cu „Bărbăție și Credință” și „Serviciul Credincios”.

A fost căsătorit cu Ileana Boștină, împreună având 3 copii: Vasilica (casnică), Dumitru (salariat la Uzina Mecanică Plopeni), Alexandru (șofer).

5. Sergent Ion DRĂJNEANU, s-a născut la data de 20 octombrie 1920 în satul Măgura, comuna Șoimari. A fost încorporat la 20 mai 1944 în Regimentul 3 Călărași Ploiești. Unitatea s-a înființat în anul 1872, formată din Escadroanele Ilfov, Vlașca, Teleorman și Ialomița. Era subordonată Diviziei a 2-a Infanterie, împreună cu Regimentul 4 Călărași Ploiești, care avea în subordine Escadroanele Muscel, Dâmbovița, Prahova și Buzău. Regimentul 3 Călărași București, comandat de locotentul-colonel Grigore Polizu, a participat la Războiul de independență (1877-1878), fiind prima unitate de cavalerie care a intrat în Plevna. Regimentul a dat o gardă care, împreună cu un escadron de ulani ruși, a însoțit pe generalul Osman Pașa la Marele Cartier General al armatei ruse de la Bogot. În prima decadă a lunii decembrie 1877 Regimentul 3 Călărași, împreună cu un regiment de linie, a escortat un convoi de prizonieri turci la București. Efectivele Regimentului 3 Călărași au participat și la cel de al Doilea Război Balcanic (1913). În Războiul pentru întregirea statală și națională a poporului român (1916-1919), Regimentul 3 Călărași, comandat de coloneii Petre Ghigoș și Constantin Chiriac, subordonat Brigăzii 3 Roșiori și Diviziei 1-a Cavalerie, s-a remarcat în bătăliile din toamna anului 1916 și vara anului 1917. Mutat la Ploiești, în anul 1941, Regimentul 3 Călărași, împreună cu celelalte unități din Brigada 8 Cavalerie (divizia s-a transformat în anul 1939 în brigadă), a participat la luptele din Bucovina. Forțând Prutul pe la Noua Suliță au înaintat cu vigoare spre Hotin, eliberându-l prin lupte concentrice, și au ieșit pe Nistru.

După traversarea Nistrului cavaleriștii au luptat eroic între Nistru și Bug, iar la 18 septembrie au trecut Niprul, pe podul de vase de la Berislav, și au înaintat spre Constantinovka - Elisabetovka, pătrunzând în Stepa Nogai, cu mari pierderi. La 1 octombrie 1941 a dat jertfa supremă comandantul Brigăzii 8 Cavalerie, colonelul Dănescu, cel mai brav dintre eroi. La 17 octombrie 1941, la sud de Kiselevka, a murit comandantul Regimentului 3 Călărași, locotenent-colonel Ion Hristea, decorat câteva zile mai târziu cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. În ziua de 1 noiembrie 1941 efectivele Brigăzii 8 Cavalerie au fost trecute, pe un pod de vase, în Crimeea. Prin lupte dârze cavaleriștii au ajuns, la 6 noiembrie 1941, la Feodosia, în zona Mării Negre, și apoi la Kerci, la 8 noiembrie. După lupte grele în Crimeea, Caucaz și Stepa Kalmucă ostașii Diviziei 8 Cavalerie (brigada se transformase în divizie, la 15 martie 1942) s-au retras pe frontul din nordul Moldovei, în vara anului 1944.

După satisfacerea perioadei de instrucție la Partea Sedentară a Regimentului 3 Călărași, Ion Drăjneanu a fost trimis pe frontul din Moldova, iar în luna august a fost detașat la Școala de Radiotelegrafiști din Centrul de Instrucție Moto-Mecanizat Târgoviște. În seara de 23 august 1944 fruntașul Ion Drăjneanu a fost încorporat, împreună cu alți camarazi, în Detașamentul Blindat, trimis de la Târgoviște la Aeroportul Băneasa. Timp de 4 zile ostașii români au contribuit la dezarmarea trupelor germane din pădurea Băneasa. În ziua de 29 august ostașii români care au luptat în împrejurimile capitalei au fost îmbarcați în 90 de mașini și s-au deplasat la Câmpina, Brașov și apoi la Făgăraș, contribuind la curățarea drumurilor de ostașii germani. Din zona Făgăraș Ion Drăjneanu a fost mutat, în ziua de 8 septembrie 1944, la Regimentul 3 Călărași, care se găsea la Șeica Mare. După o perioadă de refacere în zona Cornești - Cetatea de Baltă, Regimentul 3 Călărași, împreună cu celelalte unități ale Diviziei 8 Cavalerie, a reintrat în luptă, la 16 septembrie, contribuind la lărgirea și adâncirea capului de pod de la Bogata. În cursul nopții de 22 spre 23 septembrie, cavaleriștii Diviziei 8 și a Diviziei 9 Cavalerie au intrat în capul de pod de la Iernut și în buclele râului Mureș de la vest de Oarba de Mureș. În zilele de 24 și 25 septembrie cavaleriștii au contribuit la lărgirea capului de pod și cucerirea Cotelor 409 și 495 de pe Dealul Sângiorgiu, împreună cu Divizia 9 Infanterie din Constanța. În zilele de 5 și 6 octombrie ostașii Diviziei 8 Cavalerie s-au aflat în apărare în zona Oarba de Mureș și Hădăreni. În ziua de 9 octombrie 1944 Divizia 8 Cavalerie, comandată de generalul Corneliu Teodorini, a ajuns pe înălțimile de la est de Someșul Mic, iar în ziua de 16 octombrie pe aliniamentul Bonțida - Iclozel. La data de 25 octombrie 1944 cavaleriștii Diviziei 8 au ajuns în zona Boghiș, nu departe de Satu Mare. Înaintând pe teritoriul Ungariei, ostașii Regimentului 3 Călărași, împreună cu ceilalți din Divizia 8 Cavalerie, au ajuns pe Tisa, la 1 noiembrie. Cu bărci și mijloace improvizate au traversat Tisa, în noaptea de 25/26 noiembrie, apoi râul Bodrog, la 1 decembrie, și au pătruns în munții Hegyalja. În ziua de 18 decembrie Armata a 4-a română a trecut pe teritoriul Cehoslovaciei. Fruntașul Ion Drăjneanu a făcut Crăciunul la Iablontza și Sfântul Ioan la Silica. La 15 ianuarie 1945 s-a îmbolnăvit de hepatită. A fost internat în Spitalul Militar Zonal Sâmpetrini și a revenit pe front, la 1 februarie, în zona Brezno. Timp de 20 de zile a luptat în masivul Tatra. Partizanii cehi i-au sprijinit cu alimente. În continuare bravii cavaleriști au luptat eroic în

operațiunea Banska-Bystrica și masivul Fatra Mare, fiind citat prin ordin de zi și Regimentul 3 Călărași, comandat de locotenentul-colonel Veniamin Cazacu, care a căzut în lupte la 14 aprilie 1945. La 12 mai ostașii Diviziei 8 Cavalerie au ajuns pe aliniamentul Vatin - Sazomin și de la 15 mai au staționat în pădurile de la nord și sud de localitatea Sklene, până la întoarcerea în țară, în luna august 1945. În luna septembrie 1945 Ion Drăjneanu a fost lăsat la vatră. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”.

În anul 1950 s-a căsătorit cu Ioana Ilie și au o fiică, subinginer la Rafinăria „Lukoil”, căsătorită cu inginerul Aurelian Apostol. Ion Drăjneanu a lucrat timp de 22 de ani la Cooperativa de Consum din Șoimari, în calitate de contabil și apoi gestor, până în anul 1986 când s-a pensionat.

6. Plutonier Aurelian NISTOROIU, s-a născut la data de 5 iulie 1923 în Șoimari. A fost încorporat, la 23 mai 1944, în Regimentul 10 Roșiori. Conform Înaltului Decret nr. 985, din 31 martie 1908, la 1 aprilie 1908 unele regimente de călărași s-au transformat în regimente de roșiori. Regimentul 10 Călărași Giurgiu s-a transformat în Regimentul 10 Roșiori, care în anul 1913 a fost mutat la Târgoviște, subordonat Brigăzii 2 Cavalerie București. Regimentul 10 Roșiori a participat la Campania militară din Bulgaria (1913). În Războiul pentru întregire statală și națională, din anii 1916-1919, Regimentul 10 Roșiori, subordonat Diviziei 1 Cavalerie București și Brigăzii 1 Roșiori, a participat la luptele de pe frontul dunărean, în sectorul râul Vedea - gura Oltului, apoi în operațiunea militară de la Flămânda și, de la 1 octombrie 1916, a intrat în rezerva Grupului Apărării Dunării, primind misiunea supravegherii fluviului între râul Olt și Fetești Pod. De la 5 noiembrie 1916 efectivele Diviziei 1 Cavalerie au fost puse la dispoziția Armatei 1-a, fiind deplasată la Craiova pentru a opri ofensiva inamicului în Oltenia. În contextul replierii forțelor române din Oltenia, care se înscrie în acțiunile preliminare ale bătăliilor de la București sau de pe Argeș - Neajlov, a avut loc eroica luptă de la Robănești, localitate situată la 5 km de Balș, unde roșiorii români au făcut sacrificiul suprem. În continuare roșiorii și călărașii Diviziei 1 Cavalerie au dat lupte crâncene în sectorul Curtea de Argeș - Drăgășani - Slatina, pentru a opri înaintarea inamicului către Pitești - Costești. În perioada 20 noiembrie - 3 decembrie 1916 efectivele diviziei s-au retras pe itinerariul Greci - Căldărușani - Ciocârlia - Balta - Bobocu - Râmnicu Sărat - Tecuci - Vaslui - Iași - Pașcani - Dumbrăveni, în județul Suceava, pentru refacere. Regimentul 10 Roșiori, reorganizat ca și celelalte unități de cavalerie, fiind subordonat Brigăzii 3 Roșiori Călare, a trecut, de la 28 iulie 1917, în subordinea Armatei a 2-a române și a fost dispus în zona Onești. Ziua de 29 iulie 1917 a constituit apogeul bătăliei de la Oituz. Până la 9 septembrie roșiorii și cavaleriștii, luptând chiar și pe jos, au contribuit, alături de infanteriștii și artileriștii din Divizia 6 Infanterie Focșani, să împiedice trupele germane și austro-ungare să pătrundă pe Valea Troțușului. Regimentul 10 Roșiori a participat și la campania militară din Ungaria, din anul 1919. În cel de al Doilea Război Mondial Regimentul 10 Roșiori a fost subordonat Diviziei a 6-a Cavalerie. Partea Sedentară a Regimentului 10 Roșiori a fost dislocată în garnizoana Ploiești. Aurelian Nistoroiu a fost mutat la Regimentul 3 Călărași, la data de 25 noiembrie 1944, și a fost trimis pe frontul din Ungaria, la data de 28

noiembrie 1944. Participând, după 18 decembrie 1944, și la luptele din Cehoslovacia, în subordinea Diviziei a 8-a Cavalerie, Aurelian Nistoroiu a făcut Crăciunul la Iablona și Sfântul Ioan la Silica. A fost grav rănit, la data de 3 februarie 1945, la Brezno, și a fost internat în Spitalele de Zonă Interioară nr. 675, 352, 356 și 366 din București. Comisia Medicală l-a clasat cu invaliditate de 40%, fiindu-i afectat maxilarul superior. S-a căsătorit, în anul 1947, cu Maria Dănilă, cu care a avut 4 copii: Aurel (decedat), Maria (căsătorită, pensionară), Paula (căsătorită, șomeră) și Ion (căsătorit, mecanic întreținere la Uzina 1 Mai Ploiești). Are 4 nepoți.

Aurelian Nistoroiu fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință” și „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”.

7. Caporal Grigore-Ilie DOBRESCU, s-a născut la data de 19 iunie 1929 în localitatea Șoimari. A iubit și iubește armata fiindcă la vârsta de 12 ani s-a înscris copil de trupă în Regimentul 10 Roșiori din Ploiești. Ambițios și perseverent, a participat la ședințele de pregătire organizate în unitate pentru formarea culturii generale și militare. În anul 1943, dând curs cererii sale, comandantul de unitate a obținut aprobarea eșaloanelor superioare să fie trimis pe front. Ajuns la Partea Operativă a Regimentului 10 Roșiori, care se subordona Diviziei 6 Cavalerie, aflată în Crimeea, Grigore Dobrescu a îndeplinit misiuni de recunoaștere a pozițiilor de luptă inamice. A fost remarcat de șefii direcți în misiunile de la Simferopol și Sevastopol. Grigore Dobrescu își amintește cu foarte multă durere de pierderile pe care le-a suferit unitatea cu prilejul retragerii din Sevastopol, în luna aprilie 1944: *„La încheierea perioadei de retragere din Crimeea, în unitate au mai rămas valizi numai 50 de ostași, situație care explică tragedia pe care a suferit-o armata română în luptele din Caucaz, Kerci și Crimeea”*. Rămășițele Diviziei 6 Cavalerie înapoiate din Crimeea s-au unit, după 23 august 1944, cu părțile sedentare ale Regimentelor 9 Roșiori București, 10 Roșiori Ploiești și 5 Călărași, din orașul Călărași, și au participat la dezarmarea trupelor germane din partea de nord-est a Munteniei și din zona Prahova. În luna noiembrie 1944 Divizia 6 Cavalerie și Regimentele 9 și 10 Roșiori au fost desființate, în baza prevederilor Convenției de Armistițiu. Regimentul 3 Călărași a fost vărsat la Divizia 8 Cavalerie, subordonată Corpului 2 Armată și Armatei a 4-a române. A participat la luptele de eliberare a părții de nord a Transilvaniei, apoi a Ungariei și Cehoslovaciei. Grigore-Ilie Dobrescu a fost mutat, în luna noiembrie 1945, la Regimentul 3 Călărași din Ploiești, participând la război până la capitularea armatei germane, la data de 9 mai 1945. La data de 1 iunie 1945, prin Hotărâre Guvernamentală, s-a desființat Corpul Copiilor de Trupă. Caporalul își amintește cu mult respect de comandanții Regimentului 10 Roșiori: colonelul Niculescu (capturat de partizani în anul 1943, în Crimeea), maiorul Ilie Nedau și colonelul Slăvescu.

Grigore-Ilie Dobrescu a fost trecut în rezervă la 10 iunie 1945. A satisfăcut stagiul militar în anii 1951-1954, în Unitatea Militară 0303 Oradea. S-a căsătorit, în anul 1955, cu Olimpia Stănescu, din mariajul lor rezultând copii: Larisa (profesoară, căsătorită cu preotul paroh Mihai Băzavan), Otilia-Luiza (căsătorită cu Gheorghe Grigorescu, patron al „Rino-Service” S.A.), Florin (lucrează în Spania), Sorin (elev la Liceul Industrial din Boldești-Scăeni).

Grigore-Ilie Dobrescu a îndeplinit funcțiile de profesor (de geografie și geologie) și director al Școlii Generale Șoimari. Având înclinații și preocupări literare, a scris mai multe lucrări: „Monografia Comunei Șoimari”, „Chestionarul Heraldic al Comunei Șoimari”, monografia „Românii în Crimeea”.

Caporalul Grigore-Ilie Dobrescu a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1944”.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

1. Documente, Arhivele Militare Naționale Române București și Pitești.
2. Documente, Serviciul județean Prahova al Arhivelor Naționale.
3. Documente, Muzeul de Istorie și Arheologie Prahova.
4. Colectiv de autori, Istoria militară a poporului român, vol. III-VI, Editura Militară București, 1989.
5. Documente privind istoria militară a poporului român, august 1944, partea a IV-a, Editura Militară, București, 1979.
6. Prahova, vatră de istorie (studii și cercetări), Ploiești, 1977.
7. Colectiv de autori, Istoria Artileriei și Rachetelor Antiaeriene, vol. 1 și 2, Editura Modelism, București, 1996-1997.
8. Gl. Alexandru Candiano-Popescu, Războiul neatârării. Asaltul și luarea redutei Grivița, București, 1912.
9. Colonel dr. Romanescu Gheorghe, colonel Marinescu, A., Armata română în războiul antihitlerist, Editura Militară, București, 1980.
10. Colectiv de autori (coordonator, col. (rz) Romanescu, Gheorghe), Istoria Cavaleriei române, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 1998.
11. Gl.lt. Șuța, I., Infanteria română, vol. 1 și 2, Editura Militară, București, 1977 și 1982.
12. Colectiv de autori (coordonator gl. corp armată Bărboi, Vle) Veteranii pe drumul onoarei și jertfei, Editura Vasile Cârlova, București, 1996-1998.
13. Col. (rz), Suman, Gh., și col. (rz) Pricop, Vasile, Istoria vânătorilor de munte, Editura Militară, București, 1999.
14. Adăniloiaie, N. Independența națională a României, București, 1986.
15. Giurăscu, C, Alexandru Ioan Cuza, Editura Militară, București, 1973.
16. Kirițescu, C, Istoria războiului pentru întregirea României, 1916-1919, vol. 2, București, 1922.
17. Gl. mr. (rz) Zotter, T., Fragmente de epopee, București, 1966.
18. Colectiv de autori (Pantea, A, Pavelescu, I., Ardeleanu, E) Românii la Stalingrad, Buc., 1992.
19. Colectiv de autori (coord. Jipa, R.) Decorații românești de război 1860-1947, Editura Universitaria, București, 1993.
20. Colectiv de autori (Stănescu, E, Stănescu, I, Preda, G.) Cavaleri ai Ordinului „Mihai Viteazul”, Editura Universul Cartfil, Ploiești, 1996.
21. Stănescu, E., Cosma, M, Preda, G, Stănescu, I, Jertfele prahovenilor, Monumentele recunoștinței, Editura Karta Grafic, Ploiești, 2013.
22. Gl.bg. (rz) Ucrain, C, col. (rz) Chiper, C, Personalități militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploiești, 2004.
23. Col.(rz) Chiper, C, Veterani în slujba patriei, vol.1, Editura Buratino, Ploiești, 2005, Vol. 2, Editura Buratino, Ploiești, 2006, Vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2008, Vol. 4, Editura George Tofan, Suceava, 2010.
24. Col. Chiper, C, Cronica Militară a județului Prahova, Editura Scrisul Prahovean-Cerașu, 2012.

ISTORICUL CULTULUI EROILOR

„Neamul este etern prin Cultul Eroilor”

Nicolae Iorga

După încheierea Războiului pentru întregire statală și eliberare națională (1916-1919), pe întregul teritoriu al României se aflau ostași români înhumați, care căzuseră la datorie. De asemenea, se aflau și militari din armatele străine. Conducerea statului român a emis Decretul-Lege din 14 ianuarie 1919, prin care s-au expropriat terenurile unde erau îngropați ostașii morți în războiul de întregire a neamului românesc, amenajându-se cimitire, mausolee și monumente ale eroilor.

În baza Decretului nr. 4106, din 12 septembrie 1919, statul român a dat raportul ministrului de război Arthur Văitoianu pentru înființarea **Societății „Mormintele Eroilor Căzuți în Război”**, cu statut de persoană juridică, având nobilele misiuni de a îngriji și păstra mormintele și operele comemorative de război realizate, a descoperi noi morminte ale ostașilor căzuți pentru patrie, a aduce îmbunătățiri cimitirelor eroilor și a organiza ceremoniale religioase și militare la mormintele eroilor.

Comitetul Central al Societății „Mormintele Eroilor Căzuți în Război” a avut președinte de onoare pe Regina Maria și președinte executiv pe Miron Cristea, Episcop de Caransebeș, Mitropolit primat și primul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, începând din 1925. Din Comitetul Central al S.M.E.C.R. mai făceau parte: cinci doamne, soții de generali morți sau în viață, ministrul de război, ministrul de interne, ministrul domeniilor și cultelor, ministrul lucrărilor publice, ministrul muncii și ocrotirilor sociale, șeful marelui Stat Major al Armatei, comandantul Corpului Jandarmeriei Rurale, comandantul Corpului Grănicerilor, secretarul general din Ministerul de Război (M.Ap.N), un profesor universitar ales de colegii săi (Capitolul IV, art. 12,15,16 din lucrarea „Cultul Eroilor”, autor muzeograf principal, prof. Valeria Bălescu).

Societatea „Mormintele Eroilor Căzuți în Război” era condusă de Ministerul de Război (după demobilizarea armatei și trecerea ei la statutul de pace, la data de 1 aprilie 1921 s-a reînființat Ministerul Apărării Naționale) și de Biserica Ortodoxă Română. Societatea și-a desfășurat activitatea sub această denumire până la data de 31 mai 1927, când, în conformitate cu prevederile Legii asupra mormintelor de război din România, decretată cu nr. 1699, și-a schimbat denumirea în Societatea „Cultul Eroilor”, care a activat sub acest nume până în anul 1940.

Guvernul României, prin Decretul – Lege nr. 1693, din 20 aprilie 1920, a aprobat propunerile Bisericii Ortodoxe Române și al Ministerului de Război pentru a se sărbători în fiecare an Ziua Eroilor, în ziua când se sărbătorește Înălțarea Domnului Iisus Hristos la ceruri.

La data de 24 august 1920 a fost adoptată Legea „Pentru cinstirea eroilor căzuți”. Prin acest document se institua Ziua Eroilor, ziua celebrării eroimului românesc, care coincide cu Ziua Înălțării Domnului Iisus Hristos. În perioada 1923-1929, S.M.E.C.R. a avut în calitate de director executiv pe generalul prahovean Ion Manolescu.

Comitetului Central al Societății „Mormintele Eroilor căzuți în Război” (1916-1921), a propus și guvernul României a aprobat în luna mai 1923 procedurile pentru stabilirea „**Eroului Necunoscut**” care, a fost stabilit dintre osemintele a zece ostași, căzuți în luptele de pe Valea Jiului (Rasovița), Valea Prahovei (Azuga), Ciucea (Transilvania), București-Argeș-Neajlov (Bălăria), Mărăști, Mărășești, Oituz, Târgu Ocna, Topraisar (Dobrogea), și Chișinău (Basarabia), dispuse în zece sicrie din fag, zincate. Aceste sicrie au fost aduse în Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Mărășești în ziua de 15 mai 1923 și a fost desemnat elevul Amilcar Săndulescu din Liceul Militar „Dimitrie Sturza” Craiova, născut în localitatea Mădulari, județul Vâlcea, comuna Beica, orfan de război (tatăl a fost învățător și sublocotenent de rezervă, în Regimentul 2 Inf. Râmnicu Vâlcea care, a căzut în luptele de la Mărăști, în iulie 1917), pentru a stabili prin premoniție eroul necunoscut.

După ceremonialul religios, desfășurat în prezența ministrului de război, generalul Gheorghe Mărdărescu, a Mitropolitului Moldovei, a Episcopului militar de Alba Iulia, a prefecților de Vrancea, Putna, Tecuci și Bacău, acest tânăr s-a oprit în dreptul sicriului cu nr.4, exprimându-se: „Acesta este tatăl meu”. Așa a fost stabilit eroul necunoscut.

Sicriul cu osemintele „Eroului Necunoscut” a fost transportat în capitală, cu trenul, traversând gările Mărășești, Focșani, Râmnicu Sărat, Buzău, Ploiești (a staționat o oră în Gara Ploiești Sud), a fost depus în Biserica „Mihai Vodă” din București-Cotroceni și înhumat în fața Muzeului Militar Național din Parcul Carol I, în ziua de 17 mai 1923 (era Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor).

La ceremonialul militar și religios a fost prezent regele Ferdinand I, care l-a primit pe Erou cu însemnul puterii – buzduganul regal. Regina mamă Maria a plâns. S-au ținut cuvântări : M.S. Regele Ferdinand I și primul ministru Ion I. C. Brătianu. După cuvântări, exact la ora 12:00 un gornist a sunat semnalul „Pentru Onor”. Regele a decorat Eroul Necunoscut cu Medalia „Virtutea Militară de Aur”, care a fost așezată pe coșciug, între casca de fier cu care Eroul a înfruntat ploaia de gloanțe în lupte și laurii care i-a câștigat de la țară și rege.

În timp ce trompetul suna semnalul „Pentru Onor”, în toată țara, pentru două minute s-a oprit orice activitate. Clopotele bisericilor, sirenele fabricilor și locomotivelor C.F.R. au transmis semnalele pentru reculegere și liniște de la un capăt la altul al țării.

Oficialitățile și-au luat rămas bun de la Erou, mulți plângând. Emoția maximă a fost produsă de o văduvă și trei orfane de război care, jelindu-l pe Marele Erou își jeleau mortul lor. În încheiere, sfârșitul expunerii primului-ministru, Ion I.C. Brătianu: „/.../ Prin opera ta se încunună virtutea națională de pretutindeni și din totdeauna. De lângă tine se desprind în lungul șir al vremurilor păstorii și plugarii, sfetnicii și vitejii, voievozii și regii, femei și bărbați, cei care au restituit, cei care au muncit, cei care au luptat, toți câți au pierit cu statornicie sau au biruit cu jertfă, pentru a păstra ființa neamului românesc și a-i asigura întregi destinele lui”.

Conform legii adoptate la 31 mai 1927, S.M.E.C.R. s-a transformat în Societatea „Cultul Eroilor” și în fiecare județ din România s-au înființat Comitete județene ale Societății „Mormintele Eroilor Căzuți în Război”, din luna mai 1927 Comitete județene ale Societății „Cultul Eroilor”.

În virtutea legilor adoptate, în perioada interbelică, S.M.E.C.R și Societatea „Cultul Eroilor” au adunat în mausolee, cimitirele definitive ale eroilor și cimitire civile, osemintele a 200.000 de eroi români și militari străini, care se aflau în morminte izolate sau grupuri de morminte răzlețe; a repatriat din și în străinătate rămășițele a peste 1.500 eroi, pe baza convențiilor stabilite; a construit 106 cimitire militare definitive și 13 mausolee; s-au asimilat mormintele de război și cele ale ostașilor și civililor căzuți în timp de pace în luptele pentru apărarea granițelor, a ordinii publice și a siguranței naționale.

La data de 27 iulie 1940 a fost adoptată Legea Regimului Mormintelor și Operelor Comemorative de Război. La această dată, Societatea „Cultul Eroilor” și-a schimbat denumirea, în Așezământul Național „Regina Maria” pentru Cultul Eroilor (la doi ani după trecerea la viața veșnică a Reginei Maria/18 iulie 1938), în Castelul Peleşor din Sinaia. Noul organ de conducere a desfășurat activități organizatorice și educative, sub patronajul Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române și a Ministerului Apărării Naționale, până la data de 29 mai 1948, când a fost desființat prin Decretul nr.48/1948 a Marii Adunări Naționale, al Republicii Populare Române.

Majestatea Sa Regina Maria ne-a lăsat următoarele versuri, devenite nemuritoare: Nu vărsați lacrimi pe mormântul eroilor,/Ci mai curând slăviți-i prin cântece/Așa, ca faima lor să rămână un ecou,/Prin legenda veacurilor!

Regina Maria: „...Socotesc că cei vii au o datorie de plătit morților, de aceea simt că curajul nu mă părăsește când mă gândesc la această datorie și chiar în clipele grele când îmi ajunge glasul celor vii, eu tot stărui căci voi morților mă ajutați. Țin apoi să aflați că eu cinstesc mormintele voastre, că cercetez locurile voastre de odihnă, oricât de departe și de risipite, și că merg la ele de câte ori pot. M-am agățat de locuri singuratic, de coaste prăpăstioase, de munți, unde mă chemau cruci uitate. Erau locuri unde se dăduseră cele mai crâncene lupte, și unde voi ați căzut înfruntând dușmanul și ați fost înmormântați în grabă, fără ca un nume să fie săpat și să amintească sfârșitul vostru...”

La data de 1 aprilie 1920 a apărut primul număr al Buletinului Cultul Eroilor Noștri, editat de Societatea „Mormintele Eroilor Căzuți în Război”. Buletinul avea pe frontispiciu cuvintele Reginei Maria: *Cei ce clădesc pe morți trebuie să o facă pentru veșnicie.*

În perioada 1949-1975, activitatea de îngrijire a monumentelor și cimitirelor eroilor și de omagiere a eroilor s-a desfășurat de către Ministerul Apărării Naționale, administrațiile locale, cadre didactice din școli și preoți din cadrul parohiilor bisericilor.

Prin Decretul Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România nr. 117, din 1975, cu privire la regimul operelor comemorative de război și a cimitirelor eroilor, eroii patriei au fost omagiați până în anul 1995, în fiecare an la 9 mai (Ziua independenței de stat a României și Ziua victoriei împotriva fascismului).

În anul 1990, Ministerul Apărării Naționale a aprobat inițiativa unui grup de cadre militare active pentru a înființa Secția pentru valorificarea tradițiilor militare și a patrimoniului istoric-militar național. În anul 1991, cadrelor active s-au alăturat un grup de ofițeri în rezervă și retragere, împreună înființând „Comitetul Național pentru Restaurarea și Îngrijirea Monumentelor și

Cimitirelor Eroilor”, care a primit personalitate juridică prin Hotărârea Judecătorei Sectorului 1 București, nr. 664, din 19 noiembrie 1991.

De la înființare, Comitetul Național pentru Restaurarea și Îngrijirea Monumentelor și Cimitirelor Eroilor, a preluat obiectivele și activitățile fostului Așezământ Național „Regina Maria” pentru Cultul Eroilor. Comitetul a funcționat sub patronajul Ministerului Apărării Naționale și al Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române. În județele țării s-au înființat comitete județene, municipale, orașenești și comunale.

Răspunzând propunerii Preafericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la 30 mai 1995, prin Legea nr. 48, Parlamentul României a proclamat sărbătorirea Zilei Eroilor, în ziua care se sărbătorește Înălțarea Domnului Iisus Hristos la Ceruri, revenindu-se la tradiția făurită în perioada interbelică, spre bucuria întregului popor român.

Cu prilejul celei de a treia Conferințe Naționale a „Comitetului Național pentru Restaurarea și Îngrijirea Monumentelor și Cimitirelor Eroilor”, în ziua de 28 noiembrie 1997 s-a hotărât schimbarea denumirii C.N.R.Î.M.C.E. în Asociația Națională „Cultul Eroilor”. De asemenea, s-a hotărât reluarea tradiției interbelice, de editare a Revistei „România Eroică”, care a devenit organul de presă al Asociației Naționale „Cultul Eroilor”.

La 20 octombrie 2004 s-a desfășurat cea de a V-a Conferință Națională a Asociației Naționale „Cultul Eroilor”, care a adoptat noul statut și a hotărât înființarea la nivel central a Consiliului Director Central și a Consiliilor Directoare la sectoarele capitale, la județe, municipii, orașe și comune din România.

Consiliul Director Central dorind să-și perfecționeze activitatea, în anul 2009 a revăzut prevederile statutului Asociației, între altele stabilindu-se înființarea în municipii, orașe și comune a Birourilor subfilialelor „Cultul Eroilor”.

Aduarea generală a Asociației Naționale Cultul Eroilor din 20 martie 2011 a aprobat propunerea Biroului Executiv Central de a se adăuga în titulatura A.N.C.E. numele „Regina Maria”. Această propunere a fost avizată de Judecătoria Sectorului 1 București, în baza Hotărârii nr. 42.407/299/211, transmisă și filialelor județene ale Asociației. Și pe această linie s-a revenit la tradiția făurită în perioada interbelică.

Prin Hotărârea Guvernului României nr. 698, înregistrată în Monitorul Oficial nr. 619 din 19 august 2014, A.N.C.E. „Regina Maria” a primit Statutul de Utilitate Publică. În Statutul A.N.C.E. „Regina Maria”, la Articolul 10, Aliniatul 1, se prevede acordarea S.U.P. și filialelor și subfilialelor sale de la sectoarele municipiului București, municipiile, orașele și comunele din județele țării.

Comitetul județean al S.M.E.C.R.

În Județul Prahova s-a înființat Comitetul Societății „Mormintelor Eroilor Căzuți în Război” în anul 1920. Primul președinte executiv a fost generalul Teodor Teutu (Tăutu), care împreună cu membrii subfilialelor, cu reprezentanții administrațiilor locale, al Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne au adunat osemintele bunicilor noștri și ale militarilor străini în Cimitire Civile și Cimitirele militare, pe care le-au construit la „Bolovani” Ploiești, la

Bușteni, Azuga, Sinaia, Comarnic, Câmpina, Vălenii de Munte, Tabla Buții, Mizil. Remarcabile sunt preocupările pentru construirea de troițe și monumente ale eroilor în toate localitățile prahovene.

Comitetul Societății „Cultul Eroilor” Prahova a gândit și propus în perioada interbelică să realizeze mausolee ale eroilor la Ploiești în Cimitirul Eroilor „Bolovani”, la Câmpina, Sinaia, Azuga și Bușteni. Documentele se păstrează în Arhivele Militare București (U.M. 02600). Au existat preocupări și pentru realizarea de capele militare, însă nu au reușit să adune banii necesari.

De asemenea, după încheierea victorioasă a Campaniei militare din vara anului 1917, prin marile bătălii de la Mărăști, Mărășești și Oituz, precum și a intervențiilor unităților militare din județul Prahova în Basarabia, pentru alungarea trupelor rusești și ucraineene peste Nistru, la data de 5 decembrie 1918 s-a desfășurat în localul Berăriei „Moldavia” din centrul orașului, strada M. Kogălniceanu, un banchet organizat de oficialitățile locale în onoarea ostașilor ploieșteni și prahoveni. Cu acest prilej au ținut discursuri înflăcărâte: colonelul în rezervă Ion Ștefănescu, fostul senator de Prahova, George Dobrescu, primarul orașului Nelu Ionescu – Quintus, prefectul județului Prahova Ion Niculescu, deputatul Silviu Becescu, profesorul Grigore Niculescu, comandantul Diviziei 13 Infanterie Ploiești, generalul de brigadă Ion Popescu, comandantul Brigăzii 9 Infanterie, colonelul Lascăr Caracaș.

Colonelul Ion Ștefănescu susținut de colonelul Lascăr Caracaș și de ceilalți participanți, a propus realizarea unui monument al eroilor din Primul Război Mondial, în Piața din fața Primăriei orașului Ploiești.

Propunerea a fost reluată de Comitetul județean al Societății „Mormintele Eroilor Căzuți în Război”. De realizarea proiectului s-a ocupat arhitectul Toma Socolescu, însă membrii Comitetului de organizare nu au găsit fondurile bănești, necesare realizării monumentului.

În această situație, Comitetul de Inițiativă al Comitetului județean Prahova, l-a împuternicit pe marele arhitect Toma Socolescu să realizeze Proiectul Monumentului Eroilor din Cimitirul „Bolovani” care, a fost finalizat în anul 1924.

La data de 18 noiembrie 1923, în Ploiești a fost pusă piatra fundamentală a Catedralei Eroilor Prahoveni din Războiul de Întregire a Neamului 1916-1919, lucrare care a fost finalizată în anul 1939.

Comitetul județean Prahova și-a adus aportul la realizarea Crucii Eroilor de pe vârful Caraiman, proiect inițiat de Regina Maria, pentru cinstirea memoriei eroilor căzuți în Războiul pentru Întregirea Neamului Românesc, monument inaugurat la 14 septembrie 1928.

Asociația Județeană Prahova „Cultul Eroilor”²⁰⁴ /205 /206

Asociația Județeană Prahova „Cultul Eroilor” s-a înființat la data de 24 octombrie 1994, din inițiativa unor cadre militare active și în rezervă, a unor preoți creștini și cadre didactice care, predau istoria, geografia, religia și alte discipline școlare. Printre fondatori au fost: col.(rz.) Traian Nechita – președinte, col.(rz) ing. Vasile Horațiu – prim vicepreședinte, col.(rz) Constantin Chiper – vicepreședinte, col.(rz) Alexandru Dumitrescu – vicepreședinte, col.(rz) Tudor Ciora – secretar, col.(rz) Ion Vișan – membru, col.(rz) ing. Ion Georgescu – membru, general de brigadă Costică Drăghici, președinte al Organizației județene a cadrelor militare în Rezervă și Retragere și alții reușind să-și creeze subfiliale în toate orașele și în majoritatea comunelor, care împreună cu reprezentanții administrației de stat, cu cadrele militare active și în rezervă sau retragere, cu veterani de război, cu cadre didactice și preoți creștini, cu majoritatea locuitorilor județului Prahova, cinstesc memoria înaintașilor noștri.

În luna noiembrie, anul 2006, Asociația Județeană „Cultul Eroilor” Prahova a primit Statutul juridic și în luna decembrie 2016 a fost reînnoit Statutul Juridic. Filiala noastră beneficiază de Statutul de Utilitate publică, din luna august 2011.

La data de 23 decembrie 2009 a decedat generalul de brigadă în rezervă Traian Nechita (avansat în acest grad, la data de 1 decembrie 2009). În ziua de 10 ianuarie 2010 a fost ales președinte al asociației, col.(rtr) Constantin Chiper. La data de 2 septembrie 2019, col.(rtr) Constantin Chiper și-a dat demisia din Funcția de președinte al A.J.C.E. Prahova din motive de sănătate.

În prezent, Biroul Executiv Județean al Asociației Județene „Cultul Eroilor” Prahova, filială a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” este format din următoarele persoane: col.(rtr) Puiu Cujbă – prim vicepreședinte, vicepreședinți: inspector școlar, prof.dr. Maria Mariana Gheorghe, col.(rz) Petrea Cujbă, col.(rtr) Gheorghe Stăncuțu, col.(rtr) Marian Dulă, secretar – col.(rtr) Alexandru Dumitrescu, membri – col.(rtr) Cristian Iliescu, col.preot Petrișor Cristea, col.(rtr) Aurel Panait, col.(rtr) Nicolae Moise, col.(rtr)g. Ion Cristea, mr.(rz) Dan Cazan, col.(rz) Antonela Voicu, maestru militar principal (rz) Gabriel Enache, prof.dr. Polin Zorilă, prof. Cecilia Stoica, prof. Liliana Popescu și prof. Romică Bălănică.

La această dată, în județul Prahova există 77 subfiliale ale Asociației „Cultul Eroilor”, conduse de Birouri municipale, orășenești și comunale, compuse din președinte, un vicepreședinte, un secretar, un casier, și 3 membri, care împreună cu lucrătorii de la organele locale, cadrele didactice din școli și preoții de la biserici se ocupă de îngrijirea cimitirelor, mormintelor, monumentelor și troițelor eroilor.

Începând cu anul 2000, în Colegii naționale, licee și școli gimnaziale își desfășoară activitatea Cercurile „Cultul Eroilor”, sub îndrumarea Asociațiilor

²⁰⁴Muzeograf principal, prof. Valeria Bălescu, Cultul Eroilor, Editura Militară București, 2002.

²⁰⁵Oficiul Național pentru Cultul Eroilor, Manual privind strămutarea mormintelor de război, București, 2014.

²⁰⁶Asociația Națională a Veteranilor de Război, Tradiții și Istorie 1990-2005, București, Editura Contrast 2005.

„Cultul Eroilor” și a cadrelor didactice de istorie, religie, geografie și de alte specialități. În județul Prahova există Cercuri ale „Cultului Eroilor” în toate Colegiile naționale, licee și majoritatea școlilor gimnaziale.

Sarcinile Asociațiilor și ale Cercurilor „Cultul Eroilor” constau în participarea la îngrijirea monumentelor și a cimitirelor eroilor, participarea la ceremonialele militare și religioase organizate la aceste monumente, cu prilejul Zilei Eroilor și al altor sărbători naționale, precum și organizarea și desfășurarea, unor acțiuni de cunoaștere a eroismului străbunicilor și bunicilor noștri în luptele desfășurate împotriva intervențiștilor străini, pentru apărarea gliei strămoșești.

În anul 2019 s-a sărbătorit pe data de 6 iunie Ziua Eroilor, cu o bună mobilizare în Ploiești, Câmpina, Breaza, Vălenii de Munte, Mizil, Slănic Prahova și alte localități.

Pe data de 26 iunie s-a sărbătorit Ziua Drapelului României, remarcându-se acțiunile de la Ploiești, Câmpina, Breaza, Vălenii de Munte, Mizil, Azuga, Bușteni, Sinaia, Comarnic, Băicoi, Blejoi, Slănic, Drajna, Cerașu, Măneciu, Apostolache, Starchiojd.

În ziua de 29 iulie s-a sărbătorit Ziua Imnului Național. Cea mai reușită acțiune s-a desfășurat la Muzeul „Paul Constantinescu” din Ploiești, datorită implicării entuziastului locotenent-colonel (rtr), prof.dr. Alexandru Bădulescu care, menține la o cotă înaltă această instituție de cultură.

Pe data de 20 iulie, membrii Asociației au participat la manifestările dedicate Zilei Forțelor Aeriene, iar pe data de 25 iulie Ziua Radiolocației.

Câțiva membri din Asociație au participat la sărbătorirea Zilei Marinei, fiind prezenți în stațiunile de la Marea Neagră pentru odihnă și tratament medical.

În perioada 11-18 august 2019, membrii Asociației județene și a subfilialelor municipale, orașenești și comunale au participat la Cursurile de vară ale Universității Populare „Nicolae Iorga” din orașul Vălenii de Munte.

La începutul noului an școlar, membrii Biroului Executiv al Asociației au participat la Consfăturile cu profesorii de Istorie și Religie și la deschiderea cursurilor la diferite școli.

Pe data de 12 septembrie 2019, membrii Biroului Executiv și ai subfilialelor au participat la organizarea și desfășurarea unor expuneri în școli și localități, prilejuate de împlinirea a 100 de ani de la înființarea Societății Mormintelor Eroilor căzuți în Războiul nostru cel Mare 1916-1919. Col.(rtr) Constantin Chiper a publicat în Ziarul Prahova un material Omagial, dedicat acestui eveniment.

Compartimentul cu probleme de gestionare imagine și documentare istorică condus de col.(rz) Petrea Cujbă a avut deosebite realizări în anul 2018. Inițiativa sa, exprimată în Biroul Executiv Central al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, pentru prelevarea de pământ îmbogățit cu sângele ostașilor români, din zonele în care s-au desfășurat cele mai crâncene acțiuni de luptă în războiul nostru cel mare 1916-1919 și depunerea pungilor într-o urnă care, a fost depusă în Catedrala Episcopală din Alba Iulia pentru cinstirea memoriei ostașilor români, jertfiți pentru realizarea Marii Uniri din 1 decembrie 1918.

Din județul Prahova a fost prelevat pământ din Cimitirele Eroilor Azuga și Tabla Buții, acțiuni la care au participat coloneii (rtr.) Puiu Cujbă și Petrea Cujbă, precum și administrațiile locale, Colegiul Militar Național „Dimitrie Cantemir” Breaza și Baza 2 Logistică „Valahia”.

Remarcabile sunt eforturile financiare suportate de col.(rz.) Petrea Cujbă pentru realizarea urnei și deplasarea la Alba Iulia, împreună cu maistrul militar principal Gabriel Enache, stabilind împreună cu reprezentanții administrației locale și ai Bisericii Ortodoxe măsurile necesare desfășurării ceremonialului militar și religios cu ocazia depunerii urnei la Catedrala Întregirii Neamului din Alba Iulia.

De asemenea, au fost aduse pungi cu pământ și de la Cimitirele Eroilor din Republica Moldova, prin eforturile preotului paroh de la Țiganca și Cania, Vasile Burduja, ajutat de ofițerii în rezervă, inginerii Dan-Constantin Stănescu și Neculai Ursu, care au fost împuterniciți de Biroul Executiv al Asociației Județene Cultul Eroilor Prahova să participe, împreună cu ceilalți membri din Biroul Executiv Central al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, la festivitățile de la Alba Iulia, prilejuate de depunerea Urnei în Catedrala Episcopală de la Alba Iulia.

Ne bucurăm de inițiativa maistrului militar principal Gabriel Enache de a vizita împreună cu membrii Cercului „Cultul Eroilor” din Școala Gimnazială „Nicolae Simache”, însoții și de un grup de părinți, Catedrala Episcopală de la Alba Iulia și Muzeul Marii Uniri, admirând urna și înscriindu-și printre primii numele în Cartea de impresii. La scurt timp și profesoara Cecilia Stoica a vizitat cu membrii Cercurilor „Cultul Eroilor” din Lipănești și Podenii Noi, Catedrala de la Alba Iulia.

Prim vicepreședintele Biroului Executiv al A.J.C.E.Ph. col.(rz.) Puiu Cujbă, împreună cu vicepreședintele col.(rz.) Petrea Cujbă, conducerea Colegiului Economic „Virgil Madgearu”, prof. Simona Lupu, însoțită de membrii Cercului „Cultul Eroilor” din Colegiul Economic, de cadre militare din Baza 2 Logistică „Valahia” Ploiești, cadre militare din Brigada de Jandarmi Ploiești și conducerea Ocolului Silvic Ploiești, au plantat în Parcul de Odihnă Ploiești Vest, 100 de puiți de stejar, personalizați cu nume de eroi din județul Prahova.

Deosebit de apreciată este inițiativa directorului Colegiului Național „I.L. Caragiale”, prof. Camelia Băjenaru care, în noiembrie 2017 și aprilie 2018 a plantat împreună cu elevii din colegiu puiți de stejar, în parcul Memorial Mărășești.

Frații colonei Puiu Cujbă și Petre Cujbă, împreună cu Ec. Mihaela Radu, directorul Bibliotecii „Nicolae Iorga” Ploiești, inspector școlar prof. dr. Mariana Gheorghe au lansat Cartea „Crucea de pe Caraiman”, autor Eugen Cristescu, carte care a fost distribuită bibliotecilor din comunele prahovene, cu sprijinul financiar al vicepreședintelui Consiliului Județean Ludmila Sfârloagă.

Din inițiativa prof.dr. Polin Zorilă s-a desfășurat în luna iunie, Sesiunea de eseuri în cadrul Proiectului interjudețean „Ziditori de țară și realizările lor în spațiul românesc”, ediția a 8-a.

Deși toți ne confruntăm cu criza financiară, un număr de profesori și ofițeri în rezervă, găsesc posibilități de publicarea unor cărți cu tematică istorică și literară: prof.dr. Maria Mariana Gheorghe, prof.dr. Polin Zorilă, prof.dr. Gheorghe Marinică, prof.dr. Ion Șt. Baicu, prof.dr. Traian Cepoiu, col.(rtr) Marian Dulă, col.(rtr) Constantin Chiper, Maior (rtr) Alexandru Cazan, Lt.(rtr) ing. Neculai Ursu, cpt.(rtr) ing. Dan-Constantin Stănescu ș.a.

Compartimentul Colaborare cu organele locale și Asociațiile veteranilor de război, a cadrelor militare în rezervă și retragere din Ministerul Apărării Naționale și Ministerul Administrației și Internelor, condus de col.(rtr.) Gheorghe Stăncuțu se bucură de bune aprecieri, în județul Prahova.

Compartimentul Colaborare cu Asociații din Republica Moldova, Cehia, Slovacia, Bulgaria, și Germania, condus de col.(rtr) Marian Dulă organizează schimburi de experiență, vizite reciproce, acțiuni de întreținere a monumentelor și cimitirelor eroilor.

În fiecare an, în luna august, participă la Cursurile de Vară ale Universității Populare „Nicolae Iorga” Vălenii de Munte, profesori și elevi din Republica Moldova, Serbia, Ucraina și Bulgaria. Anul acesta cursurile s-au desfășurat în perioada 11-18 august, fiind foarte bine apreciate de către participanți.

Tot mai mulți profesori din județul Prahova desfășoară excursii cu elevii în Republica Moldova, Bucovina de Nord, Bulgaria și Serbia. Se remarcă școlile din Ploiești, Lipănești, Măgurele, Zamfira, Câmpina, Vălenii de Munte.

Biroul Executiv trebuie să intervină periodic pentru reactivarea unor subfiliale. În colegiile naționale, licee și școli gimnaziale își desfășoară activitatea peste 190 Cercuri „Cultul Eroilor”. Într-o bună parte din acestea este necesar să se încheie noi Protocoale de colaborare pentru a fi reactivate, întrucât membrii din școlile gimnaziale trec în colegii și licee, iar o bună parte avansează spre învățământul superior. De asemenea, au intervenit mutații în statutul unui număr însemnat de cadre didactice care, îndrumă și conduc Cercurile „Cultul Eroilor”.

Este adevărat că, dna prof.dr. Maria Mariana Gheorghe conduce foarte bine Compartimentul învățământ, Educație și Îndrumarea Cercurilor „Cultul Eroilor”, însă este nevoie și de intervenția celorlalți membri din Biroul Executiv și Birourile orașenești și comunale ale Asociației.

Din inițiativa Biroului Executiv al Asociației Județene Cultul Eroilor Prahova, se editează, începând din anul 2011, Revista „Prahova Eroică”. În paginile sale se omagiază eroismul străbunicilor, bunicilor și părinților, făuritorii în luptele pentru apărarea independenței naționale, libertății, integrității teritoriale a României și a ființei naționale a poporului român. Cele mai mari eforturi pentru editarea revistei le depun col.(rz) Petrea Cujbă, prof.dr. Polin Zorilă și prof. Marian Chirulescu.

Eroii căzuți la datorie luminează puternic pământul patriei noastre. Știți sau neștiți, biruitori sau înfrânți, anonimi sau rămași în legendă, ei au intrat în conștiința noastră ca și limba, tradiția sau frumusețile plaiurilor românești. Ei s-au aruncat în brațele morții în războaiele purtate de poporul român și continuă să trăiască printre noi, ca și cum ar fi vii.

Filiala Prahova și subfilialele municipale, orașenești și comunale continuă să desfășoare activități educative în școli și localități sub egida Centenarului Marii Uniri din anul 1918. În luna septembrie și octombrie 2019, Filiala Prahova a desfășurat activități dedicate aniversării a 25 de ani de la înființarea A.J.CE. Prahova: publicarea de către col.(rtr) Constantin Chiper în Ziarul Prahova a unui material dedicat acestui eveniment, prezentarea unei expuneri de către Dna prof. dr. Mariana Gheorghe la Prahova T.V., desfășurarea în luna decembrie 2019 a adunării omagiale condusă de coloneii Puiu și Petrea Cujbă.

Participând la ceremonialul religios și militar, sub acordurile „Imnului Eroilor”, la festivitățile organizate cu prilejul Zilei Eroilor și la alte sărbători naționale, să depunem florile recunoștinței și să aprindem lumânări la mormintele eroilor noștri. După ce am ajuns acasă, să ne conducem după pildele poetului Nichita Stănescu, în poezia „Nu-l uitați!”:

Nu-l uitați pe cel căzut în război,
Lăsați-i din când în când un loc liber la masă
Ca și cum ar fi viu între noi,
Ca și cum s-ar fi întors acasă.

Nu-l uitați pe cel căzut în război,
Strigați-l din când în când pe nume,
Ca și cum el ar fi viu printre noi
Și-atunci el va surâde în lume.

POSTFAȚĂ

În anul 2016, în cadrul unui simpozion dedicat Unirii Principatelor Române, desfășurat la Clubul Seniorilor Pensionari Petrotel Teleajen m-am adresat participanților, solicitându-le colaborarea pentru a studia documentele din Arhivele Militare Naționale Pitești, în scopul realizării unei monografii militare dedicate eroilor și veteranilor de război prahoveni, în Războiul de independență 1877-1878, Primului Război Mondial 1916-1919 și celui de al Doilea Război Mondial 1941-1945.

Surpriza a venit din partea unui grup de pensionari de la Clubul Seniorilor Pensionari Ploiești: inginerii Neculai Ursu, Cezar Dragomir, Dan Stănescu, susținuți de soțiile lor, Mioara Ursu, Coca Dragomir și Viorica Stănescu. Pe parcurs s-au atașat grupului inginerii Dumitru Carp, Maria Coarfă, Gabriela Silvestru, Cristina Ruginescu și col.(rz.) Emil Iorgu.

La scurt timp, m-am deplasat în comuna Filipeștii de Târg pentru înființarea unei subfiliale a Asociației Cultul Eroilor „Regina Maria” și domnul primar Manole Aurelian m-a rugat să-l ajut cu numele eroilor din comună căzuți în războaie, pentru a-i înscrie pe monumentele din comună. Rugămintea dânsului a găsit terenul fertil, explicându-i că voi începe documentarea la Arhivele Militare Naționale Române din Pitești, ajutat de un grup de membri ai asociației Cultul Eroilor. Rugându-l să mă ajute cu un număr de funcționari din primărie, pentru a culege datele din A.M.N.R. Pitești a acceptat rugămintea și începând din luna martie 2016 până în luna martie 2019 m-au ajutat din primărie funcționarii: Sorin Tudorache, Ștefania-Raluca Pârâianu, Elena Tudor și Ramona-Gabriela Tăsică.

Iată cum a fost posibil să adunăm din A.M.N.R. Pitești eroii din localitățile jud. Prahova, din al Doilea Război Mondial. Ne-am deplasat la Pitești cu mașinile personale ale inginerilor Neculai Ursu, Cezar Dragomir și Dan Stănescu, precum și cu mașina d-lui Sorin Tudorache de la Primăria Filipeștii de Târg, în funcție de timpul dedicat de către pensionari și colectivul primăriei. De menționat faptul că, pensionarii și-au plătit combustibilul și unele cazări la Căminul Garnizoanei Pitești, hoteluri civile și consumul de hrană din pensiile proprii. Și salariații primăriei Filipeștii de Târg și-au asigurat hrana zilnică din salariile proprii. Pentru toate aceste fapte, Biroul Executiv al Asociației Județene Cultul Eroilor Prahova, filială a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” vă adresează dumneavoastră, participanți la această acțiune patriotică cele mai sincere mulțumiri.

Altă surpriză deosebit de plăcută mi-a oferit-o directorul Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga”, ec. Mihaela Radu. Pe lângă faptul că au fost aduse completări cu lucrări bibliografice bine documentate din bibliotecă, volumul face parte din lista de lucrări editate sub egida instituției. Dânzei și colaboratoarelor sale, Laura Constantin și Nicoleta Berendei, cele mai sincere mulțumiri și pentru participarea la corectarea textelor, completarea imaginilor foto și finalizarea lucrării.

Personal, în calitate de fost președinte al Filialei Prahova până în luna septembrie 2019 și încă vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” București, vă consider colaboratori pe membrii nominalizați ai Asociației Județene Cultul Eroilor Prahova, pentru eforturile depuse la realizarea acestei lucrări.

O parte din datele culese de la A.M.N.R. sunt înscrise în această lucrare, altele au fost deja folosite de Primăriile și Parohiile Bisericilor pentru înscrierea pe monumentele eroilor: Filipeștii de Târg, Bănești, Buștenari, Podenii Noi, Poienarii Burchi, Ștefești ș.a.

Mulțumesc personalului Arhivelor Militare din Pitești și București, care ne-au ajutat cu sursele de documentare și personalului de la Căminul de garnizoană Pitești pentru asigurarea cazării.

Deosebite mulțumiri Consiliului Județean Prahova și Bibliotecii „Nicolae Iorga” din Ploiești pentru sponsorizarea lucrării, care va ajunge în bibliotecile localităților și școlilor prahovene.

Autorul

ANEXE

Crucea Eroilor de pe Muntele Caraiman.
A fost realizată în perioada 1924 – 1928.
Autorul proiectului a fost arhitectul Ludovic Dolinschi.

Monumentul comemorativ al Eroilor din Primul Război Mondial, Cimitirul Militar Bolovani, municipiul Ploiești, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, oraș Azuga, județul Prahova. Format din două grupuri statuare în mărime naturală, din bronz: stânga, o femeie simbolizând Patria sprijină un ostaș rănit; dreapta Ecaterina Teodoroiu în uniformă militară, în momentul când este lovită de un glonț ucigaș, lângă un soldat sprijinit de un tun. (sculptor Ioan Iordănescu, 1937).

Monumentul Dorabanților, Azuga, județul Prahova – ridicat în 1904 în memoria Companiei a VIII-a Dorobanți din Prahova, care a luptat cu vitejie în Războiul de Independență (1877 – 1878).

Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial, orașul Băicoi, cartier Țintea, județul Prahova (inaugurat la data de 22 septembrie 1940, sculptor Georgescu).

Pe placa principală este inscripționat:
„Morți pentru patrie. 1910-1916”.

Monumentul Eroilor din orașul Boldești-Scăieni, județul Prahova, din Primul și al Doilea Război Mondial, proveniți din Boldești, Scăieni și Seciu.
Sculptor: ploieșteanul George Dumitru.

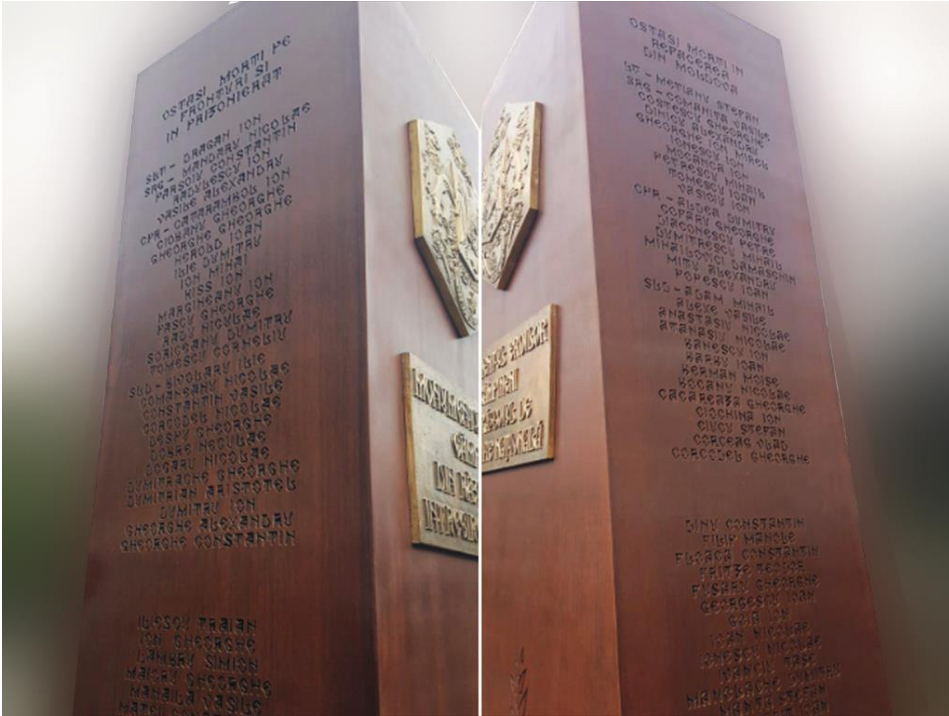
„Eroilor din Scaeni”.
 Boldești-Scăieni, județul Prahova.
 Monumentul Eroilor este ridicat în
 cinstea eroilor din Scăieni căzuți pe
 câmpurile de luptă în Primul Război
 Mondial (1916 - 1919), 1939.
 Sculptor I. Iordănescu.

Monumentul Eroilor din orașul Breaza, județul Prahova, a fost ridicat în 1928.
 Obelisc cu motive decorative ce susține un vultur de bronz cu aripile desfăcute.
 Ansamblul este opera celebrului sculptor al Casei Regale, Emil Becker.

Monumentul „Caporalul Mușat aruncând ultima grenadă”, orașul Bușteni, județul Prahova. Inaugurarea monumentului a avut loc la 9 septembrie 1928 în prezența autorităților și a Reginei Maria. Sculptor: Ion C. Dimitriu-Bârlad.

Monumentul Eroilor Câmpineni din Războiul de Întregire Națională, municipiul Câmpina, județul Prahova (1925).

Sculptor: Gheorghe Tudor.

Restaurat de sculptorul Alfred Dumitriu (inaugurat în 2019).

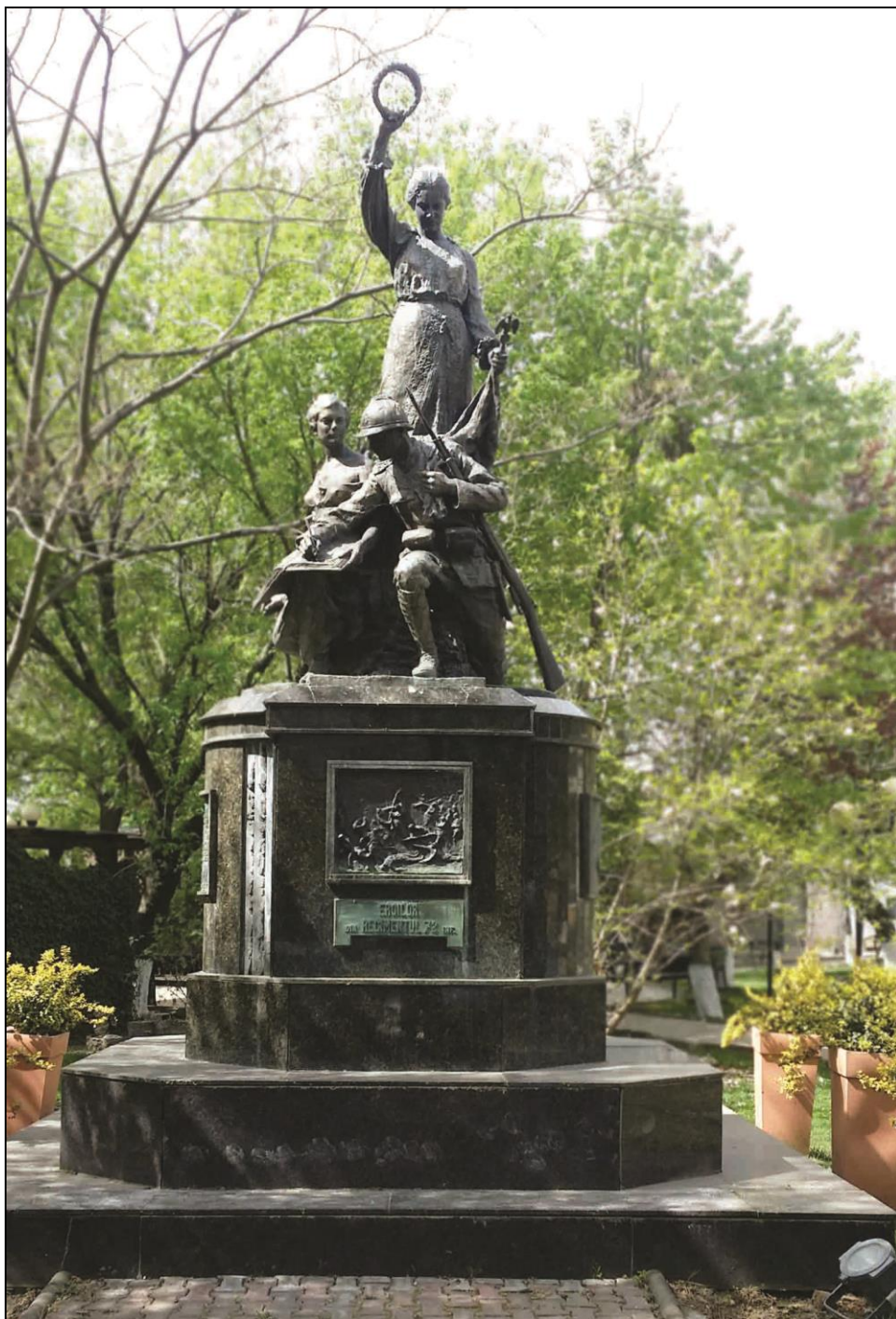

Monumentul din Cimitirul Eroilor de pe Strada Bobâlna, municipiului Câmpina.

Monumentul Eroilor Jandarmi, municipiul Câmpina, județul Prahova. Ridicat în onoarea celor 37 de soldați al Unității Militare 0865 din Câmpina, trimiși la Otopeni uciși pe data de 23 decembrie 1989.

Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial, orașul Mizil, județul Prahova.
Sculptor: Ion Iordănescu. A fost inaugurat în anul 1921.

Cimitirul ostaşilor căzuți în Primul Război Mondial, oraşul Sinaia, judeţul Prahova. Cimitirul a fost înfiinţat în anul 1923, de către Societatea „Mormintele Eroilor Căzuți în Război”. În cimitir sunt înhumați 124 eroi căzuți în Primul Război Mondial în cursul luptelor purtate în anul 1916 pe Valea Prahovei.

Cimitirul Eroilor Români din cel De-al Doilea Război Mondial, orașul Sinaia, județul Prahova. Este situat la intrarea din partea de sud a orașului (Calea București nr.79), lângă Cimitirul Eroilor sovietici. Cuprinde mormintele a 157 de eroi români căzuți în perioada septembrie 1941 – mai 1945.

Monumentul Eroilor din Războiul de Reîntregire Națională, orașul Slănic, județul Prahova (1929). Sculptor: Ion Schmidt-Faur.

Monumentul Eroilor căzuți în cel de al Doilea Război Mondial, orașul Urlați, județul Prahova. Ridicat în anul 1999 și inaugurat la data de 27 mai 2000, la propunerea Asociației Veteranilor de Război din Urlați.

Monumentul Eroilor urlățeni morți în Războiul pentru Întregirea Neamului, 1916-1918, orașul Urlați, județul Prahova. Inaugurat în 1926. Ctitor: medic Ștefănescu Mihail. Sculptor: D. Mățăoanu din București.

Monumentul Eroilor din Parcul Eroilor, centrul oraşului Vălenii de Munte, judeţul Prahova. Semnificaţia Monumentului Eroilor: Complex al Unităţii Naţionale, 8 cuburi = 8 Provinciile Româneşti. Inaugurat în 24 ianuarie 1996.

Monument comemorativ al Eroilor – comuna Baba-Ana, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, la intrarea în comuna Bălțești, județul Prahova.
Ridicat în anul 2010 de morarul Nicolae Gavrilă.

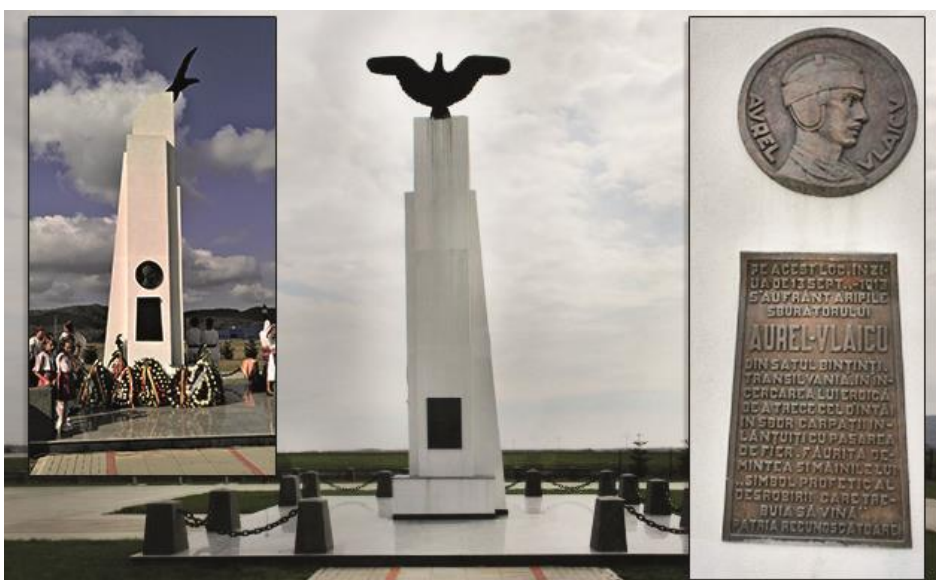
Troiță ridicată în memoria eroilor neamului, comuna Bălțești, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Bălțești, satul Podenii Vechi, județul Prahova.

Monument edificat în anul 2003 de către preotul Mihai Militaru și restaurat în anul 2018 de către administrația publică locală. Lucrare consacrată Centenarului Marii Uniri de la 1918.

Monumentul Eroilor, comuna Bănești, județul Prahova, executat în granit. Monumentul se află în Piața Aurel Vlaicu, chiar în fața Bisericii Adormirea Maicii Domnului.

Monumentul „Aurel Vlaicu”, în comuna Bănești, județul Prahova (ridicat în perioada interbelică).

Monumentul Eroilor căzuți în Primul și al Doilea Război Mondial, Comuna Bărcănești, sat Românești, județul Prahova.

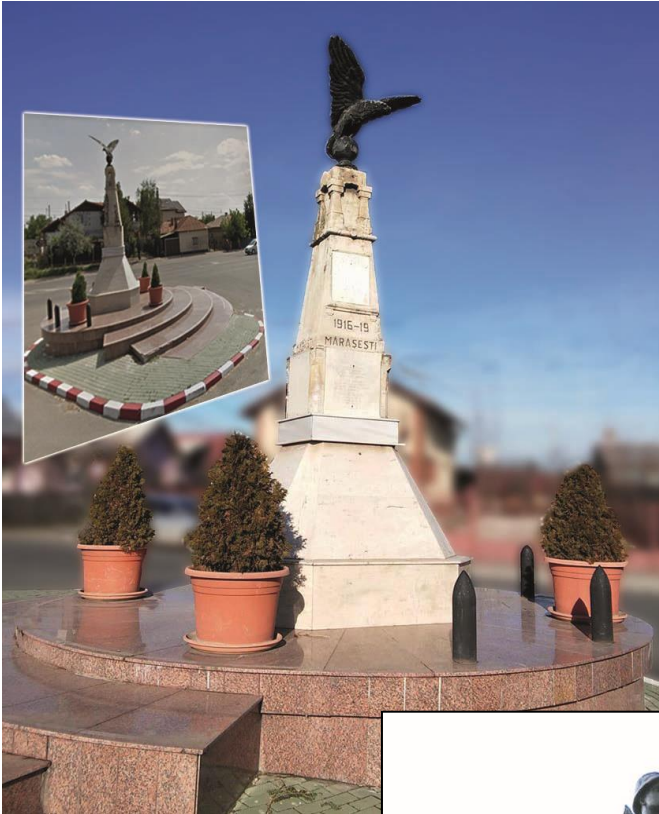
Monumentul Eroilor, comuna Berceni, județul Prahova (2006 / arh. Stoica Cecilia).

Monumentul Eroilor din comuna Blejoi, de formă piramidală, cu o flacără stilizată în partea superioară, realizat de sculptorul Mihai Tudor (monument ridicat în anul 2011).

Monumentul Eroilor pentru Întregirea Neamului din comuna Brebu, județul Prahova, este lucrat din piatră scoasă dintr-o carieră situată la 1 km mai sus de Cheile Brebului, de meșterul zidar Stan Davidescu. Sculptura și scrierea numelor eroilor a fost realizată de C.Gh. Brebeanu.

Monumentul Eroilor din comuna Bucov, județul Prahova, căzuți în Primul Război Mondial.
Sculptor:
Themistocle Vidali.

Monumentul Eroilor din comuna Bucov, sat Pleașa județul Prahova, căzuți în Primul Război Mondial (1937).
Sculptor: Ioan Iordănescu.

Comuna Cornu, județul Prahova.

Monumentul Eroilor Neamului, dedicat celor decedați în Războiul de Independență și în cele două războaie mondiale, este opera în granit și bronz a sculptorului Nicolae Otto Kruch.

A fost construit în 1986 în parcul localității, pe locul numit la Aniniș.

Monumentul Eroilor, comuna Drajna, județul Prahova.

Monumentul comemorativ al eroilor din satul Drajna de Jos, înălțat în memoria celor căzuți în Primul Război Mondial, este reprezentat de o cruce și busturile a doi ostași, crucea fiind așezată pe un soclu de beton și ornată în partea de sus cu plăci de marmură albă. Inițiat pe 26 octombrie 1919 și inaugurat la 5 iunie 1922, face parte din primele monumente de pe Valea Teleajenului.

A fost ctitorit de Elena Kretzulescu.

Monumentul Eroilor,
 comuna Filipești de Pădure,
 Județul Prahova (1932).
 Restaurat în 1993.

Monumentul
 Eroilor care au
 murit în Primul
 Război Mondial,
 comuna Filipești
 de Târg, județul
 Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Filipeștii de Târg, sat Brătășanca, județul Prahova.

Monumentul Eroilor,
comuna Florești, județul Prahova
(1929).
Sculptor: Temistocle Vidali.

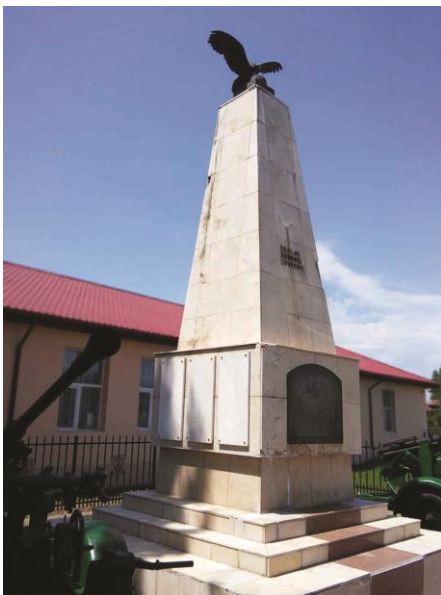
Monument al Eroilor, comuna Gorgota, județul Prahova (1938) – stânga.
 Monument al Eroilor, comuna Gorgota, sat Fânari, județul Prahova – dreapta.

Monument al Eroilor, comuna Gorgota, sat Poienarii Apostoli, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Iordăcheanu, Pădurea Vărbila (fostă Hârșsa).
A fost lucrat de Theodor Vidali după un plan dat de lt Al. Simionescu (1926).

Monumentul Eroilor, comuna Lipănești, județul Prahova (situat în fața Școlii Gimnaziale „Eroilor” din localitate).

Monumentul Eroilor, comuna Măgurele, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Măgureni, județul Prahova.
Sculptor: Temistocle Vidali

Monumentul Eroilor, comuna Olari, sat Olarii Vechi, județul Prahova. (1923).
[DIN DRAGOSTEA ȘI PRIN DONAȚIA FRAȚILOR LOR DE ARME DIN ACEASTĂ COMUNĂ ȘI A VĂDUVELOR DE RĂZBOI]

Monumentul Eroilor, comuna Păulești, județul Prahova.
Este amplasat în Parcul cu Castani din localitate.

Monumentul Eroilor, comuna Plopu, sat Nisipoasa, județul Prahova.
[RIDICAT SUB DOMNIA MS. REGELUI CAROL II. DE PRIM. COM. HARSA. 1937]

Monumentul Eroilor, comuna Podenii Noi, județul Prahova.

Monumentul Eroilor,
 comuna Poienarii Burchii,
 Județul Prahova.
 Sculptor: Temistocle Vidali.

Monumentul Eroilor, comuna Provița de Jos, județul Prahova (1926) – stânga.
 Monumentul Eroilor, comuna Provița de Sus, județul Prahova, inaugurat la 30
 noiembrie 1928 de Mitropolitul Moldovei Pimen Georgescu, fiu al comunei
 Provița de Sus – dreapta.

Monumentul Eroilor, comuna Puchenii Mari, Județul Prahova, închinat eroilor căzuți în Primul Razboi Mondial. Sculptor: Temistocle Vidali.

Monumentul Eroilor, comuna Puchenii Mari, sat Puchenii-Moșneni, Județul Prahova, închinat eroilor căzuți în Primul Razboi Mondial. Sculptor: Temistocle Vidali.

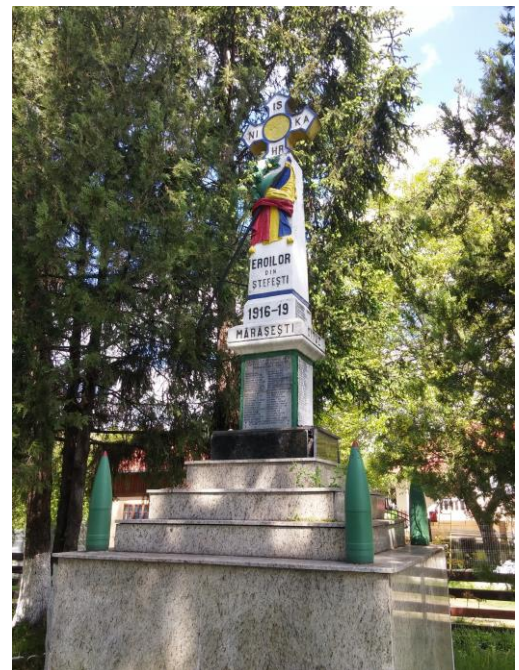
Monumentul Eroilor, comuna Secăria,
județul Prahova, 1993 – stânga.

Monumentul Eroilor, comuna
Șoimari, județul Prahova, 2001.
Sculptor: Eugen Petri – dreapta.

Monumentul Eroilor, comuna Șotrile,
județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Ștefești,
județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Telega, sat Buștenari, județul Prahova.
Sculptor: Temistocle Vidali.
Restaurat în 2018.

Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial, comuna Telega, județul Prahova. Efigia (1948) este creația sculptorului Ion C. Dimitriu-Bârlad.

Monumentul Eroilor, comuna Vărbilău, Poiana Vărbilău, Sculptor: Temistocle Vidali.

Colecția Cartea **ARDUPH**

Seria: *Personalități*

K
Graphic